CENNET

VE CEHENNEM

RUHÇULUKÇULARA GÖRE İLAHİ ADALET

YAŞAMDAN RUHSAL YAŞAMA GEÇİŞLE İLGİLİ DOKTRİNLERİN KARŞILAŞTIRMALI BİR İNCELEMESİ . GELECEKTEKİ CEZA VE ÖDÜL, MELEKLER VE ŞEYTANLAR, ACI, VB. KONULAR
, ÖLÜM SIRASINDA VE SONRASINDA RUHUN GERÇEK DURUMUYLA İLGİLİ BİRKAÇ ÖRNEK TAKİP EDİLİR

İle

Allan Kardec

Darrel W. Kimble, Marcia M. Saiz ve Ily Reis tarafından çevrildi

Telif Hakkı © 2006

ULUSLARARASI SPİRİTİST KONSEYİ

SGAN Q. 909 - F Bağlantısı

70790-090 - Brasilia (DF) - Brezilya

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü mekanik, fotoğrafik veya elektronik bir işlemle veya fonografik kayıt biçiminde çoğaltılamaz; yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın bir erişim sisteminde saklanamaz, iletilemez veya başka bir şekilde kamu veya özel kullanım için kopyalanamaz.

ISBN 978-85-98161-34-1

Orijinal Başlık:

LE CIEL ET L'ENFER veya

La Justice Divine selon le Spiritisme

(Paris, 1865)

Darrel W. Kimble, Marcia M. Saiz ve Ily Reis

tarafından çevrildi

Kapak tasarımı: Luciano Carneiro Holanda

Plan: Rones José Silvano de Lima

Sürümü

ULUSLARARASI SPİRİTİST KONSEYİ

SGAN Q. 909 - F Bağlantısı

70790-090 - Brasilia (DF) - Brezilya

www.edicei.com

edicei@edicei.com

+55 61 3038-8400

Satış: + 55 61 3038 8425

İkinci Baskı 10/2011

YAYIMLANAN KATALOGLAMA İÇİN
ULUSLARARASI VERİLER (ICP)

K27g Kardec, Allan, 1804-1869.

Cennet ve Cehennem veya Spiritizme göre ilahi adalet: Bedensel yaşamdan ruhsal yaşama geçişle ilgili doktrinlerin, acı çekme vb. ile ilgili karşılaştırmalı incelemesi, ardından ölüm sırasında ve sonrasında ruhun gerçek durumu ile ilgili birkaç örnek / Allan Kardec tarafından; [Darrel W. Kimble ve Marcia M. Saiz tarafından çevrilmiştir]. - Brasilia, DF (Brezilya): Uluslararası Spiritist Konseyi, 2011.

452 sayfa; 21 cm

Çeviren: Le Ciel et L'Enfer

ISBN 978-85-98161-34-1 1.
Spiritüalizm. 2. Spiritüalizm. I.
Uluslararası Spiritist Konseyi. II. Başlık.

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM

Doktrin

Bölüm I - Gelecekteki Yaşam ve Hiçlik 11

Bölüm II - Ölüm Korkusu 21

Ölüm Korkusunun Nedenleri 21

Spiritistler Neden Ölümden Korkmazlar 27

Bölüm III - Cennet 29

Bölüm IV - Cehennem 43

Gelecekteki Cezanın Sezgisi 43

Pagan Cehenneminin Taklidi Olarak Hristiyan Cehennemi 44

Araf 47

Pagan Cehenneminin Tasviri 48

Hristiyan Cehenneminin Ana Hatları 57

Bölüm V - Araf 67

Bölüm VI - Ebedi Ceza Doktrini 73

Ebedi Ceza Doktrininin Kökeni 73

Ebedi Cezanın Lehindeki Argümanlar 79

Ebedi Cezanın Fiziksel İmkansızlığı 84

Ebedi Ceza Doktrini Gününü Doldurdu 87

Ezekiel Ebedi Cezaya ve Özgün Günaha Karşı 89

Bölüm VII - Spiritizme Göre Gelecekteki Ceza 93

Et Zayıftır 93

Gelecekteki Cezaya İlişkin Spiritist Doktrinin Kaynakları ..96

Gelecek Yaşam Ceza Kanunu 97

Bölüm VIII - Melekler 109

Kiliseye Göre Melekler 109

Çürütme 114

Spiritizme Göre Melekler 120

Bölüm IX - Şeytanlar 123

Cinlere İnancın Kökeni 123

Kiliseye Göre Cinler 127

Spiritizme Göre Cinler 140

Bölüm X - Modern Dünya'da Şeytanların Müdahalesi

İletişim 143

Bölüm XI - Ölüleri Çağırmanın Yasaklanması 165

İKİNCİ BÖLÜM

Örnekler

Bölüm I - Geçit 179

Bölüm II - Mutlu Ruhlar 189

Bay Sanson 189

Salihlerin Ölümü 199

Bay Jobard 200

Samuel Philippe 206

Van Durst 211

Altı inkarcılar 213

Dr. Demeure 217

Dul Foulon, kızlık soyadı Wollis 223

Rus Bir Doktor 232

Bernardin 235

Kontes Paula 237

Jean Reynaud 241

Antoine Costeau 245

Bayan Emma 249

Dr. Vignal 251

Victor Leblufe 253

Bayan Anais Gourdon 255

Maurice Gontran 257

Bölüm III - Ortalama Ruhlar 261

Joseph Bre 261

Bayan Helene Michel 263

St. Paul Marki 265

Bay Cardon, Bir Hekim 267

Eric Stanislas 272

Bayan Anna Belleville 274

Bölüm IV - Acı Çeken Ruhlar 281

Ceza 281

Roman 283

Michel Auguste 284

Bir Bon Vivant'ın Pişmanlıkları 287

Lisbeth 288

Prens Ouran 292

Pascal Lavic 295

Ferdinand Bertin 297

François Riquier 301

Claire 303

Bölüm V - İntiharlar 313

Samaritaine'deki İntihar 313

Baba ve Asker 316

Louvet, François Simon 319

Anne ve Oğul 321

Aşk ve Görev Duygusundan Dolayı Çifte İntihar 325

Louis ve Çizme Dikici 329

Bir Ateist 332

Felicien 339

Antoine Bell 343

Bölüm VI - Tövbe Eden Suçlular 347

Rahip 347

Lemaire 351

Benoist 354

Castelnaudary Ruhu 358

Jacques Latour 366

Bölüm VII - Sertleştirilmiş Ruhlar 383

Lapommeray 383

Angele — Dünyadaki Yararsızlık 389

Sıkılmış Bir Ruh 393

Oude Kraliçesi 395

Xumene 398

Bölüm VIII - Dünyevi Kefaret 401

Marcel — Çocuk No. 4 401

Szymel Slizgol 405

Julienne-Marie, Dilenci 411

Max, Dilenci 416

Bir Hizmetçinin Hikayesi 419

Antonio B422

Letil 426

Hırslı Bir Bilgin 429

Charles de Saint-G., Zihinsel Engelli 431

Adelaide-Marguerite Gosse 437

Clara Rivier 439

Françoise Vernhes 442

Anna Acı 445

Joseph Maitre — Kör Bir Adam 448

Birinci Bölüm

Gelecek Yaşam ve Hiçlik

Ölüm Korkusu

Cennet

Cehennem

Doctrine

- Chapter I
- Chapter II
- Chapter III
- Chapter IV
- Chapter V
- Chapter VI
- Chapter VII
- Chapter VIII
- Chapter IX
- Chapter X
- Chapter XI

Araf

Ebedi Ceza Doktrini

Gelecekteki Ceza

Spiritizme

Melekler

Şeytanlar

Şeytanların Müdahalesi

Modern İletişimler

Yasaklama

Ölüleri Çağırmak

BÖLÜM I

■AY

Gelecek Yaşam ve Hiçlik

1. Yaşıyoruz, düşünüyoruz, hareket ediyoruz - bu kesin. Ve ölüyoruz - bu da daha az kesin değil. Peki bu dünyayı geride bıraktığımızda nereye gideceğiz? Ölümden sonra bizim için nasıl olacak? Daha iyi mi yoksa daha kötü mü olacağız? Var mı olacağız yoksa olmayacak mıyız? *Var olmak* ya da *olmamak* - alternatif budur: sonsuza kadar ya da asla; her şey ya da hiç. Sonsuza kadar mı yaşayacağız yoksa her şey bir kez ve sonsuza dek sona mı erecek? Tüm bunları düşünmeye değer mi?

Tüm insanlar hayatta kalma, hayatın tadını çıkarma, sevme ve mutlu olma ihtiyacını hissederler. Ölmekte olan insanlara biraz daha uzun yaşayacakları, zamanlarının geciktiği veya özellikle de şimdiye kadar olduklarından daha

mutlu olacakları söylendiğinde, kalpleri sevinir. Ancak, bu mutluluk özlemlerinin ne faydası olur ki, eğer onları yok etmek için sadece bir nefes yeterli olsaydı?

Tam ve mutlak yok olma düşüncesinden daha moral bozucu bir şey olmuş mudur? En değerli sevgilerimiz, zekamız ve ilerlememiz, zahmetle edindiğimiz bilgi - her şey kaosa dönüştü; her şey kayboldu! Öyleyse kendimizi daha iyi bireyler yapmak, tutkularımızı yenmek veya zihnimizi aydınlatmaya çalışarak kendimizi tüketmek için herhangi bir çaba sarf etmemizin bize ne faydası olur ki, eğer bunlardan hiçbirinden fayda elde edemezsek veya özellikle, belki de tüm bunların sonunda hiçbir işe yaramayacağı düşüncesine yenik düşersek? Eğer durum böyle olsaydı, insanların kaderi vahşi hayvanların kaderinden yüz kat daha kötü olurdu, çünkü hayvanlar maddi iştahlarını tatmin etmek için tamamen şimdiki zaman için yaşarlar. Gelecek için hiçbir kaygıları yoktur. Ancak gizli bir sezgi bize bunun böyle olamayacağını söyler.

2. İnsanlar hiçliğe inandıklarında, tüm düşüncelerini ezici bir şekilde şimdiki yaşamlarına yoğunlaştırırlar ve gelmesini beklemedikleri bir gelecek için endişelenmeleri için gerçek bir neden yoktur. Şimdiki zamanla bu münhasır meşguliyet, onları her şeyden çok kendi benliklerini düşünmeye yönlendirir. Bu nedenle, bencillik için en güçlü uyarıcıdır ve inanmayanlar şu sonuca vardıklarında tutarlı davranmaktadırlar: Burada olduğumuz sürece eğlenelim. Mümkün olduğunca eğlenelim çünkü ölümden sonra her şeyin sona ereceğini biliyoruz. Şu anda eğlenelim çünkü hayatlarımızın ne kadar daha süreceğini bilmiyoruz. Bu düşünce tarzı onları toplum için daha da önemli olan başka bir varsayıma yönlendirir: Mümkün olan her şekilde eğlenelim. Dedikleri gibi, "Herkes kendisi için". Bu dünyadaki mutluluk, en zeki olanlar içindir.

İnsan saygısı bazı kişileri engelliyorsa, hiçbir şeyden korkmayanları ne engelleyecektir? İnsan yasalarının yalnızca yakalanmaya yetecek kadar beceriksiz olanlar için geçerli olduğuna inanırlar

ve bu yüzden tüm yaratıcılıklarını onlardan kaçınmak için en iyi araçlara uygularlar. *Duyarsız* ve *toplum karşıtı bir* doktrin varsa, bu kesinlikle *nihilizmdir ,* çünkü tüm toplumsal ilişkilerin dayandığı gerçek dayanışma ve kardeşlik bağlarını koparır.

3. Bir nedenden ötürü tüm bir milletin sekiz gün içinde, bir ay içinde - hatta bir yıl içinde - yok edileceklerine, hiçbir bireyin izinin kalmayacağına ikna olduğunu hayal edelim. Yok edilmeyi beklerken ne yapacaklar? İlerlemeleri veya eğitimleri için mi çalışacaklar? Hayatta kalmak için çaba gösterecekler mi? Vatandaşlarının haklarına, mallarına ve hayatlarına saygı gösterecekler mi? Ne kadar meşru olursa olsun herhangi bir yasaya veya otoriteye -örneğin, ebeveynlerinin yasasına- boyun eğecekler mi? Herhangi bir görev hissedecekler mi? Elbette hayır. Öyleyse! Toplu olarak gerçekleşmesi mümkün olmayan şey, yine de her gün bireysel olarak nihilizm tarafından gerçekleştiriliyor. Sonuçlar olabilecekleri kadar feci değilse, bunun

nedeni ilk etapta, inanmayanların çoğunluğu için gerçek inançsızlıktan daha fazla övünme, inançtan daha fazla şüphe olmasıdır - hiçlikten, olduğundan daha fazla korktukları için; cüretkar bireyler olarak bilinmek, kibirlerini körüklüyor. İkinci olarak, inatçı inançsızların çok azınlıkta olması nedeniyledir. Kendilerine rağmen, karşıt görüşlerin ağırlığını hissederler ve toplumsal güçler tarafından kısıtlanırlar. Yine de, mutlak inançsızlık çoğunluğu ele geçirseydi, toplum kaosa sürüklenirdi. Nihilizm doktrinini yaymanın yol açacağı şey budur. [1]

Ancak, olası sonuçlara rağmen, nihilizmin doğru olduğu kanıtlandığında, onu kabul etmek zorunda kalırdık ve ne karşıt teoriler ne de ondan kaynaklanan kötülükler fikri onu ortadan kaldıramazdı. Ve şüpheciliğin, kuşkunun ve kayıtsızlığın, dinin en iyi [II]çabalarına rağmen her

---

II Kalp rahatsızlığı olan on sekiz yaşında bir çocuğun tedavi edilemez olduğu ilan edildi. Tıp bilimi ona şunu söylemişti: Sekiz gün içinde veya iki yıl içinde ölebilirsin - daha fazla değil. Bunu bilen çocuk kısa sürede çalışmalarını bıraktı ve her türlü aşırılığa düşmeye başladı. Böylesine sorumsuz bir hayatın tehlikeleri konusunda uyarıldığında, şöyle cevap verdi: "Yaşamak için iki yıldan fazla zamanım kalmasa ne önemi var! Neden geri çekileyim ki? Kalan az zamanımın tadını çıkarmak ve sonuna kadar eğlenmek istiyorum." Nihilizmin mantıksal sonucu budur.

Ancak, eğer bu çocuk bir Spiritist olsaydı, şöyle derdi: "Ölüm sadece bedenimi yok edecek, onu yıpranmış bir nesne olarak geride bırakacağım, ama ruhum

gün daha da güç kazandığını kabul etmeliyiz. Bu kesindir. Eğer din, inançsızlığı yenmede güçsüz olduğunu göstermişse, bunun nedeni dinin mücadelede bir şeyden yoksun olmasıdır; öyle ki, eğer etkisiz kalmaya mahkûm olsaydı, bir noktada yok olurdu. İnanç yerine anlayışın arandığı bu pozitivizm çağında dinin eksik olduğu şey, şüphesiz doktrinlerinin kanıtlanabilir gerçeklerle onaylanması ve doktrinlerinin bilimin fiziksel verileriyle uyuşmasıdır. Bir doktrin bir şeyin beyaz olduğunu söylerken gerçekler onun siyah olduğunu kanıtlıyorsa, kanıt ile kör inanç arasında seçim yapmak gerekir.

4. İşte bu koşullar altında Spiritizm, yalnızca makul olması ve inançsızlığın oluşturduğu tehlikelerin perspektifi nedeniyle değil, aynı zamanda ruhu ve gelecek hayatı hem görünür hem de elle tutulur kılan fiziksel olaylar nedeniyle inançsızlığın istilasına bir engel oluşturmuştur.

---

sonsuza dek yaşayacak. Gelecekteki bir yaşamda, bu yaşamda olabileceğim şey olacağım. Ahlaki ve entelektüel nitelikler açısından bu yaşamda edindiklerimden hiçbirini kaybetmeyeceğim çünkü bu benim evrimim için bir kazanımı temsil ediyor. Kendimi kurtaracağım her kusur, mutluluğa doğru bir adım daha olacak. Mutluluğum veya mutsuzluğum, şimdiki yaşamımı nasıl kullandığıma veya kötüye kullandığıma bağlıdır. Bu nedenle, kalan az zamanımdan yararlanmak ve gücümü azaltabilecek her şeyden kaçınmak benim yararımadır. Bu iki doktrinden hangisi tercih edilir? - Auth.

Hepimiz inançlarımızı seçmekte özgürüz. Bir şeye inanabiliriz veya hiçbir şeye inanmayabiliriz, ancak kitlelerin -özellikle gençlerin- zihninde geleceğin inkarını hakim kılmaya çalışan kişiler, kendi bilgilerinin otoritesine ve konumlarının yüceliğine dayanarak toplumda sorun ve çözülme tohumları ekerler ve böylece ağır bir sorumluluk üstlenirler.

5. Maddecilik suçlamalarından savunulan bir başka doktrin daha vardır, çünkü madde dışında akıllı bir ilkenin varlığını kabul eder. Bu, *Evrensel Bütün'e emilme doktrinidir .* Bu doktrine göre, her birey doğduğunda Evrensel Bütün'ün bir parçasını özümsemiş olur. Bu parça onun ruhunu oluşturur ve ona hayat, zekâ ve his verir. Ölümde, bu ruh ortak merkeze geri döner ve okyanustaki bir su damlası gibi kendini sonsuzda kaybeder.

Bu doktrin, en azından bir şeye inandığı için saf materyalizmden bir adım öndedir, oysa diğeri hiçbir şeye inanmaz. Ancak, sonuçlar her ikisi için de tamamen aynıdır. Ruhlar hiçliğe veya ortak bir rezervuara daldırılsın, aynı şeye varır. Yok

edildikleri ilk durumda veya bireyselliklerini kaybettikleri ikinci durumda, sanki hiç var olmamışlar gibidir. İlişkiler sonsuza dek bozulmaktan başka bir şey yapamaz. Önemli olan benliğin korunmasıdır . Benlik olmadan, ruhun var olup olmamasının ne önemi var? İnsanlar geleceğin her zaman sıfır olduğunu ve şimdiki yaşamın onları ilgilendiren ve endişelendiren tek şey olduğunu algılayacaklardır. Ahlaki sonuç açısından, bu doktrin sağlıksız ve umutsuzdur ve materyalizmin kendisi kadar bencilliği harekete geçirir.

6. Dahası, şu itiraz yapılabilir: Okyanustan çekilen tüm su damlaları birbirine benzer ve aynı bütünün parçaları olarak aynı özelliklere sahiptir. Peki, o zaman, evrensel zekânın büyük okyanusundan alınan ruhlar neden birbirlerine bu kadar az benzer? Neden deha aptallıkla, en yüce erdemler en aşağılık kötülüklerle yan yana yaşar? Neden iyilik, nezaket ve hoşgörü kötülük, zulüm ve barbarlıkla aynı yerde bulunur? Aynı homojen bütünün parçaları birbirinden nasıl bu kadar

farklı olabilir? Eğitimin bu tür farklılıklara yol açtığı söylenebilir mi? Eğer durum buysa, eğitimden bağımsız olarak doğuştan gelen nitelikler, erken gelişmiş zihinler, iyi ve kötü içgüdüler nereden gelir ve bunlar sıklıkla geliştikleri çevreyle tamamen çelişir?

Eğitimin ruhun entelektüel ve ahlaki niteliklerini değiştirdiğine şüphe yok, ancak burada başka bir sorun daha var: ruhun ilerlemesine neden olan bu eğitimi kim sağlıyor? Ortak kökenleri nedeniyle eğitilen kişiden daha ileri olamayacak başka ruhlar olabilir mi? Dahası, ruh yaşamı boyunca ilerledikten sonra geldiği Evrensel Bütün'e tekrar girdiğinde, o Bütün'e daha mükemmel bir üye alır. Bu, Bütün'ün sürekli olarak derinlemesine değiştirilmesi ve iyileştirilmesi gerektiği anlamına gelir, öyleyse cahil ve sapkın ruhların sürekli olarak ondan gelmesi nasıl açıklanabilir?

7. Bu doktrinde, insan ruhlarını besleyen evrensel zeka kaynağı İlahiyat'tan bağımsızdır; başlı başına *panteizm değildir .* Yaşam ve zekanın

evrensel ilkesini İlahiyat'ın kendisini oluşturduğunu düşünen panteizmden farklıdır. Tanrı eş zamanlı olarak hem ruh hem de maddedir. Tüm varlıklar, doğanın tüm bedenleri, molekülleri ve oluşturucu unsurları oldukları İlahiyat'ı oluştururlar. Tanrı, birlikte alınan tüm zekaların bileşimidir ve bütünün bir parçası olarak her birey kendi başına Tanrı'dır. Hiçbir üstün veya bağımsız varlık bütünü yönetmez. Evren, yöneticisi olmayan muazzam bir cumhuriyettir veya daha doğrusu, her bireyin mutlak güce sahip bir yönetici olduğu bir yerdir.

8. Panteistik teoriye karşı sayısız itiraz yapılabilir, ancak başlıcaları şunlardır: İlahiyat sonsuz mükemmellikten ayrı düşünülemeyeceğine göre, o zaman, ilerlemeye ihtiyaç duyan bu kadar kusurlu parçalardan mükemmel bir bütün nasıl oluşabilir diye sorulabilir? Her parça ilerleme yasasına tabi olduğuna göre, Tanrı'nın da ilerlemesi gerektiği sonucu çıkar. Ve eğer Tanrı sürekli ilerliyorsa, zamanın başlangıcında Tanrı çok kusurlu olmalı. Ayrıca, bu kadar farklı iradelerden ve fikirlerden oluşan kusurlu bir

varlık, evreni yönetenler kadar birlik, bilgelik ve öngörü açısından hayranlık uyandıran bu kadar uyumlu yasaları nasıl tasarlayabilir? Eğer tüm ruhlar İlahiyatın parçalarıysa, hepsi doğa yasalarını oluşturmada hemfikir olmalı. Öyleyse neden sürekli olarak kendi eserleri olan yasalara karşı homurdanıyorlar? *Bir teori, aklı tatmin edemediği ve içerdiği tüm olguları açıklayamadığı sürece gerçek olarak kabul edilemez. Eğer sadece bir olgu tarafından yalanlanıyorsa, bunun nedeni mutlak gerçeği içermemesidir.*

9. Ahlaki bir bakış açısından, panteizmin sonuçları da aynı şekilde mantıksızdır. Birincisi, ruhlar söz konusu olduğunda, önceki teoriye benzer, yani bütünün içine emilme ve bireyselliğin kaybı. Bazı panteistlerin yaptığı gibi, ruhların bireyselliklerini koruduklarına inansaydık, o zaman Tanrı birleşik bir iradeye sahip olmazdı, fakat sayısız farklı iradenin bir bileşimi olurdu. İkincisi, her ruh İlahiyatın ayrılmaz bir parçası olduğundan ve dolayısıyla üstün bir güce tabi olmadığından, iyi veya kötü eylemleri için hiçbir

sorumluluk üstlenmez. Kendi başına egemen olduğundan, iyiyi uygulama konusunda hiçbir ilgisi yoktur [III]ve cezasız bir şekilde kötülüğü uygulayabilir.

10. Bu tür teoriler ne insan aklını ne de özlemini tatmin eder ve aslında ortaya çıkardıkları tüm sorunları çözmeye güçsüz oldukları için aşılmaz sorunlara yol açarlar. *Bu nedenle, insanlığın üç alternatifi vardır: hiçlik, emilim veya ölümden önce ve sonra ruhun bireyselliği .* Mantığın bizi karşı konulmaz bir şekilde ittiği bu son inançtır, dünya var olduğundan beri tüm dinlerin temelini oluşturan inanç.

Şimdi eğer mantık bizi ruhun bireyselliğine götürürse, bize başka bir sonucu da gösterir: her ruhun kaderi kendi kişisel niteliklerine bağlı olmalıdır çünkü ilkel insanın az gelişmiş ruhunun, kötü niyetli bireyinki gibi, bilge ve erdemli kişinin ruhuyla aynı gelişmişlik seviyesinde olabileceğine inanmak mantıksız olurdu. Adalet ilkelerine göre, ruhlar eylemlerinin sorumluluğunu almalıdır,

---

IIIİyi: “Ahlaki doğruluk; erdem” (Random House *Webster's* College Dictionary, 1991) - Tr.

ancak böyle bir sorumluluğun olması için iyi ve kötü arasında seçim yapma özgürlüğüne sahip olmalıdırlar. Özgür irade olmadan sadece kadercilik vardır ve sorumluluk kadercilikle bir arada var olamaz.

11.Tüm dinler, ruhun ölümden sonra mutlu veya mutsuz olması ilkesini, ya da başka bir deyişle, gelecekteki ceza ve mükafatı kabul eder. Bu ilke, tüm dinlerde bulunan cennet ve cehennem doktrininde özetlenmiştir. Ancak, esasen farklı oldukları nokta, bu tür ceza ve mükafatın doğası, *özellikle* birini veya diğerini belirleyen koşullardır. Böylece, çelişkili inanç noktaları, her birinin Tanrı'ya ibadet etmek ve böylece cennete ulaşmak ve cehennemden kaçınmak için yüklediği belirli görevlerle birlikte farklı mezheplerin ortaya çıkmasına neden olmuştur.

12.Kökenlerinde, tüm dinler, onları oluşturan bireylerin ahlaki ve entelektüel evriminin derecesine bağlı olmak zorundaydı. Bu bireyler, salt ruhsal şeylerin değerini kavrayamayacak

kadar maddeleşmişlerdi ve dini görevlerinin çoğunu dışsal biçimleri takip etmekten ibaret kıldılar. Uzun bir süre, bu biçimler aklı tatmin etti; ancak daha sonra, zihinlerinde ışık parlamaya başladığında, bu tür biçimlerin boşluğunu hissettiler. Din artık onları tatmin etmediği için, onu terk ettiler ve filozof oldular.

13.*Eğer başlangıçta din insanların sınırlı bilgisine uygun olsaydı, eğer bundan sonra her zaman insan ruhunun ilerleyen hareketine ayak uydursaydı, inanmayanlar olmazdı, çünkü inanma ihtiyacı insanların doğasında vardır ve eğer bunu yapmak onlara entelektüel ihtiyaçlarıyla uyumlu manevi besin sağlıyorsa, kolayca inanırlar. İnsanlar* nereden geldiklerini ve nereye gittiklerini bilmek isterler. Eğer onlara, özlemlerine veya Tanrı fikirlerine veya bilimin onlara verdiği fiziksel verilere uymayan bir amaca inanmaları söylenirse ve dahası, inanmak, akıllarının yararlılığına itiraz ettiği arzuladıkları hedeflere koşullar dayatıyorsa, her şeyi reddederler. Materyalizm ve panteizm onlara daha rasyonel görünür, çünkü en azından akıl yürütebilir ve

bunları tartışabilirler, hatalı da olsa. Ve haklıdırlar, çünkü hatalı bir şekilde akıl yürütmek, hiç akıl yürütmemekten en azından daha iyidir.

Bununla birlikte, onlara koşulsuz mantıklı bir gelecek sunun, Tanrı'nın büyüklüğüne, adaletine ve sonsuz iyiliğine tamamen layık olun, ve onlar, en içlerindeki boşluğu hissettikleri, ancak daha iyi bir teori eksikliğinden dolayı kabul ettikleri materyalizmi ve panteizmi reddedeceklerdir. Spiritizm onlara daha iyi bir şey verir ve bu yüzden şüpheyle işkence görmüş, aradıklarını ortak inançlarda veya felsefelerde bulamayan herkes tarafından hızla benimsenir. Spiritizm, kendi içinde akılcılığın mantığını ve kanıtlanmış gerçeklerin onayını barındırır ve bu yüzden ona karşı savaşmak boşunadır.

14. İnsanlar içgüdüsel olarak geleceğe inanırlar, ancak şimdiye kadar onu tanımlamak için kesin bir temele sahip olmadıkları için, hayal güçleri çeşitli inançların ortaya çıkmasına neden olan teoriler yaratmıştır. Çünkü geleceğe ilişkin Spiritist Doktrin, hayal gücünün az ya da çok

akıllıca tasarlanmış bir eseri değil, günümüzde gözlerimizin önünde gerçekleşen maddi olayların gözlemlenmesinin sonucudur, bu farklı veya dalgalanan görüşleri uyumlu hale getirecektir - bu zaten gerçekleşmektedir - ve yavaş yavaş, şeylerin gücüyle, basit teorilere değil, kesinliğe dayalı olacak gelecekle ilgili inançların birliğini getirecektir. *Ruhların gelecekteki kaderiyle ilgili düşünce birliği, çeşitli mezhepler arasındaki ilk temas noktası olacak, başlangıçta dini hoşgörüye doğru büyük bir adım ve daha sonra tam bir birleşmeye doğru.*

BÖLÜM II

^M

Ölüm Korkusu

Ölüm Korkusunun Nedenleri •
Spiritistlerin Ölümden Korkmamasının Nedeni

Ölüm Korkusunun Nedenleri

1. Vahşi doğada yaşadıkları zamandan beri ve sosyal konumları ne olursa olsun, insanlar geleceğe dair doğuştan gelen bir duyguya sahip olmuştur. Sezgiler onlara ölümün varoluşun son aşaması olmadığını ve kaybı için yas tuttuğumuz kişilerin geri dönülemez bir şekilde kaybolmadığını söyler. Gelecek yaşama inanç sezgiseldir ve hiçliğe inançtan sonsuz derecede daha yaygındır. Yine de, ruhun ölümsüzlüğüne inananlar arasında hala dünyevi şeylere büyük bir bağlılık ve büyük bir ölüm korkusu bulunması nasıl açıklanabilir?

2. Bu korku, İlahi Takdirin bilgeliğinin bir

etkisi ve tüm canlı varlıklarda ortak olan kendini koruma içgüdüsünün bir sonucudur. İnsanlar gelecekteki yaşam koşulları hakkında yeterince aydınlatılmadıkları sürece böyle bir korku gereklidir. Korku, sınırlayıcı gücü olmadan, hayatımızı erken terk etmemize ve ilerlememiz için hizmet etmesi gereken dünyevi emeği ihmal etmemize yol açacak eğilime karşı bir dengeleyici güç görevi görür.

Böylece ilkel insanlar arasında gelecek belirsiz bir sezgidir, sonradan basit bir umuda ve en sonunda da bedensel yaşama gizli bir bağlılıkla zayıflatılmış olsa da bir kesinliğe dönüşür.

3. İnsanlar gelecekteki yaşamı daha iyi kavradıkça ölüm korkusu azalır. Dünyevi görevleri netleştiğinde, sakin, boyun eğmiş ve korkusuzca sonu beklerler. Gelecekteki yaşam hakkındaki kesinlik, onlara düşünceleri için başka bir yol, emekleri için başka bir amaç verir. Bu kesinlikten önce, sadece şimdiki zamana odaklanarak çalışıyorlardı. Ancak bu kesinlikle, geleceğin şimdiki zamanda aldıkları iyi veya kötü

yöne bağlı olduğunu bildikleri için şimdiki zamanı ihmal etmeden, geleceğe odaklanarak çalışırlar. Ölümden sonra arkadaşlarıyla tekrar buluşma, dünyada kurdukları ilişkileri yeniden canlandırma, *emeklerinin tek bir meyvesini bile kaybetmeme ,* zekalarında ve mükemmelliğe doğru durmaksızın büyüme kesinliği, onlara katlanmak için sabır ve dünyevi yaşamın geçici yorgunluğuna katlanmak için cesaret verir. Yaşayanlar ve ölüler arasında buldukları dayanışma, kardeşliğin ve yardımseverliğin hem şimdiki zamanda hem de gelecekte bir amacı ve varoluş sebebi olduğu dünyada kurmaları gereken dayanışmayı anlamalarını sağlar.

4. Ölüm korkusundan kurtulmak için, kişi ölüme doğru bakış açısından bakmalıdır; yani, kişi düşünce yoluyla ruh dünyasına girmiş olmalı, onun hakkında mümkün olduğunca kesin bir fikir edinmelidir. Bu, enkarne ruhun belirli bir miktarda gelişmiş olduğunu ve maddeden kendini ayırabilme yeteneğini gösterir. Yeterince gelişmemiş olanlar için, maddesel yaşam ruhsal olana üstün gelir.

İnsanlar görünüşlere bağlı kaldıkça, gerçek yaşam ruhun içinde bulunmasına rağmen, bedenin ötesindeki yaşamı ayırt edemezler. Ve eğer beden ölürse, her şey onlara kaybolmuş gibi görünür ve umutsuzluğa düşerler. Düşüncelerini dış giysiye yoğunlaştırmak yerine, onu yaşamlarının kaynağına - ruha, her şeyden sağ çıkan gerçek varlığa - yöneltselerdi, sefalet ve acının kaynağı olan bedenin kaybına daha az üzülürlerdi. Ancak, bunu yapmak için ruhun ancak olgunlukla edindiği bir güce ihtiyacı vardır.

Bu nedenle ölüm endişesi, gelecekteki yaşam hakkında yetersiz bir fikirden kaynaklanır, ancak aynı zamanda hayatta kalma ihtiyacını ve bedenin yok olmasının her şeyin sonu olmadığına olan inancı da ifade eder. Ayrıca, hala belirsizlik içinde gizlenmiş olan ruhun hayatta kalmasına yönelik gizli özlemden de tetiklenir.

Bu korku, kesinlik arttıkça azalır, kesinlik tamamlandığında ise ortadan kalkar.

Bu, meselenin ilahi takdir tarafıdır. Yeterince

aydınlanmamış, akılları daha iyi bir geleceğin son derece olumlu ve cezbedici perspektifini pek destekleyemeyen insanlar için, onları böyle bir fikirle büyülememek akıllıca olacaktır, çünkü bu onları şimdiki zamanı ihmal etmeye götürebilir. Ancak şimdiki zaman, onların maddi ve entelektüel evrimleri için gereklidir.

5. Bu durum, ilerlemeyle ortadan kalkacak olan tamamen insani sebeplerle ertelenir ve uzatılır. Birinci sebep, gelecekteki yaşamın sunulduğu yöndür; az gelişmiş zihinleri tatmin edebilecek, ancak düşünen bireylerin aydınlanmış aklını tatmin edemeyen bir yön. Bu nedenle, şöyle derler: "Mantık ve bilimin pozitif verileri tarafından tartışılan prensipleri bize sundukları ve bu prensiplerin mutlak gerçekler olduğunu iddia ettikleri için, aslında doğru olmadıkları içindir"; bu nedenle bazılarının inanmaması ve çok sayıda kişinin şüpheli inancı. Gelecekteki yaşam onlar için belirsiz bir fikirdir, mutlak bir kesinlikten çok bir olasılıktır. İnanırlar ve bunun böyle olmasını isterler, ancak şöyle haykırırlar:

"Ama ya gerçekten doğru *değilse* ! Şimdiki zaman burada ve şimdi; önce bununla ilgilenelim. Gelecek kendi kendine hallolur."

Sonra eklerler, "Ruh gerçekten nedir? Bir nokta, bir atom, bir kıvılcım ya da bir tür alev? Nasıl hisseder, görür veya algılar?" Ruh onlara gerçek bir gerçeklik gibi görünmez, daha çok bir soyutlama gibi görünür. Onlar için değerli olanlar, onların düşünce tarzlarına göre atomlara indirgenmiş olanlar onlar için kaybolur ve artık onları sevdikleri niteliklerle görünmezler. Bir kıvılcımın sevgisini ya da ona duyulan sevgiyi kavrayamazlar ve monadlara dönüşme perspektifinden pek de memnun olmazlar. Bu nedenle, daha özlü bir şeye sahip olan dünyevi yaşamın fizikselliğini tercih etmekte haklı olduklarını hissederler. Bu tür düşüncenin egemen olduğu sayı önemlidir.

6. Ahiret hayatına en sıkı şekilde inananların bile, dünyevi şeylere bağlı kalmalarının bir başka nedeni de, bu konuyla ilgili çocukluk öğretilerinin kendilerinde bıraktığı izlenimdir.

İtiraf etmeliyiz ki dinin bu konu hakkında çizdiği tablo baştan çıkarıcı ve daha da az teselli edici değildir. Bir yandan, lanetlenmişlerin sonsuz işkence ve alevler içinde, anlık yaşamlarının hatalarının bedelini ödeyerek yaptıkları çarpıtmalar vardır. Yüzyıllar, cezalarının hafifletilmesi için hiçbir acıma veya umut olmadan birbirini izler ve daha da acımasız olanı, tövbenin boşuna olacağıdır. Öte yandan, yaşayanların iyi niyetiyle kurtuluşlarını beklerken, onlar için dua edecek veya başkalarından kendileri için dua etmelerini isteyecek, ancak dışarı çıkmak için kendi çabalarını gösteremeyecek ruhlar, arafta çürümekte ve acı çekmektedir. Bu iki kategori, mezarın ötesindeki nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturur. Onların üzerinde, tüm sonsuzluk boyunca tefekkürlü bir mutluluğun tadını çıkaran, çok sınırlı seçilmiş sınıf yükselir. Bu sonsuz yararsızlık, hiçliğe tercih edilse de, elbette, titiz bir monotonluktan başka bir şey değildir. İşte bu yüzden kutsanmışları betimleyen resimlerde gerçek mutluluktan çok sıkıntıyı ifade eden melek figürleri görürüz.

Bu resim ne özlemleri ne de mutlak mutlulukla uyumlu olan içgüdüsel ilerleme fikrini tatmin eder. Vaftiz edildikten sonra, sadece donuk bir ahlaka sahip olan ilkel birinin, uzun yıllar emek verdikten sonra en yüksek bilgi ve ahlak seviyesine ulaşmış biriyle aynı seviyede olduğunu hayal etmek zordur. Kendi eylemlerinin farkına varmadan çok erken yaşta ölen bir çocuğun, sadece kendi iradesinin hiçbir rol oynamadığı bir tören yüzünden aynı ayrıcalıklardan yararlanacağı daha da az düşünülebilir. Bu tür fikirler, onlar hakkında ne kadar az düşünürlerse düşünsünler, en ateşli inananları bile endişelendirmekten çekinmemelidir.

7. Gelecekteki mutluluk, dünyadayken ilerlemek için çalışmaya bağlı değilse, bu mutluluğun birkaç dışsal uygulamayla - ve hatta parayla satın alınabilme olasılığıyla - karakter ve alışkanlıkların ciddi bir içsel reformu olmadan kolayca elde edilebileceğine inanılması, dünyanın zevklerine daha fazla değer verir. Birçok kişi,

geleceklerinin belirli formülleri yerine getirerek veya kendilerine hiçbir maliyeti olmayan ölüm sonrası hediyelerle güvence altına alındığına, o zaman başkalarının yararına fedakarlık yapmanın veya herhangi bir acı çekmenin gereksiz olduğuna derinden inanır, çünkü kurtuluş her biri kendi için çalışarak elde edilebilir.

Elbette herkes böyle düşünmüyor, zira dikkate değer birçok istisna var; ancak çoğunluğun, özellikle de az aydınlanmış kitlelerin aslında böyle düşündüğünü ve öteki dünyadaki mutluluk koşullarıyla ilgili yaygın düşüncenin, bu dünyadaki şeylere bağlılığı uzatma eğiliminde olduğunu ve dolayısıyla bencilliği teşvik ettiğini inkar edemeyiz.

8. Her şeyin -tüm geleneklerimizin- dünyevi yaşamın kaybını yas tutmamıza ve dünyadan cennete geçişi korkutmamıza neden olduğunu da eklerdik. Ölüm, umudu uyandırmaktan çok terörize etmeye yarayan hastalıklı törenlerle çevrilidir. Eğer biri ölüm tasvir ediyorsa, bunu her zaman iğrenç yönüyle yapar ve asla geçiş

uykusu olarak yapmaz. Ölümün tüm sembolleri bize bedenin yok oluşunu hatırlatır, onu korkunç ve etsiz olarak tasvir eder. Ruh asla dünyevi zincirlerinden parlak bir şekilde kopmuş olarak sunulmaz. O daha mutlu dünyaya gidiş, sadece geride kalanların yasıyla birlikte gelir, sanki ölenin başına büyük bir utanç gelmiş gibi. Sanki onları bir daha asla göremeyeceklermiş gibi ebedi veda ederler. Pişman oldukları şey, ölenlerin sanki mezarın ötesinde daha büyük zevkler keşfetmemişler gibi bu dünyanın zevklerini kaybetmiş olmalarıdır. Ne büyük talihsizlik -derler ki- böylesine genç, zengin ve mutlu bir şekilde, böylesine parlak bir geleceğin perspektifiyle ölmek! Daha iyi bir gelecek fikri, derin kökler salmadığı için, akıllarından zar zor geçer. Bu nedenle, her şey, umuda uyanmak yerine ölüm korkusunu aşılamak için birlikte çalışır. İnsanlığın bu tür önyargıları ortadan kaldırmasının uzun zaman alacağına şüphe yok, ancak bu, inançları sağlam bir şekilde yerleştiği ve ruhsal yaşam hakkında daha sağlıklı bir fikir tasarladıkları noktaya kadar gerçekleşecektir.

9. Dahası, olağan inanç ruhları yalnızca düşüncenin erişebildiği ve bir şekilde yaşayanlar tarafından bilinmez hale geldikleri bölgelere yerleştirir. Kilise, yaşayanlar ile ölüler arasında aşılmaz bir bariyer kurar ve ilişkinin koptuğunu ve aralarında herhangi bir iletişimin imkansız olduğunu ilan eder. Eğer ruhlar cehennemdeyse, biz de oraya gitmediğimiz sürece onları tekrar görme umudumuz kaybolur. Ancak kendilerini seçilmişler arasında bulurlarsa, tamamen tefekkür dolu bir mutluluğa dalarlar. Bütün bunlar ölüler ile yaşayanlar arasında, ayrılığı ebedi olarak görmemize yol açan bir mesafe yaratır, bu yüzden sevdiğimiz varlıkların cennete gidecek olsalar bile, onları dünyada acı çekerken görmektense, tam burada yanımızda olmasını tercih ederiz. Son olarak, cennetteki ruh, *çocuğunun, babasının, annesinin veya arkadaşlarının* sonsuza dek cehennemde yandığını bilerek gerçekten mutlu olacak mıdır?

Spiritistler Neden Ölümden Korkmazlar

10. Spiritist Doktrin, kişinin geleceği

tasavvur etme biçimini tamamen değiştirir. Gelecekteki yaşam bir hipotez olmaktan çıkar ve bir gerçeklik haline gelir. Ölümden sonraki ruhların durumu artık bir teori değil, gözlemin sonucudur. Perde kaldırılmış ve ruh dünyası bize pratik gerçekliğinin doluluğuyla görünmüştür. İnsan zihinleri bunu bazı yaratıcı kavramlarla keşfetmemiştir; bunun yerine, o dünyanın sakinleri bize durumlarını tarif ederek gelmiştir. Onları ruh ölçeğinin her derecesinde, her mutluluk ve mutsuzluk evresinde ve son olarak, mezarın ötesindeki yaşamın tüm durumlarında gördük. Spiritistlerin ölüme bu kadar sakin bakmalarının ve dünyadaki son anlarında bu kadar dingin olmalarının nedeni budur. Onları ayakta tutan şey yalnızca umut değil, kesinliktir. Gelecekteki yaşamın, yalnızca daha iyi koşullar altında, dünyevi yaşamın bir devamı olduğunu bilirler ve onu, fırtınalı bir geceden sonra güneşin doğuşunu bekledikleri aynı güvenle beklerler. Böyle bir güvenin sebebi, tanık oldukları olaylardan ve bu olayların hem Allah'ın mantığı, adaleti ve iyiliğiyle, hem de insanlığın en derin

özlemleriyle uyuşmasından kaynaklanmaktadır.

Spiritistler için ruh soyut bir şey değildir. Onu tanımlanmış bir varlık yapan eterik bir bedeni vardır. Düşünce yoluyla kavranabilir ve algılanabilir, bu da onun bireyselliğini, yeteneklerini ve algılarını bizim için netleştirmesi için yeterlidir. Bize yakın olanların hatırası gerçek bir şeye dayanır. Artık düşüncelerimize hiçbir şey ifade etmeyen geçici alevler olarak değil, her şeyden çok kendilerini canlı varlıklar olarak gösteren somut formlar olarak tasvir edilirler. Dahası, uzayın derinliklerinde kaybolmak yerine, her yerimizdedirler. Cismani dünya ve ruhani dünya sürekli ilişki içindedir ve birbirlerine karşılıklı yardım sağlarlar. Gelecek hakkında şüphe artık mümkün olmadığından, ölüm korkusu kaybolur. Onun yaklaşımını hiçliğin kapısından yok olma yerine yaşam kapısından kurtuluş olarak sakin bir şekilde görürüz.

BÖLÜM III

^M

Cennet

1. *ciel 3* kelimesi genellikle dünyayı çevreleyen tanımsız uzayı belirtir; daha özel olarak, ufkumuzun üstündeki kısmı. Yunanca koilos, yani içbükey kelimesinden türetilen Latince coelum kelimesinden gelir , çünkü *gökyüzü eskiden muazzam* bir içbükeylik gibi görünürdü. Eskiden insanlar, hem katı hem de şeffaf maddelerden oluşan ve eşmerkezli küreler oluşturan birçok üst üste binmiş gökyüzünün varlığına inanırlardı. Dünya merkezdeydi. Dünya etrafında dönerken, bu küreler yörüngelerinde bulunan gök cisimleri boyunca hareket ediyordu.

Bu fikir sınırlı astronomik bilgiden kaynaklanmış ve cennetin derecelerini ve farklı mutluluk derecelerini tasarlayan tüm teogoniler tarafından kullanılmıştır, en önemlisi de en yüce mutluluğun yurdudur. En yaygın görüşe göre yedi

cennet vardı; bu nedenle mükemmel mutluluğu ifade etmek için *yedinci cennette olmak ifadesi kullanılmıştır* . Müslümanlar dokuz cennetin varlığına inanırlar ve her biriyle inananların mutluluğu daha da artar. Astronom Batlamyus[IV] [V] on bir tane sayıldı ve sonuncusuna [VI], içinde hüküm süren parlak ışık nedeniyle Empyrean adı verildi. Bugüne kadar, bu şiirin ebedi ihtişam bölgesine verdiği isim olmaya devam ediyor. Hristiyan teolojisi üç cennet tanır: birincisi hava ve bulutların bölgesidir; ikincisi gök cisimlerinin yörüngede döndüğü uzaydır; üçüncüsü ikincinin ötesinde yer alır ve En Yüce'nin ikametgahıdır, seçilmişlerin, yani Tanrı'yı yüz yüze tefekkür edenlerin meskenidir. Bu inanca göre, Aziz Paul'ün üçüncü cennete alındığı söylenir.

2. Kutsanmışların meskenine ilişkin çeşitli doktrinler, dünyayı evrenin merkezi olarak görme ve gök cisimlerinin bölgesini sınırlama gibi çifte

IV *ciel* sözcüğü İngilizceye hem *cennet hem* de *gökyüzü* olarak çevrilebilir . Bu paragraf Fransızca sözcüğün entomolojik tartışmasıyla ilgilenir, ancak bölüm genel olarak *cennet* kavramıyla ilgilenir . Bu özel paragrafta, İngilizce çevirisi *sky* daha uygundur, ancak daha şiirsel bir terim olan *heavens* da uygun olacaktır. - Tr.

V Batlamyus, Miladi ikinci yüzyılda Mısır'ın İskenderiye kentinde yaşamıştır. - Auth.

VI Yunanca *pur* veya *pyr,* ateş kelimesinden gelir. - Auth.

hataya dayanmaktadır. Tüm doktrinler, kutsanmış bölgeyi ve Yüce Olan'ın meskenini bu hayali sınırın ötesine yerleştirmiştir. Her şeyin Yaratıcısı, her şeyi yöneten Bir'i, İlahi'nin yaydığı düşüncenin her şeyi kucaklayabileceği merkez yerine yaratılışın uçlarında konumlandırmak garip bir anormalliktir!

3. Gözlem ve gerçekleri kullanan amansız mantığıyla bilim, projektörünü uzayın derinliklerine doğrulttu ve tüm bu teorilerin ne kadar mantıksız olduğunu gösterdi. Dünya artık evrenin merkezi değil, uzayın enginliğinde seyahat eden en küçük gök cisimlerinden biridir. Güneşin kendisi, bir gezegensel girdabın merkezinden başka bir şey değildir; yıldızlar ise, etrafında sonsuz sayıda dünyanın döndüğü sayısız güneştir. Bu güneşler, birbirlerine dokunabilecek gibi görünseler bile, yalnızca düşünce yoluyla erişilebilen mesafelerle ayrılmıştır. Ebedi yasalarla yönetilen ve Yaratıcının bilgeliğinin ve her şeye gücünün yettiğinin ortaya çıktığı bu mecliste, dünya, algılanamayan bir noktadan ve yaşanabilirlik açısından en az tercih edilen

gezegenlerden biri olmaktan başka bir şey değildir. Bu tür düşünceler ışığında, Tanrı'nın neden dünyayı tek yaşam merkezi yaptığını ve en tercih edilen yaratıklarını ona gönderdiğini sormak mantıklıdır. Aksine, her şey yaşamın her yerde var olduğunu ve insanlığın evrenin kendisi kadar sonsuz olduğunu ilan eder. Bilim bize dünyamıza benzer dünyalar gösterdiğine göre, Tanrı bunları bir amaç olmadan yaratmış olamaz - Tanrı onları yönetebilecek varlıklarla doldurmuş olmalı.

4. İnsanların sahip olduğu fikirler her zaman bildiklerinin sonucudur ve tüm önemli keşifler gibi, dünyaların oluşumu da bu fikirleri farklı bir yola sokmak zorunda kalmıştır. Bu yeni bilginin etkisi altında inançlar değişmiştir: cennet yerinden edilmiştir ve sınırsız yıldız bölgesi artık ona hizmet edemez. Peki nerededir? Bu soruyla karşı karşıya kalınca, tüm dinler sessiz kalır.

Spiritizm, insanlığın gerçek kaderini göstererek bu soruyu yanıtlamaya geldi. Bu kaderin doğasını ve ilahi nitelikleri bir çıkış

noktası olarak alarak, bir sonuca varılır; yani, bilinenden başlayarak, mantıksal bir çıkarım yoluyla bilinmeyene ulaşılır - Spiritizmin sunduğu doğrudan gözlemlerden bahsetmeye bile gerek yok.

5. İnsanlar beden ve ruhtan oluşur. Ruh, asıl, akıl yürüten ve zeki varlıktır, oysa beden, ruhu geçici olarak giydiren ve böylece yeryüzündeki görevini yerine getirip evrimi için gereken işi yapabilen maddi bir zarftır. Kullanıldıktan sonra beden yok olur ama ruh hayatta kalır. Ruhtan yoksun bırakılan beden, sadece hareketsiz bir maddedir - onu çalıştıran parçadan yoksun bırakılmış bir enstrüman gibi. Beden olmadan, ruh her şeyi korur: hayat ve zeka. Bedeni geride bıraktıktan sonra, enkarne olmak için geldiği ruh dünyasına geri döner.

Dolayısıyla, iki dünya vardır: enkarne *ruhlardan oluşan cismani dünya* ve enkarne olmayan ruhlardan *oluşan ruh dünyası* . Zarflarının maddiliği nedeniyle, cismani dünyanın varlıkları dünyaya veya başka bir küreye bağlıdır.

Ruh dünyası her yere uzanır, ancak; bizi çevreler ve belirlenmiş bir sınır olmaksızın uzayı doldurur. Zarflarının akışkan doğası nedeniyle, onu oluşturan varlıklar, yerde ağır bir şekilde hareket etmek yerine düşünce hızında büyük mesafeleri aşabilirler. Bedenin ölümü, onları esir tutan bağların kopmasından başka bir şey değildir.

6. Ruhlar basit ve cahil olarak yaratılmışlardır, ancak sonunda her şeyi bilebilecekleri ve özgür iradelerinin bir sonucu olarak evrimleşebilecekleri yeteneklerle donatılmışlardır. Evrimleşerek, yeni bilgiler, yeni yetenekler, yeni algılar ve sonuç olarak daha az evrimleşmiş ruhların bilmediği yeni zevkler edinirler. Daha az evrimleşmiş ruhların göremediği, duyamadığı, hissedemediği ve kavrayamadığı şeyleri görür, duyar, hisseder ve kavrarlar. *Mutluluk, kaydedilen ilerlemenin doğrudan sonucudur; bu nedenle, iki ruhtan biri, yalnızca aynı derecede entelektüel ve ahlaki ilerlemeye sahip olmadığı için diğeri kadar mutlu olmayabilir; ancak, her birinin ayrı bir yerde*

olması gerekli değildir . Yan yana var olsalar bile, biri karanlıkta olabilirken, diğerine her şey muhteşem görünebilir - el ele tutuşmuş kör ve gören bir birey gibi; biri ışığı algılarken diğeri ondan en ufak bir izlenim alamaz. *Ruhların mutluluğu kendi bireysel niteliklerine özgü olduğundan, ister yeryüzünde enkarnasyonların ortasında olsun, ister uzayda olsun, kendilerini nerede bulurlarsa bulsunlar, mutluluğun tadını çıkarabilirler.*

Kaba bir karşılaştırma bu durumu daha iyi anlamamızı sağlayacaktır. İki kişi bir konserdeyse ve biri eğitimli bir kulağa sahip iyi bir müzisyen, diğeri ise müzikle pek aşina değilse ve "kör kulağı" varsa, birincisi mutluluk hissi yaşarken, ikincisi etkilenmez çünkü biri diğerinde kesinlikle hiçbir etki yaratmayan şeyleri anlar ve algılar. Aynı şey ruhların deneyimlediği ve onları algılama yeteneklerinin doğrudan sonucu olan tüm duyumlar için de geçerlidir. *Ruh dünyası her yerde ihtişamlar sergiler; maddenin etkisi altındaki daha az gelişmiş ruhların*

algılayamayacağı uyumlar ve duyumlar, çünkü bunlara yalnızca arınmış ruhlar erişebilir .

7. Ruhların ilerlemesi kendi emeklerinin meyvesinden oluşur, ancak özgür oldukları için, iradelerine göre daha büyük veya daha az etkinlik veya ihmalkarlıkla ilerlemeleri için çalışırlar, ilerlemelerini hızlandırır veya geciktirirler ve dolayısıyla kendi mutluluklarını da. Bazıları hızla ilerlerken, diğerleri yüzyıllar boyunca alt bölgelerde duraklama halinde kalırlar. Bu nedenle, İsa'nın "Herkese yaptıklarına göre" sözlerine göre, ruhlar kendi talihli veya talihsiz durumlarının yazarlarıdır. Geride kalan her ruh, kendisinden başka kimseyi suçlayamaz, tıpkı hızlı evrimleşen birinin kendi çabalarının münhasır değerine sahip olması gibi; böylece, kendisi için kazandığı mutluluğa daha büyük değer verir.

En yüksek mutluluk yalnızca mükemmel ruhlar tarafından paylaşılır, ya da daha doğrusu, zekâ ve ahlakta evrimleştikten sonra ona erişmiş saf ruhlar tarafından. Entelektüel ilerleme ve ahlaki ilerleme nadiren el ele yürür, ancak bir ruh

belirli bir zamanda başaramadığı her şeyi başka bir zamanda başarır, böylece iki ilerleme alanı da aynı seviyeye ulaşır. Bu yüzden genellikle ahlaki olarak biraz gelişmiş zeki ve eğitimli bireyler görürüz ve bunun tersi de geçerlidir.

8. Enkarnasyon, ruhun ikili ahlaki ve entelektüel ilerlemesi için gereklidir: zorunlu emek faaliyeti yoluyla entelektüel ilerleme; erkeklerin ve kadınların birbirlerine duydukları karşılıklı ihtiyaç yoluyla ahlaki ilerleme. *Toplumsal yaşam, iyi ve kötü niteliklerin mihenk taşıdır.* İyilik, kötülük, tatlılık, şiddet, iyilikseverlik, yardımseverlik, bencillik, açgözlülük, gurur, alçakgönüllülük, samimiyet, dürüstlük, sadakat, samimiyetsizlik ve ikiyüzlülük - başka bir deyişle, ahlaki veya sapkın bireyi oluşturan her şey - erkek ve kadınların birbirleriyle olan ilişkilerinde kendi amacına, amacına ve uyarıcısına sahiptir. *İzole bir şekilde yaşayan kişiler ne kötü huylara ne de erdemlere sahiptir. İzole olmaları sayesinde kendilerini kötülükten uzak tutarlar, ancak aynı zamanda*

kendi içlerinde sahip oldukları iyiliği geçersiz kılarlar.

9. Tek bir bedensel varoluş, ruhun sahip olmadığı tüm iyiliği edinmesi ve tüm kötülüğü ortadan kaldırması için açıkça yetersizdir. Örneğin ilkel insanlar, kendilerini yalnızca bir enkarnasyonda en gelişmiş Avrupalıların ahlaki ve entelektüel seviyesine nasıl getirebilirler? Bu maddi olarak imkansızdır. Bu nedenle, yalnızca yeteneklerin geliştirilmesinin onlara sağlayabileceği duyulardan yoksun, sonsuza dek cehalet ve barbarlık içinde mi kalmalılar? Basit sağduyu, yalnızca ilahi adalet ve iyiliğin değil, aynı zamanda doğanın evrimsel ve ilerici yasalarının da inkarı olacak böyle bir kavramı reddeder. Dolayısıyla, son derece adil ve iyi olan Tanrı, ruha amacına ulaşması için gereken kadar enkarnasyon bahşeder: mükemmellik.

Her yeni varoluşla birlikte ruh, önceki varoluşlarda edindiği yetenekler, sezgisel bilgi, zekâ ve ahlakı getirir. Bu nedenle her varoluş, ilerleme yolunda ileri bir adımdır.[VII]

VIIBkz. dipnot 1, bölüm I no. 3. - Auth.

Enkarnasyon yalnızca daha az gelişmiş ruhların statüsüne özgüdür ve sonunda böyle bir statüyü aşmış ve ya ruh dünyasındaki ruh halinde ya da yeryüzünün maddiliğinin hiçbirine sahip olmayan daha yüksek dünyalardaki bedensel varoluşlarda ilerlemiş olanlar için gereksiz hale gelir. Bu tür ruhlar için enkarnasyon daha sonra kendilerine yüklenen bir misyonu yerine getirmek için diğer enkarneler üzerinde daha doğrudan bir eylemde bulunma amacıyla gönüllü hale gelir. Bunu yaparken, enkarnasyonun iniş çıkışlarını ve acılarını özveriyle kabul ederler.

10. Bedensel yaşamlar arasındaki aralıkta, ruh, yaptığı iyi veya kötülüğe göre mutlu veya mutsuz olduğu, uzun veya kısa olabilen bir süre için ruh dünyasına yeniden girer. Ruh hali, ruhun normal, kesin hali olduğundan ve ruh bedeni ölmediğinden, bedensel hal geçici ve uçucu olmalıdır. Özellikle ruh halindeyken, ruh, enkarnasyon emeğiyle elde ettiği ilerlemenin meyvelerini toplar. Ruh hali aynı zamanda, kendisini yeni mücadelelere hazırladığı ve

insanlığa döndüğünde uygulamaya koymaya çalışacağı kararlar aldığı yerdir.

Ruh, ruh halindeyken de ilerler; orada, yeryüzünde elde edemeyeceği özel bir bilgi edinir ve fikirlerini değiştirir. Cismani hal ve ruh hali, birbirleriyle dayanışma içinde olan iki tür ilerlemenin kaynağını oluşturur ve bu yüzden bir ruh, bu iki varoluş modundan dönüşümlü olarak geçmek zorundadır.

11. Reenkarnasyon dünyada veya diğer dünyalarda gerçekleşebilir. Tüm dünyalar arasında, varoluşun dünyadakinden daha az fiziksel ve ahlaki olarak zor olan koşulları içerdiği, ancak yalnızca bu dünyalarla uyumlu bir saflık derecesine ulaşmış ruhların kabul edildiği, daha yüksek derecede evrimleşmiş olanlar vardır.

Bu yüksek dünyalardaki yaşam kendi başına bir ödüldür, çünkü buralarda yeryüzünde maruz kaldığımız tüm dünyevi hastalıklardan ve iniş çıkışlardan özgürüz. Daha az maddi - neredeyse akışkan - bedenler hastalıklara ve zayıflıklara

veya yeryüzündekiyle aynı ihtiyaçlara tabi değildir. Kötü ruhlar dışlanır ve sakinler entelektüel çabayla evrimleşmekten başka bir kaygı duymadan tam bir huzurun tadını çıkarırlar. Orada, gerçek kardeşlik hüküm sürer çünkü bencillik yoktur; gerçek eşitlik çünkü gurur yoktur; gerçek özgürlük çünkü engellenecek düzensiz eylemler yoktur ve zayıfları ezmeye çalışan hırslı bireyler yoktur. Dünya ile karşılaştırıldığında, bu dünyalar gerçek cennetlerdir ve nihai duruma giden ilerleme yolundaki çeşitli aşamaları temsil eder. Dünya, kusurlu ruhların arınması için tasarlanmış, az gelişmiş bir dünyadır ve bu yüzden Tanrı onu daha gelişmiş ruhlar için bir mesken haline getirene kadar kötülük hakim olacaktır.

Böylece ruh, kendini geliştirdiği ve mutluluğun zirvesine ulaştığı ölçüde kademeli olarak ilerler. Ancak, mükemmelliğin zirvesine ulaşmadan önce, ilerlemesine göre mutluluk yaşar. Bir çocuk, çocukluğun zevklerini, daha sonra gençliğin zevklerini ve en sonunda

olgunluğun sağlam zevklerini yaşar.

12. Kutsanmış ruhların mutluluğu, birçok kez belirttiğimiz gibi, ebedi ve titiz bir yararsızlık olacak olan tefekkürlü tembellikten oluşmaz. Aksine, ruhsal yaşam her derecede sürekli bir faaliyeti, ancak yorgunluk içermeyen bir faaliyeti içerir. En yüce mutluluk, hiçbir insan dilinin tarif edemediği ve en verimli hayal gücünün kavrayamayacağı yaratılışın tüm ihtişamlarının tadını çıkarmaktan oluşur. Dahası, her şeyin bilgisi ve anlaşılmasından, herhangi bir fiziksel ve zihinsel acının olmamasından, içsel tatminden, ruhun sarsılmaz dinginliğinden, kötü bireylerle temastan kaynaklanan sürtüşmenin olmaması nedeniyle tüm varlıkları birleştiren saf sevgiden ve her şeyden önce Tanrı'nın tefekküründen ve en layık olanlara ifşa edilen ilahi gizemlerin anlaşılmasından oluşur. Mutluluk, kişinin sorumlu olmaktan mutluluk duyduğu görevlerde de bulunabilir. Saf ruhlar, ilahi iradenin iletilmesi ve yürütülmesi için Tanrı'nın mesihleri veya elçileridir. Büyük misyonlar yerine getirirler ve

dünyaların oluşumuna ve evrenin genel uyumuna başkanlık ederler, bu sadece mükemmelliğe ulaşmış olanlara emanet edilen görkemli bir görevdir. En yüksek mertebedekiler, doğrudan temsilcileri oldukları ilahi düşünceden ilham alarak Tanrı'nın sırlarını bilen tek kişilerdir.

13. Ruhların nitelikleri, ilerlemeleri, aydınlanma dereceleri, yetenekleri, deneyimleri ve Yüce Tanrı'dan hak ettikleri güven derecesiyle orantılıdır. Kendi liyakatlerinden kaynaklanmayan hiçbir ayrıcalık veya iyilik yoktur; her şey katı adalet terazisinde ölçülür ve tartılır. En önemli görevler yalnızca Tanrı'nın bunları yerine getirebilecek ve başarısızlığa veya uzlaşmaya muktedir olmadığını düşündüğü kişilere emanet edilir. En değerli ruhlar Tanrı'nın gözetimi altındaki yüce konseyi oluştururken, gezegen sistemlerinin rehberliği yüksek düzeydekilere emanet edilir ve özel dünyaların rehberliği başkalarına emanet edilir. Sırasıyla, hiyerarşik ilerleme ve tabiiyet sırasına göre, ulusların ilerlemesi, ailelerin ve bireylerin korunması, ilerlemenin her bir dalının arkasındaki itici güç ve

yaratılışın en mahrem ayrıntılarına kadar doğanın çeşitli işlemleri gibi daha sınırlı sorumluluklardan sorumlu olanlar gelir. Bu engin ve uyumlu bütünde, tüm yetenekler, yatkınlıklar ve güçler için meslekler vardır; İlerleme arzusunda olan ruhlar için, meslekler ilerlemenin bir aracı olduğu için sevinçle kabul edilir ve hararetle talep edilir.

14. Yüksek mertebeli ruhlara emanet edilen büyük misyonların yanı sıra, her düzeyde öneme sahip başkaları da vardır. Bu misyonlar her kategorideki ruhlara verilir ve her enkarne ruhun, diğer varlıkların yararına yerine getirmesi gereken görevleri olduğunu söyleyebiliriz: çocuklarının ilerlemesinden sorumlu olan ailenin reisi olmaktan, toplum içinde yeni ilerleme tohumları eken dahi bireye kadar. Bu ikincil misyonlar, başarısızlıkların, yanlışların ve hataların meydana geldiği, ancak bütünü etkilemeden yalnızca bireye zarar veren yerlerdir.

15. Bu nedenle tüm zihinler, gelişim dereceleri ne olursa olsun, genel çalışmada işbirliği yaparlar ve her biri yeteneklerinin ölçüsüne göre: bazıları enkarne halde; diğerleri

ruh halinde. Her yerde, ölçeğin en altından en tepesine kadar etkinlik görürüz, herkes karşılıklı destekte öğrenir ve yardım eder ve zirveye ulaşmak için yardım eli uzatır.

Böylece, ruh ve bedensel dünyalar arasında; başka bir deyişle, insanlar ve ruhlar arasında: tutsak ve özgür ruhlar arasında dayanışma kurulur. Dolayısıyla, gerçek sempati ve asil sevgiler, arınma ve devam eden ilişkiler yoluyla devam eder ve pekişir.

Yaşam, o halde, her yerde hareket halindedir. Sonsuzluğun tek bir köşesi bile ıssız değildir, ayrıca enkarnasyonların kaba duyularına görünmez olan ancak görüşleri maddeden kurtulmuş ruhları neşe ve huşu ile sersemleten sayısız parlak ruh lejyonları tarafından aralıksız olarak seyahat edilmeyen tek bir bölge de yoktur. Her yerde, nihayetinde, her ilerleme düzeyine, her tamamlanmış göreve göre mutluluk vardır, her ruh, evriminin onu yerleştirdiği kategoriye göre kendi mutluluğunun unsurlarını getirir.

Mutluluk bireylerin niteliklerine bağlıdır, çevrelerinin fiziksel durumuna değil; bu nedenle mutluluk, mutlu olma yeteneğine sahip ruhların olduğu her yerdedir. Mutluluğun evrende sınırlandırılmış veya belirlenmiş bir yeri yoktur. Nerede olurlarsa olsunlar, saf ruhlar ilahi ihtişamı tefekkür edebilirler, çünkü Tanrı her yerdedir.

16. Bununla birlikte, mutluluk sadece kişisel değildir. Eğer onu sadece kendi içimizde taşıyıp başkalarıyla paylaşamayacak olsaydık, bu üzücü ve bencil olurdu. Ayrıca, sempatik varlıkları birleştiren fikir birliğinde de mutluluk bulabiliriz. Mutlu ruhlar, fikir, zevk ve duygu benzerliği yoluyla birbirlerini çekerler, böylece her bireyin kendi niteliklerini yaydığı ve bütünün dingin ve hayırsever yayılımlarıyla doyurulduğu homojen ailelerden oluşan geniş gruplar oluştururlar. Üyelerinden bazıları bir görev için uzakta olsalar bile, bazen uzayda belirli bir noktada buluşup yaptıkları işin hesabını verirler ve diğer zamanlarda talimat ve öğüt almak için daha yüksek derecede evrimleşmiş bir ruhun etrafında

toplanırlar.

17. Ruhlar her yerde olsa da, dünyalar, aralarındaki benzerlik ve yaşadıkları dünyalar nedeniyle tercih ettikleri buluşma merkezleridir. Yüksek düzeyli ruhlar, gelişmiş dünyaların etrafında bol miktarda bulunurken, düşük düzeyli ruhlar az gelişmiş olanların etrafında uçuşur. Dünya da bunlardan biridir. Bu nedenle her kürenin, çoğunlukla aynı ruhların enkarnasyonu ve enkarnasyonuyla sürdürülen kendi enkarne ve enkarnasyon dışı ruh nüfusu vardır. Bu nüfus, ruhların maddeye bağlılığı nedeniyle daha az gelişmiş dünyalarda daha katıdır, ancak daha yüksek dünyalarda daha akışkandır. Ancak, gerçek ışık ve mutluluk merkezleri olan bu yüksek dünyalardan, ruhlar ilerlemenin tohumlarını ekmek, onlara teselli ve umut getirmek ve sakinlerinin hayatın sıkıntıları tarafından kırılmış cesaretini yükseltmek için daha düşük dünyalara ayrılırlar. Bazen görevlerini daha etkili bir şekilde yerine getirmek için bu dünyalarda enkarne olurlar.

18. Peki **,** bu sınırsız uçsuz bucaksızlıkta

cennet nerede? Her yerde. Hiçbir sınır onu çevrelemiyor. Gelişmiş dünyalar ona giden son duraklardır; erdemler ona yolculuğu kolaylaştırırken, ahlaksızlıklar erişimi engeller.

Evrenin her köşesini dolduran, yaratılıştaki her şeye bir amaç ve varoluş nedeni veren bu görkemli tablonun önünde, insanlığı uzayda algılanamayan bir noktayla sınırlayan ve onu belirli bir anda başlamış ve onu içeren dünyayla sona erdirmek için başlamış gibi gösteren doktrin ne kadar küçük ve önemsizdir - tüm bunlar sonsuzlukta bir dakikadan daha fazlasını kapsamamıştır! Ne kadar üzücü, soğuk ve dondurucudur bu doktrin; tüm evrenin bize dünyevi insanlıktan önce, sırasında ve sonrasında, derin bir sessizliğe gömülmüş devasa bir çöl gibi hayatsız, hareketsiz olarak gösterildiği! Ebedi tefekküre dahil olan birkaç seçilmişin tasviri ne kadar da yürek parçalayıcıdır, diğer ruhların büyük çoğunluğu ise bitmeyen acıya mahkûmdur! Sevgi dolu kalpler için ne kadar da keskindir, yaşayanlarla ölüler arasına kurulan bariyer!

Mutlu ruhlar -derler ki- sadece kendi mutluluklarını düşünürler; kaybolanlar sadece kendi sefaletlerini düşünürler. Bencilliğin cennette ortaya çıktığında yeryüzünde hüküm sürmesi şaşırtıcı mıdır? Öyleyse, Tanrı'nın ihtişamı, gücü ve iyiliği hakkındaki böyle bir fikir ne kadar dardır!

Buna karşılık, Spiritizmin Tanrı fikri ne kadar yücedir! Doktrini fikirleri nasıl da geliştirir ve düşünceyi nasıl da genişletir! Ama kim bunun doğru olduğunu söylüyor? Önce akıl, sonra vahiy ve son olarak bilimin ilerlemesiyle uyumu. Biri Tanrı'nın niteliklerini önemsizleştiren, diğeri yücelten, biri uyumsuz, diğeri ilerlemeyle uyumlu olan, biri geride kalırken diğeri ilerleyen iki doktrin arasında, sağduyu gerçeğin hangi tarafta olduğunu söyler. Her ikisiyle de karşı karşıya gelindiğinde, her biri kendi vicdanına danışsın ve iç ses onun aracılığıyla konuşacaktır. Bu tür içsel özlemler, insanlığı aldatamayan Tanrı'nın sesidir.

19. Ancak belki biri soracaktır: Tanrı neden en baştan itibaren tüm gerçeği açığa çıkarmadı?

Çocuklara yalnızca yetişkinlere öğretilmesi gereken bir şeyin öğretilmemesinin aynı nedeni yüzünden. Sınırlı vahiy, insanlığın gelişiminin belirli bir dönemi için yeterliydi ve Tanrı bunu ruhlarının ahlaki gücüne göre sağladı. Bugün daha eksiksiz bir vahiy almış olanlar, diğer zamanlarda bunun yalnızca bir kısmını almış ancak o zamandan beri zekaları gelişmiş *aynı ruhlardır .*

Bilim, doğanın canlı güçlerini, gök cisimlerinin bileşimini, dünyanın gerçek rolünü ve oluşumunu ortaya koymadan önce, insanlar dış uzayın enginliğini ve dünyaların çokluğunu kavrayabilir miydi? Jeoloji dünyanın oluşumunu göstermeden önce, cehennemi içinden çıkarıp altı günlük yaratılışın alegorik anlamını anlayabilirler miydi? Astronomi evreni yöneten yasaları keşfetmeden önce, uzayda yukarı veya aşağı olmadığını, göklerin bulutların üstünde olmadığını veya yıldızlarla sınırlı olmadığını anlayabilirler miydi? Psikolojinin ilerlemesinden önce kendilerini ruhsal yaşamla özdeşleştirebilirler

miydi? Sınırlandırılmış bir yer veya maddi bir form altında olmayan, ölümden sonra şanslı veya talihsiz bir yaşam tasarlayabilirler miydi? Hayır. Düşünceden çok duyularla anladıkları için, evren onların kavrayışı için çok büyüktü. Onu daha küçük oranlara sınırlamak ve daha sonra genişletmek gerekiyordu. Kısmi bir vahiy yararlıydı; o zamanlar tatmin ediciydi, ancak artık bugün değil. Yanılgı, fikirlerin gelişimini hesaba katmadan, olgun insanları, çocukluklarında kendilerine verilen emirlerle yönetebileceklerini sananlardadır. (Bkz. *Ruhçuluğa Göre İncil,* III. bölüm)

BÖLÜM IV

^M

Cehennem

Gelecekteki Cezanın Sezgisi •
Pagan Cehenneminin Taklidi Olarak Hristiyan
Cehennemi • Limbo • Bir Tasvir

Pagan Cehennemi • Hristiyan Cehenneminin Ana
Hatları

Gelecekteki Cezanın Sezgisi

1. Tarih boyunca insanlar sezgi yoluyla ölümden sonraki yaşamın, yeryüzündeki yaşamları boyunca uyguladıkları iyi veya kötülüğe göre mutlu veya mutsuz olması gerektiğine inanmışlardır. Ancak, gelecekteki yaşam hakkındaki fikirleri ahlaki anlayışlarının gelişimi ve iyi ve kötü hakkındaki doğru veya yanlış düşünceleriyle ilişkilidir. Ceza ve ödül hakkındaki fikirleri baskın içgüdülerinin yansımalarıdır; bu

nedenle savaşçı insanlar her zaman en büyük mutluluğu savaş sırasında gösterilen cesarete verilen onurlarla, avcılar av bolluğuyla, şehvet düşkünleri şehvetli zevklerle ilgili olarak görmüşlerdir. Hala madde tarafından yönetilirken, insanlar manevi konuları ancak kusurlu bir şekilde kavrayabilir ve gelecekteki ceza ve zevkin maneviyattan daha fiziksel bir resmini hayal edebilirler - bu dünyada olduğu gibi diğer dünyada da yemek ve içmek zorunda olduklarına inanırlar, ancak daha iyi bir şekilde. [VIII]Daha sonra, insanların gelecekteki yaşam hakkındaki inançlarına baktığımızda, spiritüalizm ve materyalizmin bir karışımını buluruz: bir tarafta tefekkürlü mutluluk; diğer tarafta fiziksel işkencelerle dolu bir cehennem.

2. İlk insanlar yalnızca gerçekten görebildikleri şeyleri anlayabildikleri için, geleceklerini doğal olarak bugüne göre şekillendirdiler. Tam önlerinde görebildikleri şeylerin ötesindeki şeyleri kavrayabilmek için, entelektüel olarak evrimleşmeleri gerekiyordu ve

---

VIIIRahibin gelecekteki yaşamı anlattığı Savoy'lu küçük bir çocuk, ona Paris'te olduğu gibi orada da herkesin beyaz ekmek yiyip yemediğini sordu. - Yazar.

bu da ancak zamanla gerçekleşebilirdi. Dahası, gelecekteki cezalara dair tasvirleri, insanlığın kötülüklerinin bir yansımasından başka bir şey değildi, ancak daha büyük bir oranda, yeryüzünde bulunan tüm işkenceleri, cezaları ve sıkıntıları bir araya getiriyordu. Bu nedenle, sıcak iklimlerde ateşten bir cehennem; soğuk bölgelerde ise buzdan bir cehennem hayal ettiler. Daha sonra onları ruh dünyasını kavramaya götürecek duyguyu henüz geliştirmedikleri için, yalnızca fiziksel cezaları kavrayabiliyorlardı; bu nedenle, biçim olarak küçük farklılıklarla, tüm dinlerin cehennemleri aslında birbirine benziyordu.

Hristiyan Cehennemi, Pagan Cehenneminin Bir Taklididir

3. Şairlerin tasvir ettiği ve dramatize ettiği pagan cehennemi, türünün en görkemli modeliydi. Kendi ozanları olan Hıristiyanlar tarafından sürdürüldü. İki cehennemi karşılaştırdığımızda, her ikisinde de -isimler ve ayrıntılardaki farklılıklar dışında- çok sayıda benzerlik buluruz. Her ikisinin de işkence unsuru olarak fiziksel ateşi

vardır, çünkü ateş en korkunç acı çekme araçlarını sembolize eder. Ama garip bir şey! Hıristiyanlar pagan cehennemini birkaç noktada abarttılar. Paganlar Danaides'in dipsiz fıçısına [IX], Ixion'un tekerleğine [X]ve Sisyphus'un taşına sahip olsalar da [XI], bu imgeler bireysel işkenceleri temsil ediyordu. Öte yandan Hıristiyanlar, meleklerin lanetlilerin bükülmelerini izlemek için kapaklarını kaldırdıkları kaynar kazanlarını herkes için hazır tutuyorlardı. [11] Ve Tanrı, sonsuza dek onların ağıtlarını acımasızca dinler. Buna karşın putperestler, Elysian Tarlaları'ndaki tanrıların Tartarus'taki lanetlileri görmekten zevk aldıklarını hiçbir zaman anlatmamışlardır.[XII XIII]

4. Paganlar gibi, Hristiyanların da cehennem

IX "... (Yunan mitolojisinde) Danaus'un 50 kızı , kocalarını öldürdükleri için 49'u sızdıran bir kaba sonsuza kadar su dökmeye mahkûm edilmişti." (Random House Webster's College Dictionary, 1991) - Tr.

X "Hera'yı baştan çıkarma girişimi nedeniyle Zeus tarafından Tartarus'ta sonsuza dek dönen bir tekerleğe bağlanarak cezalandırılan efsanevi Teselya kralı." (ibid) - Tr.

XI "Korint'in efsanevi hükümdarı, Tartarus'ta, kendisinden kaçan bir taşı yamacın tepesine yuvarlamaya zorlanarak cezalandırıldı ve sonra tekrar aşağı yuvarlandı." (idid) - Tr.

XII 1860 yılında Montpellier'de verilen vaaz - Auth.

XIII"Kutsanmış olanlar, yerlerinden ayrılmadan, lanetlilerin işkencelerini görebilmek için zeka armağanları ve belirgin görüşleri sayesinde belirli bir şekilde geri çekilebilecekler. Ve onları gördüklerinde, sadece onların acılarına duyarsız kalmayacaklar , hatta *sevinçle dolu kalacaklar* ve dinsizlerin tarifsiz felaketini izlerken kendi mutlulukları için Tanrı'ya şükredecekler." (Aziz Thomas Aquinas) - Yazar.

kralları vardır - Şeytan - ancak tek fark, Pluto'nun [XIV]sadece kendisine düşen payı aldığı hayalet imparatorluğunu yönetmekle sınırlı olmasıdır. Kendisi doğası gereği kötü olmasa da, krallığında kötülük yapanları tutuyordu çünkü bu onun göreviydi. Dahası, insanların acılarından zevk almak için onları günah işlemeye teşvik etmeye çalışmıyordu. Öte yandan Şeytan, her yerden kurbanlar toplar ve onları ateşte ters çevirmek için kullanılan dirgenlerle silahlanmış bir iblis lejyonuyla işkence etmekten heyecan duyar. Kurbanlarını asla tüketmeden sürekli yanan bu ateşin doğası ciddi bir tartışma konusu olmuştur ve hatta bunun bir bitüm ateşi olup olmadığı bile tartışılmıştır. [XV]Dolayısıyla, pagan cehenneminin Hristiyan cehenneminden daha üstün bir yanı yoktur.

5. Antiklerin mutluluk krallığını fiziksel olarak yerelleştirmelerine yol açan aynı nedenler, onları aynı zamanda azap yerini de sınırlandırmaya yöneltti. Birincisini üst bölgelere yerleştirdikten sonra, ikincisine alt bölgeleri, yani dünyanın

XIV Veya Hades: “Yeraltı dünyasına hükmeden antik Yunan tanrısı” (ibid) - Tr.

XV 1861 yılında Paris'te verdiği vaaz. - Yazar.

merkezini ayırmak doğaldı; buralara giriş olarak bazı korkunç karanlık mağaraların hizmet ettiğine inanıyorlardı. Dünyanın merkezi aynı zamanda Hristiyanların zaman içinde lanetlilerin meskenini yerleştirdiği yerdir.

Konuyla ilgili bir benzetme daha yapalım: Putperestlerin cehennemi bir tarafında Elysian Tarlaları, diğer tarafında Tartarus'u içeriyordu; tanrıların ve tanrılaştırılmış insanların yurdu olan Olimpos, üst bölgelerde kalıyordu. İncil'in *mektubuna göre İsa,* gelişini bekleyen doğru kişilerin ruhlarını almak için cehenneme, yani alt yerlere indi. Dolayısıyla cehennem yalnızca bir işkence yeri değildi; putperest cehennemi gibi, o da yalnızca alt bölgelerdeki bir yerdi . Olimpos *gibi, meleklerin ve azizlerin yurdu da üst alemlerdeydi . Kendisi* sınırlı olduğuna inanılan yıldızlı gökyüzünün ötesine yerleştirilmişti.

6. Hristiyan ve pagan fikirlerinin bu karışımı şaşırtıcı değildir. İsa, derin köklü inançları tek bir darbede yok edemezdi, çünkü insanlar uzayın sonsuzluğunu ve sonsuz sayıda dünyayı kavramak

için gereken bilgiye sahip değildi. Onlara göre dünya evrenin merkeziydi ve onun şekli veya iç yapısı hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Her şey onların bakış açısıyla sınırlıydı ve bu nedenle geleceğe dair fikirler onların anlayışının ötesine geçemezdi. Bu nedenle İsa, onları şeylerin gerçek durumuna başlatmanın imkansızlığıyla karşılaştığında ve kabul görmüş önyargıları onaylamak için yetkisini kullanmak istemediğinde, bu kavramları düzeltmekten kaçındı ve bu görevi zamanın akışına bıraktı. Kendini, mübareklerin hayatı ve suçlular için ayrılmış cezalar hakkında belirsiz terimlerle konuşmakla sınırladı ve öğretilerinde Hristiyanlar için bir inanç maddesi olan bedensel ceza ve işkenceye hiç değinmedi.

Pagan cehennem fikirleri günümüze kadar böyle devam etti. Modern bilginin yayılması ve insan zekasının genel gelişimi, konuya düzeltici bir ışık tutmak için gerekliydi. Ancak, yerleşik fikirlerin yerini alacak olumlu hiçbir şey ortaya çıkmadığından, kör inancın egemen olduğu uzun dönemi inançsızlığın geçiş dönemi izledi. Yeni

Vahiy [XVI]buna son vermek için geldi. Hiçbir şeye inanmayan, ancak yine de bir şeylerin eksik olduğunu algılayanlara doğru fikirleri aşılamak, sağlam ama saçma bir inanca sahip olanlara aşılamaktan daha kolay olduğundan, yeniden inşa etmek için yıkmak gerekiyordu.

7. Cennet ve cehennemi yerelleştirerek, Hristiyan mezhepleri ruhlar için sadece iki uç durum olduğuna inanmaya yönlendirildi: mükemmel mutluluk veya mutlak acı. Araf, ruhların geçiş yapmadan doğruların meskenine geçtiği sadece ara ve geçici bir konumdur. Ölümden sonra ruhun kesin kaderine olan inanç göz önüne alındığında, başka bir hipotez olamazdı. Seçilmişlerin ve lanetlilerin ikiden fazla meskeni yoksa, her birinde birkaç derece olduğu fikrini, bunların içinden yükselme ve dolayısıyla ilerleme olasılığını kabul etmeden kabul edemezsiniz. Dolayısıyla, ilerleme varsa, kesin bir kader olamaz; oysa kesin bir kader varsa, ilerleme olamaz. İsa, " *Babamın evinde birçok mesken yeri*

XVI yani Spiritizm. - Tr.

vardır." dediğinde sorunu çözdü.[XVII]

Belirsizlik

8. Kilise'nin belirli durumlarda özel bir konuma sahip olduğunu kabul ettiği doğrudur. Hiçbir kötülük yapmadan çok küçük yaşta ölen çocuklar sonsuz ateşe mahkûm edilemezler, ancak hiçbir iyilik de yapmadıkları için en yüce mutluluğa hak kazanmazlar. Bu nedenle, Kilise onların *belirsizlik içinde kaldıklarını söyler :* acı çekmeseler de, kutsanmışlığın tadını da çıkarmadıkları tanımsız bir durum.[XVIII] [XIX]Ancak kaderleri geri döndürülemez bir şekilde belirlendiğinden, sonsuza dek mutluluktan mahrum kalırlar. Bu tür bir mahrumiyet, yaptıkları hiçbir şeyin sonucu olmasa bile *, ebedi ve hak edilmemiş bir ceza* anlamına gelir. Aynı şey, vaftizin lütfunu ve dinin ışığını almamış, doğal

---

XVII Bkz . *Ruhçuluğa Göre İncil,* bölüm III. - Yazar.

XVIIIKatolik Haber Servisi tarafından yayımlanan 41 sayfalık bir belgede, Roma Katolik Kilisesi limbo kavramını iptal etti. Belgede, "İnsanlar, ister Hıristiyan ister Hıristiyan olmayan olsun, bebekleri sonsuz mutluluktan dışladığında Tanrı'nın adil ve merhametli olduğunu kabul etmekte giderek daha fazla zorlanıyor." ifadesi yer alıyor. Belge, Origins: CNS Belgesel Servisi'nin 36. Cilt, 45. Sayısında yer alıyor. - Tr.

XIXFrancois Fenelon, 1651'de aristokrat ama yoksul bir ailede doğdu. Genç yaşta rahip olarak atandı ve Louis XlV'in torunu Duc de Bourgogne'un öğretmeni oldu. Fenelon, 1693-4'te *Telemakhos'un Maceraları'nı bu kraliyet öğrencisi için yazdı. Tr.*

içgüdülerle yönlendirilerek cehaletten günah işleyen ilkel insanlar için de geçerlidir. Elbette, bu tür bireyler, yaptıklarının bilincinde hareket edenlerle aynı sorumluluğu taşımaz veya aynı meziyeti almazlar. Yine de basit mantık, Mesih'in şu sözlerinde tam olarak tasvir edilen Tanrı'nın adaleti adına böyle bir doktrini reddeder: "*Herkese yaptıklarına göre.*" İyi veya kötü eylemleri, kasıtlı ve özgürce yapılanlar olarak anlamak gerekir, çünkü yalnızca bunlar sorumluluk gerektirir. Bu, bir çocuk, bir ilkel veya aydınlanmamış herhangi biri için geçerli olamaz.

Pagan Cehenneminin Tasviri

9. Pagan cehennemi hakkındaki bilgi bize neredeyse yalnızca şairlerin anlatıları aracılığıyla ulaşmıştır. Homeros ve Virgil en eksiksiz tanımı sunmuştur, ancak bu tür açıklamalara yüklenen şiirsel zorunlulukları hesaba katmalıyız. Fenelon'un Telemakhos 1'deki tanımı, *kadim insanların* temel inançlarıyla aynı kaynaktan kaynaklanmaktadır, ancak nesir tarzının daha kesin sadeliğine sahiptir. Çeşitli yerlerin kasvetli

yönünü anlatır ve suçluların maruz kaldığı acı türlerini özellikle vurgulamayı amaçlar. Fenelon, kraliyet müritlerine talimat vermek amacıyla bu tür acıları kötü kralların kaderine kadar genişletir. Bu eser ne kadar popüler olsa da, birçok kişi cehennem tanımını hatırlayamayabilir veya bir karşılaştırma yapmak için üzerinde yeterince düşünmemiş olabilir. Bu nedenle, konumuzla en doğrudan ilgili olan bölümleri, yani özellikle bireysel cezalara atıfta bulunan bölümleri yeniden üretmenin yararlı olacağına inanıyoruz.[XX]

10. Telemakhos içeri girer ve teselli edilemez bir gölgenin feryatlarını duyar. [XXI]"Utancın nedir?" diye sorar. "Dünyadayken kimdin?" "Nabopharzam," diye cevap verir gölge, "gururlu Babil'in kralı. Adımı duyunca, Doğu'nun bütün halkları korkuyla titredi. Babilliler tarafından fildişi bir tapınakta bana tapınılmasını emrettim,

XXFenelon'un aşağıdaki anlatısı italik olarak yazılmış bazı ifadeler içerir. İtalikler, Spiritist ilkelerle uyumlarını vurgulamak için Kardec tarafından eklenmiştir. - Tr.

XXIGölge: "Ölülerin maddi olmayan kalıntıları, bedeni veya düşünce gücü olmayan bir hayalet. Bu, yeni ölenlerin, Hades krallığına, Yeraltı Dünyası'nın hükümdarına giden kayıkçı Kharon'un teknesinde geçişi bekleyerek Styx Nehri'nin cehennem kıyısında toplandıkları formdu. Kharon için uygun rüşveti bulamayanlar, sonsuza dek Styx Nehri'nin yakın kıyısında dolaşmaya mahkûm edildiler. Geçişi sağlayanların bile, kasvetli ve kansız bir varoluştan başka bekleyecekleri pek bir şey yoktu." (Yunan Mitolojisi Ansiklopedisi, www.mythweb.com adresinde çevrimiçi) - Tr.

orada altın bir heykel tarafından temsil edildim; Etiyopya'nın en değerli tütsüsü gece gündüz onun önünde yanıyordu. Hiç kimse bana karşı çıkmaya cesaret edemedi, hemen cezalandırıldı. Hayatımı daha da keyifli hale getirmek için her gün yeni zevkler yaratılıyordu.

"Genç ve güçlüydüm. Yazık! Tahttayken tadını çıkarmam için daha çok zenginlik vardı! Ancak, sevdiğim ama beni sevmeyen bir kadın, bana tanrı olmadığımı çok açık bir şekilde gösterdi - beni zehirledi ve artık yokum. Küllerim dün törensel olarak altın bir küpün içine gömüldü. İnsanlar ağladı ve saçlarını çekti. Benimle birlikte ölmek için kendilerini cenaze ateşimde ateşe atıyormuş gibi yaptılar ve küllerimin muhteşem mezarında birlikte ağlamaya devam edecekler - ama hiçbiri benim için gerçekten yas tutmayacak. Anılarım kendi ailemi bile terörize ediyor, ben ise burada aşağıda korkunç bir işkence çekiyorum."

Bu dramatik hikayeden sarsılan Telemakhos ona sorar, "Hükümdarlığın sırasında gerçekten mutlu muydun? Kalbin haz içindeyken bile ezilmiş

ve cesaretsiz kaldığı o tatlı huzuru hissettin mi?” “Hayır,” diye cevap verir Babilli, “Ne hakkında konuştuğunu bile bilmiyorum. Bilgeler bu tür huzuru tek iyi şey olarak överler, ama ben kendim hiç hissetmedim. Kalbim her zaman yeni arzular, korkular ve umutlarla karıştırılıyordu. Tutkularımın çalkantısında kendimi uyuşturmaya çalıştım, onları kalıcı ve kesintisiz hale getirmek için çalkantılarını beslemenin yollarını kullandım. Sakin bir şekilde akıl yürütmek için en ufak bir duraklama çok fazla olurdu. Benim sahip olduğum huzur buydu; başka herhangi bir huzur bir masal, bir rüya gibi görünürdü. Pişman olduğum şeyler bunlar.”

Böyle konuşan Babilli, aşırı refah yüzünden güçsüzleşmiş ve bu yüzden de utanç duygusuna teslimiyetle dayanamayan bir zayıf gibi ağlar. Yanında, cenaze töreni şerefine öldürülen bazı köleler vardır. Merkür onları [XXII]kralla birlikte Kharon'a teslim etmiştir. Yeryüzünde hizmet ettikleri kişi üzerinde mutlak bir güce sahiptirler.

XXII“Yunan mitolojisinde ölülerin ruhlarını Styx Nehri’nin karşısına geçiren kayıkçı.” (Websters, a.g.e.) - Tr.

Bu köle gölgeleri, zincire vurarak en acımasız aşağılamaları yaşattıkları Nabopharzam'ın gölgesinden hiç korkmazlar . Biri ona, "Biz de senin gibi insanlar değil miydik? Nasıl oldu da tüm insanlarla ortak kökenini unutacak kadar duyarsız olabildin?" der. Bir diğeri ona hakaret eder, "Kendini sıradan bir insan olarak görmek istemediğin için haklıydın - insanlıktan yoksun bir canavardın." Ve bir diğeri, "Ee! Dalkavuk hayranların şimdi nerede? Artık verecek hiçbir şeyin yok, zavallı! Şimdi kötülük bile yapamıyorsun ve kölelerinin kölesi olmaya indirgendin. Tanrıların adaleti yavaş gelir ama başarısız olmaz."

Bu sert ifadeler üzerine Nabopharzam kendini yüzüstü yere atar, öfke ve çaresizlik patlamasıyla saçlarını çeker. Ancak Kharon kölelere, "Onu zincirinden yukarı çekin; iradesi dışında ayağa kaldırın. *Utancını gizleyebilmekle kendini avutmamalı . Styx'in tüm gölgeleri onu görmeli* ki, bu dinsiz adamın yeryüzündeki saltanatına uzun süre tahammül eden tanrıların adaletini tanıyabilsinler." der.

Kısa bir süre sonra Telemakhos, yakınlarda siyah, yoğun duman çıkaran karanlık Tartarus'u algılar; zehirli kokusu yaşayanların alanına yayılırsa ölüme yol açar. Bu duman, en yüksek kayalardan derin uçurumlara düşen en güçlü su sellerinin kükremesine benzeyen bir ateş nehri, bir alev girdabını örter. O kadar gürültülüdür ki o karanlık yerde kimse hiçbir şey duyamaz.

Telemakhos, Minerva'dan gizlice etkilenerek [XXIII]korkusuzca uçuruma girer. Önce, en mütevazı koşullarda yaşamış çok sayıda bireyi fark eder. Şimdi dolandırıcılık, ihanet ve zulüm yoluyla servet aradıkları için cezalandırılıyorlar. Ayrıca, dini sevdiklerini iddia ederek, bunu hırslarını tatmin etmek ve saf insanları aldatmak için bir bahane olarak kullanan birçok dinsiz ikiyüzlüyü de fark eder. Bunlar, tanrıların en büyük armağanı olan Erdemi bile kötüye kullanmışlardır ve tüm insanların en sapkınları olarak cezalandırılıyorlar. Ebeveynlerini öldüren çocuklar, ellerini kocalarının kanıyla lekeleyen eşler, tüm

XXIII"Bilgeliğin ve sanatların Roma tanrıçası, Yunan tanrıçası Athena ile özdeşleştirilmiştir" (ibid) - Tr.

yeminlerini bozduktan sonra ülkelerini satan hainler - bunların hepsi bu ikiyüzlülerden daha az ceza görüyor.

Üç cehennem yargıcı bunun böyle olmasını şu sebepten dolayı emretmişti: ikiyüzlüler diğer dinsiz bireyler gibi kötü olmakla yetinmezler, iyi insanlar olarak görülmek isterler. Sahte erdemleri sayesinde insanların gerçeğe inanmasını engellerler. Bu bireyler tarafından alay konusu edilip hor görüldükten sonra, tanrılar artık bu tür hakaretlerin intikamını almak için ellerinden gelen her şeyi yapmaktan zevk alırlar.

İkiyüzlülerin yanında, kendilerinin suçsuz olduğunu yüksek sesle ilan eden, ancak tanrıların acımasızca zulmettiği başka bireyler de ortaya çıkar. Bunlar, ahlaksızlığa tapan nankörler, yalancılar ve dalkavuklardır; en saf erdemi lekelemeye çalışan sapkın eleştirmenlerdir. Son olarak, hikayenin tamamını bilmeden meseleleri aceleyle yargılayan ve bu şekilde masum insanların itibarlarına zarar verenler vardır.

Telemakhos, üç yargıcın oturmuş bir adam hakkında hüküm verdiğini görünce, onlara suçlarının ne olduğunu sorma fırsatını yakalar. Mahkûm edilen adam hemen haykırır, “Ben hiçbir zaman kötü bir şey yapmadım. Her zaman iyilik yapmaktan büyük zevk aldım. Cömert, cömert, adil ve şefkatliydim. Beni neyle suçluyorsun?” Sonra Minos [XXIV]ona şöyle der, “İnsanlar söz konusu olduğunda sana karşı hiçbir suçlama yapılmıyor; ancak, tanrılara olduğundan daha azını onlara borçlu değil miydin? Övündüğün bu adalet nedir? Hiçbir şey olmayan diğer insanlara karşı görevlerinden hiçbirini yerine getirmedin. Kesinlikle erdemliydin, ancak tüm erdemini kendine atfettin, onu sana bahşeden tanrılara değil; bunun yerine, erdeminin meyvesinin tadını kendine ait bir şey olarak çıkarmak istedin: *kendi tanrındın* . Ancak, her şeyi yalnızca kendileri için yapan tanrılar haklarından vazgeçemezler. Onları unuttun; bu yüzden, onlar da seni unuttular. Seni kendine teslim ettiler, çünkü sen onlara değil de kendine ait olmayı tercih ettin. *Şimdi, eğer*

XXIV“Daidalus’a Minotaur’u barındıracak bir labirent inşa etmesini emreden efsanevi Girit hükümdarı.” (ibid) - Tr.

yapabiliyorsan, kendi kalbinde teselli ara . Şimdi ve sonsuza dek memnun etmek istediğin kişilerden ayrılacaksın; kendi başına, gerçek putunla baş başa bırakıldın. Her şeyin onlara ait olduğu tanrılara saygı ve sevgi olmadan gerçek erdemin olmadığını bil. Uzun yıllar saf insanları aldatan sahte erdemin maskesi düşecek. İnsanlar ahlaksızlığı ve erdemi sadece onları memnun edecek veya rahatsız edecek şeylere göre yargılarlar - hem iyiyi hem de kötüyü ayırt edemezler. Burada, ilahi bir ışık yapay yargılarını yıkar, çoğu zaman hayran olduklarını kınarken kınadıklarını haklı çıkarır."

Bu sözler üzerine filozof, sanki şimşek çakmış gibi, kendini zor tutabilir. Daha önce kendi ılımlılığını, cesaretini ve cömert eğilimlerini düşünürken duyduğu tatmin, umutsuzluğa dönüşür. Kendi kalbinin tanrıların düşmanı olarak görülmesi onun için bir işkenceye dönüşür. Kendini olduğu gibi görür ve bundan kaçamaz. Tüm eylemlerinde pohpohlamaya çalıştığı adamların yargılarının boşluğunu görür. Sanki tüm iç organları altüst oluyormuş gibi, içinde

radikal bir dönüşüm gerçekleşmektedir. Artık aynı değildir. Artık kendi kalbinde destek bulamamaktadır. Yargısı kendisine karşı çok olumlu olan vicdanı, şimdi ona karşı döner ve başlangıçtan itibaren İlahi Olan'a tapınmayı amaç edinmemiş olan tüm erdemlerinin aptallığını ve yanılsamasını acımasızca suçlar. Kafası karışmış ve dehşete düşmüş, utanç, pişmanlık ve umutsuzlukla doludur. *Öfkeli Tanrıçaların ona işkence etmesine gerek yoktur, çünkü onun kendisine teslim edilmesi yeterlidir* ki, kendi yüreği, hoşnutsuz tanrıların intikamını yeterince alabilsin.

Kendini gizleyebileceği karanlığı arar ama bulamaz, çünkü onu her yerde takip eden inatçı bir ışık vardır . Her tarafta, gerçeğin nüfuz eden ışınları, takip etmeyi ihmal ettiği gerçeğin intikamını alır. Eskiden sevdiği her şey, bitmeyen kötülüklerinin kaynağı olarak onun için iğrenç hale gelmiştir. Kendi kendine mırıldanır, "Aptal! Ne tanrıları, ne diğer insanları ne de kendini tanıyordun! Hayır, gerçek ve tek iyiliği asla sevmedin. Tüm adımların yanlıştı; bilgeliğin

sadece delilikti; erdemin, dinsiz ve kör gururdan başka bir şey değildi - sonunda kendi putun oldun!"

Telemakhos daha sonra güçlerini kötüye kullandıkları için mahkûm edilmiş bazı kralları algılar. Bir tarafta intikamcı bir Öfke *onlara ahlaksızlıklarının korkunçluğunu yansıtan bir ayna gösterir .* Onların büyük kibirlerini ve pervasız övgülere olan açgözlülüklerini; mutlu etmeleri gerekenlere karşı zalimliklerini; erdeme karşı duyarsızlıklarını; gerçeklerden korkmalarını; korkaklara ve dalkavuklara olan düşkünlüklerini; sorumsuzluklarını; tembelliklerini, miskinliklerini ve sınırsız güvensizliklerini; halklarının pahasına ve mahvoluşuyla gösterişlerini ve aşırı lükslerini; tebaalarının kanı pahasına boş şan ve şöhret hırslarını; son olarak, bu talihsiz insanların gözyaşlarında ve çaresizliğinde her gün yeni zevkler aramalarındaki zalimliklerini görmeden edemezler. Bu krallar kendilerini sürekli olarak o aynada görürler. Bellerophon'un yendiği Chimera'dan, Herkül'ün devirdiği Lerna'lı Hydra'dan ya da üç ağzından yeryüzünde yaşayan

tüm ölümlü ırkları kirletebilecek kara ve zehirli bir kan kusan Cerberus'tan daha korkunç ve dehşet verici olduklarını görüyorlar.

Öte yandan ve aynı zamanda, başka bir Öfke, dalkavukların krallara yaşamları boyunca yağdırdıkları tüm övgüleri aşağılayıcı bir şekilde tekrarlarken, onlara bu dalkavukların onları gerçekte nasıl gördüklerini gördükleri başka bir ayna gösterir. *İki resim arasındaki çelişki, onların kibirlerine bir işkencedir.* Bu krallar arasında en kötülerinin, yaşamları boyunca en gösterişli övgüyü almış olanlar olduğunu fark eder, çünkü kötü krallar iyi krallardan daha çok korkulur ve utanmadan kendi zamanlarının şairlerinin ve hatiplerinin yalancı övgülerini talep ederler.

Sadece hakaret ve alay gördükleri o karanlığın derinliklerinde, acı çekenlerin acı dolu inlemelerini duyarlar. Etraflarındaki her şey onları iter, şaşırtır ve onlarla çatışır: Kendileri hakkında yaşamları boyunca inandıkları şeylerin tam tersi, başkalarını kandırırlar ve her şeyin kendilerine hizmet etmek için yaratıldığına inanırlar.

Tartarus'ta, şimdi onları sırayla en acımasız hizmete tabi tutan birkaç kölenin kaprisine teslim edildiler. Esaretlerini yumuşatmak için bir gün bile umutları olmadan bu işkencecilere hizmet ediyorlar. Vulcan onları Etna Dağı'nın ateşli ocaklarında çalışmaya zorlarken, acımasız tiranları haline gelen bu kölelerin darbelerine maruz kalmaya devam ediyorlar.

Telemakhos orada soluk, iğrenç ve tesellisiz hayaletler görür. Karanlık bir hüzün o suçluları tüketir. Kendilerinden dehşete düşerler ama kendilerini bu dehşetten kurtarmaya kendi doğalarından daha fazla muktedir değillerdir. Kendilerine yaptıkları *haksızlıklar için, şimdi onları takip eden korkunç hayaletler biçiminde tüm doluluklarıyla sürekli olarak önlerinde gördükleri haksızlıklardan başka bir cezaya ihtiyaçları yoktur.* Kendilerini zulümden kurtarmaya çalışırken, onları bedenlerinden ayıran şeyden daha güçlü bir ölüm ararlar. Çaresizlikleri içinde, farkındalıklarını tamamen söndürebilecek bir ölümü çağırırlar. Uçurumdan onları yutmasını isterler ki, onları işkence eden

intikamcı hakikat ışınlarından kaçabilsinler; ancak yine de, asla durmayan damla damla üzerlerine damlayan intikama mahkûmdurlar. *Görmekten nefret ettikleri gerçek, cezalarını içerir ;* Şimdi onun kendilerine karşı durduğunu, onları yaraladığını, yok ettiğini, yıldırım gibi kendilerinden kopardığını, onları dışarıdan yok etmediğini, ama en derinlerine nüfuz ettiğini görüyorlar.

Telemakhos, tüylerini diken diken eden varlıklar arasında, hizmet yerine hareketsiz bir hayatın zevklerini tercih ettikleri için cezalandırılan birkaç antik Lidya kralı görür. Halklarının rahatlaması için çalışmaları gerekirdi, bu da kraliyetten ayrılamaz bir görevdir.

Bu krallar birbirlerini körlükleri yüzünden azarlıyorlar. Biri, oğlu olan bir başkasına, "Yaşlılığımda ve ölmeden önce, ihmalkarlığım yüzünden meydana gelen kötülükleri kefaret etmeni sık sık tavsiye etmedim mi?" diyor. "Ah! Zavallı baba!" diyor oğlu, "Beni mahveden sen oldun! Beni gösteriş, gurur ve lükse, başkalarına

karşı zulme yönelten senin örneğin oldu! Senin böylesine pervasızca hükmettiğini ve utanmaz dalkavuklarla çevrili olduğunu görünce, ben de kendim dalkavukluk ve zevkten zevk almaya alıştım. Diğer insanların krallar için, atların ve diğer yük hayvanlarının insanlar için olduğu gibi olduğuna inanıyordum; yani, yalnızca hizmet ve kolaylık sağlayabildikleri sürece yararlı olan hayvanlar. Buna inanıyordum ve beni buna inandıran da sendin. Şimdi sana benzediğim için bütün bu kötülükleri çekiyorum." Bu karşılıklı suçlamalara en acımasız küfürleri ekliyorlar ve öfkeden birbirlerini parçalamaya hazır görünüyorlar.

Gece vakti gelen yırtıcı kuşlar gibi, kralların etrafında acımasız şüpheler, umutsuz korkular, halklarına yaptıkları zulmün intikamını alan güvensizlik, doymak bilmez zenginlik açlığı, her zaman zalimce olan sahte şan ve şöhret, ve lanetli tembellikleri uçuşur, bu da onların muhtemelen çekebilecekleri bütün kötülükleri ikiye katlar ve onlara kesin bir zevk sağlamaktan acizdir.

Bu kralların birçoğu, işledikleri kötülüklerden dolayı değil, *yapabilecekleri ve yapmaları gereken iyi şeyleri ihmal ettikleri için ağır bir şekilde cezalandırılıyorlar .* Yasalara uymamalarından kaynaklanan halklarının tüm suçları, saltanatları sırasında bu yasalara uyulmasını sağlamak için hüküm sürmeleri gereken bu krallara yüklendi. Ayrıca, debdebe, lüks ve insanları şiddete sürükleyen, yasaları çiğneyerek bir şeyler elde etmeye teşvik eden diğer aşırılıklardan kaynaklanan tüm düzensizlikler de onlara yüklendi. En ağır şekilde muamele görenler, halklarının iyi ve dikkatli çobanları olmak yerine, sadece doymak bilmez kurtlar gibi sürülerini yutmayı önemseyen kişilerdir.

Ancak Telemakhos'u en çok üzen şey, o karanlık ve kötü uçurumda, yeryüzünde çok iyi yöneticiler olarak yaşamış olmalarına rağmen, kötü ve ikiyüzlü kişiler tarafından yönlendirilmelerine izin verdikleri için Tartarus'un cezasına çarptırılmış çok sayıda kral görmesidir. *Bu ceza, otoriteleri adına işlenmelerine izin verdikleri kötülüklere karşılık gelir . Dahası, bu*

kralların çoğu ne iyi ne de kötüydü - bu onların zayıflığıydı. Gerçeği bilmemekten asla korkmadılar ve bu nedenle asla erdemin zevkini yaşamadılar ve asla iyiliği uygulamanın zevkini hissetmediler.

Hristiyan Cehenneminin Ana Hatları

11. Teologların cehennem fikri aşağıdaki alıntılarla özetlenebilir. [XXV]Bu açıklama kutsal yazarlardan ve azizlerin hayatlarından alınmıştır ve bu konuda ortodoks inancın en iyi ifadesi olarak kabul edilebilir çünkü her zaman ve evanjelist kürsülerden vaazlarda ve pastoral öğretilerde çok az değişiklikle yeniden üretilir.

12. "Şeytanlar yalnızca ruhlardır ve şu anda cehennemde olan mahkumlar da yalnızca ruh olarak kabul edilebilir, çünkü yalnızca ruh o yere iner; bedensel kalıntılar, bilinçsizce maddenin sürekli başkalaşımlarına uğrayarak otlara, bitkilere, minerallere ve sıvılara dönüştürülmek üzere toprağa geri verilir. Ancak, azizler gibi mahkumlar da, yaşamları boyunca bilindikleri aynı

XXVAugusto Callet'nin *Hell* adlı eserinden alınmıştır - Auth.

bedenleri alarak ve bir daha asla onları terk etmemek üzere son yargı gününde hayata geri dönmelidirler. Onları karakterize edecek şey, seçilmişlerin arınmış ve görkemli bedenlerle hayata dönecekleri, mahkumların ise günah tarafından şekilsizleştirilmiş lekeli bedenler alacaklarıdır; böylece, cehennemde artık saf ruhlar olmayacak, bizim gibi insanlar olacaktır. Sonuç olarak, cehennem fiziksel, coğrafi ve maddi bir yerdir, çünkü damarlarında kan ve hisseden sinirlere ek olarak, bizimkiler gibi ayakları, elleri, ağızları, dilleri, dişleri, kulakları ve gözleri olan dünyevi yaratıklarla dolu olacaktır.

"Bu cehennem nerede olabilir? Kilise'nin bazı doktorları onu küremizin tam iç kısımlarına yerleştirdiler; diğerleri ise bilinmeyen bir gezegende. Ancak sorun hiçbir kilise konseyi tarafından çözülmedi. Bu nedenle, bu konuda saf bir varsayıma indirgendik. Doğrulayabileceğimiz tek şey, bu cehennemin - nerede olursa olsun - fiziksel unsurlardan oluşan, ancak güneş, yıldız veya ay içermeyen bir dünya olduğudur; günah işlediğimiz bu dünyanın en yaşanmaz

bölgelerinden daha kederli ve misafirperver olmayan, herhangi bir yaşam filizinden ve herhangi bir iyilikten daha yoksun.

“En basiretli ilahiyatçılar bile o yurdun dehşetini Mısırlılar, Hindular ve Yunanlıların yaptığı gibi tasvir etmeye cesaret edemezler; bunun yerine Kutsal Yazılar’da verilen birkaç tasvire göre tasvir etmekle yetinirler. Kutsal Yazılar onu şöyle tasvir eder: Kıyamet’teki ateş ve kükürt gölü; Tofet’in ölü bedenleriyle sonsuza dek beslenen İşaya’nın kurtları; yıkıma sürüklemeyi başardıkları insanlara işkence eden iblisler; İncil yazarlarının ifadesine göre ağlayan ve dişlerini gıcırdatan insanlar.

“Aziz Augustinus, bu fiziksel acıların yalnızca zihinsel acıların yansımaları olduğu konusunda hemfikir değildir. Gerçek solucanlar ve gerçek yılanların mahkumların bedenlerinin tüm kısımlarına saldırdığı ve ısırıklarını ateşe eklediği gerçek bir kükürt gölü görür. Aziz Markos'un bir ayetinden yararlanarak, bu garip ateşin bizimki kadar fiziksel olmasına ve fiziksel bedenler

üzerinde etki etmesine rağmen, yine de onları tuzun kurbanların bedenlerini koruduğu şekilde koruduğunu iddia eder. Mahkumlar, yok etmeden yakan o ateşin işkencesini hissedeceklerdir; *derilerine nüfuz edecek,* tüm vücut kısımlarına, kemiklerinin iliğine, göz bebeklerine, varlıklarının en gizli ve hassas liflerine nüfuz edecek ve onları doyuracaktır. Kendilerini bir yanardağın kraterine daldırabilselerdi, serin ve dinlendirici bir yer gibi görünürdü.

"Böylece en çekingen, ihtiyatlı ve mütevazı ilahiyatçılar bile tam bir güvenle konuşurlar. Cehennemde başka bedensel cezalar olabileceğini inkar etmezler, ancak en azından korkunç ateş ve solucan cezası söz konusu olduğunda bunu doğrulamak için yeterli bilgiye sahip olmadıklarını söylerler. Ancak, cehennemin en ayrıntılı, çeşitli ve eksiksiz tasvirlerini sunan daha cesur veya daha aydınlanmış ilahiyatçılar vardır. Ve bu cehennemin uzayda nerede olduğunu bilmeseler de, onu gördüklerini iddia eden azizler vardır. Orpheus gibi ellerinde bir lir veya Ulysses gibi bir kılıçla oraya gitmediler, ancak ruhen oraya

taşındılar. Aziz Teresa bu gruba aittir.

“Bu azizin raporuna göre, cehennemde bir şehir var - en azından eski şehirlerde bol miktarda bulunanlara benzer uzun, dar bir sokak gördü - ve dehşet içinde, canavar sürüngenlerle kaplı sümüklü, pis zemine basarak yürüdü. Ancak, sokağı geçen bir duvar tarafından yürüyüşü sırasında alıkonuldu. Bu duvarda, kendini sakladığı bir niş vardı, ancak bunu nasıl yaptığını açıklayamadan. Yaşamı boyunca Avila'daki hücresinde Tanrı tarafından kendisine bahşedilen lütfu kötüye kullanırsa, bu yerin kendisi için olduğunu söyledi. Bu taş nişe girdiği olağanüstü kolaylığa rağmen, oturamıyor, uzanamıyor veya ayağa kalkamıyordu; daha da azı dışarı çıkabiliyordu. Dehşet verici duvarları üzerine kapanmaya başladı, onu çevreledi ve sanki kendi güçleri altındaymış gibi üzerine bastırdı. Onu boğuyor ve boğuyormuş gibi hissetti, aynı zamanda onu yüzüyor ve parçalara ayırıyorlardı. Hem içinin yandığını hissediyordu hem de akla gelebilecek her türlü acıyı aynı anda yaşıyordu.

"Kurtarılma umudu olmadan, etrafını saran tek şey karanlıktı ve yine de, o karanlığın içinde, kendisini içinde bulduğu iğrenç sokağı ve etrafındaki pisliği fark ederek şaşkınlığa uğradı; bu, onun için hapishanesinin sınırları kadar dayanılmaz bir manzaraydı.[XXVI]

“Bu şüphesiz cehennemin ufak bir köşesinden başka bir şey değildi. Diğer ruh gezginleri daha şanslıydı çünkü cehennemde devasa mangallara benzeyen büyük şehirler gördüler: Babil ve Ninova - hatta Roma'nın kendisi - sarayları ve tapınakları alevler içinde ve sakinleri zincirler içinde; tezgahlarındaki satıcılar, şenlik odalarındaki fahişeleriyle rahipler, kendilerini kurtaramadıkları sandalyelere bağlanmış çığlık çığlığa, kavrulmuş dudaklarına alevli kadehler kaldırarak; kaynar lağımlarda diz çökmüş hizmetçiler, ellerinden erimiş altın lav akıntısı akan prenslere kollarını uzatmış. Diğerleri cehennemde açlıktan ölmek üzere olan çiftçiler tarafından ekilen sonsuz ovalar gördüler. Bu tarlalar terleriyle için için yanıyor ve

XXVIBu vizyonda kabusların tüm özelliklerini tanıyabiliriz ve St. Teresa'nın bu fenomenlerden birini deneyimlemiş olması muhtemeldir. - Auth.

ektikleri tohumlar kısır olduğu için hiçbir şey biçmiyorlar ve böylece birbirlerini yemeye başlıyorlar. Daha sonra, daha önce olduğu kadar çok sayıda ve hala hayalet gibi ve aç bir şekilde, daha mutlu bir toprak için boşuna bir arayış içinde ufka doğru gruplar halinde ayrılırlar ve terk edilmiş tarlaları hemen mahkum ruhların diğer gezgin kolonileri tarafından doldurulur. Bazıları ise cehennemi uçurumlarla çevrili dağlar, inleyen ormanlar, kuru kuyular, gözyaşlarıyla beslenen çeşmeler, kan akıntıları, buz çöllerinde kar fırtınaları veya sonsuz okyanuslarda yelken açan umutsuz adamların yönettiği tekneler olarak gördüklerini bildirirler. Başka bir deyişle, putperestlerin görmeye alışkın olduğu her şeyi görmüşlerdir: dünyanın karanlık bir yansıması, sefaletlerinin ölçülemeyecek kadar artmış bir yansıması, her birinin doğal acıları ebedileştirilmiş; hatta kişinin kendi elleriyle dövülmüş zindanlar, iskeleler ve işkence aletleri.

“Ayrıca, bedenlerinde insanlara daha iyi işkence etmek için bedenler alan iblisler de vardır. Bazılarının yarasa kanatları, boynuzları, pullu

derileri, pençeli toynakları ve keskin dişleri vardır, kendilerini kılıç, dirgen, kıskaç, yanan makas, testere, ızgara, cop ve körükle silahlanmış olarak sunarlar - her şey ateşli sıcaktır - kasaplık ve insan eti aşçılığı dışında sonsuza dek başka hiçbir görevi yerine getirmezler. Aslanlara veya devasa engereklere dönüşen diğer iblisler avlarını ıssız mağaralara sürüklerler; bazıları belirli suçlu ruhların gözlerini çıkarmak için kendilerini kuzgunlara dönüştürürler; diğerleri ise dehşete düşmüş, çığlık atan ve kanlar içindeki kurbanlarını sırtlarında karanlık boşluklarda taşıyıp kükürt göllerine atmak için uçan ejderhalara dönüşürler. Görüntüsü mide bulantısı ve ürperti üreten ve teması kasılmalara neden olan çekirge ve devasa akrep bulutları vardır. Çok başlı canavarlar, açgözlü yutaklarını sonuna kadar açarlar ve çarpık kafalarını süsleyen engereklerin yelelerini sallarken, mahkumları kanlı çeneleriyle ezerler ve sonra onları çiğnenmiş ama canlı canlı kusarlar - çünkü ölümsüzdürler.

“Bu somut formdaki iblisler, Amenti ve Tartarus tanrılarını ve Fenikeliler, Moavlılar ve

Yahudiye'nin diğer komşu halkları tarafından tapılan putları çok canlı bir şekilde akla getirenler, şans eseri hareket etmezler - hepsinin bir işlevi ve amacı vardır. Cehennemde uyguladıkları kötülük, daha önce yeryüzünde ilham ettikleri ve kışkırttıkları kötülükle ilişkilidir. [XXVII]Mahkumlar, tüm organları ve duyuları aracılığıyla Tanrı'yı gücendirdikleri için tüm organları ve duyularıyla cezalandırılırlar . Oburluk yapanlar oburluk iblisleri tarafından, tembeller tembellik iblisleri tarafından, zina yapanlar zina iblisleri tarafından ve benzeri şekilde, günahlar kadar büyük bir çeşitlilikle cezalandırılırlar. Yanarken üşürler ve donarken sıcak hissederler. Aynı anda hem dinlenmeyi hem de hareket etmeyi isterler; Onlar her zaman susuz ve aç olacaklar, günün sonunda kölelerden bin kat daha yorgun, ölmekte olanlardan daha hasta, şehitlerden daha güçsüz ve daha ülserli olacaklar - sonsuza dek.

“Hiçbir iblis korkunç görevini yerine

XXVIIYeryüzündeyken daha küçük ölçekte yapılan kötülüğü daha büyük ölçekte uygulamaya devam etme gücü tuhaf bir cezadır! Yeryüzünde işledikleri kötülüğün bir sonucu olarak kendi kötülerinin elinden acı çekmeleri, başkalarına bunu yapma zevkini tatmalarından daha mantıklı görünüyor. - Auth.

getirmeyi reddetmez veya reddetmeyecektir. Bu anlamda, hepsi *aldıkları intikam emirlerini yerine getirmede iyi disiplinli ve sadıktır* . Bunlar olmadan cehennem ne olurdu? İşkencecileri kavga ederse veya yorulursa, günahkarlar dinlenirdi. Ancak, aralarında ne dinlenme ne de kavga vardır, çünkü ne kadar kötü ve çok sayıda olurlarsa olsunlar, iblisler uçurumun bir ucundan diğerine birbirlerini anlarlar. Dünya alemlerinde hiç kimse, prenslerine daha itaatkar bir tebaa örgütü, komutanlarına daha itaatkar ordular veya üstlerine daha alçakgönüllülükle boyun eğen manastır toplulukları görmemiştir.[XXVIII]

"Vampir, kurbağa, akrep, karga, hidra, semender ve cehennem bölgelerinin faunasını oluşturan diğer isimsiz hayvanlardan oluşan lejyonları oluşturan aşağılık ruhlar olan şeytani kalabalık hakkında neredeyse hiçbir şey

XXVIIIİyilik konusunda Tanrı'ya isyan eden aynı iblisler, kötü görevlerini yerine getirirken örnek bir itaat sergilerler. Hiçbiri görevlerini reddetmemiş veya yavaşlamamış ve sonsuza dek de yavaşlamayacaklardır. Melekler gibi saf ve mükemmel yaratılmış olan bu varlıklarda ne tuhaf bir başkalaşım gerçekleşmiştir! Onların mükemmel anlayış, tam uyum ve değişmez uyum örneği göstermelerini görmek kesinlikle garip değil mi, oysa insanlar yeryüzünde nasıl barış içinde yaşayacaklarını bile bilmiyorlar, ama sürekli birbirlerini parçalıyorlar? Mahkumlara ayrılmış cezaların inceliğini görünce ve onların durumunu iblislerin durumuyla karşılaştırınca, kimin daha fazla acınmaya layık olduğunu sormak gerekir: kurbanlar mı yoksa cellatlar mı - Auth.

bilinmemektedir. Ancak, bu lejyonlara komuta eden prenslerin çoğunun adı bilinmektedir; bunlar arasında Belfegor, zenginlik iblisi; Abaddon veya Appolion, cinayet; Beelzebub, kirli arzuların iblisi veya bozulmaya yol açan sineklerin efendisi; Mammon, açgözlülük iblisi vardır. Molloch, Belial, Baalgad, Ashteroth ve daha birçokları vardır, ayrıca yüce şef, asık suratlı baş melek, cennette Lucifer ve cehennemde Şeytan olarak adlandırılır.

"Böylece, cehennem hakkında bize verilen fikri, fiziksel doğası ve orada çekilen fiziksel cezalar açısından özetlemiş olduk. Kilise Babalarının ve eski kilise doktorlarının yazılarını inceleyin; kutsal efsaneleri sorgulayın; kiliselerimizin heykellerini ve ön cephelerini inceleyin; kürsülerden söylenenlere dikkat edin, o zaman daha fazlasını öğreneceksiniz."

13. Yazar bu resme şu düşünceleri eşlik ediyor. Herkes kapsamını anlayacaktır:

"Bedenin dirilişi başlı başına bir mucizedir, ancak Tanrı ölü bedene -bir zamanlar hayatın

geçici denemeleri için kullanılmış ve bir zamanlar yok edilmiş- metalleri bile buharlaştıracak bir fırında erimesini önleyen bir geçim niteliği vererek ikinci bir mucize daha gerçekleştirir. Ruhun kendi celladı olduğunu, Tanrı'nın onu zulmetmediğini, sadece kendisi için seçtiği mutsuz duruma terk ettiğini kavrayabiliriz, ancak aşağılanmış ve acı çeken bir varlığın ebedi terk edilmesi Yaratıcı'nın iyiliğiyle bağdaşmaz görünüyor. Ancak ruh ve ruhsal ceza hakkında söylenebilecekler, beden ve bedensel ceza hakkında hiçbir şekilde söylenemez. Bedensel cezanın sonsuza dek sürmesi için Tanrı'nın sadece ilahi elini çekmesi yeterli olmazdı; tam tersine, onu göstermesi, müdahale etmesi ve hareket etmesi gerekirdi; aksi takdirde beden yok olurdu.

“Bu nedenle ilahiyatçılar, bedenlerimizin dirilişinden sonra Tanrı’nın aslında bahsettiğimiz ikinci mucizeyi gerçekleştirdiğini varsayarlar. İlk olarak, onları yutan mezardan kilden bedenlerimizi alır; onları indirildikleri zamanki halleriyle geri getirir.

içine, yaş, hastalık ve ahlaksızlıktan kaynaklanan orijinal zayıflıkları ve bozulmalarıyla. Bizi o duruma geri döndürüyor - bitkin, soğuk, gutlu, ihtiyaçlarla dolu, bir arının sokmasına duyarlı, hayatın ve ölümün üzerimize kazıdığı yaralarla kaplı - bu ilk mucizedir. Sonra, geldikleri toza geri dönmeye hazır olan bu zavallı bedenlere, Tanrı asla sahip olmadıkları bir özelliği aşılar: ölümsüzlük - öfkesinde veya daha doğrusu merhametinde, Adem'i Cennet'ten kovduğunda ondan aldığı aynı armağan - ve işte ikinci mucize. Adem ölümsüzken, yenilmezdi; yenilmez olmaktan çıktığında, ölümlü oldu. Ölüm, acıyla yakından takip etti.

“Bu nedenle diriliş bizi ne masum insanların fiziksel durumuna ne de suçluların fiziksel durumuna geri döndürür. Bu sadece eski sefaletlerimizin dirilişidir, ancak sonsuz derecede daha korkunç olan yenilerinin ek yüküyle birlikte. Bazı açılardan, gerçek bir yaratımdır ve hayal gücünün kavramaya cesaret ettiği en kötü niyetli şeydir. Tanrı fikrini değiştirir ve günahkarların ruhsal azaplarına sonsuza dek sürecek fiziksel

azapları eklemek için, birdenbire ve gücünün bir etkisiyle, maddenin bileşenleri için en baştan kendisinin koyduğu yasaları ve özellikleri değiştirir. Zayıf ve çürüyen eti diriltir, kendi hallerine bırakıldıklarında birbirlerinden ayrılma eğiliminde olan unsurları yok edilemez bir birliğe birleştirir ve bunu yaparken, doğal düzene karşı bu canlı et çürümesini sürdürür ve devam ettirir. Bu canlı tozu ateşe atmasının sebebi onu arındırmak değil, olduğu gibi kalmasını sağlamaktır: hassas, acı çeken, yanan, korkunç ve tam da onun istediği gibi - ölümsüz.

“Bu mucize aracılığıyla Tanrı kendini cehennem cellatlarından biri yapar, çünkü eğer mahkûmlar ruhsal hastalıklarını kendilerine atfedebiliyorlarsa, telafi olarak fiziksel sıkıntılarını da Tanrı’ya atfedebilirler. Görünüşe göre, Tanrı’nın onları ölümden sonra üzüntüye, pişmanlığa ve yüce iyiliği kaybettiğini hisseden bir ruhun ızdırabına terk etmesi yeterli değildir. O gece -teologlara göre- Tanrı onları uçurumun dibinde arayacak, onları bir anlığına hayata geri çağıracak, onları teselli etmek için değil,

Dejanira’nın tunikinden daha lekelenmiş, korkunç, yakıcı ve yok edilemez bir bedenle yeniden giydirmek için [XXIX]; ancak o zaman onları sonsuza dek terk edecektir.

“Ama o zaman bile onları gerçekten terk etmez, çünkü cehennem, cennet ve dünya gibi, onun her zaman etkin iradesinin kalıcı eyleminden ayrı olarak varlığını sürdüremez; eğer onu sürdürmeyi bırakırsa her şey yok olur. Sonuç olarak, Tanrı, ateşlerin sönmesini ve bedenlerinin tüketilmesini önlemek için elini sürekli olarak mahkumların üzerinde tutacak ve bu talihsiz ölümsüzlerin, seçilmişlerin aydınlanmasına sonsuz işkencelerini katkıda bulunmalarını isteyecektir.”

14. Hristiyan cehenneminin pagan cehenneminden daha üstün olduğunu haklı olarak belirttik. Aslında, Tartarus'ta suçluların pişmanlıkla işkence gördüklerini ve her zaman kurbanlarının huzurunda ve suçlarının ışığında

XXIXCentaur Nessus, gelini Dejanira'ya tecavüz etmeye çalıştığı için Herkül tarafından öldürüldü. Ölmeden önce Nessus, Dejanira'ya kanlı tuniğini verdi ve ona sadakatsiz olursa onu Herkül'e vermesini ve sevgisinin geri döneceğini söyledi. Bunu yaptığında gömlek Herkül'ün tenine yapıştı ve acı içinde yanarak öldü. Ovid, 'Metamorfozlar' (Kitap IX). - Tr.

olduklarını görüyoruz. Yaşarken zarar verdikleri kişiler tarafından aşağılanıyorlar. Suçluların kendilerine nüfuz eden ışıktan kaçtığını ve onları takip eden gözlerden boşuna saklanmaya çalıştığını görüyoruz. Gururları orada yıkılıyor ve aşağılanıyor ve hepsi geçmişlerinin damgalarını taşıyor; hepsi kendi yanlışları için cezalandırılıyor, öyle ki bazıları için onları kendi hallerine bırakmak yeterli oluyor, çünkü onlara daha fazla ceza vermek anlamsız olurdu. Ancak, onlar gölgelerdir *, yani* akışkan *bedenlere sahip ruhlardır: dünyevi yaşamlarının bir görüntüsü .* Tartarus'ta ne bedenleriyle fiziksel olarak acı çekmek için geri dönen insanları ne de derilerine nüfuz eden ve onları kemiklerinin iliğine kadar doyuran ateşi görüyoruz; Hristiyan cehenneminin derinliklerini oluşturan işkencelerin ihtişamını ve inceliğini de görmüyoruz. Pagan cehenneminde, cezanın derecesini yanlışa göre ayarlayan, tavizsiz ama adil yargıçlar buluyoruz, oysa Şeytan'ın imparatorluğunda mahkumların hepsi aynı işkencelere daldırılıyor. Oradaki her şey maddiyat üzerine kurulu; her türlü adalet tamamen ortadan

kaldırılmış.

Günümüzde, aynı Kilise'nin ortasında, elbette bu tür şeyleri artık kelimesi kelimesine almayan, ancak bunları anlamlarının yorumlanması gereken basit alegoriler olarak gören birçok makul birey var. Yine de, bu tür görüşler bireyseldir ve kural değildir; fiziksel cehenneme ve sonuçlarına olan inanç, bir inanç maddesi oluşturmaya devam etmektedir.

15. Kişilerin, eğer gerçekte var değillerse, coşkulu bir haldeyken bu tür şeyleri nasıl görebildiklerini sorabiliriz. Bazen gerçeklik görünümüyle üretilen bu şaşırtıcı imgelerin kaynağını açıklamak burada bizim yerimiz değil. Sadece, prensip olarak coşkunun tüm vahiy araçlarının en belirsizi olduğunu hatırlamamız gerektiğini belirteceğiz [XXX], çünkü böyle bir aşırı - heyecan hali her zaman insanın inanabileceği kadar ruhun tamamen kopmasıyla sonuçlanmaz ve bunda sıklıkla uyanık halimizdeki meşguliyetlerimizin bir yansımasıyla karşılaşırız.

XXX *Ruhların Kitabı'na* bakınız , no. 443 ve 444 - Auth .

Ruhun beslendiği ve beynin -ya da daha doğrusu beyne karşılık gelen perispiritüel zarfın- biçimini veya damgasını koruduğu fikirler, gelişip birbirine karışarak garip kombinasyonlar oluşturan buharlı biçimlerin bir serabında yeniden üretilir ve büyütülür. Tüm inançların coşkululuları, her zaman benimsedikleri inançla uyumlu şeyler görmüşlerdir; sonuç olarak, Aziz Teresa gibi vecitlilerin, aldıkları sözlü ve yazılı açıklamalardan kaynaklanan cehennem fikirleriyle dolup taşmaları ve tam anlamıyla bu fikirlerin yeniden üretimlerinden başka bir şey olmayan vizyonlar görmeleri ve böylece bir kabus etkisi yaratmaları şaşırtıcı değildir. Dindar bir pagan, tıpkı elinde bir şimşekle Olimpos'ta Jüpiter'i gördüğü gibi Tartarus ve Öfke Tanrıçaları'nı da görmüş olurdu.

BÖLÜM V

^M

Araf

1. İnciller, Kilise tarafından ancak 593 yılında kabul edilen bir doktrin olan araftan hiç

bahsetmez. Bu doktrin, cehennemden daha akılcı ve Tanrı'nın adaletiyle daha uyumludur, çünkü daha az sert cezalar belirler ve daha az ciddi haksızlıkların kefaretine izin verir.

Araf ilkesi böylece eşitliğe dayanır, çünkü insan adaletiyle karşılaştırıldığında, müebbet hapis cezasından ziyade geçici tutuklamaya benzer. Sonuçta, tüm suçlar, hatta basit kabahatler için bile ölüm cezası uygulayan bir ülke hakkında ne düşünürdük? Araf olmadan, ruhlar için yalnızca iki uç nokta vardır: yüce mutluluk veya sonsuz işkence. Ancak böyle bir teoriye göre, yalnızca küçük haksızlıklardan suçlu olan ruhlara ne olur? Ya mükemmelleşmeden seçilmişlerin mutluluğuna ortak olmalılar ya da böyle bir kötülük yapmadan en kötü suçluların cezasını çekmelidirler. Bu ne adil ne de makul olurdu.

2. Ancak, araf fikri zorunlu olarak eksikti, çünkü yalnızca ateşle cezalandırılmayı bilerek, araf cehennemin hafifletilmiş bir versiyonu olarak tasarlanmıştı. Bu nedenle, araftaki ruhlar da

yanar, ancak daha az yoğun bir ateşte. Ve ilerleme, ebedi ceza dogmasıyla bağdaşmadığından, araftaki ruhlar kendilerini geliştirerek özgürleştiremezler, ancak yalnızca onlar için söylenen veya onlar adına söylenmesi için para ödenen dualarla özgürleşebilirler. Ve eğer fikir ilk başta iyiyse, aynı şey sonuçları için geçerli değildir; yani, yol açtığı suistimaller için. Duaların para ödenmesi, arafın cehennemden daha karlı bir altın madenine dönüşmesine neden oldu.[XXXI]

3. Arafın yeri ve orada katlanılan cezaların doğası hiçbir zaman belirlenmedi. Bu boşluğu, yalnızca varoluşların çoğulluğunun bize adalet gösterebileceği, yaşamın dünyevi sefaletlerinin nedenlerini açıklayarak doldurmak Yeni Vahiy'e bırakıldı.

Bu tür acılar zorunlu olarak ruhun kusurlarından kaynaklanır, çünkü eğer zaten mükemmel olsaydı, ne herhangi bir yanlış yapardı ne de sonuçlarına katlanmak zorunda kalırdı.

XXXIAraf, cennete girişin ödendiği skandal bir endüljans işine yol açtı. Bu suistimal, Reformasyon'un birincil nedeniydi ve Luther'in araf'ı tamamen reddetmesine yol açtı. - Auth.

Örneğin, yeryüzünde tamamen ayık ve ılımlı olanlar, aşırılıktan kaynaklanan zayıflıklar çekmezler. Çoğu zaman, insanlar kendi hataları yüzünden talihsiz olurlar; ancak, eğer kusurlularsa, bunun nedeni yeryüzüne gelmeden önce de öyle olmalarıdır. Burada, sadece mevcut yanlışlarının değil, aynı zamanda o anda kefaretini ödeyemedikleri önceki yanlışlarının da kefaretini öderler. Bir yaşamda, başkalarına önceki bir yaşamda çektirdikleri zorlukların kefaretini öderler. Yaşadıkları iniş çıkışlar, geçici bir düzeltme ve kötülükten kaçınmak ve iyiliğe doğru ilerlemek için henüz ortadan kaldırmaları gereken kusurlara dair bir uyarıdır. Bunlar, ruh için deneyim dersleridir. Bazen acımasız görünebilirler, ancak bıraktıkları izlenim ne kadar derin olursa, gelecek için o kadar karlı olurlar. Bu iniş çıkışlar, entelektüel ve zihinsel güç ve yetenekleri geliştiren mücadelelere sürekli olarak yol açar. Bu mücadeleler sayesinde ruh, kendini ahlaki olarak yeniden canlandırır ve sonuna kadar cesurca katlandıktan sonra her zaman zafer kazanır. Zaferin ödülü, ruhun savaşta öne çıkan ve

şimdi çelengi alan bir asker gibi ışıltılı ve muzaffer bir şekilde girdiği ruhsal yaşamda bulunur.

4. Her yaşamda, ruha bir adım ileri gitmesini sağlayacak bir fırsat sunulur. Bu adımın uzunluğu, birkaç derece yükselmesini veya aynı yerde kalmasını sağlayan iradesine bağlıdır. İkinci durumda, fırsatı kaçırmış olacak ve er ya da geç borçlarını ödemek zorunda kalacağı için, daha da acılı koşullar altında yeni bir varoluşa başlamak zorunda kalacaktır, çünkü yok edemediği her kusura bir tane daha ekler.

Bu nedenle, ruh, ardışık enkarnasyonlar aracılığıyla kusurlarından kurtulur. Onları - tek kelimeyle - kefaret dünyalarından kurtulup daha mutlu olanlara gitmeye hak kazanacak kadar saf olana kadar temizler, bunları daha da ileride yüce mutluluğa ortak olmak üzere geride bırakır .

Sonuç olarak, *araf* belirsiz ve kesin olmayan bir kavram değildir; görebileceğimiz, dokunabileceğimiz ve katlanabileceğimiz fiziksel bir gerçekliktir. Kefaret dünyalarında bulunur ve

dünya da bunlardan biridir. Dünya üzerinde insanlar geleceklerinin iyiliği için geçmişlerini ve bugünlerini kefaret öderler. Ancak, konuyla ilgili normal düşüncenin aksine, her erkek veya kadının kendi çabasıyla elde ettiği evrim ve saflık derecesine göre bu dünyadaki kalışını kısaltması veya uzatması kendi elindedir. Belli bir süreyi tamamlayarak veya diğer insanların liyakatleri nedeniyle onu geride bırakmayız, fakat kendi liyakatimizle, Mesih'in "Herkese yaptıklarına göre" sözlerine göre, Tanrı'nın adaletini tamamen özetleyen sözler uyarınca geride bırakırız.

5. Bu nedenle, bu hayatta acı çekenler kendilerine bunun önceki varoluşlarında kendilerini yeterince arındırmadıkları için olduğunu söyleyebilirler ve eğer bunu bu varoluşta yapmazlarsa, bir sonrakinde daha fazla acı çekeceklerdir. Bu aynı zamanda hem adil hem de mantıklıdır. Acı çekmek kusurluluğa özgü olduğundan, kişi kusurlu olduğu sürece acı çeker, tıpkı hasta bir kişinin hastalığın nedenini ortadan kaldırmadığı sürece acı çekmesi gibi. Dolayısıyla, gururlu olanlar gururlu kaldıkları sürece, gururun

sonuçlarına katlanacaklardır; bencil oldukları sürece, bencilliğin sonuçlarına katlanacaklardır.

6. Kusurları nedeniyle, suçlu bir ruh önce ruhsal yaşamda acı çeker. Daha sonra, telafi aracı olarak ona bedensel bir yaşam verilir. Bu nedenle, kendisini daha önce gücendirdiği kişilerle, kötülük yaptığı ortamlara benzer ortamlarda veya deneyimlediği durumların tam tersi durumlarda bulur - örneğin, servetini kötü kullanmışsa yoksulluk veya gururluysa aşağılanma.

Ruhlar dünyasında ve yeryüzünde kefaret, çifte bir cezayı içermez. Yeryüzündeki ceza, ruhlar dünyasında başlayan cezayı tamamlar ve etkili çalışma yoluyla ilerlemeyi kolaylaştırır; fırsattan yararlanmak ruhun elindedir. Cenneti kazanma olasılığıyla yeryüzüne dönmesi, yeryüzünü geride bıraktıktan sonra affedilmeden mahkum olmaktan daha iyi değil midir? Bu özgürlüğün verilmesi, tüm insanların *kendi geleceklerinin zanaatkarları olmak için tüm çabalarını ortaya koymalarını isteyen Tanrı'nın bilgeliğinin, iyiliğinin ve adaletinin bir kanıtıdır ;* eğer daha kısa veya daha uzun bir süre mutsuz olurlarsa, kendilerinden

başka şikayet edecekleri kimse yoktur, çünkü ilerleme yolu onlara her zaman açıktır.

7. Görünmeyen alemdeki bazı suçlu ruhların çektiği acıların ne kadar büyük olduğunu, oradaki bazılarının durumunun ne kadar korkunç olduğunu, ne tür sefaletlere kurban gittiklerini ve acılarının sonunu öngörememeleri nedeniyle bu durumun onlar için ne kadar acı verici olduğunu düşünürsek, eğer böyle bir kelime sonsuz ve fiziksel bir ceza fikrini ima etmeseydi, aslında [XXXII]*cehennemde olduklarını söyleyebilirdik. Ancak, Ruhların vahiyleri ve bize sundukları örnekler sayesinde, kefaretin uzunluğunun, suçlunun iyileşmesine bağlı olduğunu* biliyoruz .

8. Spiritizm, bu nedenle, gelecekteki cezayı inkar etmez, aksine doğrular. Ortadan kaldırdığı şey, fırınları ve hiç bitmeyen işkenceleriyle yerel bir cehennemdir. Arafı inkar etmez - tam da şu anda orada olduğumuzu gösterir. Bu arafı, dünyevi sefaletlerin nedenlerini açıklayarak daha da tanımlar ve ana hatlarını çizer, böylece buna

XXXII , Spiritist Doktrini'nin bizzat kendisini ortaya çıkarmada doğrudan rol oynayan, son derece gelişmiş ruhlar grubuna atıfta bulunmaktadır . - Tr.

inanmayanları da buna yönlendirir.

Ölüler için yapılan duaları reddediyor mu? Tam tersine, çünkü acı çeken ruhlar dua ister. Duayı bir hayır görevine yükseltir ve *bu tür ruhları iyiliğe yönlendirmede etkili olduğunu gösterir ,* böylece azaplarını kısaltır. [XXXIII]Ve Spiritizm kişinin zekasına hitap ettiğinden, birçok inanmayanı inanca yönlendirmiş, onunla alay edenlerin kalplerinde duayı teşvik etmiştir. Spiritizmin onayladığı şey, duanın etkinliğinin kelimelerde değil düşüncede olduğudur; en iyi dualar dudaklardan değil kalpten gelen dualardır, kendimiz söylediklerimizdir, para için söylenenler değildir. Bu nedenle, kim duayı eleştirmeye cesaret edebilir?

9. Ceza ruhsal yaşamda mı yoksa yeryüzünde mi gerçekleşsin ve ne kadar uzun sürerse sürsün, her zaman yakın veya uzak gelecekte bir sonu vardır. Aslında, bir ruh için sadece iki alternatif vardır: *yanlışlarına göre tahsis edilen geçici ceza veya meziyetlerine göre verilen ödül.* Spiritizm,

XXXIII Bkz . *Ruhçuluğa Göre İncil,* XXVII. bölüm, “Dua Eylemi” - Yazar.

ebedi kınama olan üçüncü alternatifi reddeder. Cehennem, sonu öngörülemeyen daha büyük acıların sembolik bir tasvirine indirgenir. Araf, şu anki gerçekliğimizdir.

"Araf" kelimesi kapalı bir yer fikrini çağrıştırır; bu nedenle, acı çeken ruhların dolaştığı sonsuz uzaydan ziyade, kefaret yeri olarak kabul edilen yeryüzü için daha doğal bir şekilde kullanılır; ayrıca, dünyevi kefaretin doğası gerçek bir arınmadır.

İnsanlar kendilerini geliştirdikçe, sonunda görünmez dünyaya sadece iyi ruhlar sağlayacaklar ve bunlar yeniden bedenlendiğinde, onlar da sadece bedensel insanlığa daha arınmış üyeler sağlayacaklar. O zaman dünya kefaret dünyası olmaktan çıkacak ve insanlar artık kusurlarından kaynaklanan sefaletleri çekmeyecekler. Şu anda gerçekleşen dönüşüm budur ve dünyayı dünyalar hiyerarşisinde yükseltecektir.[XXXIV]

10. Peki İsa neden araftan bahsetmedi?

XXXIV A.g.e., bölüm III, *Dünyaların gelişimi* - Yazar.

Çünkü o zamanlar böyle bir fikir yoktu ve bu yüzden onu temsil edecek belirli bir kelime yoktu. İsa o zamanlar kullanılan tek kelime olan *cehennem kelimesini* , gelecekteki cezaları ayrım gözetmeksizin belirtmek için genel bir terim olarak kullandı. Eğer "cehennem" kelimesinin yanına "araf"a eşdeğer bir kelime koymuş olsaydı, geleceğe ayrılmış bir konuyu açmadan gerçek anlamını tanımlayamazdı. Ayrıca iki özel ceza yerinin varlığını da onaylamak zorunda kalacaktı. Cehennem, normal anlamıyla ceza fikrini açığa vurarak, dolaylı olarak bir ceza biçiminden başka bir şey olmayan bir *araf anlamına gelir* . Gelecek, insanlığı cezanın doğası konusunda aydınlatacak ve sonuç olarak cehennemi uygun değerine indirgeyecektir.

Eğer Kilise, altı yüzyıl sonra İsa'nın bu konudaki sessizliğini, Araf'ın varlığını ilan ederek tamamlamayı görev bildiyse, bunun nedeni, İsa'nın söylenecek her şeyi söylemediğini düşünmesidir - peki aynı şey diğer noktalar için de neden geçerli olmasın?

BÖLÜM VI

■BEN

Ebedi Ceza Doktrini

Ebedi Ceza Doktrininin Kökeni

• Ebedi Cezanın Lehindeki Argümanlar •
Ebedi Cezanın Maddi İmkansızlığı •
Ebedi Ceza Doktrini Gününü Doldurdu •
Ezekiel Ebedi Cezaya ve Asli Günaha Karşı

Ebedi Ceza Doktrininin Kökeni

1. Ebedi cezaya olan inanç her geçen gün zemin kaybediyor ve sonunun yakın olduğunu görmek için peygamber olmaya gerek yok. O kadar güçlü ve kesin argümanlarla mücadele edildi ki, bundan sonra böyle bir doktrinle ilgilenmek neredeyse gereksiz görünüyor ve kendi

kendine ölmesine izin vermek yeterli olabilir. Ancak, ne kadar eskimiş olursa olsun, yeni fikirlere karşı çıkanlar için hala bir toplanma noktası olduğu gerçeğini inkar edemeyiz; bu noktayı, en savunmasız olanlardan biri olduğu ve ayrıca düşüşünün sonuçlarını önceden görebildiği için daha da inatla savunuyorlar. Bu bağlamda, konu ciddi bir incelemeyi hak ediyor.

2. Ebedi ceza doktrini -cehennemin fiziksel fikri gibi- var olma nedenlerine sahipti, çünkü korku hem entelektüel hem de ahlaki olarak az gelişmiş ruhlar için bir kısıtlama görevi görüyordu. Ruhsal ceza tehdidinden çok etkilenmeyecekleri için, sadece geçici cezadan da etkilenmeyeceklerdi. Dereceli ve orantılı cezanın adaletini kavrayamayacaklardı çünkü iyi ve kötünün genellikle ince nüanslarını veya hafifletici veya ağırlaştırıcı koşulların göreceli değerini kavrayamayacaklardı.

3. İnsanlar ilkel duruma ne kadar yakınsa, o kadar maddi yönelimlidirler. Ahlaki duygu onlarda yavaş gelişir, bu yüzden Tanrı ve ilahi nitelikler hakkında çok eksik bir fikre ve aynı şekilde

gelecekteki yaşam hakkında da belirsiz bir fikre sahip olabilirler. Tanrı'yı kendi doğalarına benzeterek, Tanrı onlar için hem korkunç hem de görünmez olan mutlak bir diktatörden başka bir şey değildir, tıpkı sarayına kapanan ve tebaasına asla kendini göstermeyen despot bir kral gibi. Tanrı'nın ahlaki gücünü kavrayamadıkları için, Tanrı'yı yalnızca fiziksel gücü temsil eden bir şey olarak kabul ederler. Tanrı'yı yalnızca bir şimşekle silahlanmış olarak veya şimşek çakmaları ve fırtınaların ortasında, yenilmez savaşçıların yaptığı gibi yıkım ve harabe eken biri olarak algılayabilirler. Merhametli ve bilge bir Tanrı hiç de Tanrı olmazdı, daha çok itaati zorlamanın hiçbir yolu olmayan zayıf bir varlık olurdu. Amansız intikam ve ebedi, dehşet verici cezalar, onların Tanrı fikirleriyle bağdaşmaz veya akıllarına aykırı değildir. Zira insanlar da düşmanlarına karşı acımasızca intikam almakta amansızdırlar ve yenilenlere karşı merhametsizdirler; dolayısıyla onlardan üstün olan Tanrı, onlardan daha da korkunç olmalıdır.

Geçmişte, bu tür insanların kaba doğalarına

uygun dini inançlara ihtiyaçları vardı. Sevgi ve hayırseverlikle dolu, tamamen manevi bir din, onların gelenek ve tutkularının vahşiliğiyle uyuşamazdı. Bu nedenle, Musa'yı zalim yasaları nedeniyle eleştiremeyiz - ki bu, itaatsiz bir halkı dizginlemek için zar zor yeterliydi - veya Tanrı'yı kinci bir varlık olarak gösterdiği için. O zamanlar gerekliydi. İsa'nın nazik doktrini onların ilgisini çekmezdi ve güçsüz olduğu ortaya çıkardı.

4. Ancak ruh geliştikçe, maddi perde yavaş yavaş dağılır ve insanlar ruhsal konuları kavramaya daha yatkın hale gelirler. Ancak bu sadece kademeli olarak gerçekleşir. İsa geldiğinde, merhametli bir Tanrı'yı ilan edebildi, bu dünyadan olmayan Tanrı'nın krallığından söz edebildi ve insanlığa " *Birbirinizi sevin ve sizden nefret edenlere iyilik yapın " dedi, oysa eskiler "Bir göze bir göz, bir dişe bir diş* " demişlerdi .

İsa zamanında ne tür insanlar yaşıyordu? Yeni yaratılmış ve yeni enkarne olmuş ruhlar mıydı? Eğer öyleyse, bu Tanrı'nın Musa zamanında yarattığı ruhlardan daha gelişmiş

ruhlar yarattığı anlamına gelmez miydi? Peki ya ikincisine ne olurdu? Tüm sonsuzluk boyunca ilkel hallerinde uykuda kalmaya mı mahkûmdular? En sıradan sağduyu bile bu düşünceyi reddeder. Hayır, İsa zamanındaki ruhlar Musa yasasının egemenliği altında yaşamış ve birçok yaşam boyunca daha yüce bir doktrini anlayacak kadar gelişmiş olan kişilerdi, tıpkı bugün daha da gelişmiş ve daha da eksiksiz bir öğretiyi almaya muktedir oldukları gibi.

5. Sonuç olarak, Mesih çağdaşlarına geleceğin tüm gizemlerini açıklayamazdı. Kendisi şöyle demiştir: " *Eğer kavrayabilseydiniz size anlatacak başka birçok şeyim olurdu ve bu yüzden size benzetmelerle konuşuyorum.* " Özellikle ahlak, yani insan görevi konusunda Mesih çok açıktı, çünkü maddi yaşamın elle tutulur doğasına değinirken kendini anlaşılır kılmayı biliyordu. Ancak diğer konularda, daha sonra gelişmesi gereken tohumları ekmek için alegori kullanmakla sınırlıydı.

Gelecekteki ceza ve ödül doktrini bu son fikir

düzenine aittir. Özellikle, ceza ile ilgili fikir, önceden edinilmiş fikirlerle aniden kopmuş olamazdı. İsa insanlığa yeni görevler ifşa etmeye geldi: nefret ve intikam yerine hayırseverlik ve komşuya sevgi, bencillik yerine özveri. Bu oldukça yeterliydi. Günahkarlar için saklı olan ceza korkusunu, aynı zamanda görev ilkesini hafifletmeden mantıksal olarak hafifletemezdi. Eğer cennetin krallığını doğrulara vaat ettiyse, bu nedenle doğru olmayanlara kapalıydı. Ama nereye gideceklerdi? Ruhsal yaşamı anlayabilmeleri için son derece materyalist zihinleri etkileyebilecek bir muadili gerekiyordu. İsa'nın toplumun en az aydınlanmış kesimi olan ve ince fikirlerden ziyade biraz elle tutulur imgelerle karşı karşıya kalmaları gereken sıradan insanlara hitap ettiğini unutmamalıyız. Bu yüzden İsa bu konuda ayrıntılı bilgi vermedi. O zamanlar, cezayı ödüle karşı koyması onun için yeterliydi.

6. İsa suçluları sonsuz ateşle tehdit ettiyse, aynı zamanda Gahenna'ya atılacakları tehdidinde de bulunmuştur. Peki Gahenna neydi? Kudüs'ün dışında bir şehir çöplüğünden başka bir şey

değildi. Bu da kelimesi kelimesine yorumlanmalı mıydı? Hayır, kitleleri etkilemek için kullandığı o güçlü imgelerden biriydi. Aynı şey sonsuz ateş için de geçerlidir; aksi takdirde, Tanrı'nın merhametini ve şefkatini yücelterek kendisiyle çelişmiş olurdu, çünkü merhamet ve amansızlık birbirini geçersiz kılan zıt duygulardır. Dolayısıyla, İsa'nın sözlerinin anlamını, onlara sonsuz ceza dogmasının onayını atfederek yanlış anlamak olurdu, çünkü tüm öğretisi Yaratıcı'nın şefkatini ilan ediyordu.

Rab'bin Duası'nda İsa bize, *"Rabbim, bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi sen de bizim suçlarımızı bağışla"* dememizi öğretir , dolayısıyla eğer suçlunun bağışlanma umudu yoksa, bunu istemek boşuna olacaktır. Ancak bu bağışlanma koşulsuz mudur? Bu, lütuf olarak algılanan, işlenen cezanın saf ve basit bir bağışlanması mıdır? Hayır. Bağışlanmanın derecesi, kendimizi bağışlama şeklimize bağlıdır, bu da bağışlamazsak bağışlanmayacağımız anlamına gelir. Suçların bağışlanmasını mutlak bir koşul haline getirerek, Tanrı kırılgan insanlardan Yüce Tanrı'nın yapmayacağı şeyi yapmalarını

isteyemezdi. Rab'bin *Duası,* Tanrı'nın ebedi intikamı fikrinin günlük bir reddidir.

7. Ruhun maneviyatı hakkında sadece karışık bir fikri olan insanlar için, fiziksel ateş fikri o kadar da şok edici değildi, çünkü bu fikir aynı zamanda neredeyse evrensel olarak yayılan pagan cehennem fikrinden gelen popüler inançta da bulunabilirdi. Aynı şekilde, ebedi cezanın, yüzyıllardır korkunç bir Yahweh'in yasalarıyla yönetilen bir halk için iğrenç olabilecek hiçbir yanı yoktu. İsa'nın düşünce tarzına göre, ebedi ateş bu nedenle basit bir imgeden başka bir şey olamazdı, ancak kelimesi kelimesine yorumlansaydı onun için pek bir önemi olmazdı. Bir kısıtlama görevi görürdü. Zamanın ve ilerlemenin sonunda alegorik anlamı halledeceğini çok iyi biliyordu, özellikle de tahminine göre, Hakikat Ruhu insanlığı her şey hakkında aydınlatmak için geldiğinde.

Affedilmez cezanın temel karakteri *tövbenin etkisiz olmasıdır ,* ancak İsa tövbenin Baba'nın lütfunu garanti etmeyeceğini asla söylemedi. Aksine, her fırsatta savurgan oğul baba evine

döner dönmez onu kabul etmeye hazır olan nazik ve merhametli bir Tanrı ilan etti. İsa sadece inatçı günahkara tavizsiz bir Tanrı gösterdi; yine de Tanrı bir elinde ceza tutuyorsa, diğer elinde her zaman bağışlamayı tutuyordu ve içtenlikle tövbe eden herhangi bir suçluya bunu vermeye hazırdı. Bu kesinlikle merhametsiz bir Tanrı tasviri değildir. Ayrıca İsa'nın hiç kimseye, hatta en suçlu olanlara bile, affedilemez bir kınamada bulunmadığını da belirtmeliyiz.

8. Çeşitli halkların karakterine uygun olarak, tüm ilkel dinlerin ordularının başında savaşan savaşçı tanrıları vardı. İbranilerin Yahweh'i ordularına düşmanlarını yok etmek için binlerce yol sağladı ve onları zaferle ödüllendirdi veya yenilgiyle cezalandırdı. Tanrı fikirlerine göre, kadim insanlar hayvanların veya insanların kanıyla Tanrı'yı onurlandırabileceklerine veya yatıştırabileceklerine inanıyorlardı ve bu da antik çağın tüm dinlerinde önemli bir rol oynayan kanlı kurbanların ortaya çıkmasına neden oldu. Yahudiler insan kurbanlarını kaldırmıştı, ancak Mesih'in öğretilerine rağmen, Hıristiyanlar uzun

süre sapkın olarak etiketledikleri binlerce kişiyi işkenceye ve kazığa teslim etmeyi Yaratıcı için onurlu bir şey olarak gördüler. Bu, insan kurbanının başka bir gerçek biçimini oluşturuyordu, çünkü bunu *Tanrı'nın daha büyük ihtişamı için yapıyorlardı* ve buna dini törenler eşlik ediyordu. Bugün bile, *Orduların Tanrısı* savaştan önce anılıyor ve zaferden sonra yüceltiliyor - adaletsiz ve Hıristiyanlık karşıtı nedenlerden dolayı birçok kez.

9. İnsanlık alışkanlıklarından, önyargılarından ve ilkel fikirlerinden kurtulmak için çok uzun zaman harcadı! Musa'dan kırk asır uzaktayız ve Hristiyan neslimiz hala günümüz dini tarafından kutsanmış veya en azından onaylanmış eski, barbarca uygulamaların izlerini görüyor! Sapkın olarak kabul edilenlerin *, yani* sapkın olarak kabul edilenlerin sarsılmaz iddiaları, kazıkta yakmaları sona erdirmek ve Tanrı'nın gerçek doğasına dair bir anlayış getirmek için gerekliydi. Ancak, artık yakmalar olmasa bile, maddi ve zihinsel zulümler hala devam ediyor - ilahi zulmün insan fikri o kadar kökleşmiş ki. Bebeklikten beri yerleşmiş

duygularla beslenen insanlar, tanıştırıldıkları ve barbarca eylemlerle onurlandırdıkları Tanrı'nın suçluları sonsuza dek acı çekmeye mahkûm etmesine ve onlar acı çekerken onları acımasızca izlemesine şaşırmalı mı?

Evet, filozoflar ve sözde dinsizler, Tanrı'nın adının tanrısallığa yakışmayan eylemlerle kirletildiğini görmekten rahatsız olan kişilerdir. Bunlar, başkalarına Tanrı'nın ihtişamının doluluğunu gösteren, ilahi olanı daha az aydınlanmış bir inanç sistemi tarafından ona atfedilen tutkulardan ve önemsizlikten kurtaran kişilerdir. Bu noktada, din, dışsal prestijde kaybettiğini onurda kazanmıştır, çünkü artık biçime adanmış daha az insan varsa, duygu ve kalp yoluyla içtenlikle dindar olan daha çok insan vardır.

Ancak, bunların yanında, kaç kişi hiç düşünmeden İlahi Takdiri tamamen inkar etmeye yönlendirildi! Dinin, insan aklının ilerlemesine karşı düşmanca davranarak ve bunu dini inançlarla nasıl uzlaştıracağını bilmeden

hareketsiz kalması, bazılarının deizme, bazılarının da düpedüz inançsızlığa -panteizmden bahsetmiyorum bile- sapmasına yol açtı. Başka bir deyişle, insanlar daha mükemmel bir tanrının yokluğunda kendilerini kendi tanrılarına dönüştürdüler.

Ebedi Cezanın Lehindeki Argümanlar

10. Ebedi ceza dogmasına geri dönelim. İşte lehine öne sürülen ana argüman: İnsanlar suçun ciddiyetinin suçun niteliğiyle orantılı olduğuna inanırlar, yani bir egemene karşı işlenen bir suç sıradan bir bireye karşı işlenen bir suçtan daha ciddi kabul edilir ve bu nedenle daha ağır cezalandırılır. Ve Tanrı bir egemenden çok daha fazlası olduğundan, Tanrı sonsuz olduğundan, Tanrı'ya karşı işlenen herhangi bir suç da sonsuz hale gelir ve bu nedenle aynı nitelikte bir cezayı, yani ebedi bir cezayı hak eder.

Çürütme : Herhangi bir çürütme, başlangıç noktası, desteklendiği bir temel -başka bir deyişle öncüller- olması gereken bir akıl yürütme

sürecidir. Bu öncülleri Tanrı'nın gerçek niteliklerinde buluruz: *Tanrı eşsiz, ebedi, değişmez, maddi olmayan, her şeye gücü yeten, son derece adil ve iyidir, tüm mükemmelliklerde sonsuzdur .*

Tanrı'yı başka bir şekilde kavramak imkansızdır, çünkü sonsuz mükemmellik olmadan Tanrı Tanrı olmazdı ve bu da Tanrı'nın sahip olmayabileceği niteliklere sahip başka bir varlığı kavrayabileceğimiz anlamına gelirdi. Tanrı'nın diğer tüm varlıkların üstünde olması için, başka hiçbir varlığın Tanrı'yı hiçbir şekilde aşmaması veya ona eşit olmaması gerekir. Bu nedenle, Tanrı tamamen sonsuz olmalıdır.

Sonsuz oldukları için, ilahi nitelikler sonsuz olmaktan çıkmadan ne artabilir ne de azalabilir; aksi takdirde sonsuz olmazlardı ve Tanrı mükemmel olmazdı. İlahi niteliklerden sadece biri birazcık azaltılsa, Tanrı kendiliğinden var olmazdı, çünkü o zaman daha mükemmel başka bir varlığın olması mümkün olurdu.

Bir niteliğin sonsuzluğu, onu azaltabilecek veya ortadan kaldırabilecek herhangi bir zıt niteliğin var olma olasılığını dışlar. *Sonsuz derecede iyi bir* varlık en ufak bir kötü olamaz, *sonsuz derecede kötü bir* varlık da en ufak bir iyi olamaz; bir nesne en ufak bir beyaz tonu içeriyorsa kesinlikle siyah olamaz ve tam tersi.

Bu hareket noktası tespit edildikten sonra, yukarıda ileri sürülen iddiayı çürütelim.

11. Yalnızca sonsuz bir varlık, sonsuz olan başka bir şey yaratabilir. İnsanlar erdem, bilgi, güç, yetenekler ve dünyevi yaşam süreleri bakımından sonlu olduklarından, yalnızca sınırlı şeyler üretebilirler.

İnsanlar yaptıkları kötülükte sonsuz olabilselerdi, yaptıkları iyiliklerde de sonsuz olabilirlerdi ve bu nedenle Tanrı ile eşit olurlardı. Ancak, insanlar sonsuz derecede iyi olsalardı, kötülük yapmazlardı çünkü mutlak iyilik, tüm kötülük olasılıklarını tamamen dışlar.

sonsuz bir cezayla intikam almaya

çalışacağına inansaydık , Tanrı *sonsuz derecede kinci olurdu .* Ve eğer Tanrı sonsuz derecede kinci olsaydı, Tanrı sonsuz derecede iyi ve merhametli olamazdı, çünkü bu tür ilahi nitelikler birbirini dışlardı. Eğer Tanrı sonsuz derecede iyi olmasaydı, Tanrı mükemmel olmazdı; bu nedenle, Tanrı Tanrı olmaktan çıkardı.

Eğer Tanrı tövbe eden suçlu bir kişiye karşı affedici değilse, Tanrı merhametli değildir; eğer Tanrı merhametli değilse, Tanrı sonsuz derecede iyi olmaktan çıkar. Fakat Tanrı, Tanrı olarak affetmiyorsa, Tanrı insanlığa neden bir affetme yasası versin? Sonuç, eğer insanlar düşmanlarını affedip kötülüğe iyilikle karşılık verselerdi, Tanrı'dan daha iyi olacakları olurdu. Tanrı, Tanrı'yı gücendirenlerin tövbesine sağır kalır ve onlara sonsuza *dek en ufak bir ceza indirimi bile vermez .*

Her yerde hazır ve nazır olan Tanrı, aynı zamanda mahkûmların işkencelerini de görüyor olmalı ve eğer Tanrı onların feryatlarına sonsuza dek duyarsız kalırsa, sonsuza dek merhametsiz

olurdu; merhameti olmadan Tanrı sonsuz derecede iyi olmazdı.

12. *ölmeden önce* tövbe eden günahkarın Tanrı'nın merhametini aldığını ve en suçlu olanın bile böyle bir lütuf alabileceğini söylerler. Biz bundan hiç şüphe duymuyoruz ve ayrıca Tanrı'nın sadece tövbe edenleri affettiğini, duyarsızca tövbe etmeyenlere karşı ise tavizsiz kaldığını da anlıyoruz. Yine de, eğer Tanrı ölümden önce tövbe eden ruha karşı çok merhametliyse, neden sonra tövbe edenlere karşı olmasın? Tövbe neden sadece yaşam boyunca -kısa bir an- etkili olsun da sonu olmayan sonsuzluk boyunca etkili olmasın? *Belirli bir zamana sınırlandırılmış olsaydı ,* ilahi iyilik ve merhamet sonsuz olmazdı ve bu nedenle Tanrı sonsuz derecede iyi olmazdı.

13. Tanrı son derece adildir. En yüksek adalet kesinlikle affetmez veya hiçbir yanlışı cezasız bırakmaz. Aksine, hem iyiyi hem de kötüyü en katı şekilde ele alır ve birincisini ödüllendirir ve ikincisini cezalandırır, asla yanılmaz.

Eğer bir ruh, insanın kusurlu yapısından ve

çoğu zaman da çevresinden kaynaklanan geçici haksızlıklar nedeniyle hiçbir merhamet veya bağışlanma ümidi olmaksızın sonsuza dek cezalandırılabiliyorsa, o zaman haksızlık ile cezası arasında bir simetri yoktur; dolayısıyla adalet de yoktur.

Suçlular Tanrı ile uzlaşır, tövbe eder ve işlenmiş bir kötülüğü düzeltmeyi isterlerse, bu kendi başına iyiliğe ve iyi duygulara bir dönüştür. Ancak, ceza affedilemez olsaydı, iyiliğe bu dönüş anlamsız olurdu, çünkü Tanrı iyiliği hesaba katmazdı ve bu nedenle adaleti uygulamazdı. İnsanların dünyasında, yollarını düzelten mahkumların cezaları hafifletilir ve hatta çoğu zaman affedilirler; bu nedenle, insan adaletinde ilahi adaletten daha fazla eşitlik olurdu.

Eğer bir ceza değiştirilemez olsaydı, tövbe etmek boşuna olurdu ve suçlular, kendilerini düzelterek hiçbir şey kazanma umudu olmadan, kötülükte devam edebilirlerdi; bu nedenle, Tanrı onları yalnızca sonsuza dek acı çekmeye mahkûm etmekle kalmaz, aynı zamanda sonsuza dek kötü

kalırlardı. Bunda ne iyilik ne de adalet vardır.

14. Tanrı her bakımdan sonsuz olduğundan, Tanrı hem geçmişi hem de geleceği kapsamalıdır. Tanrı bir ruh yarattığında, onun ciddi bir şekilde başarısız olup olmayacağını ve böylece sonsuza dek lanetlenip lanetlenmeyeceğini bilmelidir. Tanrı bunu bilmiyorsa, o zaman ilahi bilgelik sonsuz olmaktan çıkar ve Tanrı Tanrı olmaktan çıkar. Ancak, Tanrı biliyorsa ve kasıtlı olarak yaratılışından itibaren sonsuz işkenceye mahkum edilmiş bir ruh yaratmaya devam ederse, Tanrı iyi olmaktan çıkar.

Fakat eğer Tanrı tövbe eden bir günahkara lütuf bahşedebiliyor ve *onu cehennemden çıkarabiliyorsa,* o zaman ebedi ceza ortadan kalkar ve insanın bu konudaki anlayışı çürütülür.

15.Özetle, mutlak ebedi ceza doktrini Tanrı'nın bazı niteliklerinin reddedilmesine veya en azından zayıflatılmasına yol açar ve bu nedenle mutlak mükemmellikle bağdaşmaz. Bu, kişiyi şu sonuca götürür: Tanrı mükemmelse, ebedi ceza

yoktur; ebedi ceza varsa, Tanrı mükemmel değildir.

16. Ebedi ceza dogmasını desteklemek için şu argümana da başvurulur:

Salihlere verilen mükafat ebedi olduğundan, onun karşılığı ebedi cezada bulunmalıdır. Ceza ile mükafat arasında paralellik kurmak doğrudur.

Karşıt Argüman: Tanrı ruhları mutlu ya da mutsuz olmak için mi yarattı?

Açıkça, bir yaratığın mutluluğu Yaratıcının amacı olmalıdır, yoksa Tanrı iyi olmazdı. Bireyler kendi liyakatleri sayesinde mutluluğa ulaşırlar ve böyle bir liyakat bir kez kazanıldığında, asla kaybolmaz; aksi takdirde ruh gerileyebilir. Ebedi mutluluk bu nedenle onun ölümsüzlüğünün sonucudur.

Ancak, mükemmelliğe ulaşmadan önce katlanması gereken mücadeleler ve kötü tutkularını yenmek için verdiği savaşlar vardır. Mükemmel yaratılmadığı, ancak eserlerinin değerini alabilmek için mükemmel olmaya *yatkın*

olduğu için, ruh doğal zayıflığının bir sonucu olarak başarısız olabilir. Ancak, bu zayıflık sonsuza dek cezalandırılacaksa, Tanrı'nın onu neden ilk başta daha güçlü yaratmadığını sormak gerekir. Ceza, her şeyden önce, daha önce işlenmiş bir kötülüğe dair bir uyarıdır ve ruhu ahlaki yola geri döndürme amacına hizmet eder. Ceza geri döndürülemez olsaydı, o zaman gelişme arzusu gereksiz olurdu. Dahası, yaratılış amacına asla ulaşılamazdı, çünkü mutluluğa veya mutsuzluğa önceden belirlenmiş varlıklar olurdu. Bir ruh tövbe edebilirse, yenilenebilir ve eğer yenilenebilirse, mutluluğa özlem duyabilir. Tanrı bu tür araçları reddederken adil olur muydu?

İyilik, yaratılışın en yüce amacı olduğundan, onun ödülü olan mutluluk sonsuz olmalı ve ona ulaşmanın aracı olarak ceza geçici olmalıdır. İnsan adaletinin en sıradan duygusu, iyiliği uygulama arzusu gösteren birini sürekli cezalandırmayı yasaklar.

17. Ebedi azabın lehinde son bir delil de şudur:

Ebedi ceza korkusu bir kısıtlama görevi görür. Ondan kurtulmak ve artık korkacak hiçbir şeyin olmaması insanları her türlü aşırılığa sürükler.

Karşıt Argüman-. Cezanın ebedi olmayışı tüm ilahi cezai yaptırımların ortadan kaldırılmasına yol açacak olsaydı, bu mantık dizisi doğru olurdu.

Gelecekteki yaşamda mutluluk veya mutsuzluk Tanrı'nın adaletinin kesin sonucudur, oysa bunu ahlaklı bir insan ve kötü bir insanın durumuna paralel olarak görmek böyle bir adaleti inkar etmek olurdu. Ancak, ebedi olmamasına rağmen, ceza daha az sıkıntı verici değildir, çünkü inanç ne kadar büyükse korku da o kadar büyüktür. İnanılmayan bir ceza bir kısıtlama değildir ve bu ebedi cezanın durumudur.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, ebedi cezaya olan inanç bir zamanlar yararlıydı ve var olma sebebiydi; ancak bugün sadece korkutmakla kalmadı, hatta inançsızlığa bile yol açtı. Bu inancı bir gereklilik haline getirmeden önce, gerçekliğini

kanıtlamak gerekir. Dahası, bunu kabul edenler ve bunu kanıtlamak için çaba gösterip göstermedikleri konusunda etkinliğini gözlememiz gerekir. Ne yazık ki, bunların arasında eylemleriyle ebedi cezadan hiç korkmadıklarını gösteren birçok kişi var. Dolayısıyla, eğer ebedi ceza korkusu, buna inandığını iddia edenler arasında kötülüğü bastırmakta güçsüzse, inanmayanlar üzerinde nasıl bir etkisi olabilir?

Ebedi Cezanın Fiziksel İmkansızlığı

18. Bu noktaya kadar, sadece akıl yürütmeyi kullanarak ebedi ceza dogmasına karşı savaştık. Şimdi bunun, gözlemlediğimiz ve imkansızlığını kanıtlamış olan sert gerçeklere nasıl aykırı olduğunu göstereceğiz.

Bu dogmaya göre, ruhun ölümden sonraki kaderi geri dönülmez bir şekilde belirlenir ve bu nedenle ruh daha fazla ilerlemekten kesin olarak men edilir. Peki, ruh ilerler mi, ilerlemez mi? İşte

soru bu. Eğer ilerlerse, ebedi ceza imkansızdır.

İlkelden medeni bireye kadar dünyada temsil edilen ahlaki ve entelektüel yeteneklerin muazzam çeşitliliği ve belirli bir kültürün bir yüzyıldan diğerine gösterebileceği farklılıklarla doğrulanması göz önüne alındığında, bu ilerlemeden şüphe edilebilir mi? Eğer bunların reenkarne olmuş aynı ruhlar olmadığına inanacak olsaydık, Tanrı'nın zamana ve yere göre her düzeyde gelişim gösteren ruhlar yarattığına, bazılarını kayırırken diğerlerini sürekli aşağılığa ittiğine inanmak zorunda kalırdık. Bu, tüm yaratıklar için aynı olması gereken adalet ile bağdaşmazdı.

19. Ahlaki ve entelektüel olarak daha az gelişmiş bir ruhun, örneğin barbar halkların ruhunun, yetenekleri geniş bir şekilde gelişmiş bir ruhla aynı mutluluk unsurlarını ve sonsuzluğun ihtişamlarından zevk alma yeteneklerini içeremeyeceği inkar edilemez. Bu nedenle, eğer bu ruhlar ilerleyemezlerse, en elverişli koşullar altında bile, yalnızca oldukça azalmış bir

mutluluğun tadını çıkarabilirlerdi. Kesin adalet ile uyum içinde olmak için, daha yüksek derecede gelişmiş ruhların daha erken bir zamanda daha az gelişmiş ruhlar olduğu, ancak daha sonra ilerlediği sonucuna varmalıyız. Ancak, burada, sorunu çözmenin tek ve rasyonel yolu olarak *varoluşların çoğulluğuna ilişkin büyük soruya* varıyoruz. Yine de, şimdilik bu konuyu göz ardı edelim ve ruhu yalnızca tek bir varoluş yaşadığı bakış açısından ele alalım.

20. Örnek olarak, kendi yaşındaki birçokları gibi, eğitimsiz, ilkel içgüdülere sahip ve şüpheci (hem Tanrı'yı hem de ruhu inkar eden) 20 yaşlarında bir genç adamı ele alalım; her türlü sapkınlığa bulaşmış bir baş belası. Daha sonra, bu genç adam kendini daha elverişli bir ortamda bulur. Çalışır, eğitim alır, yavaş yavaş kendini düzeltir ve sonunda dindar bir birey olur. Bu, yaşam boyunca ruhun ilerlemesinin elle tutulur bir örneği değil midir, her gün gördüğümüz bir şey? Şimdi bu adam yaşlı bir yaşta bir aziz olarak ölüyor ve doğal olarak kurtuluşu garanti altına alınmış oluyor. Ancak, bir kaza hayatına kırk veya

elli yıl erken son verseydi kaderi ne olurdu? Kendini lanetlenmek için tüm doğru koşullarda bulurdu ve bir kez lanetlendiğinde, tüm ilerleme dururdu. Bu nedenle, yalnızca yeterince uzun yaşadığı için kurtulmuş bir adam görüyoruz, ebedi ceza doktrinine göre, tesadüfi bir kaza sonucu daha az yaşamış olsaydı sonsuza dek kaybolacak olan biri. Eğer ruhu o belirli zaman diliminde ilerleyebiliyorsa, o zaman neden ölümden sonra daha fazla ilerleyemedi, eğer dünyevi yaşam sırasında bunu yapmasını engelleyen dış bir neden olsaydı? Tanrı neden ona tövbe aracını reddetti? Tövbe, geç de olsa, zamanı geldiğinde gelirdi, ancak ölüm anında ruh geri dönülmez bir şekilde lanetlenirse, tövbesi sonsuza dek sonuçsuz kalır ve ilerleme yeteneği sonsuza dek yok olur.

21. Mutlak, ebedi ceza dogması bu nedenle ruhun ilerlemesiyle bağdaşmaz, çünkü aşılmaz bir engelle karşı karşıyadır. Bu iki ilke açıkça birbirini iptal eder - eğer biri doğruysa, diğeri olamaz. Ama hangisi gerçekten doğrudur? İlerleme yasası açıktır. Bu bir teori değildir; deneyimle doğrulanmış bir gerçektir. Bu ilahi, yasaklanamaz

bir doğa yasasıdır. Bu nedenle diğeriyle uzlaştırılamayan bir yasadır, bu yüzden diğeri doğru değildir. Ebedi ceza dogması gerçekten doğru olsaydı, Aziz Augustine, Aziz Paul ve diğer pek çok kişi, dönüşümlerine yol açan ilerlemeyi tamamlamadan önce ölmüş olsalardı asla cenneti göremezlerdi.

Bu son iddia, şüphesiz, bu evliya şahsiyetlerin dönüşümünün, onların ruhlarının ilerlemesinin bir sonucu olmadığı, bilakis kendilerine bahşedilen ve dokundukları lütfun bir sonucu olduğu cevabını doğuracaktır.

Ancak bu sadece bir kelime oyunudur. Eğer bu azizler önce kötülüğü sonra iyiliği uyguladılarsa, bunun nedeni daha iyi hale gelmeleri ve dolayısıyla ilerlemeleridir. Tanrı onlara özel bir iyilik, kendilerini düzeltmeleri için ilahi lütuf mu bahşetti? Neden onları diğerlerinden daha fazla kayırıyor? Bu her zaman Tanrı'nın adaleti ve tüm yaratıklar için aynı olan ilahi sevgiyle bağdaşmayan özel ayrıcalık doktrinine geri döner.

Spiritist Doktrinine göre - İncil'in tam sözlerine göre - ve mantığa ve en katı adalete göre, insanlar hem yaşamları boyunca hem de ölümlerinden sonra kendi eylemlerinin çocuklarıdır - kayırmacılığa hiçbir şey borçlu değildir. Tanrı onları çabaları için ödüllendirir ve ihmalkarlıkları için cezalandırır, bunda ısrar ettikleri sürece.

Ebedi Ceza Doktrini Artık Zamanını Doldurdu

22. Ebedi cezaya olan inanç, insanlık ahlaki yeteneğini anlayacak noktaya gelene kadar sağlıklı bir kısıtlama olarak sürdürüldü. Aynısı, bir süre onları korkutmak için hayali varlıklarla tehdit ederek kısıtlanan çocuklar için de geçerlidir. Ancak, akıl yaşına geldikleri ve bu tür hayalleri kendi başlarına reddettikleri zaman gelecek ve o zaman bu tür yollarla kontrol edilebileceklerini düşünmek saçma olacaktır. Onları yönlendirenler, bu tür masalların aslında doğru olduğunu onlara telkin etmeye devam ederlerse, güvenlerini kaybedeceklerdir. Bu, bebekliğini ve yönlendirici

tellerini bırakmış olan insanlık için geçerlidir. [xxxv]İnsanlar artık maddi güçler altında eğilen pasif araçlar değillerdir, ne de her şeyi "gözleri kapalı" kabul eden saf yaratıklardır.

23. İnanç bir anlayış eylemidir ve bu nedenle dayatılamaz. İnsanlığın belirli bir döneminde ebedi ceza dogması zararsız ve hatta yararlı olmuş olabilirse, tehlikeli hale geldiği zaman gelmiştir. Aslında, akıl reddederken mutlak gerçek olarak dayatılırsa, iki şeyden biri kaçınılmaz olarak ortaya çıkacaktır: daha rasyonel bir inanca inanmak ve onu aramak isteyen insanlar, ya onu benimsemeye devam edenlerden kaçınacak ya da her şeye tamamen inanmayı bırakacaktır. Konuyu rasyonel olarak incelemek isteyen herkes, günümüzde ebedi ceza dogmasının diğer tüm felsefelerin toplamından daha fazla ateist ve materyalist yarattığını görecektir.

Fikirler sürekli ilerleyen bir yol izler ve bu yolu izlemeden insanlar yönetilemez. Bu yolda sabit kalmayı, gerilemeyi veya ilerlerken geride

---

XXXV[17.] ve 18. [yüzyıllarda] çocukların yürümeyi öğrenirken çok uzağa gitmelerini veya düşmelerini önlemek için çocukların giysilerine takılan dar kumaş şeritleri . - Tr.

kalmayı amaçlamak kendini kaybetmektir. Bu evrimsel yolu izlemek veya izlememek dinler için olduğu kadar hükümetler için de bir ölüm kalım meselesidir. Bu iyi midir? Kötü müdür? Geçmişte yaşayanlar için geçmişin altlarından kaybolduğunu görenler için kesinlikle kötüdür; ancak geleceğe bakanlar için bu ilerlemenin yasasıdır - Tanrı'nın bir yasasıdır. Ve Tanrı'nın yasalarına karşı her türlü direniş boşunadır. Tanrı'nın iradesine karşı savaşmak yenilgiyi istemektir.

O zaman neden çökmekte olan ve aslında dine yarardan çok zarar üreten bir inancı desteklemek için her türlü çabayı sarf ediyorsunuz? Ah! Söylemesi üzücü ama burada dini meseleyi maddi bir mesele kontrol ediyor. Ebedi cezaya olan inanç, büyük ölçüde cennetin kapılarının parayla açılabileceği ve kişinin bu sayede kendini cehennemden kurtarabileceği fikriyle sömürülmüştür. Bu şekilde elde edilen miktar, hem dün hem de bugün, hesaplanamaz; sonsuzluk korkusu için ödenen vergidir. Bu ücret isteğe bağlı olduğundan, kar her zaman inanca

orantılıdır ve inanç artık mevcut değilse, koleksiyonlar ortadan kalkar. Çocuklar, kurt adamı kovacağına söz veren kişiye pasta parçalarını gönüllü olarak verirler, ancak kurt adamlara artık inanmadıklarında pastayı saklarlar.

24. Yeni Vahiy, gelecekteki yaşam hakkında daha mantıklı fikirler sunar ve her birimizin kendi çabalarımızla kendi mutluluğumuzu teşvik edebileceğimizi gösterir. Sonuç olarak, bu Vahiy muazzam bir muhalefetle karşılaşmalıdır çünkü en kazançlı gelir kaynaklarından birine son verir. Yeni bir keşif veya icat geleneği ortadan kaldırdığında durum her zaman böyle olmuştur. Eski ve uzun süredir devam eden süreçlere göre geçimini sağlayan kişi, onları savunmaktan asla vazgeçmeyecek ve tüm yeni ve daha ekonomik olanları itibarsızlaştıracaktır. Örneğin, topluma sağladığı faydalara rağmen, matbaanın tanıtıldığı zaman kopyacılar tarafından övüldüğünü düşünüyor musunuz? Hayır, açıkça lanetlemiş olmalılar. Aynı şey çeşitli diğer makineler, demir yolu ve yüzlerce başka keşif ve uygulama için de geçerli olmuştur.

İnanmayanların gözünde, ebedi ceza dogması, gülüp geçtikleri basit bir aptallıktır. Filozoflara göre, dogma, doğurduğu suistimaller nedeniyle toplumsal bir ağırlığa sahiptir, oysa gerçek dindar kişiler, bu dogmanın doğurduğu suistimalleri yok etmekle ilgilenen bir dinin onuruna sahiptir.

Ezekiel Ebedi Cezaya ve Asli Günaha Karşı

25. Ebedi cezanın gerekçesini İncil'de bulmayı amaçlayanlar, tam tersini söyleyen açık metinlerle çürütülebilir. Hezekiel'in şu sözleri, yalnızca geri döndürülemez cezanın değil, aynı zamanda insanlığın babasının işlediği günahın sorumluluğunun [XXXVI]insan ırkına aktarılabileceği fikrinin de en açık reddidir:

[1] Rab yine bana seslenip dedi ki: [2] Aranızda kullandığınız ve İsrail'de atasözü olarak doğrulanan bu benzetme nereden geliyor? 'Babalar ekşi üzüm yediler ve çocuklarının dişleri

XXXVIYani İncil'deki Adem. - Tr.

kamaştı' diyorsunuz. [3] Rab Tanrı şöyle diyor: 'Yaşadığım sürece, bu benzetme artık İsrail'de atasözü olarak kullanılmayacak. [4] Çünkü bütün canlar bana aittir; çocuğun canı da babanınki gibi benimledir; günah işleyen can ölecektir. ”

[5] *“Eğer bir adam doğru ise, adalet ve doğrulukla hareket ediyorsa;”... [7] “Eğer kimseyi üzmüyorsa, sıkıntıya sokmuyorsa, eğer borçlusuna verdiği kefaleti geri veriyorsa, eğer başkasının malından zorla bir şey almıyorsa, eğer ekmeğini aç olana veriyorsa, eğer çıplakları giydiriyorsa, [8] eğer faizci değilse, ya da verdiğinden fazlasını geri almıyorsa, eğer haksızlıktan kaçınıyorsa, eğer iki anlaşmazlık içinde olanın arasını düzeltiyorsa, [9] eğer emirlerime göre yürüyorsa, eğer kurallarımı gözetip gerçeğe uygun davranıyorsa, o zaman böyle bir adam doğrudur ve kesinlikle uzun ömürlüdür” diyor Rab Tanrı.*

[10] *“Eğer o adamın hırsız olup kan döken veya bu tür günahlar işleyen bir oğlu varsa... [13] o oğul bu iğrençlikleri işlediği için kesinlikle ölecek ve kanı kendi başına olacaktır.”*

14 “Eğer o oğlun, babasının işlediği bütün suçları gören bir oğlu varsa, korkar ve onu taklit etmekten kaçınır... ”

17 “Bu oğul babasının suçu yüzünden ölmeyecek, kesinlikle yaşayacaktır. 18 İftiraları yüzünden başkalarına zulmeden, halkının arasında suç işleyen babası, kendi suçu yüzünden öldü.”

19 “Eğer, ‘Oğul neden babasının suçunu üstlenmiyor?’ diye sorarsanız, bunun nedeni, oğulun adalet ve doğrulukla yaşamış olmasıdır; bütün emirlerimi tutmuştur; onları uygulamıştır ve bu yüzden kesinlikle yaşayacaktır.”

20 “Günah işleyen can kendisi ölecektir; oğul babasının suçunu taşımayacak ve baba da oğlunun suçunu taşımayacaktır . Doğruların doğruluğu kendisine sayılacak ve doğru olmayanların haksızlığı kendisine sayılacaktır.”

21 “Eğer kötü adam işlediği bütün günahlardan tövbe ederse, bütün emirlerimi yerine getirirse, adalet ve doğruluğa göre çalışırsa, kesinlikle yaşayacak ve ölmeyecektir. 22 Artık onun işlediği bütün kötülükleri

anmayacağım; işlediği doğruluk işleri yüzünden yaşayacaktır.”

[23] “Rab Tanrı diyor ki, neden kötülerin ölmesini isteyeyim ki, “onların dönüp yürüdükleri kötü yoldan ayrılmalarını istemektense?” (Hezekiel 18: 1-23)

“Onlara şu sözleri söyle: ‘Adımla yemin ederim ki, Rab Tanrı diyor ki, kötülerin ölmesini istemiyorum, ama dönmelerini, kötülüğün yolunu terk etmelerini ve yaşamalarını istiyorum.’” (Hezekiel 33:11)

BÖLÜM VII

■BEN

Spiritizme Göre Gelecekteki Ceza

Beden Zayıftır • Gelecekteki Ceza ile ilgili Spiritist Doktrinin Kaynakları • Gelecekteki Yaşamın Ceza Kanunu

Et Zayıftır

Ruha özgü olduğu açıkça görülen bazı sapkın eğilimler vardır çünkü bunlar fiziksel olandan çok ahlaki olanla ilişkilidir, diğerleri ise fiziksel organizmanın sonucu gibi görünür ve bu nedenle bunlara sahip olanlar daha az sorumlu kabul edilir. Bunlar öfke, tembellik, şehvet vb. eğilimleridir.

Günümüzde, spiritüalist filozoflar beynin çeşitli yeteneklere karşılık gelen bölgelerinin

gelişimini ruhun aktivitesine borçlu olduğunu ve dolayısıyla bu gelişimin bir nedenden ziyade bir etki olduğunu tamamen fark ettiler. Bireyler müzik yeteneğine sahip oldukları için müzisyen değillerdir; müzik yeteneğine sahip oldukları için ruhları zaten müzisyendir.

Ruhun faaliyeti beyin üzerinde etkiliyse, organizmanın diğer fiziksel parçaları üzerinde de etkili olmalıdır. Bu şekilde, ruh bedenin zanaatkarıdır ve beden, tabiri caizse, ruhun ihtiyaçları ve eğilimlerinin tezahürü tarzında onun tarafından şekillendirilir. Dolayısıyla, belirli bireylerin bedensel mükemmelliği, belirli bir yaratılışın ürünü değil, yetenekleri arttıkça fiziksel zarfını mükemmelleştiren ruhun çabalarının sonucudur.

Bu ilkenin doğal bir sonucu olarak, ruhun ahlaki eğilimleri kanın niteliklerini değiştirmeli, onu daha aktif veya daha az aktif hale getirmeli ve böylece safra ve diğer sıvıların daha bol veya daha az bol salgılanmasına neden olmalıdır. Bu yüzden örneğin bir oburun ağzı iştah açıcı bir

yemekten önce sulanır. Açıkçası, tat alma organlarını harekete geçiren şey yiyecek değildir, çünkü onlarla temas bile etmez. Duyarlılığı uyanan ve düşünce yoluyla organ üzerinde etki eden ruhtur. Başka bir kişi için böyle bir görüntü hiçbir etki yaratmazdı. Dahası, duyarlı bir kişinin kolayca gözyaşı dökmesinin nedeni de aynıdır. Ruhu duyarlı yapan şey gözyaşı bolluğu değil, bol miktarda gözyaşı akışını ortaya çıkaran ruhun duyarlılığıdır. Duyarlılığın etkisi altında, organizma kendini bu tür bir ruhun normal eğilimine, obur ruhun eğilimine koşullandırdığı şekilde koşullandırır.

Bu düşünce çizgisine göre, ateşli bir ruhun safralı bir mizacın arkasında olduğunu anlayabiliriz. Bu, kişinin safralı olmasından dolayı ateşli olduğu anlamına gelmez, ancak ruhu ateşli olduğu için safralıdır. Aynı şey diğer tüm içgüdüsel eğilimler için de geçerlidir: tembel ve zayıf bir ruh, bedeni karakteri açısından zayıf bir duruma sokacaktır, oysa aktif ve enerjik bir ruh, kana ve sinirlere tam tersi nitelikler verecektir.

Ruhun fiziksel beden üzerindeki etkisi o kadar açıktır ki, şiddetli zihinsel rahatsızlıkların ürettiği ciddi organik bozukluklar sıklıkla görürüz.

"Duygular kanı kaynatır" şeklindeki yaygın ifade, birinin varsayabileceği kadar anlamsız değildir. Kanı kaynatan şey, ruhun zihinsel eğilimleri değilse ne olabilir?

Sonuç olarak, en azından kısmen, mizacın, neden olan ve sonuç olmayan ruhun doğası tarafından belirlendiğini kabul etmeliyiz. "Kısmen" diyoruz çünkü fiziksel olanın zihinsel olanı açıkça etkilediği durumlar vardır, örneğin hastalıklı veya anormal bir durum, sıcaklık, iklim, doğuştan gelen fiziksel kusurlar, geçici hastalıklar vb. gibi ruhtan bağımsız dışsal ve tesadüfi bir neden tarafından belirlendiğinde. Bu gibi durumlarda ruhun zihinsel durumu, içsel doğası değiştirilmeden, patolojik bir durumdan etkilenebilir. Hatalarını bedenin zayıflığına bağlamak, sorumluluktan kaçmak için bir bahaneden başka bir şey değildir. *Beden, yalnızca ruh zayıf olduğu için zayıftır. Bu, sorunu tersine*

çevirir ve ruhu tüm eylemlerinden tamamen sorumlu bırakır. Beden hem düşünceden hem de iradeden yoksun olduğu için, kendi iradesine sahip *düşünen* bir varlık olan ruha asla üstün gelemez *.* Ruh, bedene içgüdülerine karşılık gelen nitelikleri veren şeydir, tıpkı maddi bir esere ruhunun damgasını vuran sanatçı gibi. Hayvansal içgüdülerinden kurtulduğunda, artık ruhsal özlemleri üzerinde bir tiran olmayan bir beden geliştirir ve işte o zaman, erkekler ve kadınlar yaşamak için yemeye başlar ve deyim yerindeyse, yemek için yaşamayı bırakırlar.

Yaşamın eylemleri için ahlaki sorumluluk bu nedenle bozulmamış hale gelir, ancak akıl bize ruhun sorumluluğunun sonuçlarının entelektüel gelişimine orantılı olması gerektiğini söyler. Bu nedenle, ne kadar aydınlanırsa, o kadar kınanabilir hale gelir, çünkü zeka ve ahlaki anlayışla iyi ve kötü, doğruluk ve doğruluk dışılık kavramları doğar.

Bu yasa, ilacın belirli durumlarda neden etkisiz olduğunu açıklar. Mizaç bir neden değil bir

etki olduğundan, onu değiştirmeye yönelik her çaba, terapötik eylemi etkisizleştiren bilinçsiz bir direnç gösteren ruhun zihinsel eğilimleri ışığında etkisizdir. Sonuç olarak, birincil nedendir

harekete geçilmesi gerekir. Bu nedenle, eğer yapabiliyorsanız, korkaklara cesaret verin ve korkunun fizyolojik etkilerinin kısa sürede azaldığını göreceksiniz. Bu, şifa sanatında organizma üzerindeki ruhsal etkiyi hesaba katma gerekliliğini bir kez daha kanıtlıyor. (Bkz. *La Revue Spirite ,* Mart 1869, s. 65)

Gelecekteki Cezaya İlişkin Spiritist Doktrinin Kaynakları

Gelecekteki cezaya ilişkin olarak, Spiritist Doktrin önceden tasarlanmış bir teoriye dayanmaz - bir teorinin diğerinin yerini alması meselesi değildir. Her şeyde gözleme dayanır ve ona tam yetkisini veren şey budur. Hiç kimse ölümden sonra ruhların şu veya bu durumda bulunabileceğini hayal etmemiştir, ancak dünyayı

terk eden bu ruhlar, bizi gelecekteki yaşamın gizemlerine başlatmak için gelmişlerdir. Mutlu veya talihsiz durumlarını, izlenimlerini, bedenlerinin ölümünden sonraki dönüşümlerini kendileri anlatırlar; başka bir deyişle, Mesih'in bu konudaki öğretilerini tamamlarlar.

Ancak, biz sadece tek bir ruhun, şeyleri kendi bakış açısından ve sadece tek bir perspektiften görebilecek veya hala dünyevi önyargıların hakimiyetinde olabilecek vahiyleriyle uğraşmıyoruz; ayrıca, görünüşler veya yanılgıya açık ve çoğu zaman aşırı aktif bir hayal gücünün yansımasından başka bir şey olmayan [XXXVII] *coşkulu bir vizyon tarafından yönlendirilebilecek belirli bir bireye özel olarak yapılmış bir vahiyle de uğraşmıyoruz.* Bunun yerine, en yüksek seviyeden en düşük seviyeye kadar her kategorideki ruhlar tarafından, yeryüzüne dağılmış birçok aracı (medyum) aracılığıyla sağlanan sayısız örnekle uğraşıyoruz, böylece vahiy herhangi bir bireyin özel ayrıcalığı olmayacaktı. Herkes, başka birinin inancına dayanarak buna inanmak zorunda

XXXVII Bkz. VI. bölüm, no. 7 ve *The Spirits' Book,* no. 443, 444 - Auth.

kalmadan bunu deneyebilir ve gözlemleyebilir.

Gelecek Yaşamın Ceza Kanunu

Bu nedenle, Spiritizm kendi başına bir fantezi kodu formüle etme yetkisine sahip değildir; ruhun geleceğine ilişkin yasaları, gerçeklerin incelenmesinden çıkarılmıştır ve aşağıdaki noktalarda özetlenebilir:

1) Ruhsal yaşamda, ruh veya tin, bedensel yaşamı boyunca düzeltemediği tüm kusurların sonuçlarına katlanır. Mutlu veya mutsuz hali, saflık veya kirlilik derecesine özgüdür.

2) Tam mutluluk, mükemmelliğin, yani ruhun tam arınmasının doğasında vardır. Her kusur aynı zamanda bir acı çekme ve mutluluktan yoksun kalma nedenidir, tıpkı edinilen her niteliğin bir mutluluk kaynağı ve acının hafifletilmesi olması gibi.

3) *Ruhun tek bir kusuru yoktur ki, hoş olmayan ve kaçınılmaz sonuçlar taşımasın, tıpkı sevinç kaynağı olmayan tek bir iyi niteliğin olmaması gibi.* Bu nedenle cezanın miktarı,

kusurun miktarıyla orantılıdır, tıpkı sevincin ruhun iyi nitelikleriyle orantılı olması gibi.

Örneğin, on kusuru olan bir ruh, sadece üç veya dört kusuru olan bir ruhtan daha fazla acı çeker ve bu on kusur dörtte bir veya yarım oranında azaltıldığında, daha az acı çeker. Tüm kusurları ortadan kalktığında, ruh o zaman mükemmel bir şekilde mutlu olacaktır, tıpkı yeryüzünde, birçok hastalığı olanların hiç hastalığı olmayan veya sadece bir hastalığı olanlardan daha fazla acı çekmesi gibi. Aynı sebepten dolayı, on iyi özelliği olan ruh, daha azı olan bir ruhtan daha fazla neşe duyar.

4) Her ruhun, kendi çabaları ve iradesine göre, henüz sahip olmadığı iyiliği edinme ve henüz sahip olduğu kötülükten kurtulma potansiyelini bahşeden ilerleme yasası nedeniyle, gelecek tüm bireylere açıktır. Tanrı, Tanrı'nın çocuklarından hiçbirini reddetmez - onlar, mükemmelliğe yaklaştıkları ölçüde ilahi kalbe kabul edilirler; böylece, hepsi kendi işlerinin değerine bırakılır.

5) Acı, kusurluluğun miktarına, sevinç ise mükemmelliğin miktarına bağlı olduğundan, ruh, herhangi bir sınırlandırılmış yerde olmak zorunda kalmadan, nerede olursa olsun kendi cezasını kendi içinde taşır. Cehennem, acı çeken ruhların olduğu her yerdir ve cennet, neşeli ruhların olduğu her yerdir.

6) Yaptığımız iyilik ve kötülük, sahip olduğumuz niteliklerden kaynaklanır. Bu nedenle, elimizden geldiğince iyilik yapmamak bir tür kusurun sonucudur. Eğer her kusur bir tür acının kaynağıysa, ruh yalnızca yaptığı kötülük için değil, aynı zamanda yapmayı başaramadığı iyilik için de acı çekmelidir.

7) Ruh, yaptığı kötülüklerden dolayı öyle bir acı çeker ki, *dikkatini sürekli olarak bu kötülüğün sonuçlarına yönelttiği için,* sorunlarını daha iyi anlar ve böylece kendini düzeltmeye yönelir.

8) Tanrı'nın adaleti sonsuz olduğundan, iyi ve kötü sıkı bir şekilde hesaba katılır. Eğer ölümcül sonuçlar getirmeyen tek bir kötü eylem, tek bir kötü düşünce yoksa, aynı şekilde tek bir erdemli eylem, ruhun tek bir iyi hareketi veya

kaybedilecek en küçük bir erdem de yoktur - *en sapkın bireyler için bile,* çünkü bu ilerlemenin başladığını gösterir.

9) İşlenen her yanlış, her kötü eylem, bir varoluşta olmasa bile bir sonraki veya gelecekteki diğerlerinde ödenmesi gereken bir borcu gerektirir, çünkü tüm varoluşlar birbirleriyle dayanışma içindedir. Bir varoluşta ödenen bir borcun ikinci kez ödenmesi gerekmez.

10) Ruh, ister bedensel dünyada ister ruhsal dünyada olsun, kusurlarının bir sonucu olarak acı çeker. Bedensel varoluşta katlanılan sefalet, iniş çıkışlar kusurlardan kaynaklanır ve hem şimdiki hem de önceki yaşamlarda işlenen yanlışların kefaretidir.

İnsanın bedensel yaşamında çektiği sıkıntıların ve felaketlerin mahiyetine bakarak, daha önceki yaşamında işlediği kötülüklerin mahiyetini ve bunlara sebep olan kusurları anlayabilir.

11) Kefaret, suçun mahiyetine ve ağırlığına göre değişir; dolayısıyla aynı suç, hafifletici veya

ağırlaştırıcı sebeplere bağlı olarak, birden fazla kefarete sebep olabilir.

12) Cezanın niteliği ve süresi konusunda kesin veya tekdüze bir kural yoktur. Tek genel yasa, her yanlışın cezalandırılacağı ve her erdemli eylemin *değerine göre ödüllendirileceğidir .*

13) Cezanın süresi suçlu ruhun kendini ne kadar geliştirdiğine bağlıdır. Belirli bir süre boyunca ona karşı bir kınama ilan edilmez. Tanrı'nın acının sonu için istediği şey ciddi, etkili bir gelişme ve iyiliğe gerçek bir dönüştür.

Bu şekilde ruh, her zaman kendi kaderinin hakemi olur ve ya kötülüğe devam ederek acısını uzatabilir ya da iyiliği uygulama çabalarıyla acısını yumuşatabilir ve kısaltabilir.

Belirli bir süre için kınama, tövbe eden ruhun cezasını sürdürmenin veya hala kötülükte devam ederken onu acıdan kurtarmanın iki katı uygunsuzluğuna sahip olacaktır. Ve adil olan Tanrı, kötülüğü sadece *hala varken cezalandırır ve artık var olmadığında* cezalandırmayı bırakır mı ? [7] Aynı şekilde, ahlaki kötülük kendi başına bir

acı nedeni olduğundan, acı, kötülük var olduğu sürece devam edecek veya kötülük azaldıkça yoğunluğu azalacaktır.

14) Cezanın süresi iyileştirmeye bağlı olduğundan, asla cezalandırılmayan suçlu bir ruhun cezalandırılması kaçınılmazdır.

[37] Bkz. VI. bölüm, no. 25, Hezekiel'den alıntı - Yazar. Kendini geliştiren bir ruh sonsuza dek acı çekecek ve böyle bir ruhun cezası ebedi olacaktır.

15) Daha az gelişmiş ruhların doğasında bulunan bir durum, durumlarının sonunu görememeleri ve bu nedenle sonsuza kadar acı çekeceklerine inanmalarıdır. Bu, cezanın onlara sonsuz görünmesini sağlayan şeydir.[XXXVIII]

16) Tövbe, yenilenmeye giden ilk adım olsa da tek başına yeterli değildir; *kefaret* ve *telafi* de gereklidir.

XXXVIII *Ebedi , ebedi* ile eş anlamlıdır . 'Ebedi karlar', 'kutupların ebedi buzu' deriz ve ayrıca 'Akademinin ebedi sekreteri' deriz, bu şeylerin gerçekten ebedi olarak kabul edilmesi gerektiği anlamına gelmez, sadece belirsiz bir zaman uzunluğuna sahip oldukları anlamına gelir. *Ebedi* ve *ebedi , belirsiz* anlamında kullanılır . Bu anlamda, kişi acıların sınırsız süreli olduğunu anlarsa ebedi olduğunu söyleyebilir. Bu nedenle, ruh için acıları ebedi görünür çünkü sonlarını göremez - Auth.

Tövbe, kefaret ve *telafi,* bu nedenle bir yanlışın ve sonuçlarının kalıntılarını silmek için gerekli üç koşulu oluşturur. Tövbe, kefaretin katılıklarını yumuşatır çünkü umudu uyandırır ve rehabilitasyonun yolunu hazırlar. Ancak, yalnızca telafi, sonucu iptal edebilir ve dolayısıyla nedeni yok edebilir; aksi takdirde, *bağışlama yalnızca bir lütuf eylemi olurdu ve yanlışın iptali olmazdı .*

17) Tövbe her zaman ve her yerde yapılabilir, ama geç olursa, suçlu ruh daha uzun süre acı çeker.

Bir haksızlığın son izleri ortadan kalkıncaya kadar kefaret, ister şimdiki yaşamda, ister ölümden sonraki ruhsal yaşamda, isterse daha sonraki bir bedensel varoluşta olsun, onun sonuçları olan fiziksel ve ruhsal acılardan oluşur.

Tazminat, birine yapılan bir yanlışı düzeltmekten ibarettir. Bir varoluşta, zayıflık veya kötü niyet nedeniyle yanlışlarını düzeltmeyenler, kendilerini daha sonraki bir varoluşta, daha önce kendilerine karşı bir şikayette bulunulmuş olan

aynı kişilerle ve önceden gönüllü olarak seçilmiş koşullar altında temas halinde bulurlar. Bu, onlara, kötülük yaptıkları kadar iyilik yaparak, gücendirdikleri kişilere samimiyetlerini kanıtlama fırsatı verecek şekilde gerçekleşir.

Tüm yanlışlar doğrudan ve anında zarara yol açmaz. Bu gibi durumlarda, telafi, yapmadıkları şeyleri yapmalarında, ihmal ettikleri veya görmezden geldikleri görevleri yerine getirmelerinde veya başarısız oldukları görevleri tamamlamalarında gerçekleşir; başka bir deyişle, önceki kötülükleri telafi etmek için iyiliği uygulamak: gururlu olmuşlarsa alçakgönüllü olmak, katı olmuşlarsa şefkatli olmak, bencil olmuşlarsa hayırsever olmak, sapkın olmuşlarsa iyiliksever olmak, tembel olmuşlarsa çalışkan olmak, işe yaramaz olmuşlarsa yararlı olmak, bencil olmuşlarsa akıllı olmak, kötü olmuşlarsa iyi bir örnek göstermek, vb. Ruh, geçmişinden yararlanarak böyle ilerler.[XXXIX]

XXXIXTazminat gereksinimi, bir ruhun ahlaki rehabilitasyonu için gerçek bir yasa olarak kabul edilebilecek katı bir adalet ilkesidir. Bu, henüz hiçbir dinin ilan etmediği bir doktrindir. Bazı kişiler, yalnızca birkaç kelime ve belirli formüllerin yardımıyla yapılan tövbe türüyle yanlışlarını silebilmelerinin kendileri için daha uygun olacağını düşündükleri için bunu reddederler. Ancak, bu şekilde özgür bırakıldıklarına ikna olsalar bile, daha sonra bunun yeterli olmadığını

18) Kusurlu ruhlar, uyumlarını bozacakları mutlu dünyalardan yasaklanırlar. Daha az gelişmiş dünyalarda kalırlar, burada hayatın sıkıntıları aracılığıyla hatalarının kefaretini öderler ve daha fiziksel ve ahlaki olarak gelişmiş dünyalarda enkarne olmayı hak edene kadar kusurlarından arınırlar.

Eğer cezalandırmanın belirli bir yerini düşünebilseydik, bu tam da kefaret dünyalarında olurdu, çünkü kusurlu bedensiz ruhlar bu dünyaların etrafında toplanırlar ve yaptıkları kötülükleri telafi edebilecekleri ve bunun sonucunda da ilerleme kaydedebilecekleri yeni bir varoluş beklerler.

19) Bir ruh her zaman özgür iradeye sahip olduğundan, bazen oldukça yavaş ilerler ve kötülüğe karşı inatçılığı oldukça inatçı olabilir. Bu

anlayacaklardır. Onlara, bu ilkenin insan yasası tarafından onaylanıp onaylanmadığını ve Tanrı'nın adaletinin insanların adaletinden daha aşağı olup olamayacağını veya güvenlerini kötüye kullanarak kendilerine zarar veren bir bireyin kendisini yalnızca özür dilemekle sınırladığında kendilerinin memnun olup olmayacaklarını sorabiliriz. Öyleyse, her dürüst bireyin elinden gelenin en iyisini yaparak yerine getirmesi gereken bir yükümlülük karşısında neden kendilerini mazur görsünler ki?

Bu telafi perspektifi nihayet kitlelerin inancına yerleştiğinde, cehennemden ve sonsuz cezadan daha güçlü bir fren görevi görecektir, çünkü onların mevcut yaşamlarına uygulanacak ve onların mevcut durumlarının sıkıntılı koşullarının ardındaki nedenleri anlamalarını sağlayacaktır - Auth.

durum yıllarca ve hatta yüzyıllarca sürebilir, ancak sonunda Tanrı'nın adaletine meydan okuma konusundaki inatçılığının acı çekmesi sonucunda azalacağı ve övünmesine rağmen kendisine hükmeden üstün gücü tanıyacağı zaman gelecektir. O anda, tövbenin ilk ışığı doğar ve Tanrı ona bir umut ışığı yakalamasını sağlar.

Hiçbir ruh kendini asla geliştirmeyecek şekilde şartlandırılmamıştır; aksi takdirde, sonsuza dek düşük bir düzende kalmaya mahkûm olurdu ve tüm yaratıkları ilahi takdirle yöneten ilerleme yasasından kaçardı.

20) Ruhlar ne kadar az gelişmiş ve sapkın olsalar da, *Tanrı onları asla terk etmez .* Herkesin onları gözeten, ruhlarının genişlemesini denetleyen, iyi düşünceleri ve gelişme arzusunu uyandırmak için her türlü çabayı gösteren ve onları önceki varoluşlarında yaptıkları kötülüğü yeni bir varoluşta onarmaya teşvik eden bir koruyucu meleği vardır. Ancak, koruyucu melekler neredeyse her zaman gizli bir şekilde, herhangi bir baskı uygulamadan hareket ederler.

Bir ruh *kendi iradesinin dürtüsüyle ilerlemelidir* - asla herhangi bir zorlamayla değil. İyilik ve kötülük, ruhun özgür iradesi sayesinde, kaderci bir şekilde bir yöne veya diğerine itilmeden uygulanır. Ruh kötülükte ısrar ederse, bunu yaptığı sürece sonuçlarına katlanacaktır, ancak iyiye doğru bir adım atarsa, faydalı etkileri hemen hissedecektir.

İlerleme yasası nedeniyle er ya da geç mükemmelliğe ve mutluluğa ulaşmanın kesinliğinin, daha sonra pişmanlık duymak amacıyla kötülüğe devam etmeyi teşvik edebileceğine inanmak hatalı olurdu; birincisi, az gelişmiş bir ruh durumunun sonunu belirleyemez; ikincisi, kendi mutsuzluğunun yazarı olduğu için, sonunda onu sona erdirmek için yalnızca kendisine bağlı olduğunu anlar; üçüncüsü, kötülükte ne kadar uzun süre devam ederse, o kadar uzun süre mutsuz olur, çünkü kendisi buna son vermezse acısının sürekli olacağını bilir. Böylece hesaplanmış bir hata yapmış olur ve aldatılan ilk kişi olur. Öte yandan, ebedi ceza

dogmasıyla, tüm umutlar boşuna olurdu; ruh iyiye yönelmekle ilgilenmezdi çünkü bunun için hiçbir avantaj olmazdı.

Tanrı'nın önceden bilmesine ilişkin itiraz da bu yasanın önündedir, çünkü Tanrı bir ruh yarattığı için, özgür iradesi nedeniyle iyi veya kötü yola yöneleceğini elbette bilir. Tanrı, kötülük yaptığı için cezalandırılacağını bilir; ancak Tanrı, geçici cezanın onun hatasını anlamasını ve er ya da geç ahlaki yola girmesini sağlamanın *bir yolu olduğunu da bilir* . Ebedi ceza doktrinine göre, Tanrı'nın böyle bir ruhun başarısız olacağını ve bu nedenle önceden sonsuz işkenceye mahkûm olduğunu bildiği sonucuna varılmalıdır.

21) Yanlışların sorumluluğu tamamen kişiseldir. Hiç kimse, ilk başta onlara sebep olmadıkça, ister örnek olarak onları kışkırtarak, ister bunu yapabilecekken engellemeyerek, başkasının yanlışlarından dolayı acı çekmez.

Sonuç olarak intihar her zaman cezalandırılacaktır, ancak sertliğiyle bir başkasını

umutsuzluğa sürükleyen ve intiharı işleyen kişi daha büyük bir cezaya çarptırılacaktır.

22) Cezaların çeşitliliği sonsuz olmakla birlikte, ruhun ne kadar az gelişmiş olduğuna bağlı olan bazı cezalar da vardır; bunların sonuçları, birkaç ayrıntı dışında, az çok aynıdır.

Özellikle maddeci hayata bağlı olan ve ruhsal ilerlemeyi ihmal edenler arasında en yaygın ceza, ölümde ruh ve bedenin ayrılmasının yavaşlığı, buna eşlik eden ızdırap ve başka bir hayata uyanma ve bunun sonucunda aylarca hatta yıllarca sürebilen karışıklık halidir. Öte yandan, saf bir vicdanı korumuş, ruhsal yaşamla özdeşleşmiş ve bedensel yaşamları boyunca maddecilikten kurtulmuş olanlar için geçiş hızlı ve zorlanmadan gerçekleşir; uyanış keyiflidir ve neredeyse hiç karışıklık yaşanmaz.

23) Ahlaki açıdan belli bir dereceye kadar evrimleşmemiş ruhlar arasında çok yaygın bir olgu, kendilerinin hala hayatta olduklarına inanmalarıdır ve bu yanılgı uzun yıllar sürebilir;

bu süre zarfında fiziksel yaşamın tüm ihtiyaçlarını, işkencelerini ve şaşkınlıklarını yaşarlar.

24) Suçlular için kurbanlarının sürekli varlığı ve suçlarının işlendiği koşullar acımasız bir azaptır.

25) Bazı ruhlar yoğun bir karanlığın içine gömülür. Diğerleri kendilerini uzayda tamamen izole edilmiş halde bulurlar, durum ve onları bekleyen kader hakkındaki cehaletleri yüzünden işkence görürler. En suçlu olanlar, sonunu göremedikleri için daha da keskin olan işkenceler çekerler. Bazıları sevdiklerini görmekten alıkonulur ve hepsi de genellikle yaptıkları kötülüklere, başkalarına çektirdikleri acı ve zorunluluklara göre yoğunluğu değişen acılara katlanırlar, ta ki *tövbe ve telafi* arzusu, *kendi çabalarıyla* durumlarına son verme olasılığını öngörebilecekleri kadar huzur bulana kadar .

26) Kibirliler için, daha önce yeryüzünde hor gördükleri kişileri yukarıda, çevrelenmiş ve ihtişamla kutlanmış halde görmek, kendileri ise daha alt kademelere itilmiş olmak; ikiyüzlüler

için, herkesin okuyabildiği, kendilerini gizleyebilecekleri veya gizleyebilecekleri hiçbir yol olmaksızın, en gizli düşüncelerini açığa vuran bir ışıkla delinmiş görmek; hedonistler için, tatmin edemedikleri tüm ayartmaları ve tüm arzuları deneyimlemek; cimriler için altınlarının boşa gittiğini ve kurtaramadıklarını görmek; benciller için herkes tarafından terk edilmek ve başkalarına çektirdikleri acıları çekmek. Susayacaklardır ve kimse onlara içecek bir şey vermeyecektir, aç kalacaklardır ve kimse onlara yiyecek bir şey vermeyecektir. Hiçbir dost eli onların elini sıkmayacak, hiçbir şefkatli ses onları teselli etmeyecektir. Yaşamları boyunca kendilerinden başka kimseyi düşünmediler, bu yüzden öldükten sonra kimse onları düşünmeyecek veya onlara şefkat göstermeyecektir.

27) Bir yanlışın gelecekteki sonuçlarından kaçınmanın veya onları hafifletmenin tek yolu, onu şimdiki yaşamda mümkün olduğunca ondan kurtarmak ve daha sonra daha acı verici bir şekilde onarılacak hiçbir yanlış kalmamasını

sağlamaktır. Bir yanlışın telafisi ne kadar uzun süre ertelenirse, gelecekteki sonuçları o kadar acı verici ve sert olacaktır.

28) Ruhun ruh dünyasındaki durumu, bedensel yaşamı boyunca kendisi için hazırladığı durumdan başka bir şey değildir. Daha sonra, başka bir enkarnasyonda, özgür iradesine bağlı olarak daha fazla veya daha az yararlandığı yeni denemelerden geçerek öncekini kefaret etmek ve onarmak için yeni bir fırsat verilir. Ve eğer bunlardan yararlanmazsa, her seferinde daha acılı koşullarda yeniden başlamak zorunda kalacaktır. Dolayısıyla, *dünyada çok acı çekenlerin kefaret edecekleri çok şey olduğu ve* kötü alışkanlıklarına ve yararsızlıklarına rağmen görünürde mutluluk yaşayanların daha sonraki bir varoluşta bunun bedelini ağır ödeyecekleri söylenebilir. İsa'nın "Acı çekenler ne mutludur, çünkü onlar teselli edileceklerdir" derken kastettiği buydu. (Bkz. *Spiritizme Göre İncil ,* Bölüm V)

29) Elbette Tanrı'nın merhameti sonsuzdur, ancak kör değildir. Affedilen suçlular aklanmaz ve adaleti yerine getirene kadar, yaptıkları

yanlışların sonuçlarına katlanacaklardır. Sonsuz merhameti, Tanrı'nın amansız olmadığı, ancak Tanrı'nın suçluların iyiliğe geri dönmeleri için *her zaman açık kapı bıraktığı anlamına geldiğini anlamalıyız.*

30) Sıkıntılar geçici ve tövbe ve telafiye tabi olduğundan - ikisi de insanın özgür iradesine bağlıdır - aynı şey kötülüğün yaralarını iyileştirmeye yardımcı olması gereken ceza ve *çareler için de geçerlidir* . Cezalandırılan ruhlar, yıllarca ağır çalışmaya mahkûm edilmiş kürek mahkumları gibi değil, daha ziyade kendi hataları yüzünden hastalık çeken ve artık sonunda iyileşme umuduyla gerekli tedavi yöntemlerine katlanmak zorunda olan bir hastanedeki hastalar gibidir. Kendilerini dikkatle izleyen doktorun reçetelerini tam olarak takip ettiklerinde daha hızlı iyileşirler. Eğer acılarını kendi hataları yüzünden uzatırlarsa, doktor bundan sorumlu değildir.

31) Ruhların ruhsal yaşamları sırasında yaşadıkları sıkıntılara, bedensel yaşamlarının

sıkıntıları da eklenir: insanların kusurlarının sonuçları, tutkuları, yeteneklerinin kötü kullanımı ve şimdiki ve geçmişteki yanlışların kefareti. Ruhlar, ruhsal yaşamları sırasında aldıkları kararları uygulamaya koyarak önceki yaşamlarının kötülüklerini bedensel yaşamları sırasında onarırlar. Bu, ilk bakışta var olma nedenleri yokmuş gibi görünen sefaletleri ve iniş çıkışları açıklar. Yine de, geçmişte belirlenmiş oldukları ve mükemmelliğe doğru olan yolumuza hizmet ettikleri için haklıdırlar.[XL]

32) Tanrı'nın, eğer kusursuz yaratılmış ve bu nedenle kusurluluğun doğasında bulunan kötülüklerden muaf tutulmuş olsalardı, Tanrı'nın yaratıklarına daha fazla sevgi gösterip göstermeyeceği sıkça sorulur. Böyle bir durumun olması için, Tanrı'nın bilgi veya ahlak açısından edinecek daha fazla bir şeyi olmayan mükemmel varlıklar yaratması gerekirdi. Elbette Tanrı bunu yapabilirdi, ancak eğer yapmadıysa, Tanrı'nın ilahi bilgeliğinden dolayı ilerlemenin genel bir

XLBkz. Bölüm 1, Bölüm VI, “Araf”, no. 3 vd.; ve sonrasında, bölüm XX, “Dünyevi Kefaret Örnekleri". Ayrıca bkz. *Spiritizme Göre İncil,* bölüm V, “Eziyet Çekenler Kutsanmıştır" - Yazar.

yasayı içermesini istemesi gerekir.

İnsanlar kusurludur ve bu nedenle daha acı verici veya daha az acı verici iniş çıkışlara maruz kalırlar ve işler böyle olduğundan, bunu kabul etmemiz daha iyi olur. Tanrı'nın ne iyi ne de adil olduğunu çıkarsamak, Tanrı'ya karşı duyarsız bir isyan olur.

Tanrı, diğerlerinden daha ayrıcalıklı, başkalarının acı çekerek veya hiç elde edemediği mutluluğu çaba harcamadan yaşayan ayrıcalıklı varlıklar yaratmış olsaydı, bu gerçek bir adaletsizliği temsil ederdi. İlahi adalet, ruhların yaratılışına başkanlık eden mutlak eşitlikte açıktır. Hepsinin aynı başlangıç noktası vardır ve hiçbiri oluşumlarında diğerlerinden daha iyi donanımlı olarak ayırt edilmez. Evrimsel ilerlemesi istisnalar tarafından kolaylaştırılan hiçbir şey yoktur ve diğerleri gibi, sonunda hedefe ulaşanlar ilkellik aşamalarından ve ilgili denemelerden geçmek zorunda kalacaktır.

Bununla birlikte, her birine tanınan hareket

özgürlüğünden daha adil bir şey var mıdır? Mutluluğa giden yol herkese açıktır ve herkes ona ulaşmak için aynı koşullardan yararlanır. Yasa tüm vicdanlara yerleşmiştir ve herkese öğretilir. *Tanrı, her ruhun hak ettiğini alabilmesi için, kayırmacılığı değil mutluluğu emeğin ödülü yapar* . Herkes ilerlemeleri için çalışmakta veya hiçbir şey yapmamakta özgürdür. Yeterince ve hızlı çalışanlar daha erken ödüllendirilir, ancak yoldan çıkanlar veya zamanlarını boşa harcayanlar varışlarını geciktirir ve sadece kendilerini suçlayabilirler. İyilik ve kötülük gönüllü ve ihtiyari. İnsanlar özgür oldukları için, kaderci bir şekilde bir yöne veya diğerine yönlendirilmezler.

33) Kusurlu ruhların maruz kaldığı cezaların çeşitleri ve dereceleri çeşitli olmasına rağmen, ahiret hayatının ceza kanunu şu üç prensipte özetlenebilir:

1. Acı, kusurlu olmanın doğasında vardır.
2. Her kusur ve ondan kaynaklanan her yanlış, doğal ve kaçınılmaz sonuçlarda kendi cezasını getirir. Dolayısıyla, hastalık aşırılıktan,

can sıkıntısı ise tembellikten kaynaklanır, her yanlış veya birey için özel bir kınama olmasına gerek kalmadan.

3. Zira her insan iradesiyle kusurlarından kurtulabildiği gibi, bunların sonucu olarak ortaya çıkan kötülükleri de kolaylıkla ortadan kaldırabilir ve gelecekteki mutluluğunu temin edebilir.

Herkese, gerek gökte, gerekse yerde yaptıklarına göre - ilahi adaletin kanunu böyledir.

BÖLÜM VIII

^M

Melekler

Kiliseye Göre Melekler • Çürütme

• Spiritizme göre melekler

Kiliseye göre melekler

1. Her din, insanlar ve onlar ile Tanrı arasında aracı olarak hareket eder. Çeşitli isimler altında meleklerin var olduğunu reddederek, yani organik yaşamdan ayrı ruhsal varoluştan üstün varlıklar olarak, materyalizm doğal olarak melekleri kurgular ve alegoriler arasında sınıflandırmıştır. Bununla birlikte, meleklere olan inanç, onları şu şekilde tanımlayan Kilise dogmalarının temel bir parçasıdır:[XLI]

2. Genel ve evrensel bir konsey, "Biz

XLIBu özeti, Reims Kardinal Başpiskoposu Monsignor Gousset'nin 1864 yılındaki Oruç için yazdığı pastoral mektuptan aldık. Aşağıdaki bölümde alıntılanan ve aynı kaynaktan alınan *İblislerle ilgili mektup gibi* , bu özet de Kilise'nin bu konudaki dogmasının kesin bir ifadesi olarak kabul edilebilir. - Auth.

kesinlikle inanıyoruz ki," diyor, [XLII]" *zamanın başlangıcında* yokluktan iki yaratılmış doğayı - ruhani ve cismani, meleksel ve dünyevi- *birlikte alan* ve daha sonra ikisi arasında bir bağlantı olarak beden ve ruhtan oluşan insan doğasını oluşturan tek, ebedi ve sonsuz bir Tanrı vardır."

“İnanca göre, yaratılış işindeki ilahi plan, Ebedi Bilgeliğe yakışır şekilde görkemli ve eksiksiz bir plandı. Bu şekilde tasarlandığında, düşüncelerimize yaratılmış varlığı tüm dereceleri ve koşullarıyla sunar. Saf ruhsal varoluş ve yaşam en yüksek alanda görünür; saf fiziksel varoluş ve yaşam en düşük alanda görünür; ikisinin arasında, bu iki özün harikulade bir birleşimi vardır, aynı zamanda akıllı ruha ve organize bedene ortak olan bir yaşam.

“Ruhumuz basit ve bölünemez bir yapıya sahiptir, ancak yetenekleri sınırlıdır. Mükemmellik fikrimiz, ruh kadar basit ve yine de nitelikleri ve ayrıcalıkları nedeniyle ondan üstün olan başka varlıkların olması gerektiğini

XLII Lateran Konseyi - Yazarı.

anlamamızı sağlar. Ruh büyük ve asildir, ancak maddeyle ilişkilidir ve eylemleri ve güçleri sınırlı olan kırılgan organlar tarafından hizmet görür. Peki neden daha asil, bu tür kölelik ve zincirlerden kurtulmuş ve daha büyük bir güç ve eşsiz bir etkinlikle donatılmış başka doğalar olmasın? Tanrı insanı yeryüzüne onu tanıması, ona hizmet etmesi ve onu sevmesi için koymadan önce, göksel sarayını oluşturması ve ihtişamının ihtişamı içinde ona ibadet etmesi için başka yaratıkları çoktan çağırmamış mıydı? Sonuçta Tanrı, bu evrenin onur ve saygı armağanlarını insanın elinden alır. Bu nedenle meleklerin elinden insanın tütsüsünü ve dualarını alması şaşırtıcı mıdır? Dolayısıyla, eğer melekler olmasaydı, Yaratıcının büyük eseri, kendisine özgü olan taçlandırma ve mükemmelliğe sahip olmazdı. Onun her şeye kadir olduğunu tasdik eden bu dünya, artık onun bilgeliğinin şaheseri olmazdı. Aklımız, zayıf ve güçsüz olsa da, daha gelişmiş ve tamamlanmış bir dünyayı kolayca hayal edebilirdi.

“Eski ve Yeni Ahit'in kutsal kitaplarının her sayfasında, bu yüce zekalardan dindar dualarda veya tarihi referanslarda bahsedilir. Müdahaleleri açıkça ataların ve peygamberlerin hayatlarında görünür. Tanrı onları hem iradesini dayatmak hem de gelecekteki olayları duyurmak için hizmetinde kullanır ve melekler de neredeyse her zaman adaletinin ve merhametinin araçlarıdır. Onların varlığı Kurtarıcı'nın doğumunu, yaşamını ve tutkusunu çevreleyen çeşitli koşullarda süreklidir. Onların hatırası büyük adamlardan ve dini antik çağın en önemli olaylarından ayrılamaz. Meleklere olan inanç hem çoktanrıcılığın hem de mitolojinin masallarının ortasında mevcuttur çünkü bu inanç dünyanın kendisi kadar evrensel ve kadimdir. Putperestlerin iyi ve kötü ruhlara sundukları ibadet, gerçeğin hatalı bir uygulamasından, ilkel dogmanın silik bir kalıntısından başka bir şey değildi.

“Kutsal Lateran Konseyi’nin sözleri melekler ile insanlar arasında temel bir ayrım içerir ve bize ilkinin saf ruhlar olduğunu, ikincisinin ise bir

beden ve bir ruhtan oluştuğunu öğretir; yani melek doğası kendi içinde ve kendi başına var olur, sadece karışım olmaksızın değil, maddeyle gerçek olası bir ilişki olmaksızın, ne kadar buharlı ve ince algılanırsa algılansın, var olurken, aynı zamanda ruhsal olan ruhumuz bedenle öyle bir ilişki içindedir ki onunla tek ve aynı kişiyi oluşturur ve *bu esasen onun kaderidir .*

“Ruh ve beden arasındaki bu çok yakın birlik var olduğu sürece, bu iki madde ortak bir yaşama sahiptir ve birbirleri üzerinde karşılıklı bir etki uygular; bu nedenle, ruh böyle bir durumun kusurlarından kendini tamamen kurtaramaz: fikirler ona dış nesneleri karşılaştırarak ve her zaman daha belirgin veya daha az belirgin olan imgeler altında duyular aracılığıyla gelir. Bu yüzden ruh, onlara görünür ve elle tutulur bir form atfetmeden kendini tefekkür edemez veya Tanrı'yı ve melekleri kavrayamaz. Aynı şey, azizlere ve peygamberlere tezahür etmek için elle tutulur ve gözle görülür formlar almak zorunda olan melekler için de geçerlidir. Ancak bu

formlar, hareket etmek ve kendilerini tanımlamak için kullandıkları havadaki bedenlerden başka bir şey değildi veya kendilerine yüklenen görevle ilgili sembolik niteliklerdi.

“Varlıkları ve hareketleri uzayda herhangi bir sınırlı veya sabit noktaya ne yerelleştirilmiştir ne de sınırlandırılmıştır. Fiziksel bir bedene bağlı olmadıkları için, bizim olduğumuz gibi diğer nesneler tarafından durdurulamaz veya sınırlandırılamazlar. Belirli bir yeri işgal etmezler ve hiçbir boşluğu doldurmazlar. Ancak, ruhumuzun tamamen bedenimizin ve her bir parçasının içinde olduğu gibi, melekler de tamamen ve neredeyse aynı anda dünyanın her noktasında ve her yerindedirler. Düşünceden daha hızlıdırlar ve bir göz kırpma süresinde her yerde olabilirler, Yaratıcının iradesi ve insan özgürlüğünün direnci dışında arzularına hiçbir engel olmaksızın kendi başlarına hareket ederler.

"Dışsal şeyleri yavaş ve dar bir şekilde görmeye mahkûmken ve doğaüstü gerçekler bize bir aynadaki bilmeceler gibi görünürken (Aziz

Paul'e göre), melekler bilmeleri gerekeni zahmetsizce görürler ve her zaman düşüncelerinin nesnesiyle doğrudan ilişki içindedirler. Onların bilgisi tümevarım ve muhakemenin değil , aynı anda tüm ilkeleri ve ondan kaynaklanan sonuçları kapsayan açık ve derin sezginin *sonucudur .*

“Zaman uzaklığı, mekan farklılığı, nesnelerin çokluğu onların zihninde hiçbir karışıklığa sebep olamaz.

"Sonsuz olduğu için ilahi öz kavranamaz. Kavranamayan gizemler ve derinlikler barındırır. İlahi takdirin en içteki tasarımları meleklerden bile gizli kalır, ancak sırları, belirli durumlarda bunları insanlığa duyurmakla görevlendirildiklerinde onlara açıklanır.

“Tanrı'nın meleklerle ve kendi aralarındaki iletişimleri, eklemli sesler ve diğer jestler aracılığıyla yapılmaz. Saf zekâların görmek için gözlere veya duymak için kulaklara, düşüncelerini ifade etmek için ses organına ihtiyaçları yoktur;

dolayısıyla, bizim için çok yaygın olan bu araç onlar için gereksizdir ve duygularını yalnızca kendilerine özgü bir şekilde iletirler: tamamen ruhsaldır. Birbirleri tarafından anlaşılabilmeleri için iradeleri yeterlidir.

“Kaç melek olduğunu yalnızca Tanrı bilir. Sayıları açıkça sonsuz değildir ve başka türlü olamazdı; ancak, Kilise’nin kutsal yazarlarına ve kutsal doktorlarına göre, önemli ve gerçekten muazzamdır. Bir şehrin sakinlerinin sayısını ihtişamına ve genişliğine göre oranlamak doğal ise ve dünya, gök kubbeye ve uzayın uçsuz bucaksız bölgelerine kıyasla yalnızca bir atom olduğundan, hava ve gök sakinlerinin sayısının insanlardan çok daha fazla olduğu sonucuna varmamız gerekir.

"Kralların azameti, tebaalarının, vasallarının ve memurlarının sayısından geldiğine göre, kralların kralının azameti hakkında bize, yeryüzünün, göklerin, denizlerin ve uçurumların her yerini dolduran sayısız melek ordusundan ve tahtının önünde hiç durmadan secde eden veya

ayakta duranların vakarından daha iyi bir *fikir* verebilir *mi ?*

“Kilise Babaları ve ilahiyatçılar genellikle meleklerin üç büyük hiyerarşiye veya prensliğe ve her hiyerarşinin üç şirkete veya koroya bölünebileceğini öğretir.

“Birinci ve en yüksek hiyerarşidekiler, cennette gerçekleştirdikleri işlevlere göre belirlenir. Bazıları *Seraphim olarak adlandırılır,* bu şekilde adlandırılırlar çünkü Tanrı önünde yaydıkları sevginin harareti. Diğerleri *Kerubim olarak adlandırılırlar* çünkü ilahi bilgeliğin aydınlık bir yansımasıdırlar ve diğerleri ise *Tahtlar olarak adlandırılırlar,* bu şekilde adlandırılırlar çünkü Yaratıcının ihtişamını ilan ederler ve onun ihtişamını ortaya koyarlar.

“İkinci hiyerarşinin melekleri, evrenin genel yönetiminde kendilerine atfedilen işlevlere uygun isimler almışlardır. Bunlar şunlardır: Alt sınıflardaki meleklerin misyonlarını ve görevlerini belirleyen *Hakimiyetler ;* Kilise ve genel olarak

insanlığın büyük çıkarları için gerekli olan mucizelere katılan Erdemler; ve *güçleri ve* uyanıklıklarıyla fiziksel ve zihinsel dünyaları yöneten yasaları koruyan Güçler *.*

“Üçüncü hiyerarşidekiler, toplumları ve bireyleri yönlendirme misyonunu paylaşırlar. Bunlar: Krallıklara, eyaletlere ve piskoposluklara atanan Prenslikler; *en büyük* öneme sahip mesajları ileten Başmelekler ve *güvenliğimizi ve* kutsallığımızı gözetmek için her birimize eşlik eden *Koruyucu Meleklerdir . ”*

Çürütme

3. Bu doktrinden çıkan genel ilke, meleklerin insanlardan önce var olan ve onlardan üstün olan tamamen ruhsal varlıklar olduğudur. Onlar, *yaratılışlarında yüce ve ebedi mutluluğa mahkûm edilmiş ,* doğaları gereği her erdem ve bilgiyle donatılmış, ancak bunları elde etmek için hiçbir şey yapmamış ayrıcalıklı yaratıklardır. Yaşamın tamamen fiziksel olduğu en düşük düzeyin aksine, en yüksek yaratılış düzeyindedirler. İnsanlar

ikisinin ortasında var olurlar; yani insanlar ruhlardan, meleklerden daha aşağı olan ve maddi bedenlere bağlı ruhsal varlıklardan oluşurlar.

Böyle bir sistemden önemli sorunlar doğar. İlk olarak, tamamen maddi olan yaşam nedir? Kaba maddeden mi oluşur? Fakat kaba madde cansızdır ve kendi başına bir yaşamı yoktur. Acaba hayvanlara ve bitkilere mi atıfta bulunuyor? Eğer öyleyse, yaratılış içinde dördüncü bir düzen olurdu, çünkü zeki hayvanda bitkiden ve bitkide taştan daha fazla bir şey olduğunu inkar edemeyiz. Bir geçiş noktasını içeren insan ruhuna gelince, doğrudan sadece kaba madde olan bir bedene bağlı kalır, çünkü ruh olmadan bedenin bir toprak parçası kadar yaşamı vardır.

Açıkça, bu ayrım netlik eksikliğinden dolayı belirsizdir ve gözlemle uyuşmamaktadır. Bu, [XLIII]bilimin ilerlemesiyle iptal edilen dört temel element teorisine benzer. Yine de, şu üç terimi kabul edelim: ruhsal yaratık, insan yaratığı ve

XLIIIToprak, su, ateş ve hava - Tr.

bedensel yaratık, çünkü (onların söylediğine göre) ilahi plan budur - görkemli ve eksiksiz, Ebedi Bilgeliğe yakışır. Her şeyden önce, bu üç terim arasında zorunlu bir bağlantı olmadığını ve bunların ardışık olarak oluşturulmuş üç ayrı yaratılış olduğunu, birinden diğerine süreklilik olduğunu fark etmeliyiz. Doğadaki her şey birbirine bağlıdır ve bize hayranlık verici bir birlik yasasını gösterir ve unsurları, birbirlerinin basit dönüşümleri olsa da, hepsinin bağlayıcı izleri vardır. Bu teori, üç terimin varlığı konusunda bir dereceye kadar doğrudur; ancak, kolayca gösterilebileceği gibi, aralarında temas noktalarından yoksun olduğu için eksiktir.

Kilise, bu üç doruk noktasının bütünün uyumu için gerekli olduğunu söyler. Eğer sadece biri eksik olsaydı, tüm çalışma eksik kalırdı ve Ebedi Bilgeliğe uymazdı. Bununla birlikte, Kilise'nin temel dogmalarından biri, dünyanın, hayvanların, bitkilerin, güneşin ve yıldızların - hatta ışığın kendisinin - yaklaşık 6.000 yıl önce *yoktan yaratıldığını belirtir* . O zamandan önce,

ne insan ne de bedensel yaratık vardı; yani, önceki sonsuzluğun geri kalanında, ilahi çalışma tamamlanmamıştı. Evrenin 6.000 yıl önce yaratılışı, o kadar önemli bir inanç maddesini içerir ki, sadece birkaç yıl önce bilim, dünyanın ve sakinlerinin büyük antikliğini kanıtlayarak İncil kronolojisini yok ettiği için aforoz edildi.

Buna rağmen, doktrin meselelerinde yasayı düzenleyen ekümenik konsey olan Lateran Konseyi şunu teyit etti: " *Biz,* tek bir gerçek Tanrı'nın, ebedi ve sonsuz olduğuna, *zamanın başlangıcında* hiçlikten iki yaratılmış doğayı - ruhani ve cismani- *birlikte aldığına kesinlikle inanıyoruz..." Zamanın başlangıcından itibaren* , o noktaya kadar sonsuzluğu ancak çıkarabiliriz, çünkü sonsuz zaman, uzay gibi, ne başlangıcı ne de sonu vardır. Dolayısıyla *zamanın başlangıcı ifadesi, sınırsız* bir öncekilik fikrini ima eden bir söz sanatıdır . Lateran Konseyi, böylece ruhani yaratıkların yanı sıra cismani yaratıkların da aynı anda yaratıldığına ve geçmişte belirsiz bir zamanda hiçlikten *birlikte alındığına kesinlikle*

inanıyordu . Dolayısıyla, yaratılışı bizim 6.000 yılımıza koyan İncil metninden ne olur? Görünür evrenin başlangıcının o zaman olabileceğini kabul edersek, kesinlikle zamanın başlangıcı olarak kabul edilmemelidir. Hangisine inanmalıyız: Konseye mi yoksa İncil'e mi?

5. Aynı Konsey başka bir garip önerme formüle etti: "Ruhsal olan ruhumuz, bedenle birleşerek onunla tek ve aynı kişiyi oluşturur ve *bu özünde onun kaderidir ."* Şimdi, eğer ruhun *öz kaderi bedenle birleşmekse, bu birleşme onun normal halini, amacını, hedefini oluşturur, çünkü kaderi böyledir .* Ancak, ruh ölümsüzdür, beden ise ölümsüzdür; Kilise'ye göre ruhun onunla birleşmesi yalnızca bir kez gerçekleşir ve birleşme bir yüzyıl sürse bile, bu sonsuzlukla ilişkisinde ne olurdu? Ve birçokları için yalnızca birkaç saat sürdüğüne göre, böylesine geçici bir birleşmede ruh için ne gibi bir fayda olurdu? Sonsuzlukla ilişkisinde, en uzun süresi algılanamayan bir andan daha fazla olmadığında, *kaderinin özünde bedene bağlı olmak olduğunu*

söylemek gerçekten doğru olur muydu ? Aslında, bu birleşme ruhun yaşamındaki tek bir olaydan, bir aşamadan daha fazlası değildir - onun özsel hali değildir.

Ruhun esas kaderi insan bedenine bağlı olmak ise, doğası gereği ve yaratılışın ilahi amacına göre bu birleşme onun yeteneklerinin tezahürü için gerekli ise, açıkça *bir beden olmadan insan* ruhunun *eksik bir varlık olduğu sonucuna varmalıyız . Ve böylece ruh amaçlarını yerine getirebilsin, o zaman bir bedeni geride bırakırken ,* başka bir bedeni alması gerekir ki bu da bizi zorunlu olarak varoluşların çoğulluğuna, başka bir deyişle devam eden reenkarnasyona götürür. Kilise'nin parlak noktalarından biri olarak kabul edilen bir konseyin, bu noktada ruhsal varlığı maddi varlıkla öyle bir şekilde özdeşleştirmesi gerçekten gariptir ki, biri olmadan diğeri var olamaz, çünkü yaratılışlarının esas koşulu bağlı kalmalarıdır.

6. Meleklerin hiyerarşik tablosu bize çeşitli düzenlerin fiziksel dünyayı ve insanlığı yönetme

niteliklerine sahip olduğunu gösterir - yaratılma amaçları. Ancak *Yaratılış'a göre ,* ne fiziksel dünya ne de insanlık 6.000 yıl öncesine kadar var olmamıştı, peki bu melekler o zamandan önce, sonsuzluk boyunca, ilgilendikleri nesne henüz var olmadığında ne yapmış olabilirlerdi? Melekler sonsuzluk boyunca yaratılmış mıydı? Durum böyle olmalıydı, çünkü onlar Yüce Olan'ın yüceltilmesi için yaratılmışlardı. Ancak belirli bir zamanda yaratılmış olsalardı, o noktaya kadar, yani sonsuzluk boyunca, Tanrı'ya tapan kimse olmayacaktı.

7. Konsey ayrıca şunu belirtti: *" Ruh ve beden arasındaki bu yakın birlik sürdüğü sürece* ." Sonuç olarak, bu birliğin var olmadığı bir zaman var mıdır? Bu önerme, birliği ruhun temel kaderi yapan önermeyle çelişmektedir.

Konsey daha da ileri giderek, "Fikirler onlara duyular aracılığıyla, dış nesnelerin karşılaştırılmasıyla gelir." dedi. Bu kısmen doğru olan, ancak mutlak anlamda doğru olmayan felsefi bir doktrindir. Ünlü ilahiyatçıya göre, fikirleri

duyular aracılığıyla almak insan doğasına özgü bir durumdur, ancak doğuştan gelen fikirleri, zaman zaman son derece aşkın olan yetenekleri ve çocukların doğumda yanlarında getirdikleri ve herhangi bir eğitime bağlı olmayan şeyler hakkındaki sezgileri unutur. Bilginlerin hayranlığını uyandıran bu genç çobanlar, doğal hesap makineleri, en karmaşık sorunları neredeyse anında çözmek için gereken fikirleri hangi duyular aracılığıyla edindiler? Aynısını erken gelişmiş müzisyenler, ressamlar ve dilbilimciler için de sorardık.

“Meleklerin bilgisi tümevarım ve akıl yürütmeden kaynaklanmaz”; onlar bunu sadece melek oldukları için bilirler, Tanrı tarafından bu şekilde yaratıldıkları için öğrenmek zorunda değillerdir. Ancak ruh öğrenmek zorundadır. Eğer ruh sadece bedensel organlar aracılığıyla fikirler edindiyse, birkaç gün sonra ölen bir çocuğun ruhu, Kilise ile birlikte böyle bir ruhun yeniden doğmadığına inanırsak, hangi fikirlere sahip olabilir?

8. Bu hayati bir sorunu gündeme getirir: Ruh, bedenin ölümünden sonra fikir ve bilgi edinebilir mi? Eğer bedenden kurtulduktan sonra yeni bilgi edinemezse, o zaman çocuğun, ilkelin, zihinsel engellinin veya eğitimsiz bireyin ruhu ölüm anında olduğu gibi sonsuza dek hiçliğe mahkûm kalacaktır. Fakat, tam tersine, mevcut yaşam süresinden sonra yeni bilgi edinirse, o zaman ilerleyebilir. Ruhun daha sonraki ilerlemesi olmadan, saçma sonuçlara varmak gerekir. İlerlemeyle, ruhun durağan doğasına dayanan tüm dogmaların reddedilmesine varırız: değişmez kader, ebedi ceza, vb. Ruh ilerlerse, ilerlemesi nerede durur? Meleklerin veya saf ruhların derecesine ulaşmaması için hiçbir neden yoktur ve böyle bir olasılıkla, herhangi bir emekten muaf olan ve kayıtsız şartsız sonsuz mutluluğun tadını çıkaran özel ve ayrıcalıklı varlıkların yaratılması için hiçbir gerekçe olmazken, diğer daha az ayrıcalıklı varlıklar böyle bir mutluluğa ancak uzun, acımasız acılara ve sert denemelere katlanarak ulaşabilirler. Tanrı şüphesiz bunu bu şekilde planlamış olabilir, ancak

eğer Tanrı'nın Tanrı olamayacağı ilahi mükemmelliklerin sonsuzluğuna inanıyorsak, Tanrı'nın hiçbir işe yaramaz şey yapmadığına, Tanrı'nın yüce adaletine ve iyiliğine aykırı hiçbir şey yapmadığına da inanmak zorunda kalırız.

9. "Kralların azameti, tebaalarının, memurlarının ve hizmetkarlarının sayısında görüldüğüne göre, o zaman bize kralların kralının azameti hakkında bir fikir vermek için, *gökleri* ve *yeri , denizi* ve *uçurumları dolduran sayısız melek ordusundan ve* tahtının eteğinde *sürekli secde eden veya ayakta duranların* değerliliğinden daha uygun ne olabilir?"

İlahi ihtişamı dünyevi hükümdarların gösterişine benzetmek Tanrı'yı küçümsemek olmaz mıydı? Eğitimsiz kitlelerin ruhuna aşılanan bu tür fikirler, Tanrı'nın gerçek ihtişamı fikrini çarpıtır ve Tanrı'yı her zaman insanlığın önemsiz boyutlarına indirger. Tanrı'nın *sürekli olarak secde eden veya* ilahi huzurda duran milyonlarca ibadet edene ihtiyacı olduğunu varsaymak, Tanrı'ya despot ve gururlu hükümdarların

zayıflığını bahşetmektir. Gerçekten büyük hükümdarları ne yapar? Saray mensuplarının sayısı ve ihtişamı mıdır? Hayır. Onların iyiliği, adaleti ve tebaalarının liderlerine layık bir unvandır. Tanrı'nın ihtişamı ve görkemi hakkında bize bir fikir vermek için ilahi sarayı oluşturan bir melek ordusundan daha uygun bir şey olup olmadığını sorabiliriz. Elbette var. Tanrı'nın tüm yaratıklarına öfkeli, kıskanç, kinci, affetmez, hayatı tehdit eden ve taraflı olmak yerine, Tanrı'yı son derece iyi, adil ve merhametli olarak temsil etmek, Tanrı'nın kendi yüceliği için, tüm ilahi armağanlarla donatılmış ve sonsuz mutluluk için doğmuş ayrıcalıklı melek varlıkları yaratmak, diğerlerinin mutluluğu elde etmelerinde onlara üzücü koşullar empoze etmek ve bir anlık hata için onları sonsuz acı ile cezalandırmaktır.

10. Ruh ve bedenin birliği konusunda, Spiritizm *daha az maddeci* olmaktan bahsetmeye bile gerek yok , sonsuz derecede daha *spiritüalist bir doktrin benimser* ve ayrıca bu, ruhun gözlemlenmesi ve kaderiyle uyumludur. Spiritizm

bize ruhun bedenden bağımsız olduğunu öğretir; beden geçici bir zarftan başka bir şey değildir. *Spiritüalizm ruhun özüdür ve normal yaşamı ruh yaşamıdır .* Beden, ruhun fiziksel dünyayla ilişki kurma yeteneklerini kullanması için yalnızca bir araçtır. Ancak, bu bedenden ayrıldığında, aynı yetenekleri daha özgürce ve daha geniş bir şekilde kullanır.

11. Ruhun bir bedenle birleşmesi, ilk gelişimi için gereklidir ve bu nedenle yalnızca çocukluk ve ergenlik olarak sınıflandırabileceğimiz dönemde gerçekleşir. Ancak, ruh belirli bir arınma ve maddesellikten çıkma derecesine ulaştığında, bu birleşme artık gerekli değildir ve ruh ruh dünyasında evrimleşmeye devam eder. Dahası, bedensel varoluşları ne kadar çok olursa olsun, bunlar zorunlu olarak bedenin varoluşuyla sınırlıdır ve bunların toplamı hiçbir durumda sınırsız ruh yaşamının algılanamayan bir parçasını içermez.

Spiritizme göre melekler

12. Meleklere atfedilen tüm niteliklere sahip

varlıkların var olduğuna şüphe yoktur. Bu noktadaki spiritüel vahiy, tüm kültürlerin inancını doğrular ve bu tür varlıkların hem doğasını hem de kökenini bilmemizi sağlar.

Ruhlar veya tinler basit ve cahil olarak yaratılmıştır, yani iyi ve kötü hakkında bilgi veya farkındalık olmadan, ancak emek yoluyla eksik oldukları her şeyi elde edebilirler. Mükemmellik olan hedef herkes için aynıdır. Buna ulaşma hızları özgür iradelerine ve kendi çabalarına bağlıdır. Hepsi aynı derecelerden yükselmeli ve aynı işi başarmalıdır. Tanrı, bazılarına diğerlerinden daha ağır veya daha hafif bir yükümlülük yüklemez, çünkü Tanrı adildir ve hepsi Tanrı'nın çocukları olduğundan, hiçbir favori yoktur. Tanrı onlara şöyle der: İşte davranış kuralınızı oluşturması gereken yasa; bu yasa sizi hedefinize götürecektir; ona uyan her şey iyidir; ona aykırı olan her şey kötüdür. Bu yasaya uyma veya onu çiğneme konusunda tam bir özgürlüğe sahipsiniz ve böylece kendi kaderinizin hakemleri olacaksınız . Sonuç olarak, Tanrı kötülüğü

yaratmadı. Tüm ilahi yasalar iyilik içindir ve onları ihlal ederek kötülüğü yaratan insanlardı. Eğer bunlara titizlikle uysalardı, asla ahlaki yoldan sapmazlardı.

13. Ancak ruh, varoluşunun ilk evrelerindeki çocuk gibidir, deneyimden yoksundur ve bu yüzden yanılabilirdir. Tanrı ona doğrudan deneyim vermez, ancak onu edinme araçlarını verir: Kötülük yolunda atılan her yanlış adım, sonuçlarına katlanan ruh için bir gecikmedir, kendi pahasına kaçınması gereken şeyi öğrenir. Bu şekilde, azar azar gelişir, kendini mükemmelleştirir ve [XLIV]*saf bir ruh* veya *melek* durumuna ulaşana kadar ruh hiyerarşisinde ilerler . Melekler, yaratıkların ulaşabileceği mükemmellik derecesine ulaşmış, vaat edilen mutluluğu tüm doluluğuyla yaşayan insan ruhlarıdır. Ancak, en yüksek dereceye ulaşmadan önce, ilerlemelerine göre göreceli bir mutluluk yaşarlar; mutlulukları tembellikten değil, Tanrı'nın kendilerine emanet etmeyi uygun gördüğü görevlerden oluşur. Bu tür uğraşlar bir

XLIVBkz. *The Spirits' Book,* sayı 100 vd. - Tr.

ilerleme aracı olarak kabul edilir. (Bkz. III. bölüm, "Cennet")

14. İnsanlar dünyayla sınırlı değildir: uzayda dönen sayısız dünyada yaşarlar; bir zamanlar çoktan kaybolmuş dünyalarda yaşadılar ve henüz oluşmamış olanlarda yaşayacaklardır. Tanrı sonsuzluk boyunca yarattı ve bunu yapmayı hiç bırakmadı. Dünya var olmadan çok önce ve bizim kavrayabileceğimizden çok daha eski zamanlarda, enkarne ruhların bizim gibi daha yakın zamanda oluşmuş ruhların geçtiği aynı aşamaları geçtiği ve biz Yaratıcı'nın ellerinden ayrılmadan önce hedeflerine ulaştıkları başka dünyalar vardı. Öyleyse, sonsuzluk boyunca saf ruhlar veya melekler vardı, ancak insan varoluşları sonsuz geçmişte kaybolduğu için, her zaman melek olduklarına inanıyoruz.

15. Yaratılışın birliği yasasının bize gösterdiği şey budur. Tanrı hiçbir zaman hareketsiz kalmamış ve ilahi emirleri iletmek ve evrenin tüm bölümlerini, tüm dünyaların yönetiminden en küçük ayrıntılara kadar yönetmek için her zaman saf, deneyimli ve aydınlanmış ruhlara sahip

olmuştur. Sonuç olarak, Tanrı ilerleme görevinden muaf ayrıcalıklı varlıklar yaratmaya ihtiyaç duymamıştır. Hepsi - eski ve yeni - mücadele ve kendi liyakatleri yoluyla konumlarını elde etmişlerdir. Sonunda, hepsi kendi eylemlerinin çocuklarıdır. Böylece Tanrı'nın yüce adaleti adil bir şekilde yerine getirilir.

BÖLÜM IX

^M

Şeytanlar

Şeytanlara İnancın Kökeni • Kiliseye Göre Şeytanlar • Spiritizme Göre Şeytanlar

Cinlere İnancın Kökeni

1. Zaman boyunca, iblisler çeşitli teogonilerde önemli bir rol oynamışlardır. Ana akım düşünceden uzaklaştırılmış olsalar da, günümüzde onlara atfedilen önem, meseleye belirli bir ciddiyet kazandırmaktadır çünkü dini inancın temeline hitap etmektedir. Sonuç olarak, onu tüm yönleriyle incelememiz uygundur.

Üstün bir güce olan inanç insanlarda içgüdüseldir. Bunu farklı biçimlerde ve dünya tarihi boyunca buluruz. Ancak, bugün - ulaştığımız entelektüel gelişme derecesi göz önüne alındığında - bu gücün doğası ve nitelikleri

hakkında hala çok fazla tartışma varsa, insanlığın ilk evrelerinde insanların bu güç hakkındaki fikirleri ne kadar daha kusurlu olmalı!

2. İlkel insanların doğanın güzellikleri karşısında hayranlıkla baktıkları, Yaratıcının iyiliğine hayran kaldıkları masumiyetin resmedildiği resim, şüphesiz çok şiirseldir ancak gerçeklikten çok uzaktır. Aslında, insanlar ilkel duruma ne kadar yaklaşırsa, içgüdüleri tarafından o kadar çok yönetilirler, bu durum bugün hala çeşitli barbar ve ilkel kültürlerde görülebilir. En çok meşgul oldukları şey -sadece meşgul oldukları şey- maddi ihtiyaçlarının tatminidir, çünkü gerçekten başka ihtiyaçları yoktur. İnsanları salt zihinsel zevklere erişebilir kılabilen duyu, ancak yavaş ve kademeli olarak gelişir. Ruh, tıpkı insan bedeni gibi kendi çocukluğundan, ergenliğinden ve yetişkinliğinden geçer, ancak salt soyut şeyleri kavramasını sağlayacak olgunluğa erişebilmesi için, ruhun insan formunda daha ne kadar evrim geçirmesi gerekir! Daha çok yaşamdan geçmesi gerekir!

Daha ilkel dönemlere geri dönmemize gerek kalmadan, sadece kırsal kesimdeki nüfusa bakmamız ve bir gün doğumunun ihtişamı, yıldızlı gök kubbe, kuşların cıvıltıları, dalgaların çarpması veya çayırların çiçekli tarlaları karşısında onlarda uyanan hayret duygusunu incelememiz yeterlidir. Bu tür insanlar için güneş alışkanlıktan doğar ve ekinleri yakmadan olgunlaştıracak kadar ısı saldığı sürece bekledikleri tek şey budur. İyi mi kötü mü havanın yaklaştığını anlamak için gökyüzüne bakarlar ve ektikleri tohumları yemedikleri sürece kuşların şarkı söyleyip söylememesi önemli değildir. Bülbülün şarkılarından çok tavuğun gıdaklamasını ve domuzun homurtusunu tercih ederler. Kristal veya çamurlu derelerden istedikleri şey ne kurumalarıdır ne de taşmalarıdır; tarlalarından ise çiçekli veya çiçeksiz iyi otlar üretmeleridir. İstedikleri budur, dahası doğa hakkında anladıkları her şeydir ve onlar zaten ilkel insanlardan çok uzaklardır![XLV]

XLVBu yazı, 1865 yılında, günümüzde kırsal kesimlerin ve çiftlik evlerinin çoğunda mevcut olan teknoloji ve iletişim araçlarının (televizyonlar, bilgisayarlar, telefonlar, gazeteler, vb.) henüz var olmadığı bir dönemde yazılmıştır; yoksul ülkelerin kırsal koşulları dikkate alınmamıştır. - Tr.

3. İlkel insanlara geri dönersek, yalnızca maddi ihtiyaçlarını karşılamakla ne kadar meşgul olduklarına şaşırırız; onlara yardım edebilecek veya zarar verebilecek şeyler onlar için iyi ve kötüyü özetliyordu. İnsan dışı bir güce inanıyorlardı ve onları en çok etkileyen şey fiziksel zarar olduğu için, bu gücü bu güce atfediyorlardı, ancak bu gücün tam olarak ne olduğu konusunda çok belirsiz bir fikirleri vardı. Ve görünür ve elle tutulur dünyanın dışında hiçbir şeyi kavrayamadıkları için, bu gücün kendilerine zarar veren varlıklarda ve şeylerde bulunduğunu hayal ediyorlardı. Tehlikeli hayvanlar bu nedenle onun doğal ve doğrudan temsilcileriydi. Aynı şekilde, iyiliğin kişileştirilmesini yararlı şeylerde gördüler ve bu da belirli hayvanlara, bitkilere ve hatta cansız nesnelere tapınmaya yol açtı. Ancak, insanlar genellikle iyilikten çok kötülüğe karşı daha hassastır, bu nedenle iyi olan her şey onlar için doğal görünürken, kötü olan her şey onlar üzerinde daha fazla etki yaratırdı. Bu nedenle, ilkel ibadette kötücül bir gücün onuruna düzenlenen törenler her zaman daha fazlaydı:

korku, minnettarlığın yerini aldı.

Uzun bir süre boyunca, insanlar iyiyi ve kötüyü yalnızca fiziksel bir bakış açısından anladılar; ancak daha sonra iyi ve kötünün ahlaki duyguları insanların zekasının ilerlemesini işaret etti ve onların maneviyatı öngörmelerini ve görünür dünyanın ötesinde ve maddi şeylerde değil, insan dışı bir gücün yattığını anlamalarını sağladı. Bu gerçek elbette birkaç seçkin zihin tarafından kavrandı, ancak bunlar belirli sınırların ötesine geçemedi.

4. İyilik ve kötülük arasında sürekli bir mücadele olduğu ve kötülüğün genellikle iyiliğe galip geldiği ve kötülüğün iyiliksever bir güçten kaynaklanabileceğine rasyonel olarak inanılamayacağı için, dünyayı yöneten iki rakip güç olduğu sonucuna varıldı. Bundan, insanların başka bir şeyi kavrayamadıkları ve Yüce Varlığın doğasını kavrayamadıkları bir zamanda mantıksal bir doktrin olan iki ilke doktrini doğdu: iyi ve kötü. Sonuç olarak, kötülüğün iyiliğin ortaya çıkabileceği geçici bir durumdan başka bir şey

olmadığını ve onları etkileyen kötülüklerin onları mutluluğa götürebileceğini ve evrimlerine yardımcı olabileceğini nasıl anlayabilirlerdi? Ahlaki ufuklarının sınırları, şimdiki yaşamın ötesini görmelerine izin vermezdi - ne geçmişi ne de geleceği; bu nedenle, bireysel olarak zaten evrimleştiklerini veya daha da evrimleşeceklerini, hatta yaşamın iniş çıkışlarının, içlerinde ikamet eden ve bedenden önce var olan ve onu takip eden, bir dizi yaşam boyunca kendini arındırarak sonunda mükemmelliğe ulaşan ruh varlığının kusurlarının sonucu olduğunu anlayamadılar. Kötülüğün nasıl iyiliğe yol açabileceğini anlamak için, sadece bir değil, birçok varoluşu hesaba katmak gerekir. Bunları bir birlik olarak düşünmek gerekir, çünkü ancak o zaman gerçek nedenler ve etkileri netleşir.

5. İyilik ve kötülüğün ikili ilkesi, yüzyıllar boyunca ve çeşitli isimler altında tüm dini inançların temeliydi. Bunu Persler arasında *Ohura Mazda* ve *Ahriman'da ve İbraniler arasında Yahweh* ve *Şeytan'da kişileştirilmiş olarak görüyoruz* . Ancak, her hükümdarın kendi

bakanları olması gerektiği gibi, tüm dinler genellikle ikincil güçlere - iyi veya kötü ruhlara - inanmıştır. Putperestler onları "tanrılar" genel etiketi altında sayısız bireysellik olarak temsil ettiler ve onlara iyilik ve kötülük, ahlaksızlık ve erdem için özel nitelikler bahşettiler. Hıristiyanlar ve Müslümanlar melekleri ve şeytanları İbranilerden miras aldılar.

6. Sonuç olarak, iblis doktrini, iyi ve kötünün iki ilkesine olan eski inançtan kaynaklanır. Burada, İlahiyatın niteliklerine ilişkin günümüzde sahip olduğumuz daha kesin fikirlerle uyumlu olup olmadığını görmek için bunu yalnızca Hıristiyan bakış açısından inceleyeceğiz.

Bu nitelikler tüm dini doktrinlerin başlangıç noktası, temelidir. Dogmalar, inançlar, törenler, uygulamalar ve ahlak - her şey, fetişizmden Hristiyanlığa kadar Tanrı hakkında oluşturulmuş fikirlerin değişen doğruluk ve yüceltme dereceleriyle ilişkilidir. Tanrı'nın özü zihinlerimiz için bir gizem olmaya devam etse de, Mesih'in öğretileri sayesinde onu eskisinden daha iyi anlıyoruz. Hristiyanlık bize rasyonel olarak şunu

öğretir: Tanrı *eşsizdir, ebedidir, değişmezdir, maddi değildir, her şeye gücü yeter, son derece adildir ve iyidir, tüm ilahi mükemmelliklerde sonsuzdur.*

Daha önce belirttiğimiz gibi (VI. bölüm, "Ebedi Ceza Doktrini"): "Tanrı'nın niteliklerinden yalnızca birinin küçük bir kısmı ortadan kaldırılsa, artık Tanrı olmazdı, çünkü o zaman daha mükemmel bir varlık var olabilirdi." Bu nitelikler, tüm mutlak doluluklarıyla, bu nedenle tüm dinler için ölçüttür, öğrettikleri her bir ilkenin doğruluğunun ölçütüdür. Dahası, bu ilkelerden herhangi birinin doğru olması için, Tanrı'nın mükemmelliklerinden hiçbirine aykırı olmaması gerekir. İblislerin genel doktrininin bu gerekliliğe uyup uymadığına bakalım.

Kiliseye göre iblisler

7. Kiliseye göre, iblislerin şefi veya kralı olan Şeytan, kötülüğün alegorik bir kişileştirilmesi değil, yalnızca kötülüğü uygulayan gerçek bir *varlıktır , oysa* Tanrı yalnızca iyiliği uygular. Onu

tam olarak temsil edildiği gibi ele alalım.

Şeytan, Tanrı gibi sonsuzluk boyunca var olmuş mudur yoksa daha sonra mı gelmiştir? Eğer sonsuzluk boyunca var olmuşsa, o zaman yaratılmamış *ve* dolayısıyla Tanrı'ya eşit olacaktır. Tanrı da artık tek olmayacaktır, çünkü kötülüğün bir Tanrısı da olacaktır. Peki ya Şeytan daha sonra gelmişse? Bu durumda, Şeytan yalnızca Tanrı'nın yaratıklarından biri olabilir. Bu nedenle, yalnızca kötülüğü uyguladığı ve iyiliği uygulamaktan ve tövbe etmekten aciz olduğu için, Tanrı yalnızca ve sonsuza dek kötülüğe adanmış bir varlık yaratmış olmalıdır. Ancak, kötülük Tanrı'nın işi olamayacağı, onu uygulamak üzere önceden belirlenmiş yaratıklarından birinin işi olabileceği için, Tanrı yine de her zaman onun birincil yaratıcısı olacaktır ve bu durumda Tanrı sonsuz derecede iyi olmayacaktır. Aynı şey, iblisler adı verilen kötü varlıklar için de geçerlidir.

8. Uzun bir süre Kilise'nin bu konudaki inancı böyleydi. Günümüzde ise konumu şu şekildedir

XLVI:

“Özünde iyilik ve kutsallık olan Tanrı, onları sapkın ve kötü yaratmadı. Baba eli (ki tüm eserlerine sonsuz mükemmelliklerinin damgasını vurmaktan hoşlanır) onlara en muhteşem armağanları bahşetti. Doğalarının son derece seçkin niteliklerine lütfunun bolluğunu ekledi. Onları, ihtişam ve mutluluk halinde olan yüce ruhlarla her bakımdan eşit kıldı. Tüm ruh düzenleri arasında dağıtılmış ve tüm sınıflar arasında karışmış olarak, aynı amaca ve aynı kadere sahiptiler. Şefleri başmeleklerin en güzeliydi. Hatta sonsuza dek doğrular arasındaki konumlarını hak edebilirlerdi ve cennetin kutsanmışlığının zevkine kabul edilebilirlerdi. O zamana kadar bahşedilmiş olan tüm iyiliklerin tamamlanmasını sağlayacak olan bu nihai iyilik, uysallıklarının ödülünü oluşturacaktı; ancak anlamsız ve küstah bir isyanla değersiz hale geldiler.

XLVIAşağıdaki alıntılar, Reims Kardinal Başpiskoposu Monsignor Gousset'nin 1865 yılındaki Oruç için yazdığı pastoral mektuptan alınmıştır. Yazarın kişisel değeri ve konumu göz önüne alındığında, bunları Kilise'nin iblisler doktrini hakkındaki kesin ifadesi olarak kabul edebiliriz. - Auth.

“Onları kararlı kalmaktan alıkoyan neydi? Hangi gerçeği fark etmediler? Tanrı'ya hangi iman ve hayranlık eylemini sunmayı reddettiler? *Kilise ve kutsal tarihin kayıtları bu konu hakkında kesin bir şey söylemiyor,* ancak ne Tanrı'nın Oğlu'nun aracılığına ne de İsa Mesih'te insan doğasının yüceltilmesine boyun eğdikleri *kesin görünüyor .*

“Her şeyin yaratıcısı olan İlahi Söz, aynı zamanda hem yeryüzünde hem de cennette tek aracı ve kurtarıcıdır. Doğaüstü kader, meleklere ve insanlara yalnızca Sözün enkarnasyonu ve liyakati için hazırlık olarak verilmiştir, çünkü en seçkin ruhların işi ile Tanrı'nın kendisinden başkası olmayan o mükafat arasında hiçbir ilişki yoktur. Hiçbir yaratık, o harikulade ve yüce hayırseverlik müdahalesi olmadan böyle bir kaderi yerine getiremezdi. Ve özünü işlerinin özünden ayıran sonsuz mesafeyi doldurmak için, bu iki uç noktayı kendi kişiliğinde birleştirmeli ve ilahiliğini bir meleğin veya bir insanın doğasıyla ilişkilendirmeliydi; insan doğasını seçti.

“Sonsuzluktan beri tasarlanan bu plan, gerçekleştirilmesinden çok önce meleklere açıklandı: Tanrı-İnsan onlara, onları lütufta onaylayacak ve yüceliğe götürecek Kişi olarak gösterildi, ancak yeryüzündeki görevi boyunca ve sonsuza dek cennette kendisine tapmaları koşuluyla. Bu beklenmedik bir vahiy, cömert ve minnettar kalpler için hoş bir vizyon, ancak gururlu ruhlar için derin ve aşağılayıcı bir gizemdi! Onlara sunulan o doğaüstü kader, o muazzam yücelik yalnızca kendi kişisel değerlerinin sonucu olmayacaktı! Böyle bir yüceliğe sahip olma hakkını asla tek başlarına kendilerine atfedemeyeceklerdi! Tanrı ile onlar arasında bir arabulucu - onurlarına ne büyük bir hakaret! İnsan doğasına verilen bu beklenmedik ayrıcalık! Ne kadar da adaletsiz! Haklarına ne büyük bir hakaret! Ve bir gün, kendilerinden çok daha aşağı olan o insan doğasının, Tanrı'nın sağında, görkemli bir tahtta, Söz ile birleşerek tanrılaştırıldığını mı görmek zorunda kalacaklardı? Sonsuza dek o doğaya saygı ve hayranlık duymayı kabul ederler miydi?

“Lucifer ve meleklerin üçte biri böyle kıskanç ve gururlu düşüncelere yenik düştüler. St. Michael ve onunla birlikte olanların çoğu, “Tanrı’ya kim benzer? O, armağanlarının sahibi, her şeyin egemen Rabbidir. Tanrı’ya ve dünyanın kurtuluşu için katledilecek olan Kuzu’ya şan olsun!” diye haykırdılar. Ancak isyancıların başı, tüm asaletini ve ayrıcalıklarını Tanrı’ya borçlu olduğunu unutarak, kendi dürtüselliğini dinlemeyi tercih etti ve “Göklere çıkacak olan benim; meskenimi yıldızların üstüne kuracağım; İttifak Dağı’nda, Aquilon’un yamaçlarında oturacağım; en yüksek bulutlara hükmedeceğim ve En Yüce gibi olacağım.” diye ilan etti. Onun duygularını paylaşan tüm hiyerarşilerden olanlar, bu sözleri onaylayan mırıltılarla karşıladılar; ancak çok sayıda olmaları onları cezadan koruyamadı.”

9. Bu doktrin birkaç itirazı gündeme getiriyor:

1. Şeytan ve iblisler melek olsalardı, mükemmel olurlardı. Mükemmel oldukları için, huzurunda durdukları Tanrı'nın otoritesini

tanımama noktasına kadar başarısız olabilirler miydi? Eğer bu üstünlüğe, kusurluluk saflarını aştıktan sonra, kademeli olarak ulaşmış olsalardı, böylesine üzücü bir gerilemeyi düşünebilirdik, ancak sorunu en anlaşılmaz hale getiren şey, baştan itibaren mükemmel yaratılmış olarak tasvir edilmeleridir.

Sonuç şudur: Tanrı, mümkün olan her armağanla donatılmış mükemmel varlıklar yaratmayı istedi, ancak Tanrı bir hata yaptı. Bu nedenle, Kilise'ye göre, Tanrı yanılmaz değildir.[XLVII]

2. Ne Kilise ne de kutsal yıllıklar meleklerin Tanrı'ya karşı isyanının nedenini açıklamıyor, sadece bunun Mesih'in gelecekteki görevini kabul etme konusundaki isteksizliklerinden kaynaklandığının kesin *göründüğünü belirtiyor* , o

XLVIIBu çirkin doktrin, Yaratılış 6:6,7'deki Musa kaydıyla doğrulanır: "[Tanrı] yeryüzünde insanı yarattığı için pişman oldu ve yüreğinin derinliklerine kadar acıyla sızlanarak şöyle dedi: 'Yarattığım insanı yeryüzünden silip atacağım; insanlardan hayvanlara, yerde sürünenlerden gökteki kuşlara kadar her şeyi yok edeceğim. Çünkü onları yarattığım için *pişmanım* . ' Tanrı'nın yarattığı şeyden pişman olan bir Tanrı ne mükemmel ne de yanılmaz olurdu ve bu nedenle Tanrı olmazdı. Fakat Kilise'nin kutsal gerçekler olarak ilan ettiği sözler bunlardır. Dahası, hayvanların insanların sapkınlığıyla ortak noktasının ne olabileceğini düşünmek imkansızdır ki, onlarla birlikte yok edilmeleri gereksin. - Auth.

zaman o olayda gerçekleşen senaryonun böylesine kesin ve ayrıntılı bir resmine ne değer verebiliriz? O olayda gerçekten söylenmiş gibi yeniden üretilen bu kadar açık ifadeleri ve hatta şikayetleri hangi kaynakta bulabiliriz? İki şeyden biri geçerlidir: senaryo ya doğrudur ya da değildir. Eğer doğruysa, belirsizlik olamaz. Peki o zaman Kilise neden bu konuda karar vermedi? Ancak, eğer Kilise ve tarih sessizse, eğer konu sadece kesin *görünüyorsa* , o zaman açıkça bir teoriden ibarettir ve bu betimleyici sahne sadece hayal gücünün ürünüdür.[XLVIII]

3. Lucifer'e atfedilen kelimeler, doğası ve ulaştığı derece gereği, bilim onları aydınlatana kadar insanlığın kabul ettiği aynı hata ve

---

XLVIIIYeşaya 14:11ff. şu sahneyi içerir: “Gururunuz cehenneme atıldı; cansız bedeniniz yere düştü; yatağınız çürüyecek ve elbiseniz kurtçuklar olacak. Şafak vakti bu kadar parlak parlayan Lucifer, nasıl düştün? Nasıl yere atıldın, milletleri darbelerinle vuran ve *yüreğinde* , ‘Göklere çıkacağım; tahtımı Tanrı’nın yıldızlarının üstüne kuracağım; Aquilon’un yamaçlarındaki İttifak Dağı’nda oturacağım; en yüksek bulutların üzerinde oturacağım ve En Yüce gibi olacağım’ diyen sen? Ancak, ihtişamınız cehenneme, uçurumun derinliklerine indirildi. Sizi yaklaşırken görenler şöyle diyecek: “ Yeryüzünü terörize eden, krallıkları dehşetle dolduran ve dünyayı çöle çeviren, şehirleri yıkan ve esir ettiklerini zincirlerde tutan *adam bu mu?”* Peygamberin bu sözleri meleklerin isyanına atıfta bulunmuyor; aksine, Yahudileri esaret altında tutan Babil kralının gururuna ve düşüşüne gönderme yapıyor - son ayetlerde doğrulandı. Babil kralı alegorik olarak Lucifer olarak belirtiliyor, ancak yukarıda anlatılan sahneden kesinlikle hiç söz etmiyor. Bu sözler, bunları *yüreğinde söyleyen* ve halkını esaret altında tuttuğu Tanrı'nın üstünde gururla kendini konumlandıran krala atıfta bulunuyor. Dahası, Yahudilerin kurtuluşu, Babil'in yıkılışı ve Asurluların yenilgisiyle ilgili kehanet bu bölümün münhasır amacıdır. - Auth.

önyargıları paylaşamayan bir baş melek için şaşırtıcı bir cehaleti tasvir ediyor. Örneğin, nasıl şöyle diyebilirdi: "Meskenimi yıldızların üstüne kuracağım ve en yüksek bulutları yöneteceğim"? Bu, dünyanın evrenin merkezi olduğu, bulutlardan oluşan gökyüzünün yıldızların oluşturduğu gölgeliğin sınırlı bölgesine kadar uzandığı, ancak astronominin sonsuz uzayda sonsuza kadar uzandığını gösterdiği aynı eski inançtır. Bugün bulutların dünyanın birkaç mil yukarısına kadar uzanmadığını bildiğimizden, en yüksek bulutları yöneteceğini söylerken, dağlara atıfta bulunmanın yanı sıra, gözlemin dünyadayken gerçekleşmesi ve aslında meleklerin meskeninin orada olması gerekirdi. Ancak, meskenleri göksel bölgelerdeyse, bulutların çok ötesinde bulunduğunu söylemek açıkça anlamsız olurdu. Meleklere cehaletle kirlenmiş bir dil atfetmek, modern insanların meleklerden daha bilge olduğunu iddia etmek olurdu. Kilise, bilimin ilerlemesini hesaba katmayarak her zaman hata yapmıştır.

10. Kilise'nin ilk itiraza cevabı şu ifadede

bulunur: "Kutsal Yazılar ve gelenek, cenneti meleklerin yaratılışları sırasında yerleştirildikleri yere çağırır. Ancak bu, cennetlerin cenneti, Tanrı'nın seçilmişlerine yüzünü gösterdiği, günahın artık tehlikeleri veya olasılığı olmadığı için açıkça ve zahmetsizce kendisini tefekkür ettiği, ayartma ve şüphenin bilinmediği, adalet, barış ve mutluluğun değişmez bir şekilde hüküm sürdüğü, kutsallık ve ihtişamın yok edilemez olduğu, mutlu vizyonun cenneti değildi. Bu nedenle, bu başka bir göksel bölgede, ilahi iletişimlerle fazlasıyla lütuflandırılmış bu asil yaratıkların, Tanrı'nın özünde gerçek gerçekliklerini fark etmeden önce onları inanç ve alçakgönüllülükle kabul etmeleri ve almaları gereken aydınlık ve kutsanmış bir küredeydi."

Bu ifade, düşmüş meleklerin daha az yüce ve arınmış bir kategoriye ait oldukları, henüz hatanın imkansız olduğu en yüce yere ulaşmadıkları anlamına gelir. Eh, muhtemelen; ancak o zaman açık bir çelişki vardır çünkü metin ayrıca şunu belirtir: "Tanrı onları her bakımdan, tüm düzenlere bölünmüş ve tüm seviyelerle karışmış,

aynı amaca ve aynı kadere sahip olan ve şefleri başmeleklerin en güzeli olan *yüce ruhlara benzer şekilde* yaratmıştı." Eğer onlar her bakımdan diğerlerine benzer şekilde yaratılmışlarsa, daha aşağı bir doğaya sahip olamazlardı ve eğer tüm seviyelerle karışmışlarsa, başka bir yerde özel bir yerde olamazlardı. Bu nedenle, itirazımız bütünüyle geçerlidir.

11. Bir itiraz daha var ki, şüphesiz daha ciddi ve ağırdır.

Şöyle ifade edilmiştir: “ *Sonsuzluktan beri tasarlanan bu plan (Mesih'in müdahalesi) ,* gerçekleştirilmeden çok önce meleklere açıklandı.” Dolayısıyla Tanrı, meleklerin ve insanların bu müdahaleye ihtiyaç duyacağını sonsuzluktan beri biliyordu. Dahası, Tanrı bazı meleklerin başarısızlığa uğrayacağını ve düşüşlerinin geri dönüş umudu olmadan sonsuz bir kınama getireceğini; baştan çıkarılmaya izin verirlerse aynı kaderi yaşayacak olan insanları baştan çıkarmaya mahkûm olacaklarını ya biliyordu ya da bilmiyordu. Tanrı tüm bunları

önceden bilseydi, bu, Tanrı'nın melekleri geri dönülmez bir kayıp ve insanlığın çoğunun kaybı amacıyla yarattığı anlamına gelirdi. Ne söylenirse söylensin, böyle bir yaratılışı Tanrı'nın yüce iyiliğiyle ilişkilendirmemiz imkansızdır. Tanrı bunu önceden bilmiyorsa, o zaman Tanrı her şeye gücü yeten değildir. Her iki durumda da iki ilahi niteliğin olumsuzlandığını görüyoruz ve bunların mutlak doluluğu olmadan Tanrı, Tanrı olmazdı.

12. Meleklerin yanılabilirliğinin insanlarınkine benzediğine inanırsak, ceza işlenen yanlışın adil ve doğal bir sonucudur, ancak aynı zamanda kurtuluş olasılığına, tövbe ve kefaretten sonra iyiliğe ve lütufa dönüşe inanırsak, o zaman Tanrı'nın iyiliğini çürüten hiçbir şey yoktur. Tanrı gerçekten de başarısız olacaklarını ve cezalandırılacaklarını biliyordu, ancak Tanrı aynı zamanda böyle geçici bir cezanın onların yanlışlarını anlamalarını sağlayacak bir araç olacağını ve sonunda kendi lehlerine döneceğini de biliyordu. Bu nedenle peygamber Hezekiel'in şu sözleri: "Tanrı günahkarın ölümünü değil,

kurtuluşunu ister." [XLIX]Tövbenin boşunalığı ve yeniden doğuşun imkansızlığı ilahi iyiliği inkar etmek olurdu. Böyle bir hipotezi kabul ederek şunu söylemek kesinlikle doğru olurdu: *Tanrı bunun farkında olamayacağına göre, o zaman bu melekler yaratılışlarından itibaren sonsuza dek kötülüğe mahkûm edildiler ve insanları kötülüğe çekmek için şeytan olmaya önceden karar verildi.*

13. Şimdi bu meleklerin akıbetine ve bundan sonra ne yaptıklarına bir bakalım:

"İsyan, bu ruhların dilinde, yani düşüncelerinin ivmesinde kendini henüz ifade etmemişti ki, geri dönülmez bir biçimde göksel konaktan kovuldular ve uçuruma atıldılar.

"Bu tür sözlerle, Kurtarıcının sözü olan İncil metnine göre, ateş cezasına çarptırılacakları bir işkence yerine gönderildiklerini anlamalıyız: 'Ey lanetliler, Şeytan ve melekleri için hazırlanmış olan sonsuz ateşe gidin.' Aziz Petrus açıkça, 'Tanrı onları zincirlerle ve cehennem azabıyla bağladı,' der, ancak hepsi orada her zaman kalmayacaktı,

---

XLIX Bkz. 1. kısım, 7. bölüm, 20. sayı, Hezekiel'den alıntı. - Yazar.

çünkü sonunda ancak dünyanın sonunda, lanetlilerle birlikte sonsuza dek hapsedileceklerdi. Şu anda, Tanrı hala onlara ait oldukları yaratılışta ve varoluşlarının bağlı olduğu şeylerin düzeninde, insanlarla sahip olmaları gereken ilişkilerde ve en kötü istismarı yaptıkları ilişkilerde bir yer işgal etmelerine izin veriyor. Bazıları karanlık meskenlerinde kalırken, *baştan çıkardıkları talihsiz ruhlara karşı ilahi adaletin araçları olarak hizmet ederken,* şeflerinin kontrolü altında görünmez lejyonlar oluşturan sonsuz sayıda diğerleri atmosferin alt katmanlarında ikamet eder ve tüm dünyada oradan oraya seyahat eder. Burada olup biten her şeye dahil olurlar ve sıklıkla dünyevi olaylarda aktif rol alırlar."

İsa Mesih'in ebedi ateş azabıyla ilgili sözleri konusu IV. bölümde, "Cehennem" başlığı altında ele alınmıştı.

14. Bu doktrine göre, iblislerin sadece bir kısmı cehennemdedir. Gerisi serbestçe dolaşıp, burada meydana gelen her şeye karışırlar, dünya belirsiz bir zamanda sona erene kadar kötülük

yapma zevki verilmiş olarak, muhtemelen çok yakında gelmeyecek. Peki neden böyle bir ayrım? İkinci gruptakiler daha mı az suçludur? Açıkçası hayır, ancak şu sözlerden çıkarılabileceği gibi rolleri değiştirmezlerse, "Bazıları karanlık meskenlerinde kalırken, baştan çıkardıkları talihsiz ruhlara karşı ilahi adaletin araçları olarak hizmet ederler."

baştan çıkardıkları ruhlara işkence etmekten ibarettir . Bu nedenle, özgürce ve kasıtlı olarak işledikleri haksızlıklardan suçlu olan ruhları cezalandırmaktan değil, kendilerinin, iblislerin kendilerinin kışkırttığı ruhları cezalandırmaktan sorumludurlar. Aynı zamanda, *haksızlığın nedeni ve cezasının aracıdırlar ;* garip bir şekilde, insan adaleti bile kusurlu olduğu için buna izin vermez: iradeleri dışındaki koşullarda zayıflıktan dolayı yenik düşen kurbanlar, kurnazlık ve hile yoluyla onları yanıltan ajanlardan eşit veya daha ağır bir şekilde cezalandırılır. Dahası, dünyayı geride bıraktıklarında, bu kurbanlar asla ayrılmamak üzere cehenneme giderler. Onlar, bir süre veya lütuf olmadan sonsuza dek acı çekerler; oysa

onların düşüşüne neden olanlar, dünyanın sonuna kadar bir ödeme ve özgürlük ertelemesinin tadını çıkarırlar! Tanrı'nın adaletinin insan adaletinden daha mükemmel olması gerekmiyor mu?

15. Ancak hepsi bu kadar değil: "Tanrı onların yaratılış içinde ve insanlarla kurmaları gereken ilişkilerde bir yer işgal etmelerine izin veriyor ve bu ilişkilerde en kötü istismarı yapıyorlar." Yine de, Tanrı onlara verilen özgürlükten dolayı yapacakları istismarı bilemez miydi? Öyleyse Tanrı onlara neden bunu bahşetsin ki? Ancak, bu durumda, Tanrı'nın yaratıklarını kendi merhametlerine teslim etmesi, ilahi her şeyi bilmesinden kaynaklanmaktadır ve onların yenik düşeceklerini ve şeytanlarla aynı kaderi paylaşacaklarını bilmektedir. Tehlikeli ve görünmez bir düşman tarafından kötülüğe kışkırtılmadan kendi başlarına yeterince zayıf değiller mi? Keşke ceza geçici olsaydı ve suçlular kendilerini telafi yoluyla kurtarabilselerdi! Ama hayır: kınama ebedidir! Pişmanlıkları, iyiliğe dönüşleri ve pişmanlıkları konu dışıdır.

Bu nedenle iblisler, onları yaratırken onları bekleyen kaderi önceden gören Tanrı'nın izniyle ruhları cehenneme çekmek için yaratılmış, nedensel etkenlerden başka bir şey değildir. Bizler, hapishaneleri doldurmak için benzer yollara başvuran bir yargıç hakkında yeryüzünde ne derdik? Bu, temel nitelikleri yüce adalet ve iyilik olan İlahiyat, Tanrı hakkında garip bir fikir olurdu! Ve bu tür doktrinler, sevgi, hayırseverlik ve bağışlamayı vaaz eden İsa adına öğretiliyor! Bu tür anormalliklerin fark edilmediği bir zaman vardı çünkü ne anlaşılıyorlardı ne de hissediliyorlardı; dinsel despotizmin boyunduruğu altında bükülmüş insanlar, kör inançtan veya daha doğrusu yanlış giden akıldan dolayı onlara boyun eğdiler. Ancak bugün, kurtuluş saatleri geldi. Adaleti anlıyorlar ve hem yaşamları boyunca hem de öldükten sonra bunu istiyorlar. Bu nedenle, "Tanrı öyle değildir, yoksa Tanrı Tanrı olmazdı" diye ilan ediyorlar.

16. “Ceza, düşmüş ve lanetlenmiş varlıkları her yerde takip eder. İçlerinde cehennemi taşırlar. Ne huzuru ne de huzuru bilirler ve

umudun tatlılığı acılığa dönüşmüştür, bu da onları nefret dolu hale getirmiştir. Tanrı'nın eli, günah işledikleri anda onları cezalandırmıştır ve iradeleri kötülükte katılaşmıştır. Kötüleştikten sonra, öyle olmaya devam ederler ve sonsuza dek öyle kalacaklardır.

"Günahlarından sonra, ölümden sonra insanların olduğu şeye dönüştüler. *Düşenler için rehabilitasyon imkansız hale geldi .* O zamandan beri kayıpları telafi edilemezdi ve o zamandan beri Tanrı'nın önünde gururlu, Mesih'e karşı nefret dolu ve insanlığı kıskanan bir şekilde kaldılar.

“Aşırı hırsları yüzünden cennetin ihtişamını kendileri için kazanamadıkları için, yeryüzünde imparatorluklarını kurmaya ve Tanrı'nın krallığını yeryüzünden kovmaya çalışırlar. Buna rağmen, bedenlenmiş Söz, insanlığın kurtuluşu ve ihtişamı için planını yerine getirmiştir. Bu nedenle, iblisler kurtardığı ruhların kaybını garantilemek için her yolu denemişlerdir: hile ve ısrarcılık, yalan ve baştan çıkarma - onları kötülüğe çekmek ve

yıkımlarını sağlamak için her şeyi oyuna koymuşlardır.

"Böyle düşmanlarla, insanların hayatları doğumdan mezara kadar sürekli bir mücadele olmaktan öteye geçemez; çünkü bu düşmanlar güçlü ve yorulmak bilmezdir.

“Gerçekte bu düşmanlar, dünyaya kötülüğü soktuktan sonra onu yanılgı ve ahlaksızlığın koyu karanlığıyla örtmeye başlayan, yüzyıllar boyunca kendilerini tanrılar gibi tapındıran ve antik çağların halkları üzerinde tam bir egemenlik kuran, son olarak putperest bölgelerde hâlâ zalim bir etki uygulayan, Hıristiyan örgütlerinin kalbinde bile düzensizlik ve skandal yaratan aynı düşmanlardır.

"Kötülüğe hizmetlerinde onlara sunulan tüm kaynakları anlayabilmemiz için, *melek doğasının doğal ayrıcalığı olan olağanüstü yeteneklerinden hiçbir şey kaybetmediklerini belirtmemiz yeterlidir .* Elbette, gelecek ve özellikle doğal düzen, Tanrı'nın sakladığı ve onların tespit

edemediği gizemler içerir, ancak zekaları bizimkinden çok daha üstündür, çünkü hem nedeni hem de sonucu bir anda algılarlar. Bu algı, bizim tahminlerimizin ötesinde gelecekteki olayları tahmin etmelerini sağlar. Mesafe ve yer çeşitliliği, çeviklikleri karşısında kaybolur. Şimşekten ve düşünceden daha hızlı, dünyanın herhangi bir noktasında anında bulunabilirler ve çok uzaklardan, meydana geldikleri anda olayları tarif edebilirler.

"Tanrı'nın evreni yönettiği ve kontrol ettiği genel yasalar onlar için erişilebilir değildir; onlardan sapmazlar ve dolayısıyla gerçek mucizeleri tahmin edemez veya gerçekleştiremezler. Ancak, belirli sınırlar içinde ilahi eserleri taklit etme ve tahrif etme sanatına sahiptirler. Çeşitli elementlerin birleşmesinden hangi fenomenlerin ortaya çıktığını bilirler ve doğal olarak meydana gelen fenomenleri ve kendilerinin neden olabileceği fenomenleri kesin olarak tahmin edebilirler; bu nedenle, anıları kutsal ve din dışı kitaplarda saklanan, her türlü batıl inancın temeli ve besin kaynağı olarak

hizmet eden sayısız kehanet, olağanüstü kehanet vardır.

“Basit ve maddi olmayan özleri onları bizim görüşümüzden gizler. Onları görmeden yanımızda kalırlar; kulaklarımıza dokunmadan ruhumuza dokunurlar. Kendi düşüncelerimize itaat ettiğimizi sanmamıza rağmen, yine de çoğu zaman onların uğursuz etkisi altındayızdır. Öte yandan, kendi eğilimlerimizi üzerimizde bıraktıkları izlenimlerle bilirler ve genellikle en zayıf noktamızdan bize saldırırlar. Bizi daha kesin bir şekilde baştan çıkarmak için, genellikle eğilimlerimize göre yemler ve telkinler kullanırlar. Eylemlerini koşullara ve her bir bireysel mizacın karakteristik özelliklerine göre değiştirirler. Ancak, en sevdikleri silahlar ikiyüzlülük ve yalanlardır.”

17.“ Ceza” deniyor, “her yerde onları takip ediyor; ne huzurları ne de dinlenmeleri var.” Bu iddia, cehennemde olmayanların dinlenmesiyle ilgili gözlemimizi hiçbir şekilde yok etmiyor; bu dinlenme, cehennemin dışında oldukları için daha da büyük kötülükler yaptıkları için daha da haksız.

Elbette, iyi melekler gibi mutlu değiller, ancak sahip oldukları özgürlük herhangi bir şeyi açıklamıyor mu? Erdemin bahşettiği ahlaki mutluluğu yaşamasalar da, şüphesiz cehennemin alevlerindeki suç ortaklarından daha az mutsuzlar. Dahası, kötü niyetliler için, tam bir özgürlükle kötülük işlemekte belirli bir zevk vardır. Suçluya hangisini tercih edeceğini sorun: hapiste kalmayı mı yoksa tarlalarda koşup suçlarını istediği gibi işlemeyi mi. Tam olarak aynı durumdur.

Ayrıca pişmanlığın onları hiç ara vermeden veya acımadan takip ettiği de ifade edilmiştir. Ancak pişmanlığın, pişmanlığın kendisi değilse bile, pişmanlığın doğrudan öncüsü olduğunu unutuyoruz. Şöyle ifade edilmiştir: "Sapkınlaştıklarında, *öyle olmaktan vazgeçmek istemezler* ve sonsuza dek öyle kalacaklardır." Ancak, eğer sapkın olmaya devam ederlerse, bunun nedeni pişman olmamalarıdır; öte yandan, en ufak bir pişmanlıkları olsaydı, kötülük yapmayı bırakır ve af dilerlerdi. Bu nedenle, pişmanlık onlar için bir ceza değildir.

18. "Günah işledikten sonra, ölümden sonra insanların olduğu şeye dönüştüler. Bu nedenle düşenlerin rehabilitasyonu *imkansız hale geldi* " Bu imkansızlık nereden geldi? Bunun, ölümden sonra insanlara benzemelerinin sonucu olabileceğini anlamıyoruz, en iyi ihtimalle belirsiz bir önerme. Bu imkansızlık kendi iradelerinden mi yoksa ilahi iradeden mi geliyor? Eğer ilki aşırı sapkınlığı, kötülükte tam bir katılaşmayı ifade ediyorsa; sonuç olarak, bu kadar derinden sapkın varlıkların nasıl *erdem melekleri olabildiklerini veya melekler arasında geçirdikleri sonsuz zaman* boyunca doğal kötü niyetlerinin tek bir belirtisinin ortaya çıkmasına nasıl izin vermediklerini kavrayamayız; ikincisi ise, Tanrı'nın bir ceza olarak, ilk yanlıştan sonra iyiliğe geri dönmenin imkansızlığını nasıl dayatabildiğini daha da az anlıyoruz. İnciller böyle bir şeyden bahsetmez.

19. "Onların kaybı" -ekleniyor- "bu yüzden telafisi mümkün olmayan bir kayıptır ve Tanrı'nın önünde gurur içinde kalırlar." Fakat tövbe etmeleri boşuna olacağından, neden böyle bir gurur içinde kalmasınlar ki? Eğer iyileşme

umuduna sahip olsalardı, bedeli ne olursa olsun, iyilik onlar için bir amaca sahip olurdu, oysa bu şekilde hiçbir şey ifade etmezdi. Eğer kötülüğe devam ederlerse, bunun nedeni umut kapısının onlara kilitlenmiş olmasıdır. Fakat Tanrı kapıyı neden kilitlesin? İtaatsizliklerinden kaynaklanan suçun intikamını almak için. Bu nedenle, birkaç suçlu meleğe karşı ilahi öfkeyi tatmin etmek için, Tanrı sadece onların acı çektiğini görmekle kalmaz, aynı zamanda insanları kötülüğe teşvik etmek ve onları sonsuz yıkıma sürüklemek için iyilik yerine kötülük yaptıklarını da görmek ister, oysa basit bir merhamet eylemiyle, böylesine büyük bir felaket önlenebilirdi, tüm sonsuzluktan beri öngörülen bir felaket!

Böyle bir merhamet eylemi, kötülük yapmaya teşvik etmek için çarpıtılabilecek saf ve basit bir lütuf eylemi olabilir miydi? Hayır, iyiliğe içten bir dönüşe bağlı koşullu bir bağışlama olurdu. Bir umut ve merhamet sözcüğü sunmak yerine, Tanrı şöyle demiş gibi tasvir edilir: İntikamımdan *çok, tüm insanlık yok olsun!* Ve böyle bir doktrinle, insanlar hala neden inanmayanlar ve ateistler

olduğunu merak ediyor! İsa Babasını bize bu şekilde mi tasvir etti? Bize suçların unutulması ve bağışlanmasıyla ilgili açık yasayı veren, kötülüğe iyilikle karşılık vermemizi söyleyen ve bizi cennete götürecek erdemlerin ilki olarak düşmanlarımızı sevmeyi emreden kişi, insanların bundan dolayı Tanrı'dan daha iyi, daha adil, daha hoşgörülü olmasını ister miydi?

Spiritizme göre cinler

20. Spiritizme göre, ne melekler ne de iblisler ayrı varlıklardır; tüm akıllı varlıklar aynı doğayla donatılmış olarak yaratılmıştır. Fiziksel bedenlere birleşen bu varlıklar, dünyayı ve diğer yaşanabilir küreleri dolduran insanlığı oluşturur. Bedenden kurtulduktan sonra, ruh dünyasını veya uzayı dolduran ruhlar dünyasını oluştururlar. Tanrı onları *mükemmelleştirilebilir olarak yarattı , mükemmellik onların hedefi ve bunun sonucunda gelen mutlulukla; ancak, Tanrı onları mükemmel* yaratmadı . Tanrı, onların kendi çabalarıyla mükemmelliğe ulaşmalarını istedi, böylece liyakat gerçekten onlara ait olacaktı. Yaratılış anından

itibaren, varlıklar, enkarnasyon veya ruh halinde olsun, evrimleşirler. Doruk noktasına ulaştıktan sonra, *saf ruhlar* veya *melekler haline gelirler* (genel ifadeye göre), böylece akıllı varlığın embriyonik durumundan melek durumuna kadar, her halkanın bir ilerleme derecesini temsil ettiği kesintisiz bir zincir vardır.

Sonuç olarak, ilerleme ölçeğindeki en üst, orta veya en alt konumlarına göre, ahlaki ve entelektüel evrimin her derecesinde ruhlar vardır. Dolayısıyla, her derecede cehalet ve bilgi, iyilik ve kötülük vardır. En alt düzende, [L]hala kötülüğe karşı derin bir eğilime sahip olan ve bundan zevk alan ruhlar vardır. Bunlar *, istenirse iblisler* olarak adlandırılabilir, çünkü bu kelimeye atfedilen tüm hileleri yapabilirler. Spiritizm onları bu şekilde etiketlemiyorsa, bunun nedeni, insanlıktan ayrı, özünde kötü bir doğaya sahip, sonsuza dek kötülüğe adanmış ve iyiliğe doğru herhangi bir ilerleme kaydedemeyen varlıklardan oluşan bir yaratılış fikrine yol açmasıdır.

LBir kez daha, *Ruhların Kitabı'ndaki Ruh Hiyerarşisi'ne bakınız,* sayı 100 vd. - Tr.

21. Kilise doktrinine göre, iblisler iyi yaratılmışlardı ancak itaatsizlikleri nedeniyle kötü oldular: onlar düşmüş meleklerdir; onlar ilk başta Tanrı tarafından ölçeğin tepesine yerleştirilmiş, ancak daha sonra oradan düşmüş meleklerdir. Spiritizme göre, iblisler henüz kusurlu ruhlardır ve yeniden doğuşa açıktırlar ve ölçeğin en altında yer alsalar da yine de ona yükseleceklerdir.

İlgisizlik, ihmal, inatçılık veya kötü niyet nedeniyle uzun süre alt sınıfların içinde kalmaya devam eden ruhlar, tutumlarının sonuçlarına katlanırlar ve kötülük alışkanlıkları, bunu geride bırakmalarını zorlaştırır. Ancak, bir noktada böylesine acı dolu bir hayattan ve ilgili sonuçlarından bıkmaya başlarlar. Bu nedenle kendi durumlarını iyi ruhlarınkiyle karşılaştırırlar ve çıkarlarının iyi olan şeyde yattığını anlarlar; bu nedenle, kendilerini iyileştirmeye çalışırlar, ancak iradelerinin kendiliğinden bir eylemiyle ve en ufak bir zorlama olmaksızın. *İlerleme yetenekleri nedeniyle ilerleme yasasına tabidirler, ancak iradeleri dışında ilerlemeye zorlanmazlar .* Tanrı onlara sürekli olarak araçlar sağlar; ancak, bu

araçları kabul edip etmemekte özgürdürler. Eğer ilerleme zorunlu olsaydı, bunda hiçbir erdem olmazdı ve Tanrı, hepimizin yaptıklarımızın erdeminden zevk almamızı ister. Tanrı, kimseyi ayrıcalıklı olduğu için ölçeğin en üstüne koymaz, ancak o nokta herkese açıktır ve oraya yalnızca kendi çabaları pahasına ulaşırlar. En gelişmiş melekler, diğerlerinin de kazanacağı gibi, herkesin ortak olduğu yolu kat ederek derecelerini kazanmışlardır.

22. Belirli bir saflık derecesine ulaştıktan sonra, ruhlara ilerlemelerine göre çeşitli hiyerarşilerdeki meleklere atfedilen tüm görevleri yerine getiren görevler verilir. Tanrı sonsuzluk boyunca yarattığı için, sonsuzluk boyunca evrensel yönetimin ihtiyaçlarını karşılamaya hazır melekler olduğu sonucu çıkar. Bu şekilde, ilerleme yasasına uyan yalnızca bir tür akıllı varlık yeterlidir. Son olarak, yaratılışın bu birliği, hepsinin aynı başlangıç noktasına ve kat edilecek aynı yola sahip olduğu fikriyle ve kendi liyakatleri yoluyla ilerledikleri fikriyle birleştiğinde, farklı derecelerde doğal yeteneklerle kayırılan farklı

türlerin yaratılmasından daha çok Tanrı'nın adaletine karşılık gelir; bu da çeşitli diğer ayrıcalıkları ima eder.

23. İlerleme yasasını kabul etmeyerek ancak yine de çeşitli derecelerdeki varlıkları kabul ederek, meleklerin, iblislerin ve ruhların doğası hakkındaki ortak doktrin, bunların çeşitli özel yaratılışların ürünü olduğu sonucuna varır. Böylece Tanrı'yı önyargılı bir Baba yapar, her şeyi sadece birkaç çocuğuna verirken diğerlerine en zor işi yükler. Uzun bir süre insanların bu tür tercihleri şok edici bulmaması şaşırtıcı değildir, çünkü kendileri de primogenitor haklarını ve doğumun diğer ayrıcalıklarını tesis ederek kendi çocukları ile ilgili olarak bu tercihleri kullanmışlardır . *Bu tür insanlar kendilerinin Tanrı'dan daha yanlış olduğuna inanabilirler miydi?* Ancak bugün, fikir çemberi genişledi: insanlar daha net görüyor ve adalet hakkında daha kesin kavramlara sahipler. Bunu kendileri için istiyorlar ve eğer böyle bir adalet her zaman yeryüzünde bulunamıyorsa, en azından cennette bulmayı umuyorlar. Bu yüzden ilahi adaletin en

büyük saflığında gösterilmediği her doktrin onların akıllarına aykırıdır.

BÖLÜM X

■BEN

Modern Dünyada Şeytanların Müdahalesi

İletişimler

1. Modern ruh fenomenleri, tüm çağlarda meydana gelen olaylara benzer olaylara dikkat çekmiştir ve bunlarla ilgili tarih, son zamanlarda olduğundan daha dikkatli bir şekilde incelenmemiştir. Etkilerinin benzerliği nedeniyle, ortak bir neden çıkarılabilir. Akıl tarafından hemen kavranamayan olağanüstü fenomenlerle ilgili olarak her zaman olduğu gibi, cehalet onlara her zaman doğaüstü bir neden atfetmiştir ve batıl inanç, onlar hakkında saçma inançlar ekleyerek bu cehaleti abartmıştır. Bu, çoğunlukla çok az

gerçek ve çok fazla hatanın bir karışımı olan çok sayıda efsaneye yol açmıştır.

2. Şeytan hakkında uzun zamandır geçerli olan doktrinler onun güçlerini o kadar abartmıştır ki, tabiri caizse Tanrı'nın güçlerini gölgede bırakmışlardır. Bu yüzden insan gücünü aşan her şey Şeytan'a atfedilmiştir. Şeytan'ın eli her yerde belirir. En iyi şeyler ve en yararlı keşifler -özellikle insanların cehaletini kökünden söküp fikir çemberini genişletebilecek olanlar- sıklıkla Şeytan'ın işleri olarak görülmüştür. Günümüzde önemli ölçüde artan ve akıl ve bilimsel verilerin yardımıyla daha iyi gözlemlenen ruhsal olaylar, aslında gizli zekaların müdahalesini doğrulamıştır. Ancak bu zekalar her zaman doğal yasanın sınırları içinde hareket eder ve eylemlerinde daha önce bilinmeyen yeni bir gücü ve yeni yasaları ortaya çıkarırlar. Dolayısıyla konu, bu zekaların ait olduğu şeylerin düzenini bilmeye indirgenmiştir.

Ruh dünyası hakkında yalnızca belirsiz veya teorik fikirler varken, insanlar bu konuda yanılgıya düşmeye devam edebilirlerdi. Ancak

bugün, sıkı gözlem ve deneysel çalışmalar ruhların doğası, kökenleri ve kaderleri, evrendeki rolleri ve hareket biçimleri hakkında ışık tuttuğundan, konu gerçeklerle çözülmüştür. Artık ruhların, yeryüzünde yaşamış olanların ruhları olduğunu biliyoruz. Ayrıca, iyi ve kötü ruhların çeşitli kategorilerinin farklı varlık türlerinden oluşmadığını, ancak yalnızca *farklı ilerleme derecelerindeki aynı varlıkları temsil ettiğini de biliyoruz* . Entelektüel ve ahlaki gelişimleri nedeniyle işgal ettikleri konuma bağlı olarak, tezahür eden varlıklar en derin zıtlıkları sergiler. Bununla birlikte, bu onların, sonuçta ilkelleri, barbarları ve medeni insanları içeren aynı büyük insan ailesinden ortaya çıkmalarını engellemez.

3. Bu noktayla ilgili olarak -diğer pek çokları gibi- Kilise iblislerle ilgili eski inançlarını korumuştur. Şöyle der: "On sekiz yüzyıldır değişmeyen ilkelerimiz var çünkü bunlar değişmezdir." Hatası tam da fikirlerin ilerlemesini hesaba katmaması ve Tanrı'nın insanlara zihinlerinin gelişimine göre vahiy sağlamak için yeterince bilge olmadığına, bunun yerine gelişmiş

insanlarla ilkel insanlar için kullanılan aynı dili konuştuğuna inanmasıdır. İnsanlık ilerlerken din hem ruhsal hem de bilimsel konularda eski hatalarına saplanıp kalırsa, dinin yerini inançsızlığın alacağı zaman gelecektir.

4. Kilise, modern ruhsal tezahürlerde iblislerin münhasıran müdahalesini şöyle açıklıyor [LI]:

"Dış müdahalelerinde, iblisler şüpheleri bir kenara bırakacak şekilde varlıklarını gizlerler. Her zaman kurnaz ve hain olan bu kişiler, baskı ve kölelik zincirlerini üzerlerine koymadan önce insanları tuzaklarına çekerler. Burada, fenomenlere ve çocukça eğlencelere karşı meraklarını uyandırırlar; orada hayretlerini uyandırırlar ve onları olağanüstü olanın büyüsüyle boyunduruk altına alırlar. Eylemlerinin doğaüstü doğası belirginleşir ve güçleri açığa çıkarsa, o zaman kurbanlarının güvenini isteyerek ve aşinalık davet ederek endişelerini yatıştırırlar ve rahatlatırlar. Bazen kendilerini tanrılar ve iyi

LI Bu bölümdeki alıntılar, önceki bölümlerdekilerle aynı çoban mektubundan alınmıştır; aynı kaynaktır ve dolayısıyla aynı yetkiye sahiptir. - Auth.

ruhlar olarak gösterirler; diğer zamanlarda, yaşayanlar arasında hafızalarını bırakan ölülerin isimlerini ve hatta özelliklerini alırlar. Bu sahtekarların yardımıyla - eski yılana layık - konuşurlar ve dinlenirler; dogmatize ederler ve inanılırlar; yalanlarıyla gerçekleri karıştırırlar ve her formun ardında hatayı yayarlar. Mezarın ötesinden gelen varsayılan vahiylerin anlamı budur ve bu sonuca ulaşmak için, ağaç ve taş, orman ve çeşme, put tapınakları, masa ayakları ve çocukların elleri kahinler haline gelir. Falcının bir hezeyan halinde kehanet etmesinin ve cahil kişinin bir tür gizemli uyku sırasında aniden bir bilim adamına dönüşmesinin nedeni budur. Aldatmak ve saptırmak: bu, her yerde ve her zaman bu tür garip tezahürlerin nihai amacı olmuştur.

"Bu gözlem ve uygulamaların şaşırtıcı sonuçları -çoğunlukla tuhaf ve gülünç eylemler- içsel erdemlerinden veya *Tanrı tarafından kurulan herhangi bir düzenin sonucu olamaz ,* ancak yalnızca gizli güçlerin bir araya gelmesine atfedilebilir. Özellikle günümüzde, görünüşte

zararsız manyetizma olayları ve konuşma masaları aracılığıyla meydana gelen olağanüstü olaylar bunlardır. Modern büyü sayesinde, eskiden putperest tapınakları ve kehanet mağaralarını süsleyen çağrışımları ve kehanetleri, danışmaları, *şifaları* ve hileleri aramızda görüyoruz. Dün olduğu gibi, tahtaya emrediyorlar ve tahta itaat ediyor; soruyorlar ve tahta her türlü dilde ve her türlü konuda cevap veriyor. Kendimizi ölülerin isimlerini gasp eden ve iddialı vahiyleri çelişki ve yalan damgası taşıyan görünmez varlıkların huzurunda buluyoruz. Tutarlı olmayan buharlı formlar aniden beliriyor ve kendilerinin insanüstü bir güçle donatılmış olduklarını gösteriyorlar.

"Bu olayların ardındaki gizli ajanlar, bu anlaşılmaz sahnelerin gerçek aktörleri kimlerdir? Melekler böyle değersiz rolleri kabul etmezler ve boş merak kaprislerine kapılmazlar. Tanrı'nın danışılmasını yasakladığı ölülerin ruhları, adaletin kendilerine atadığı yerde kalırlar ve Tanrı'nın izni olmadan yaşayanların emrine verilemezler. Bu nedenle, sapkınların veya *dinsizlerin* ve *sadıkların ,* suçluların ve masumların ilk çağrısına

cevap veren gizemli varlıklar ne Tanrı tarafından ne de hakikat ve kurtuluş elçileri tarafından gönderilmiştir; ancak hata ve cehennem ajanları tarafından gönderilmiştir. En saygıdeğer isimlerin arkasına saklandıkları özenle, doktrinlerinin boşluğu, eylemlerinin alçaklığı ve sözlerinin tutarsızlığı içinde kendilerini ele verirler. Dini sembolleri, asli günah dogmalarını, bedenin dirilişini ve *ebedi cezayı* ve tüm ilahi vahiyleri ortadan kaldırmaya çalışıyorlar, böylece Kilise yasalarını gerçek yaptırımlarından mahrum bırakmak ve ahlaksızlığa giden tüm engelleri yıkmak istiyorlar. Önerileri geçerli olsaydı, sosyalistler ve görev ve vicdan fikrini rahatsız edici bulan herkes tarafından kullanılmaya uygun bir din oluşturmuş olurlardı. Zamanımızın inançsızlığı yolu hazırladı. Katolik inancına samimi bir bağlılıkla, tüm Hıristiyan halklar bu yeni ve korkutucu istilanın tehlikesinden kurtulsun!”

5. Bu teorinin tamamı meleklerin ve şeytanların insan ruhlarından ayrı varlıklar olduğu ve zeka, bilgi ve her yetenek bakımından

şeytanlardan bile daha aşağı özel bir yaratılışın ürünü olduğu ilkesinden türemiştir. Sonucu, hem eski hem de modern ruhların tezahürlerinin yalnızca kötü meleklerin müdahalesi sonucu meydana geldiğidir.

Ruhların yaşayanlarla iletişim kurma olasılığı, şu anda ele alamayacağımız bir olgu, gözlem ve deney sonucudur. Ancak, yukarıda belirtilen doktrini bir hipotez olarak kabul edelim ve kendi argümanları altında parçalanıp parçalanmayacağına bakalım.

6. Kilise'nin üç melek kategorisinden biri yalnızca cennetle, diğeri evrenin yönetimiyle ve üçüncüsü de yeryüzüyle ilgilenir. Her bireyi korumakla görevli meleklerin bulunduğu yer bu üçüncü kategoridir. Bu kategorideki meleklerin yalnızca bir kısmı isyana katılmış ve şeytanlara dönüşmüştür. Eğer Tanrı onların her türlü telkin ve gösterişli tezahürlerle insanları yıkıma sürüklemelerine izin verdiyse, o zaman neden - eğer Tanrı gerçekten son derece adil ve iyiyse - onlara böylesine kötü amaçlar için kullandıkları

bir özgürlüğün tadını çıkarmaları için muazzam bir güç vermiş, aynı zamanda iyi meleklerin iyi bir amaç için tasarlanmış benzer tezahürlerle bunu dengelemesine izin vermemiştir? Tanrı'nın iyi ve kötü varlıklara eşit güç verdiğini kabul etmek - ki bu ikincisi adına muazzam bir iyilik olurdu - en azından o zaman insanlar ikisi arasında seçim yapma özgürlüğüne sahip olurlardı. Ancak, kötü meleklere, insanları kandırmak ve daha etkili bir şekilde baştan çıkarmak için neyin iyi olduğunu taklit etme yeteneğiyle ayartma konusunda bir tekel vermek, insanların zayıflığı, deneyimsizliği ve iyi niyeti için kurulmuş gerçek bir tuzak olurdu. Dahası, Tanrı'nın güvenini kötüye kullandığını varsaymak olurdu. Akıl, kötülük lehine böyle bir önyargıyı kabul etmeyi reddeder. Gerçeklere bir bakalım.

7. Kiliseye göre iblislere aşkın yetenekler bahşedilmiştir - melek doğalarından hiçbir şey kaybetmemişlerdir. Bilgi, ayırt etme, öngörü ve meleklerin basiretine sahiptirler, ancak ayrıca yüksek derecede kurnazlık, kurnazlık ve hileye sahiptirler. Amaçları insanları iyilikten

uzaklaştırmak ve özellikle onları Tanrı'dan uzak tutmaktır, böylece onları cehenneme sürüklerler, ki onlar bu cehennemin tedarikçileri ve toplayıcılarıdır.

Çabalarını ahlaki açıdan doğru yolda olanlara yönelttiklerini ve bu yolda ısrar ederlerse başka türlü kaybedecekleri kişileri hedef aldıklarını anlayabiliriz. Hatta onları ağlarına çekmek için iyiliğin bir simülasyonu yoluyla baştan çıkarmalarını bile anlayabiliriz. Ancak, anlaşılmaz olan şey, çabalarını aslında beden ve ruh olarak zaten kendilerine ait olması gereken kişilere yöneltmeleri ve bunu onları Tanrı'ya ve iyiliğe yönlendirmek için yapmalarıdır! Tanrı'yı inkar eden ve O'na küfür eden, kendilerini ahlaksızlığa ve tutkuların karmaşasına kaptıranlardan daha fazla iblislerin pençesinde kim olabilir? Zaten cehenneme doğru yol almıyorlar mı? Avlarını güvence altına aldıktan sonra, bu sözde iblisler neden onları Tanrı'ya dua etmeye, ilahi iradeye boyun eğmeye ve kötülükten vazgeçmeye teşvik etsinler? Neden avlarının önüne iyi ruhların keyifli hayatını koysunlar ve kötüleri neyin beklediğine

dair böylesine korkunç bir tablo çizsinler? Perakendecilerin rakiplerinin ürünlerini kendi ürünlerinin aleyhine övüp, müşterilerini onlara tavsiye ettiğini kim gördü? Bir asker alımcısının askeri hayatı küçümsediğini ve sivil hayatın kolaylığını övdüğünü kim gördü? Askerlerine yorgunluk ve yoksunluk dolu bir hayat yaşayacaklarını, öldürülme veya en azından bir kol veya bacaklarını kaybetme ihtimallerinin onda bir olduğunu söylerler miydi?

Bununla birlikte, bu şeytanlara atfedilen aptalca bir roldür, çünkü görünmez dünyadan gelen öğretilerin bir sonucu olarak, inanmayanların her gün Tanrı'ya dönüp daha önce hiç sahip olmadıkları bir şevkle dua ettiklerini ve kötü kişilerin kendilerini iyileştirmek için hararetle mücadele ettiklerini gördüğümüz iyi bilinen bir gerçektir. Dolayısıyla, böyle bir hileyi Şeytan'a atfetmek, ona *gerçek bir budalanın diplomasını vermektir .* Ve basit bir varsayımla değil, hiçbir argümanı olmayan deneysel bir gerçekle uğraştığımız için, Şeytan'ın ya tamamen beceriksiz olduğu ya da hayal edildiği kadar

kurnaz ve kötü olmadığı sonucuna varmalıyız. Sonuç olarak, daha önce düşünüldüğü kadar korkak değildir, çünkü kendi çıkarlarına karşı çalışmaktadır - ya da her tezahürün arkasındaki kişi hiç de o değildir.

8. “Her türlü sûret altında yanlışı yazarlar ve bu sonuca ulaşmak için de ağaç, taş, orman, çeşme, putperestlik, masa ayağı ve *çocukların elleri* kehanet aracı olurlar.”

Buna göre, Kutsal Yazılardaki şu sözlere atfedilen değer ne olurdu: “Ruhumu bütün insanlara dökeceğim. Oğullarınız ve kızlarınız peygamberlik edecekler; gençleriniz görümler görecek, yaşlılarınız düşler görecek. O günlerde bütün hizmetkarlarımın üzerine ruhumu dökeceğim, peygamberlik edecekler” (Elçilerin İşleri 2:17,18). Bu sözler, günümüzdeki medyumluğun bir peygamberliğini içermiyor mu ve bu, her çeşit insana, hatta çocuklara bile bahşediliyor mu? Böyle bir yetenek elçiler tarafından kınandı mı? Hayır. Bunu İlahi bir lütuf olarak ilan ettiler, Şeytan'ın bir işi olarak değil.

Günümüz ilahiyatçıları bu konuda elçilerden daha fazla bilgiye mi sahipler? Bunun yerine, bu sözlerin gerçekleşmesinde Tanrı'nın elini görmemeliler mi?

9. *Modern büyü* sayesinde, putperest tapınakları ve kâhin mağaralarını süsleyen çağrışımları, kehanetleri, danışmaları, *şifaları ve hileleri* aramızda görüyoruz ."

Ruh çağırma uygulamalarında büyü uygulamalarını nerede görüyoruz? Bir zamanlar insanlar bu uygulamaların etkinliğine inanıyordu, ancak bugün bunlar aptalca olarak görülüyor. Kimse bunlara inanmıyor ve Spiritizm onları kınıyor. Büyünün geliştiği dönemde, ruhların doğası hakkındaki bilgi oldukça eksikti ve onlara insanüstü güçler bahşedilmiş olarak görülüyordu. Şans ve talih iyiliklerini elde etmek, gizli hazineleri keşfetmek, geleceği ortaya çıkarmak veya iksir sağlamak için çağrılıyorlardı [LII]- hatta birinin ruhu pahasına. Sembolleri, formülleri ve kabalistik uygulamalarıyla, büyünün harikalar

LIIAşk iksirleri. - Tr.

yaratmak ve ruhları arzularını tatmin etmek için insanların emirlerinde kalmaya zorlamak için sırları açığa çıkarabildiği iddia ediliyordu. Bugün, ruhların yalnızca ölülerin ruhları olduğunu ve onları yalnızca iyilerden öğüt almak, kusurlu olanları ahlaklandırmak ve sevdiklerimizle ilişkilerimizi sürdürmek için çağırdığımızı biliyoruz. Spiritizmin bu konuda söyledikleri şunlardır:

10.- Bir ruhu kendi iradesi dışında gelmeye zorlamanın hiçbir yolu yoktur. Eğer o sizden ahlaki olarak eşit veya sizden üstünse, onun üzerinde hiçbir yetkiniz yoktur. Eğer o sizden ahlaki olarak aşağıdaysa, sadece *kendi iyiliği için hareket edebilirsiniz* çünkü bu durumda diğer ruhlar size yardım edecektir. (*Medyumlar Kitabı ,* XXV. bölüm)

- Ciddi ruhlara hitap etmek istediğimizde, onları uyandırmak için en temel tutum konsantrasyondur. *İnancımız ve iyiye olan arzumuz varsa ,* kendimizi daha yüksek düzeydeki ruhları uyandırma konusunda daha yetenekli hale

getiririz. İyi ruhları uyandırdığımızda ruhumuzu birkaç dakikalık konsantrasyon için yükselterek, kendimizi onlarla özdeşleştiririz ve böylece onları bize gelmeye yatkın hale getiririz. (*Ortam Kitabı ,* XXV. bölüm)

- Hiçbir nesne, madalyon veya tılsım ruhları çekme veya uzaklaştırma yeteneğine sahip değildir; maddenin kendisi onlar üzerinde hiçbir etkiye sahip değildir. İyi bir ruh asla böyle saçmalıkları tavsiye etmez. Bir tılsımın erdemi yalnızca ona inanan kişinin zihninde var olabilir. (*Medyumların Kitabı* , XXV. bölüm)

- Ruhları çağırmak için kutsal bir formül yoktur. Böyle bir formül oluşturduğunu iddia eden biri, form ruhlar için hiçbir şey ifade etmediği için şarlatanlıkla suçlanabilir. Ancak, bir çağırma her zaman Tanrı adına yapılmalıdır. *(Medyumlar Kitabı ,* bölüm XVII)

- İletişimler için uygunsuz saatlerde kasvetli yerlerde tarihler belirleyen ruhlar, onları dinleyecek olanların pahasına eğlenenlerdir. Bu tür telkinlere boyun eğmek her zaman boşuna ve sıklıkla tehlikelidir; boşunadır çünkü aldatmadan

başka hiçbir şey elde edilemez ve tehlikelidir çünkü bu tür ruhların yapabilecekleri yüzünden değil, bu tür olayların zayıf zihinler üzerinde yaratabileceği etki yüzünden. (*Medyumların Kitabı ,* XXV. bölüm)

- Çağrılar için özel olarak elverişli günler veya zamanlar yoktur; maddi olan her şey gibi, bu da ruhlar için tamamen anlamsızdır. Ayrıca, bu şeylere inanmak sadece *batıl inançtır.* En elverişli zamanlar, çağrıcının alışılmış endişeleriyle en az meşgul olabileceği veya bedeninin ve ruhunun en dingin hissettiği zamanlardır. *(Medyumların Kitabı ,* XXV. bölüm)

- Kötü niyetli eleştirmenler, ruh iletişimlerini büyü ve nekromansi gibi aptalca ve batıl inançlı uygulamalarla çevrili olarak göstermekten hoşlanırlar. Spiritizm hakkında anlamadan konuşanlar onu incelemeye çalışırlarsa, kendilerine çok fazla hayal gücü gerektiren işlerden kaçınırlar ve yalnızca cehaletlerini veya kötü niyetlerini göstermeye yarayacak iddialardan kaçınırlar. Bilime yabancı olan bireylerin eğitimi

için [LIII], ruhları çağırmak için özel olarak elverişli gün, saat veya yer olmadığını ve herhangi bir formül veya kutsal veya kabalistik kelime gerekmediğini belirtirdik. Hiçbir hazırlık veya inisiyasyon gerekli değildir. Herhangi bir sembol veya maddi nesnenin, onları çekmek veya itmek için kullanılmasının hiçbir etkisi yoktur - tek başına düşünce yeterlidir. Son olarak, medyumlar iletişimlerini normal durumdan çıkmadan, sanki yaşayan bir kişi tarafından dikte edilmiş gibi basit ve doğal bir şekilde alırlar. Sadece şarlatanlık eksantrik tavırlar sergileyebilir ve bu anlara gülünç aksesuarlar ekleyebilir. *(Spiritizm Nedir?* II. Bölüm, no. 49)

- Prensip olarak, gelecek insanlıktan gizli kalmalıdır; Tanrı sadece nadir ve istisnai durumlarda geleceğin açığa çıkmasına izin verir. İnsanlar geleceği bilselerdi, kesinlikle şimdiki zamanı ihmal ederlerdi ve aynı özgürlükle hareket etmezlerdi, çünkü eğer böyle ve böyle bir şey olursa, bununla ilgilenmenin bir faydası

LIII"Spiritizma, çürütülemez kanıtlar yoluyla insanlığa ruhsal dünyanın varlığını ve doğasını ve fiziksel dünyayla ilişkisini ortaya koyan yeni bir bilimdir." Allan Kardec, *The Gospel according to Spiritism,* chap. 1, Item 5. (vurgular eklenmiştir) - Tr.

olmayacağı düşüncesi tarafından yönetilirlerdi; öte yandan, bunu engellemenin bir yolunu bulmaya çalışabilirlerdi. Tanrı, herkesin şeylerin, hatta insanlığın kaçınmak isteyeceği şeylerin bile gerçekleşmesine katkıda bulunabilmesi için bunun böyle olmasını istemiştir. Yine de, Tanrı, bir olayın önceden bilinmesi, kişileri olumlu ve ters yönde değil, olumlu yönde hareket etmeye yönlendirerek olayın gerçekleşmesini engellemeyecek, aksine kolaylaştıracaksa, geleceğin açığa çıkmasına izin verir. *(The Spirits'Book ,* pt. 3, chap. X)

- Ruhlar bilimsel araştırmaları veya keşifleri açıkça yönlendirmezler. Bilim, dehanın eseridir ve yalnızca emekle elde edilebilir çünkü insanlık bu şekilde evrimleşir. Bir şey hakkında bilgi edinmek için tek yapmamız gereken ruhlara sormak olsaydı, bunun ne değeri olurdu? Bu bedel karşılığında, herhangi bir saf insan bilgi sahibi olabilirdi. Aynısı, endüstrinin icatları ve keşifleri için de geçerlidir.

Belirli keşiflerin zamanı geldiğinde, bunların uygulanmasını yönetmekle görevli ruhlar, bunları başarabilecek kapasitede olan bireyleri ararlar.

Onlara gerekli fikirleri ilham ederler, böylece tüm erdemi onlara bırakırlar, çünkü bireylerin kendileri bunları geliştirmeli ve uygulamaya koymalıdır. İnsan zihninin tüm büyük eserleri için durum böyle olmuştur. Ruhlar her bireyi kendi alanında bırakırlar: sadece toprağı işleme yeteneğine sahip olanlar Tanrı'nın sırlarının depoları yapılmazlar; yine de ruhlar, ilahi *plana* yardımcı olabileceklerini gösterenleri *belirsizlikten çıkarabilirler . Sonuç olarak, merak veya hırs tarafından Spiritizmin amacı olmayan* ve sizi en aptalca aldatmacalara götürecek bir yola sürüklenmenize izin vermeyin. *(Medyumların Kitabı ,* XXVI. bölüm)

- Ruhlar kimseyi gizli hazinenin keşfine götürmez. Yüksek mertebeli ruhlar bu tür şeylerle ilgilenmezler ve sadece aldatıcı ruhlar çoğu zaman var olmayan hazineleri işaret eder veya hazinelerin gerçekte olduğu yerlerin tam zıttı olan yerleri gösterir. Bununla birlikte, bunun gerçek talihin emekte yattığını göstermesi bakımından bir faydası vardır. İlahi Takdir birini gizli zenginliklere mukadder kıldığında, o kişi onlara

doğal olarak gelir ve başka türlü olmaz. (*Medyumların Kitabı ,* XXVI. bölüm)

- Sıvıların özellikleri hakkında bizi aydınlatarak - görünmez dünya için etken ve eylem araçları ve doğanın güçlerinden ve kudretlerinden birini oluşturan - Spiritizm bize açıklanamayan ve başka hiçbir yolla açıklanamayan ve geçmişte mucize olarak kabul edilen sayısız olgunun anahtarını sağlar. Manyetizma gibi, Spiritizm de bilinmeyen değilse bile en azından iyi anlaşılmamış bir yasayı ortaya çıkarır, yani etkilerini tarih boyunca meydana geldikleri için bildiğimiz bir yasa. İlk etapta batıl inançların ortaya çıkmasına neden olan şey bu yasanın cehaletidir. Ancak yasa tanımlandıktan sonra, sıra dışı olan ortadan kalktı ve olgular doğal olaylar düzenine girdi. Bu yüzden ruhlar masaları döndürerek veya ölüleri yazdırarak mucizeler yaratmaz, tıpkı doktorların ölmekte olan bir kişiyi canlandırarak mucizeler yaratmaması veya fizikçilerin şimşek çaktırarak mucizeler yaratmaması gibi. Spiritizm yoluyla mucizeler yarattığını iddia eden kişi ya bilimden

habersizdir [LIV]ya da başkalarını aldatmakla ilgilenir. (*Medyumların Kitabı ,* II. Bölüm)

- Bazı insanlar çağrışımlar hakkında çok yanlış bir fikre sahiptir. Bunların ölüleri cenaze elbiseleriyle mezardan geri getirmekten ibaret olduğunu düşünenler vardır. Sadece romanlarda, doğaüstü hayalet hikayelerinde ve sahnede etsiz ölülerin çarşaflara sarılmış ve kemiklerini şakırdatarak mezardan çıktıklarını görürüz. Hiçbir zaman mucizeler yaratmamış olan spiritizm, bu veya başka bir tür mucize üretmez ve hiçbir zaman ölü bir bedeni diriltmemiştir. Beden gömüldüğünde sonsuza dek orada kalır, ancak akışkan ve zeki ruh varlığı yoğun zarfıyla gömülmez. Ölüm anında bedenden ayrılmaya başlar ve bu ayrılma gerçekleştiğinde artık aralarında ortak hiçbir şey kalmaz. *(Spiritizm Nedir?* Bölüm II, No. 48)

11. Yukarıdaki ifadeler üzerinde durmamızın sebebi, Spiritizm ilkelerinin büyü ilkeleriyle hiçbir şekilde alakası olmadığını göstermektir.

LIVÖnceki dipnota bakınız. - Tr.

Spiritizmde ruhlar insanların emrinde değildir; onları zorlamanın bir yolu yoktur; semboller veya kabalistik formüller yoktur; hazine keşifleri veya zengin olma prosedürleri yoktur; mucizeler veya harikalar, tanrısallaştırma veya fantastik görüntüler yoktur; son olarak, büyünün amacını ve temel unsurlarını oluşturan hiçbir şey yoktur. Spiritizm bu tür şeyleri reddetmekle kalmaz, aynı zamanda bunların imkansızlığını ve etkisizliğini de gösterir. Dolayısıyla, büyünün amaçları ve araçları ile Spiritizm arasında hiçbir benzerlik yoktur; yalnızca cehalet ve kötü niyet ikisini karıştırabilir. Sonuç olarak, Spiritist ilkeler hiçbir hata olasılığı olmadan açık terimlerle formüle edildikleri için gizli hiçbir şeye sahip olmadıklarından, böyle bir yanlış anlama hüküm süremez.

Yukarıda alıntılanan pastoral mektupta gerçek olarak kabul edilen şifalara gelince, bu örnek ruhlarla ilişkileri caydırma yolu olarak kötü bir şekilde seçilmiştir. Aslında, şifalar insanları en çok etkileyen ve herkesin takdir edebileceği faydalardan biridir. Çok az insan, özellikle diğer tüm kaynakları tükettikten sonra, Şeytan

tarafından iyileştirilme korkusuyla bunlardan vazgeçmeye meyilli olacaktır. Aksine, Şeytan onları iyileştirebiliyorsa, o zaman sonuçta iyi işler de yapabileceğini söyleyecek olanlar bile olacaktır.[LV]

12. "Bu tür olayların gizli ajanları, bu tür anlaşılmaz sahnelerin gerçek yazarları kimlerdir? Melekler bu tür değersiz işlevleri yerine getirmeyi kabul etmezler ve boş merakın kaprislerine kendilerini ödünç vermezler."

Pastoral yazarı ruhların fiziksel tezahürlerinden bahsediyor. Bunların arasında açıkça yüksek derecede gelişmiş ruhlara layık olmayanlar da var. Eğer *melekler sözcüğüyle saf ruhları* veya *yüksek mertebeli ruhları* kastediyorsak , o zaman onun iddiası Spiritizmin bu konuda söyledikleriyle tam olarak tutarlıdır. Ancak, akıllı yazılı, sözlü, işitsel iletişimleri - veya başka herhangi bir yolla yapılan iletişimleri - aynı seviyeye koyamayız çünkü bu iletişimler

LVRuhlar tarafından iyileştirilen insanları bunun Şeytan'ın işi olduğuna ikna etmeye çalışırken, Kilise, aksi takdirde asla ayrılmayı düşünmeyecek olan çok sayıda insanı kendinden uzaklaştırdı. - Yazar.

yeryüzündeki en yakın bireylerin iletişimlerinden daha az iyi ruhlara layık değildir; aynı şekilde kutsal kitapların melekler ve azizler tarafından üretildiğine dair bolca atıfta bulunduğu hayaletler, şifalar ve çok sayıda başka şey de değildir. Dolayısıyla, melekler ve azizler geçmişte benzer fenomenler ürettiyse, neden bugün de üretmesinler? Günümüzde, neden aynı fenomenler bazılarının elinde Şeytan'ın işi olarak kabul edilirken, diğerlerinin elinde kutsal mucizeler olarak kabul ediliyor? Böyle bir tezi savunmak tüm mantığı terk etmektir.

Çoban mektubunun yazarı, fenomenlerin açıklanamaz olduğunu ifade ederek hata yapıyor. Aksine, bugün bunlar tamamen açıklanabilir ve bu yüzden artık mucizevi veya doğaüstü olarak görülmüyorlar. Hala açıklanamaz olsalar bile, bunları Şeytan'a atfetmek, geçmişte kavranamayan tüm doğal fenomenleri Şeytan'a atfetmekten daha mantıklı olmazdı.

Değersiz işlevler ifadesiyle, bunun saçma veya kötü bir rol anlamına geldiğini anlamalıyız.

Ancak, iyiyi uygulayan ve insanları Tanrı'ya ve erdeme götüren ruhların eylemlerini böyle nitelendiremeyiz. Spiritizm, değersiz işlevlerin, aşağıdaki ilkelerin gösterdiği gibi, son derece gelişmiş ruhların nitelikleri olmadığını *açıkça belirtir:*

13. Bir ruhun kategorisi, diliyle tanınır. Gerçekten iyi ve yüksek bir düzende olanlar, her zaman çelişkiden uzak, onurlu, asil ve mantıklı bir dille kendilerini ifade ederler; bu dil bilgelik, iyilikseverlik, tevazu ve en saf ahlakla yankılanır. Özlüdür ve gereksiz tekrarlardan uzaktır. Cahil veya gururlu olan düşük düzeyli ruhlar arasında, fikirlerinin boşluğu her zaman bol miktarda sözcükle telafi edilir. Her örtük olarak hatalı düşünce, aklı başında ahlaka aykırı her düstur, her saçma tavsiye, her kaba, önemsiz veya sadece anlamsız ifade, herhangi bir kötü niyet, küstahlık veya kibir belirtisi, az gelişmiş bir ruhun tartışılmaz göstergeleridir.

- Yüksek mertebeli ruhlar yalnızca bizim talimatımızı hedefleyen akıllı iletişimlerle

ilgilenirler. Fiziksel veya tamamen maddi tezahürler genellikle düşük mertebeli ruhlara emanet edilir - normalde *rap yapan ruhlar olarak adlandırılırlar* - aramızda jimnastiğin akademisyenler tarafından değil de taklacılar tarafından yapılmasının aynı sebebinden dolayı. *Bir ruhun, hatta biraz evrimleşmiş olanın bile, gösterişten hoşlanacağını varsaymak saçma olurdu* (bkz . *Spiritizm Nedir?* bölüm II, nos. 37-40, 60. Ayrıca bkz. *Ruhların Kitabı ,* 2. kısım, 1. kısım - Farklı ruh düzenleri; Ruh Ölçeği ve *Medyumların Kitabı ,* 2. kısım, XXIV. kısım - Ruhların kimliği; İyi ve kötü ruhlar arasındaki ayrım)

Hangi iyi niyetli kişi bu emirlerde yüksek mertebeli ruhlara atfedilen değersiz bir işlev görebilir? Spiritizm sadece tüm ruhları bir araya getirmez, aynı zamanda şeytanlara zeka atfetme konusunda - meleklerin zekasına eşit bir zeka - Spiritizm, fenomenleri gözlemleyerek, aksine, düşük mertebeli ruhların çeşitli derecelerde cahil, ahlaki ufuklarının dar ve kurnazlıklarının sınırlı olduğunu doğrulamıştır. Genellikle şeyler

hakkında hatalı ve eksik bir fikre sahiptirler ve belirli konuları çözmekten ve sonuç olarak şeytanlara atfedilen her şeyi yapmaktan acizdirler.

14. "Allah'ın çağrılmayı yasakladığı ölülerin ruhları, adaletin kendilerine tayin ettiği yerde kalırlar ve *O'nun izni olmadan* dirilerin emrine giremezler."

Spiritizm ayrıca ruhların Tanrı'nın izni olmadan tezahür edemeyeceğini söyler, ancak daha da katıdır, çünkü Tanrı'nın izni olmadan hiçbir ruhun - iyi veya kötü - tezahürünü kabul etmediğini belirtir. Öte yandan Kilise, bunun iblisler için geçerli olduğunu düşünmez. İblisler böyle bir izinden muaftır. Spiritizm daha da ileri gider çünkü böyle bir izne rağmen, ruhların yaşayanların çağrısına cevap verdiğinde, kendilerini *onların emrine vermediklerini teyit eder .*

Çağrılan bir ruh gönüllü olarak mı gelir yoksa kendini tezahür ettirmeye zorlanır mı? *Tanrı'nın*

iradesine itaat eder. Bu, evreni yöneten genel yasaya itaat ettiği anlamına gelir. Bu nedenle tezahür etmenin yararlılığını yargılar ve özgür iradesi burada yatar. Yüksek düzeyde bir ruh, yararlı bir neden için çağrıldığında her zaman cevap verir ve tezahürü bir eğlence olarak gören önemsiz kişiler tarafından çağrıldığında yanıt vermeyi reddeder. (*Medyumların Kitabı ,* XXV. bölüm)

- Çağrılan bir ruh gelmeyi reddedebilir mi? Kesinlikle. Aksi takdirde, özgür iradesi ne olurdu? Siz kendiniz evrendeki tüm varlıkların sizin emrinizde olduğuna inanıyor musunuz? Siz kendiniz sizi isminizle çağıran herkese cevap vermekle yükümlü hissediyor musunuz? Reddedebileceğini söylediğimde, *çağrıcının emriyle demek istiyorum ,* çünkü düşük seviyedeki bir ruh, yüksek seviyedeki bir ruh tarafından tezahür etmeye mecbur bırakılabilir. (*Medyumların Kitabı ,* XXV. bölüm)

Spiritistler ruhlar üzerinde doğrudan bir güce sahip olmadıklarına ve Tanrı'nın izni

olmadan hiçbir şey elde edemeyeceklerine o kadar ikna olmuşlardır ki bir ruhu çağırdıklarında, *Yüce Tanrı'ya iyi bir ruhun benimle iletişim kurmasına izin vermesi için dua ediyorum derler ; ayrıca koruyucu meleğime bana yardım etmesi ve kötü ruhları uzak tutması için dua ediyorum derler. Ve belirli bir ruhu çağırdıklarında, Yüce Tanrı'ya falancanın ruhunun benimle iletişim kurmasına izin vermesi için dua ediyorum* derler . (*Medyumların Kitabı ,* bölüm XVII, no. 203)

15. Kilise tarafından çağrışımlara karşı formüle edilen suçlamalar bu nedenle Spiritizm için geçerli değildir, çünkü bunlar esas olarak Spiritizm'in hiçbir ortak noktası olmayan büyü uygulamalarına atıfta bulunur. Spiritizm bu tür uygulamaları Kilise kadar kınar, ancak aynı zamanda yüksek düzeyli ruhlara onlara layık olmayan bir rol vermez ve Tanrı'nın izni olmadan hiçbir şey istemez veya elde etmez.

Elbette, çağrışımları kötüye kullanan, onları bir oyun haline getiren, kendi kişisel çıkarlarını ilerletmek için ilahi amaçlarını bozan veya

cehalet, anlamsızlık, gurur veya hırs nedeniyle Doktrin'in gerçek ilkelerinden sapan bazıları olabilir. Ancak gerçek Spiritizm, ciddi Spiritizm, tıpkı gerçek dinin sahte inananları ve fanatizmin aşırılıklarını reddetmesi gibi, onları reddeder. Bu nedenle, Spiritizme kendisinin kınadığı suiistimalleri veya onu anlamayanların hatalarını yüklemek ne mantıklı ne de makuldür. Herhangi bir suçlama formüle etmeden önce, bunun haklı olup olmadığını bilmek gerekir. Bu nedenle, şunu söyleyeceğiz: Kilise'nin kınaması şarlatanlara ve spekülatörlere, büyü ve büyücülük uygulayıcılarına düşüyor - ve bunun da iyi bir nedeni var. Dini veya şüpheci eleştiri suistimalleri kategorize ettiğinde ve şarlatanlığı damgaladığında, aklı başında doktrinin saflığını geri kazandırmaktan başka bir şey yapmıyor, bu da kötü unsurların kökünü kazımaya yardımcı oluyor ve böylece görevimizi kolaylaştırıyor. Eleştirinin hatası, iyi ve kötüyü karıştırmaktır, ki bu da çoğu zaman bazılarının kötü niyeti ve çoğunun cehaleti yüzünden olur. Ancak, bu tür eleştirilerin yapmayı başaramadığı ayrımı,

diğerleri yapar. Her durumda, herhangi bir samimi Spiritistin katılacağı kötülüğe uygulanan kınama, Doktrini etkileyemez.

16. *sapkınların , dinsizlerin , sadıkların , suçluların ve suçsuzların* ilk çağrısına cevap veren gizemli varlıklar , ne Tanrı tarafından ne de hakikat ve kurtuluşun elçileri tarafından gönderilmişlerdir; fakat bunlar, hata ve cehennemin temsilcileri tarafından gönderilmişlerdir.”

Böylece, Tanrı iyi ruhların sapkınlara, dinsiz kişilere veya suçlulara, onları hatadan çekip ebedi yıkımdan kurtarmak için gelmesine izin vermez! Tanrı sadece onları daha da derinlere batırmak için cehennemin ajanlarını gönderir! Aynı zamanda, Tanrı sadece onları saptırmak için masumlara kötü varlıklar gönderir! Tüm melekler arasında -Tanrı'nın ayrıcalıklı yaratıkları arasında- kayıp ruhlara yardım edebilecek yeterince şefkatli bir varlık yok mudur!? O zaman bu varlıkların sergilediği parlak nitelikler, eğer bu nitelikler sadece kendi kişisel zevkleri içinse, ne işe yarar?

Tefekkürün zevklerine dalmışken, cehenneme giden ruhları görürlerse ama onları oradan uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmazlarsa gerçekten iyi melekler olabilirler mi? Ama bu tam olarak her şeye bollukla sahip olan ama dilenciyi kapısında açlıktan ölmeye terk eden bencil zengin bireyin resmi değil midir? Bu bencillik bir erdem olarak dikilmiş ve Ebedi Olan'ın ayaklarının dibine konmuş değil midir?

İyi ruhların sapkın ve dinsiz kişilere yardım edebilmesine şaşıyorsunuz. Böylece Mesih'in şu sözlerini unutuyorsunuz: "Doktora ihtiyacı olan, tamamen sağlıklı olan kişi değildir!"

İsa'nın zamanındaki Ferisilerden daha yüksek bir perspektiften mi görüyorsunuz? Ve eğer siz kendiniz bir inanmayan tarafından çağrılsaydınız, ona ahlaki yolu göstermeyi reddeder miydiniz? O zaman, iyi ruhlar sizin yapacağınızı yaparlar - onlara akıllıca öğüt vermek için dinsizlere yaklaşırlar. Mezardan gelen iletişimleri kınamak yerine, Tanrı'nın kararlarını övün ve İlahi'nin her şeye gücü yeten ve sonsuz iyiliğine hayran kalın.

17. Koruyucu meleklerin olduğu belirtiliyor, ancak vicdanın gizemli sesi veya ilham yoluyla kendilerini dinletemedikleri zaman, neden daha doğrudan ve fiziksel olan ve eğer böyle araçlar varsa duyuları etkileyebilen araçları kullanamıyorlar? Dahası, eğer her şey Tanrı'dan geliyorsa ve hiçbir şey Tanrı'nın izni olmadan gerçekleşmiyorsa, Tanrı'nın bu tür araçları sadece kötü ruhlara verirken iyi ruhlara bunları kullanma hakkını reddetmesi mümkün müdür? Eğer durum buysa, Tanrı'nın insanları mahvetmeleri için Şeytan'a koruyucu meleklere onları kurtarmaları için verdiğinden daha fazla güç verdiğini kabul etmek zorunda kalırdık.

Peki, Kilise'ye göre koruyucu meleklerin kendi başlarına yapamayacakları şeyi iblisler onlar için yapar. İblisler, sözde "cehennemsel" ruhsal iletişimler yoluyla, Tanrı'yı inkar edenleri Tanrı'ya, kötülüğe batmış olanları ise iyiliğe götürür. Bu "iblisler" bize Kilise'nin onları dönüştürmekte güçsüz olduğunu gösterdikten sonra Şeytan'ın gücüyle Tanrı'ya inanan milyonlarca insanın garip manzarasını sunar.

Daha önce hiç dua etmemiş insanlar, bu iblislerin talimatları sayesinde şimdi hararetle dua ediyor! Kaç tane gururlu, bencil ve ahlaksız insan alçakgönüllü, hayırsever ve ahlaklı oldu! Ve yine de bunun Şeytan'ın işi olduğunu söylüyorlar! Eğer durum buysa, Şeytan'ın bu tür insanlara meleklerin yaptığından daha iyi bir hizmet ve koruma sağladığı açıktır. Ancak, insanların bu tür fikirleri körü körüne kabul ettiğine inanmak için günümüzde insan yargısı hakkında çok kötü bir fikre sahip olmak gerekir. *Böyle bir doktrini temel taşlarından biri yapan bir din; Şeytanların, cehennemin, sonsuz azabın ve adaletsiz Tanrı anlayışının ortadan kaldırılması halinde temellerinden yıkılacağını ilan eden bir din, intihar eden bir dindir.*

18. Tanrı'nın insanlığı kurtarmak için Mesih'i gönderdiği ve böylece Tanrı'nın sevgisini kanıtladığı söylenir. Peki Tanrı onları daha sonra nasıl korumasız bırakabilirdi? Şüphesiz Mesih, insanlığa gerçeği öğretmek ve onlara daha iyi bir yol göstermek için gönderilen ilahi Mesih'ti. Ancak, onun gelişinden sonra kaç kişinin sözlerini

duyabildiğini, kaçının öldüğünü ve kaçının onları bilmeden öleceğini ve son olarak onları bilenlerin kaçının onları gerçekten uyguladığını sayın! Ayrıca, Tanrı'nın yaratıklarının kurtuluşunu her zaman isteyen Tanrı, yeryüzüne gelip büyük ve küçük, bilgili ve cahil, inanmayan ve inananlar arasında en mütevazı yerlere gittiklerinde, ilahi sözü duymamış olanlara gerçeği öğretecek başka elçiler neden göndermesin? Tanrı, İncil'i yayma çabasının yetersizliğini *doğrudan* ve *çok sayıda* öğretileriyle aşarak, onu anlamayanlar için anlaşılır kılmak amacıyla neden böyle elçiler göndermesin ki , böylece Tanrı'nın krallığının gelişini hızlandırsın? Fakat İsa'nın örneğini izleyerek bu elçiler körlerin gözlerini açmak, dinsizleri dönüştürmek, hastaları iyileştirmek ve sıkıntılı olanları teselli etmek için sayısız ordular halinde geldiklerinde, Kilise onları reddeder, yaptıkları iyiliği inkar eder ve onlara iblis der! Ferisilerin Mesih hakkındaki dili böyleydi. Ayrıca, onun Şeytan'ın gücüyle iyilik yaptığını da söylediler! O nasıl cevap verdi? "Bir ağacı meyvesinden tanırsın: kötü bir ağaç iyi meyve

üretemez."

Ferisilere göre İsa'nın meyvesi kötüydü çünkü o, kötü muameleyi yok etmek ve otoritelerini mahvedecek özgürlüğü ilan etmek için gelmişti. Eğer onların gururunu okşamak, bozuk uygulamalarını onaylamak ve güçlerini desteklemek için gelmiş olsaydı, Yahudilerin umut edilen Mesihi olarak kabul edilirdi. Ancak, Mesih yalnızdı, fakir ve güçsüzdü ve onlar, sözünü yok etmeyi umarak onu ölüme mahkûm ettiler - ancak sözü ilahi olduğu için hayatta kaldı. Ancak çok yavaş yayıldı ve on sekiz asır sonra sadece insanlığın onda biri tarafından biliniyor ve hatta öğrencileri arasında bile birçok bölünme oldu. Bu nedenle Tanrı, İsa'nın kutsal sözünü doğrulamak, tamamlamak, herkesin erişebileceği bir yere koymak ve yeryüzüne yaymak için Ruhları gönderdi ve ilahi merhametten dolayıydı. Ancak, Ruhlar yalnızca sesi sınırlı bir erişime sahip olacak tek bir adamda enkarne olmadılar; sayısızdırlar; her yere giderler ve kimse onları durduramaz. Öğretileri yıldırım hızıyla yayılıyor, çünkü kalbe ve akla hitap ediyorlar ve bu yüzden

en mütevazı insanlar tarafından bile anlaşılabiliyorlar.

19. Kilise, “Göksel habercilerin öğretilerini konuşma masaları gibi alçakça yollarla iletmeleri yakışıksız değil midir?” diye sorar. “Kendilerini önemsiz şeylerle eğlendirdiklerini, aydınlık evlerini terk edip, karşılarına çıkan ilk kişinin emrine girdiklerini varsaymak bir hakaret değil midir?”

İsa, bir ahırda doğmak için Babasının meskenini terk etmedi mi? Spiritizmin önemsiz uygulamaları yüksek mertebeli ruhlara atfettiği nerede söylendi? Tam tersine, Spiritizm tam tersini iddia eder; önemsiz olaylar yalnızca önemsiz ruhlar tarafından üretilir. Yine de, böylesi bir önemsizlik, ruh dünyasının varlığını kanıtlayarak ve o dünyanın resmedilen resimden çok farklı olduğunu göstererek birçok zihni etkilemiştir. Bu sadece bir başlangıçtı ve başlangıçtaki her şey gibi basitti. Ancak küçük bir tohumdan çıkan ağaç daha sonra dallarını büyük bir alana yayar. Beytüllahim'in alçak yemliğinin

dünyayı dönüştürecek sözü doğuracağını kim düşünebilirdi?

Evet! Mesih ilahi Mesih'tir; evet! Onun sözü hakikattir; evet! Bu söz üzerine kurulan din sarsılmaz olacaktır, ancak yalnızca en yüce öğretilerinin takip edilmesi ve uygulanması ve Mesih'in bize tanıttığı adil ve iyi Tanrı'nın taraflı, intikamcı ve zalim birine dönüştürülmemesi koşuluyla.

BÖLÜM XI

^M

Ölüleri Çağırmanın Yasaklanması

1. Kilise, ruh tezahürlerinin gerçekliğini hiçbir şekilde inkar etmez. Aksine, önceki alıntılarda gördüğümüz gibi, hepsini kabul eder ancak bunları yalnızca iblislerin müdahalesine bağlar. Ancak, İnciller'i onları yasaklamak için kullanan herkes yanılmış olur çünkü İnciller bu konu hakkında tek bir kelime bile söylemez. Başlıca, hakim olan argüman Musa'nın yasağıdır. Aşağıda, önceki bölümlerde alıntıladığımız aynı pastoral mektubun konuyu ele aldığı kelimeleri sunacağız:

“Onlarla (ruhlarla) doğrudan veya onları uyandıran ve sorgulayanların aracılığıyla ilişkiye girmek yasaktır. Musa Yasası, Yahudi olmayanlar

arasında kullanılan iğrenç uygulamaları ölümle cezalandırdı. *Levililer kitabında şöyle denir :* ‘Büyücüleri aramayın, falcılardan da bir şey öğrenmeye çalışmayın, yoksa onlara hitap ederek kendinizi kirletirsiniz’ (Lev. 19:31). ‘İçinde nekromantik veya pitonik bir ruh bulunan herhangi bir erkek veya kadın öldürülecektir; taşlanacaklar ve kanları başlarına düşecektir’ (Lev. 20:27). *Tesniye kitabında* şöyle belirtilir: ‘Aranızda falcılara danışan, rüya ve alametleri gözlemleyen, büyü, sihir veya büyü yapan, pitonik bir ruha sahip olanlara danışan veya gerçeği öğrenmek için ölülere danışan hiç kimse hayatta kalmasın. Rab bütün bu şeyleri iğrenç sayar ve senin gelişinle bu suçları işleyen milletleri yok edecektir' (Tesniye 18:10-12).”

2. Musa sözlerinin gerçek anlamını daha iyi anlamak için, önceki alıntılarda kısaltılmış olan metnin tamamını yeniden üretmek faydalı olacaktır. Böylece:

“Büyücüleri aramak için Tanrınızdan yüz

çevirmeyin; falcılara danışmaya kalkmayın, yoksa onlara giderek kendinizi kirletirsiniz. Ben Tanrınız RAB'bim” (Lev. 19:31).

“Kendisinde nekromantik veya pitonik bir ruh bulunan herhangi bir erkek veya kadın ölümle cezalandırılacak; taşlanacak ve kanları başlarına dökülecektir” (Lev. 20:27).

“Tanrınız RAB'bin size vereceği ülkeye girdiğinizde, kendinize dikkat edin; bu tür insanların iğrençliklerini taklit etmeyin. Aranızda *oğlunu veya kızını ateşten geçirerek arındırmayı düşünen ,* falcılara danışan, rüya ve uğursuzluk gören, büyü, sihir veya büyü yapan, büyücülük yapan, büyücülük veya büyü yapan, nekromantik veya pitonik ruhlara danışan, gerçeği öğrenmek için ölüleri kehanet etmeye veya onlara danışmaya çalışan olmasın. RAB bütün bu tür şeyleri iğrençlik sayar ve sizin gelişinizde bu tür suçları işledikleri için bütün bu halkları yok edecektir” (Tesniye 18:9-12).

3. Eğer Musa Yasası bu noktada bu kadar sıkı

bir şekilde gözetilmek zorundaysa, aynı şey diğer tüm noktalar için de aynı şekilde geçerli olmalıdır, çünkü neden çağrışımlar için geçerli olsun da diğer konular için geçerli olmasın? Tutarlılık gereklidir. Musa Yasası'nın belirli durumlarda artık çağımız ve geleneklerimizle uyuşmadığı kabul edildiğinden, aynı sebep ele aldığımız yasak için de geçerlidir.

Ayrıca, bu yasağı haklı çıkaran nedenleri tartışmalıyız - var olma nedenleri vardı - ancak bugün artık açıkça mevcut değiller. İbrani yasa koyucusu, halkının Mısır'da edindikleri tüm gelenekleri terk etmesini istiyordu; burada çağrışımlar kullanılıyordu ve kötüye kullanılıyordu, bu da İşaya'nın şu sözlerinde kanıtlanmıştır: "Mısır'ın ruhu kendiliğinden yok olacak ve Mısırlıların planlarını altüst edeceğim; putlarına, falcılarına ve büyücülerine danışacaklar" (İşaya 19:3).

Bu nedenle, İsrailliler yabancı uluslarla hiçbir ittifak kurmamalıydı. Bu kültürler arasında aynı

uygulamalarla karşılaşacaklardı ve yakında onlara karşı savaşacaklardı. Siyasi nedenlerle, Musa, İbrani halkının Mısır'da edinilenlerle temas noktaları olan tüm geleneklere karşı nefretini uyandırmak zorundaydı. Böyle bir nefreti teşvik etmek için, Musa'nın bu tür uygulamaları Tanrı tarafından kınanmış olarak anlamalarını sağlaması gerekiyordu; bu nedenle şu sözler: "Rab tüm bu tür şeyleri iğrençlik olarak görüyor ve *senin gelişinde* bu tür suçları işleyen ulusları yok edecek."

4. Musa'nın yasağı gayet haklıydı çünkü ölüleri anmak onlara karşı saygı, sevgi veya dindarlık duygularından kaynaklanmıyordu. Bunun yerine, şarlatanlık ve batıl inanç tarafından kullanılan alametler ve kehanetlere çok benzeyen bir falcılık aracıydı. Ancak Musa ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu gelenekleri kökünden sökemedi. Aynı peygamberin şu pasajında da görüldüğü gibi, bunlar bir iş nesnesine dönüştürülmüştü:

“Ve sana, ‘Büyücülere ve büyücülere danış, büyülerini mırıldanıyorlar’ dediklerinde, onlara cevap ver: ‘Her kavim kendi Tanrısına danışmaz mı? Ve biri ölülere diriler hakkında soru sormalı mı?’” (Yeşaya 8:19)

“Sihirli büyülerin sahteliğini görmenizi sağlayan benim; geleceği önceden haber vermeye çalışanların akılsız görünmesini sağlayan benim; bilgelerin aklını altüst eden ve boş bilgilerini boşa çıkaran benim” (Yeşaya 44:25).

“Gök cisimlerini seyreden, ayları sayarak kehanetlerde bulunan ve geleceği sana bildirmek isteyen o falcılar şimdi gelip seni kurtarsınlar. Onlar saman haline getirildiler ve ateş onları yedi. Canlarını yanan alevlerden kurtarmayacaklar. Yakıcı ateşten, kendilerini ısıtabilecekleri veya önünde oturabilecekleri hiçbir kömür kalmayacak. Kendinizi bu kadar gayretle adadığınız bütün bu şeylerin sonu budur. Gençliğinizden beri sizinle iş yapan o *tüccarlar* ortadan kaybolacak ve sizi kötülüklerinizden kurtarmak için birer birer

bulunmayacaklar” (Yeşaya 47:13-15).

“Babil’in bakire kızı, Keldanilerin kızı” (ayet 1) alegorik figürünü kullanarak hitap ediyor . Falcıların monarşinin çöküşünü engelleyemeyeceğini belirtiyor. Sonraki bölümde İsraillilere doğrudan hitap ediyor:

“ Ey ötekiler, buraya gelin, büyücünün çocukları, zina edenin ve fahişenin çocukları. Kiminle alay ediyorsunuz? Ağızlarınızı kime açıyorsunuz ve zalim dillerinizi kime çıkarıyorsunuz? Siz sapık çocuklar ve reddedilmiş piçler değil misiniz? Yapraklarla kaplı her ağacın altında tanrılarınızda teselli arıyorsunuz ve *bebeklerinizi* sarkan kayaların altındaki vadilerde kurban ediyorsunuz. Güveninizi vadinin kayalarına koydunuz; onların onuruna içki sunuları döktünüz; onlara kurbanlar sundunuz. Bütün bunlardan sonra, öfkem size karşı alevlenmez mi?” (Yeşaya 57:3-6).

Bu sözler kesindir ve o zamanlar çağrışımların falcılık amacıyla yapıldığını ve aynı

zamanda büyü ve sihir uygulamalarıyla ilişkili bir iş olduğunu açıkça gösterir; hatta bunlara insan kurban etme eşlik ederdi. Bu nedenle Musa bu tür şeyleri yasaklamakta ve Tanrı'nın bunlardan nefret ettiğini iddia etmekte haklıydı. Bu tür batıl inançlı uygulamalar Orta Çağ boyunca bile devam etti, ancak bugün akıl ön plana çıkıyor ve Spiritizm, mezarın ötesindekilerle ilişkilerin yalnızca ahlaki, teselli edici ve dini amacını göstermeye başladı. Sonuç olarak, Spiritistler "tanrıları onurlandırmak için çocuk kurban etmez veya içki sunuları yapmazlar"; Tanrı'nın insanlıktan akıllıca gizlediği geleceği kehanet etmek için gök cisimlerine, ölülere veya büyücülere danışmazlar; bazılarının sahip olduğu ruhlarla iletişim kurma yeteneğini bir iş haline getirmenin herhangi bir biçimini reddettikleri için; merak veya açgözlülük tarafından değil, dindarlık duygusu ve öğrenme, kendilerini geliştirme ve acı çeken ruhları rahatlatma arzusu tarafından motive edildikleri için, Musa'nın yasağı hiçbir şekilde onlarla ilgili değildir. Spiritistlere karşı şikayette bulunanlar, İncil sözcüklerinin

anlamını daha derinlemesine araştırsalardı, İbraniler arasında yaşananlar ile Spiritizm ilkeleri arasında hiçbir benzerlik olmadığını fark ederlerdi. Dahası, Spiritizm, Musa'nın yasağını motive eden her şeyi kınar; ancak, yeni fikirlerle savaşmak için argümanlar bulma konusundaki kör arzularında, muhalifleri bu argümanların tamamen hatalı olduğunu algılamazlar.

Çağdaş ceza hukuku, Musa'nın bastırmayı amaçladığı tüm suistimalleri cezalandırır. Ancak, eğer suçlulara karşı nihai cezayı ilan ettiyse, bunun nedeni böylesine asi bir halkı yönetmek için sert araçlara ihtiyaç duymasıydı. Dahası, bu ceza Musa Kanunu'nda sürekli olarak mevcuttu çünkü baskı aracı olarak seçilebilecek başka pek bir şey yoktu. Çölde ne hapishaneler ne de ıslah kurumları vardı ve halkı salt disiplin cezasından korkan bir yapıya sahip değildi. Ayrıca, Musa cezaları günümüzde bizim yapabildiğimiz gibi derecelendiremezdi. Bu nedenle, ölüleri çağırmanın suçluluk derecesini kanıtlamak için cezanın şiddetine güvenmek hatalıdır. Musa

Kanunu'na saygıdan dolayı, ölüm cezasının öngörüldüğü tüm konularda idam cezasını sürdürmek gerekli midir? Neden bu özel maddeyi ısrarla gündeme getiriyorsunuz da, aynı zamanda Tesniye kitabının, *kâhinlerin dünyevi mallara sahip olmalarını ve mirastan pay almalarını yasaklayan* bölümünün başlangıcı hakkında sessiz kalıyorsunuz , çünkü Rab onların asıl mirasıdır *?* (Tesniye 28:1-2)

5. Musa Yasası'nda iki ayrı bölüm vardır: Sina Dağı'nda ilan edilen Tanrı'nın yasası ve halkın gelenek ve karakterine uyarlanmış medeni veya ceza yasası. İlk yasa değişmezken, ikincisi zamanla değişir ve 19. yüzyıl Fransa'sında Charlemagne'nin Capitularies'i tarafından yönetilmemiz gerektiği gibi, çöldeki Yahudilerle aynı araçlara göre yönetilmemiz kimsenin aklına gelmezdi · Örneğin, bugün Musa Yasası'nın şu maddesini yeniden canlandırmayı kim düşünürdü: "Bir boğa bir erkeği veya kadını boynuzlayarak öldürürse, boğa taşlanarak öldürülsün ve hiç kimse etini yemesin; ancak boğanın sahibi suçsuz

bulunacaktır"? (Çıkış 21: 28 vd.).

Bize çok saçma gelen bu maddenin tek amacı boğayı cezalandırmak ve sahibini masum tutmaktı ve sadece kazaya neden olan hayvanın sahibinin daha dikkatli olmasını sağlamak için müsadere edilmesini gerektiriyordu. Boğanın kaybı sahibinin cezasıydı ve çoban bir halk için çok ağır olurdu. Başkalarının da aynı yanlışın olmasına izin vermesini engellerdi. Ancak, kayıp kimseye fayda sağlamadı çünkü boğanın etini yemek yasaktı. Diğer maddeler sahibinin sorumlu olduğu durumları öngörüyor.

Musa'nın yasalarında her şeyin bir var olma nedeni vardı, çünkü her şey en ince ayrıntısına kadar öngörülmüştü. Ancak biçim ve temel, olayın koşullarına uyarlanmıştı. Musa bugün geri dönüp medeni bir Avrupa ulusuna yeni bir yasa verecek olsaydı, İbranilerin yasasını vermezdi.

6. Musa'nın tüm yasalarının ve Sina'da alınanların Tanrı adına dikte edildiği itirazı yapılabilir. Ancak, eğer hepsini ilahi kökenli

olarak kabul edersek, emirler neden On Emir ile sınırlıdır? Aradaki farkın nedeni nedir? Eğer tüm yasalar Tanrı'dan kaynaklanmışsa, hepsi eşit derecede zorunludur; o zaman neden hepsine uyulmuyor? Örneğin, İsa'nın kendisinin tabi olduğu ve kaldırmadığı sünnet neden korunmuyor? Tüm eski yasa koyucuların yasalarına daha fazla yetki vermek için onlara ilahi bir köken atfettikleri unutuluyor. Musa, halkının karakteri nedeniyle böyle ilahi bir desteğe diğerlerinden daha çok ihtiyaç duyuyordu ve buna rağmen onları yasasına uymaya zorlarken bu kadar zorluk çekiyorsa, yasalarını kendi adına ilan etmiş olsaydı durum ne kadar kötü olurdu.

İsa, Musa Kanununu değiştirmek için gelmedi mi ve kendi kanunu Hıristiyanlar için kanun haline gelmedi mi? Şöyle demedi mi: Biliyorsun, eskilere şöyle şöyle bir şey söylendi, ama ben şimdi sana daha fazlasını söylüyorum? Peki Sina kanununa dokundu mu? Kesinlikle hayır; bunu onayladı ve tüm ahlaki doktrini bunun daha da geliştirilmiş bir halinden başka bir şey

değil. İsa hiçbir yerde ölüleri çağırma yasağına değinmedi. Yine de, öğretilerinden çıkarması için çok ciddi bir konuydu, oysa daha ikincil olan diğerlerine değinmişti.

7. Özetle, Kilise'nin Musa Kanunu'nu İncil Kanunu'nun üstüne koyup koymadığı; başka bir deyişle, Hristiyan'dan daha Yahudi olup olmadığı sorusudur. Tüm dinler arasında, Yahudiliğin Spiritizme en az karşı çıktığına dikkat çekmek gerekir çünkü Yahudilik, ölülerle ilişkilere karşı Musa Kanunu'na başvurmaz, bu da Hristiyan mezheplerinin kendilerinin dayandığı bir kanundur.

8. Başka bir çelişki daha var: Eğer Musa ruhların çağrılmasını yasakladıysa, bunun sebebi gerçekten ortaya çıkabilmeleriydi, aksi takdirde yasak gereksiz olurdu. Dolayısıyla, eğer o zamanlar tezahür edebiliyorlarsa, bugün de bunu yapabilirler ve eğer onlar ölülerin ruhlarıysa, o zaman onlar yalnızca iblisler değildir; ayrıca, Musa iblislerden hiç bahsetmemiştir.

Dolayısıyla bu durumda Musa Yasası'na mantıksal olarak dayanamayacağımız açıktır çünkü bu yasa Hristiyanlığı yönetmez ve zamanımızın geleneklerine uygun değildir. Yine de, Musa Yasası'nın bazılarının ona verdiği kadar otoriteye sahip olduğunu varsaysak bile, az önce gördüğümüz gibi, bu yasa Spiritizme uygulanmaz.

Musa'nın yasağının ölüleri sorgulamayı gerektirdiği doğrudur, ancak yalnızca ikincil olarak büyücülük uygulamalarına bir aksesuar olarak. Falcı ve büyücü ile birlikte *sorguya çekme kelimesi, İbraniler arasında çağrıların bir falcılık aracı olduğunu gösterir.* Ancak, Spiritistler ölüleri yasadışı vahiyler almak için değil, onların bilge öğütlerini almak ve acı çekenler adına rahatlama aramak için çağırırlar. Açıkçası, İbraniler mezardan bu tür iletişimleri böyle bir amaç için kullanmış olsalardı, o zaman Musa bu uygulamayı yasaklamak yerine bunu teşvik ederdi çünkü bu tür iletişimler halkına büyük fayda sağlardı.

9. Elbette, Spiritist toplantılarını büyücüler

veya nekromansörler ve medyumlar olarak tanımlayan nüktedan veya kötü niyetli eleştirmenler olsa da, şarlatanlar bazen *Spiritizm adını* , kendisinin kınadığı aptalca uygulamalarla karıştırmış olsalar da, Spiritist toplantılarının özünde ahlaki ve ciddi doğasının farkında olan birçok insan vardır. Tüm insanlar için yazılmış olan Doktrin, her türlü suistimale karşı yeterince protesto eder, böylece iftira gerçekten hak edenlerin üzerine düşer.

10. Çağrıştıran, külleri karıştırılmaması gereken ölülere karşı saygısızlık olduğunu gösterir. Bunu kim söylüyor? El ele veren iki karşıt kamptan gelen düşmanlar: *ruhlara inanmayan inanmayanlar ve ruhlara inanmalarına rağmen kendilerini tezahür ettiremediklerini ve tezahür edenin aslında Şeytan olduğunu* iddia edenler .

Bir çağrı dinsel ve saygılı bir şekilde yapıldığında, ruhlar meraktan değil, sevgi ve sempatiden ve samimi bir eğitim ve ahlaki gelişim arzusundan dolayı çağrıldığında, bireyleri

öldükten sonra çağırmanın, onları hayattayken çağırmaktan daha fazla saygısızlık olabileceğini görmüyoruz . Ancak, bu itiraza karşı bir başka kesin yanıt daha var, o da ruhların kendiliğinden, zorlama olmadan ve çoğu zaman çağrılmadan bile ortaya çıkmasıdır. Ayrıca, insanlarla iletişim kurmaktan duydukları memnuniyeti anlatırlar ve bazen geride bıraktıkları kişiler tarafından unutulduklarından yakınırlar. Ruhların huzuru bozulursa veya çağrılmaktan hoşlanmazlarsa, kesinlikle bunu söylerler ve tezahür etmezler, ancak özgür oldukları için, bize ne zaman cevap verirlerse, bu çağrıyı kabul ettikleri içindir.

11. İddia edilen bir başka neden daha vardır: "Ruhlar, ilahi adaletin kendilerine atadığı yerde, yani cehennemde veya cennette kalırlar." Sonuç olarak, cehennemde olanlar, iblisler bunu yapmakta tamamen özgür olsalar bile, oradan ayrılamazlar. Cennetteki ruhlar, mutluluklarına tamamen dalmışlardır; ölümlülerden çok daha üstündürler ve onlar, onlarla ilgilenmek için ve öyle mutludurlar ki, burada bıraktıkları aileleri ve

arkadaşlarının çıkarı için bu sefalet dolu dünyaya asla geri dönmezler. Bu ruhlar, sindirimlerinin etkilenmemesi için fakirlerden gözlerini kaçıran zenginlere benzemiyor mu? Eğer durum böyle olsaydı, bencilliğin bir ödülü olacağı için, böylesine yüce bir mutluluğa layık olmazlardı. Dahası, hala arafta olanlar vardır, ancak onlar acı çeken ruhlardır ve her şeyden önce kendi kurtuluşlarını düşünmelidirler. Bu nedenle, ne ilki ne de ikincisi çağrımıza cevap verebilir; yalnızca Şeytan onların yerine tezahür edebilir. Dolayısıyla eğer onlar kendileri gelemiyorlarsa, bizim onların dinlenmelerini bozmamız için bir kaygımız yoktur.

12. Burada başka bir sorun ortaya çıkıyor. Eğer mutlu ruhlar ölümlülere yardım etmek için görkemli konaklarını terk edemiyorlarsa, Kilise neden mümkün olan en büyük mutluluğun tadını çıkarıyor olması gereken azizlerin yardımına başvuruyor? Neden sadıklara hastalık, sıkıntı ve felaketlere karşı korunma durumlarında onları çağırmalarını tavsiye ediyor? Kiliseye göre, azizler ve Meryem Ana neden vizyonlarda bireylere görünüyor ve mucizeler gerçekleştiriyor? Böylece,

yeryüzüne inmek için cenneti terk ediyorlar. Eğer cennette yüksekte olanlar oradan ayrılabiliyorsa, neden daha düşük bir yerde olanlar ayrılamıyor?

13. Kâfirlerin ruhların tezahürünü inkar etmeleri, ruhların ilk etapta var olduğuna inanmadıkları için anlaşılabilir bir durumdur; ancak tuhaf olan, inançları tam olarak ruhun varlığına ve geleceğine dayananların, *onun varlığını kanıtlamanın araçlarına öfkeyle karşı çıkmaları ve bunun imkansız olduğunu göstermek için her türlü çabayı göstermeleridir!* Ancak, ruhun varlığına en fazla ilgi duyanların, şüphecileri çürütülemez kanıtlarla çürütme araçlarını, İlahi Takdirin bir lütfu olarak sevinçle kabul etmeleri doğal görünüyor, çünkü aslında dini inkar edenler onlardır. Bunlar, sadıkların sürüsünü yok eden inançsızlık çığından sürekli olarak yakınırlar; ancak bununla mücadele için en güçlü araçlar kendilerine verildiğinde, onu inkarcıların kendilerinden daha inatla reddederler. Sonra bu tür kanıtlar şüpheye yer bırakmayacak kadar çoğaldığında, konunun hiç tartışılmasını yasaklama gibi en üst yaklaşıma

başvururlar ve pozisyonlarını, hiç kimsenin hatırlamadığı ve ona sahip olmadığı bir anlam yüklemeyi şiddetle amaçladıkları Musa Yasası'nın bir maddesiyle haklı çıkarmaya çalışırlar. Ve böyle bir keşiften o kadar sevinç duyarlar ki, bu aynı maddenin aslında Ruhçu Doktrin için bir haklı çıkarma olduğunu fark etmezler.

14. Ruhlarla ilişkileri kınamak için öne sürülen nedenlerin hiçbiri ciddi bir inceleme altında dayanamaz. Buna karşı çıkmalarındaki hevesten, konuyla ilgili büyük kişisel çıkarı çıkarmak kolaydır; aksi takdirde, bu kadar ısrarcı olmazlardı. Tüm mezheplerin ruh tezahürlerine karşı böyle bir haçlı seferi gözlemlerken, onlardan neredeyse dehşete düştükleri söylenebilir . *Gerçek* neden, ruhların şeyleri çok daha net görmeleri nedeniyle, kiliselerin gizli tutmayı tercih ettiği noktalar hakkında insanları aydınlatabilecekleri ve insanların diğer dünyanın nasıl olduğunu ve *o yerdeki hem şanslı hem de talihsizlerin gerçek koşullarını tam olarak bilmelerini sağlayabilecekleri korkusu olabilir .* Bu yüzden bir çocuğa, "Boogie adam yüzünden oraya

gitme," veya yetişkinlere, "Ruhları uyandırma, çünkü sana sadece Şeytan cevap verecektir," denir. Ancak bunun bir önemi yok. İnsanların onları uyandırmasını engellemeye çalışabilirler, ancak insanların yanına gelmelerini ve ışığı çuvalın altından çıkarmalarını engelleyemezler.

Mutlak hakikati savunan inancın o ışıktan korkmasına gerek yoktur; çünkü ışık hakikati parlatır; şeytan hakikate karşı galip gelemez.

15. Mezardan gelen iletişimleri reddetmek, gelecekteki yaşam ve bu iletişimlerin bize sunduğu örnekler hakkında bilgi sahibi olmaktan kaynaklanan en güçlü öğrenme araçlarını reddetmekle aynıdır. Dahası, deneyim bize kusurlu ruhları kötülükten çevirerek ve acı çekenlerin maddeden uzaklaşmalarına ve kendilerini geliştirmelerine yardımcı olarak yapabileceğimiz iyiliği öğretti. Bu nedenle, acı çeken ruhlarla iletişim kurmayı yasaklamak, onlara sağlayabileceğimiz ve sağlamamız gereken yardımdan onları mahrum bırakmaktır. Bir ruhun

aşağıdaki sözleri, hayırsever bir amaç için yapıldığında çağrışımın etkilerini harika bir şekilde özetlemektedir:

“Her acı çeken ve talihsiz ruh, düşüşünün nedenini ve yenik düştüğü çılgınlıkları size anlatacaktır; size umutlarını, mücadelelerini ve korkularını; pişmanlıklarını, acısını ve çaresizliğini anlatacaktır; size haklı olarak hoşnutsuz olan Tanrı’nın, suçluyu şiddetle cezalandırdığını gösterecektir. Bunu duyduğunuzda, ruha karşı şefkat ve kendiniz için korku ile hareket edeceksiniz. Ve eğer onun şikayetlerini takip ederseniz, Tanrı’nın onu gözden kaybetmediğini, her zaman tövbe eden günahkarı beklediğini ve ona doğru ilerlemeye başlar başlamaz kollarını açacağını göreceksiniz. Suçlunun ilerlemesini göreceksiniz, buna katkıda bulunmanın mutluluğunu ve ihtişamını yaşayacaksınız; bunu, her gün ilgilendiği yaranın iyileşmesini gören cerrahın endişesiyle takip edeceksiniz” (Bordeaux, 1861).

Bölüm İki

Örnekler[LVI]

- Chapter I — Geçit
- Chapter II
- Chapter III — Mutlu Ruhlar
- Chapter IV
- Chapter V
- Chapter VI — Ortalama Ruhlar
- Chapter VII
- Chapter VIII — Acı Çeken Ruhlar

İntiharlar

Tövbekar Suçlular

Sertleşmiş Ruhlar

Dünyevi Kefaret

LVIBölüm 2, gerçek ruh iletişimlerinin sayısız örneğini içerir. Alındıkları döneme uygun olarak ve kişisel doğalarını korumak için, Kardec'in metin bölümlerinde koruduğumuz halde, bunları çevirirken kapsayıcı bir dil kullanmadık. - Tr.

BÖLÜM I

■AY

Geçit

1. Gelecek yaşam hakkında kesin olmak, bu yaşamdan diğerine geçiş konusunda endişeli olmayı dışlamaz. Ölümden per se korkmayan birçok insan vardır, ancak korktukları şey geçiş anıdır. Bu geçiş sırasında acı çeker miyiz, çekmez miyiz? Onları endişelendiren budur ve haklı olarak, çünkü kimse bu geçişten kaçamaz. Kişi bu dünyadayken herhangi bir yolculuğu reddedebilir, ancak söz konusu durumda hem zengin hem de fakir bu yolculuğu yapmak zorunda kalacaktır ve eğer acı verici bir yolculuksa ne statü ne de servet acısını hafifletemez.

2. Bazı ölümlerin huzurunu ve diğerlerinin korkunç acı dolu çırpınışlarını görünce, o anın hislerinin her zaman aynı olmadığını çok iyi görebiliriz. Ama bu konuda bizi kim aydınlatabilir? Ruhun bedenden ayrılmasının

fizyolojik olgusunu kim tarif edebilir? O yüce anın izlenimlerini kim anlatabilir? Bu konuda bilim ve dinin söyleyecek hiçbir şeyi yoktur.

Ama neden yapmıyorlar? Çünkü ruh ve madde arasındaki ilişkiyi yöneten yasaları anlamada yetersizler; biri ruhsal yaşamın eşiğinde dururken diğeri maddi yaşamın eşiğinde durur. Spiritizm, her ikisi arasındaki birleşmenin kesişme noktasıdır ve yalnızca Spiritizm, bize geçişin nasıl gerçekleştiğini söyleyebilir, ister ruhun doğası hakkında sunduğu olumlu fikirlerden, ister yeryüzündeki yaşamı geride bırakmış olanların verdiği bilgilerden dolayı olsun. Ruhu bedene bağlayan akışkan bağı anlamak, bunun ve diğer birçok olgunun anahtarıdır.

3. Hareketsiz maddenin duyarsız olduğu bir gerçektir; sadece ruh acı ve haz duyumları deneyimler. Yaşam boyunca, her fiziksel parçalanma ruh üzerinde etki eder ve ruh da buna karşılık daha acı verici veya daha az acı verici bir izlenim alır. Acı çeken beden değil ruhtur. Beden başlı başına bir acı aracından başka bir şey

değildir - ruh onu gerçekten hisseder. Ölümde ruhtan ayrıldığında, beden isteğe göre sakatlanabilir ve hiçbir şey hissetmez. Ruh bedenden izole edilmiştir ve artık bedenin yıkımının hiçbir etkisinden etkilenmez. Ruhun kendine ait duyumları vardır ancak bunların kaynağı elle tutulur madde değildir.

Perispirit, ruhun akışkan zarfıdır ve ölümden önce veya sonra ondan ayrı değildir. İkisinin birlikte bir bütün oluşturduğu söylenebilir, çünkü biri diğeri olmadan düşünülemez. Dünyevi yaşam sırasında, perispiritüel sıvı bedenin her noktasına nüfuz eder ve ruhun fiziksel duyumları için bir araç görevi görür, oysa ruh beden üzerinde etki etmek ve hareketlerini yönlendirmek için perispirit aracılığıyla çalışır.

4. Organik yaşamın yok olması, onları birbirine bağlayan akışkan bağlantıyı koparark ruhun bedenden ayrılmasını sağlar; ancak bu süreç asla aniden gerçekleşmez. Perispiritüel sıvı, tüm organlardan azar azar ayrılır, böylece ayrılma ancak perispiritin tek bir atomu bile bedenin

herhangi bir molekülüne bağlanmadığında tamamlanmış ve kesin olur. *Ruhun o anda deneyimlediği acı verici his, doğrudan beden ve perispirit arasındaki temas noktalarının sayısından kaynaklanır ve bu da ayrılmanın daha büyük veya daha az zorluğunu veya yavaşlığını belirler.* Ölümün daha acı verici mi yoksa daha az acı verici mi olduğunun koşullara bağlı olduğunu belirtmeye gerek yok. Şimdi bu tür koşulların ne olabileceğini belirleyeceğiz.

5. Öncelikle, sınırları içerisinde sonsuz sayıda varyasyonun bulunduğu uç durumlar olarak görebileceğimiz şu dört durumu belirleyelim: 1) Eğer organik hayatın sona ermesi anında, perispiritin kopuşu tamamlanmışsa, ruh kesinlikle hiçbir şey hissetmeyecektir; 2) Eğer o anda iki unsurun birleşimi hâlâ tam güçteyse, ruha çok acı veren bir tür kopuş meydana gelecektir; 3) Eğer birleşme zayıfsa, ayrılma kolay olacak ve şok olmadan gerçekleşecektir; 4) Eğer organik hayatın tamamen sona ermesinden sonra, bedenle perispirit arasında hâlâ birkaç temas noktası varsa, ruh, bağ tamamen çözülene kadar bedenin

ayrışmasının etkilerini hissedecektir.

Bu gerçeklere dayanarak, ölüme eşlik eden acı, bedeni perispirite bağlayan yapışkan güce bağlı olacaktır. Bu gücü zayıflatmaya yardımcı olabilecek her şey, ayrılma sürecinin hızını artırarak geçişi daha az zor hale getirir. Son olarak, ayrılma zorlanmadan gerçekleşirse, ruh hiçbir şekilde hoş olmayan bir his yaşamayacaktır.

6. Bedensel yaşamdan ruhsal yaşama geçişte, bir başka kritik derecede önemli olgu meydana gelir: karışıklık hali. [LVII]Bu süre zarfında, ruh, yeteneklerini geçici olarak felç eden ve hissettiği duyumları en azından kısmen etkisizleştiren bir tür uyuşukluk yaşar. Ruh, tabiri caizse, katalepsi halindedir, çünkü neredeyse hiçbir zaman ölümün son nefesinin bilinçli olarak farkında değildir. *Neredeyse hiçbir zaman diyoruz ,* çünkü ruhun bilinçli olarak kopuşu algılayabildiği durumlar vardır, bunu yakında tartışacağız. Ölüm anındaki karışıklık hali bu nedenle normal olarak kabul edilebilir ve birkaç saatten uzun yıllara kadar

LVII *Ruhların Kitabı'nın 2. bölümünün 3. bölümüne* bakınız : Ölümden sonra ruhun karışıklık hali. - Tr.

değişen belirsiz bir süre boyunca sürebilir. Ruh yavaş yavaş kendini kurtarırken, birinin derin bir uykudan uyandığı zamana benzer bir haldedir: düşünceleri karışık, belirsiz ve belirsizdir; şeyler sisin içinden algılanır, ancak yavaş yavaş görüş netleşir ve hafıza geri gelir. Bazı ruhlar için bu uyanış süreci huzurludur ve keyifli duyumlar içerir; Ancak bazılarında durum oldukça farklıdır: dehşet ve kaygı doludur, korkunç bir kabus etkisi yaratır.

7. Ölümün son nefesi bu nedenle en acı verici an değildir, çünkü ruh genellikle bunun farkında bile değildir; ancak, ruh o andan önce ölüm sancıları sırasında bedenin maddesinin parçalanmasından ve sonrasında da karışıklık halinin kaygısından acı çekebilir. Bu durumun her zaman kural olmadığını hemen eklemek isteriz çünkü acının yoğunluğu ve süresi (daha önce belirttiğimiz gibi) beden ile perispirit arasındaki yakınlığın doğrudan bir sonucudur. [LVIII]Sonuç olarak, yakınlık ne kadar büyükse, ruhun kendini kurtarma çabaları o kadar zor ve uzun olacaktır.

LVIIIPerispirit (Ruh Bedeni): Sorular 93-95, *Ruhların Kitabı.* - Tr.

Bağlantının o kadar zayıf olduğu kişiler vardır ki, kopuş kendiliğinden, doğal olarak gerçekleşir; ruh, gövdeden düşen olgun bir meyve gibi bedenden ayrılır. Huzurlu ölümler ve sakin uyanışlar böyledir.

8. Ayrılmanın daha büyük veya daha az zorluğunun ardındaki temel neden, ruhun ahlaki durumudur. Beden ile perispirit arasındaki yakınlık, ruh ile madde arasındaki bağlanma ile orantılıdır ve bu, yaşamın sunduğu maddi zevkleri yalnızca ve sadece meşgul eden bireylerde en belirgindir. Öte yandan, kendilerini önceden ruhsal yaşamla özdeşleştiren saf ruhlarda, böyle bir bağlanma neredeyse yoktur. Ve ayrılmanın yavaşlığı ve zorluğu, ruhun saflık ve maddi olmayanlaşma derecesinin bir sonucu olduğundan, ayrılmayı kolay veya zor, hoş veya acı verici kılmak bize bağlıdır.

Dolayısıyla ister bir teori olarak, ister bir gözlem sonucu olsun, ölüm türünün ruhun son an duyumları üzerindeki etkisini incelemek kalıyor bize.

9. Yaşlılık veya hastalık nedeniyle yaşam güçlerinin tükenmesinden kaynaklanan doğal ölümde, kopuş ölümden önceki zaman içinde gerçekleşir. Ruhu maddi olmaktan çıkmış ve düşünceleri dünyevi meselelerden kopmuş bireyler için kopuş gerçek ölümden önce neredeyse tamamlanır; yani, beden hala organik hayata sahip olsa da, ruh zaten ruhsal hayata girmiştir ve bedene yalnızca son kalp atışıyla kolayca kopan çok kırılgan bir kordonla bağlıdır. Böyle bir durumda, ruh çoktan berraklığını geri kazanmış olabilir ve kendisini özgürleştirdiği için mutlu olduğu bedenden yaşamın sönmesine bilinçli olarak tanıklık edebilir. Böyle bir ruh için, neredeyse hiçbir karışıklık hali yoktur; bunun yerine, hal huzurlu bir uyku anından ibarettir. Tarif edilemez bir umut ve mutluluk duygusuyla uyanır.

Ancak, ruhtan çok bedene göre yaşamış ve ruh yaşamının onlar için hiçbir anlamı olmamış - hatta gerçekliklerinin bir parçası bile olmamış- maddeci ve duyusal bireylerde her şey maddi

bağların *sıkılaşmasına katkıda bulunmuştur* . Yaşam boyunca onları gevşetmek için hiçbir şey yapılmamıştır, bu yüzden ölüm geldiğinde, sürekli çaba gerektirmesine rağmen, sonunda kopuş gerçekleşir. Ölüm sancıları, dirençli kordonu kırmak için bağlanmak ile bedene tutunmaya çalışmak arasında gidip gelen ruhun mücadelesinin işaretidir; yine de, karşı konulamaz bir güç ruhu molekül molekül şiddetle sarsar.

10. Ruh bedensel yaşama ne kadar çok sarılırsa, onun ötesini o kadar az görür. Yaşamın kaçtığını hisseder ve ona tutunmak ister. Onu dışarı çeken güçlere teslim olmak yerine, tüm gücüyle direnir ve böylece mücadeleyi günler, haftalar ve aylar boyunca uzatabilir. Elbette bu süre zarfında ruh tam bir berraklığa sahip olmaz, çünkü karışıklık hali aslında gerçek ölümden çok önce başlamıştır; ancak bu, daha az acı çektiği anlamına gelmez ve kendisini içinde bulduğu zihinsel boşluk hali ve bundan sonra ne olacağına dair belirsizlik, acısını artırır. Ölüm gelmiştir ama hiçbir şey bitmez; karışıklık devam eder. Ruh,

yaşadığını hisseder, ancak bu yaşamın fiziksel mi yoksa ruhsal mı olduğunu bilmez. Perispirit ile beden arasındaki son bağlantılar kopana kadar mücadele etmeye devam eder. Ölüm, bedenin çektiği hastalığa son vermiş, fakat sonuçlarını durdurmamıştır. Öyle ki, beden ile perispirit arasında temas noktaları olduğu sürece, ruh bu sonuçlardan etkilenmeye ve bunlardan acı çekmeye devam eder.

11. Maddi olmayan ruh için durum, en korkunç zayıflıklar durumunda bile belirgin şekilde farklıdır. Oldukça kırılgan hale geldiğinden, ruhu bedene bağlayan akışkan bağlar kolayca kopar. Dahası, zihinsel olarak ve bazen gerçekten önceden gördüğü geleceğe olan güveni, zayıflıklarını bir deneme ve ölümü bir kurtuluş olarak görmesini sağlar; bu nedenle acısını hafifleten zihinsel dinginlik ve teslimiyet. Ölümden sonra, bağlar anında koptuğunda, hiçbir acı verici tepki hissetmez. Uyandığında, özgür, canlanmış, ağır bir yükten kurtulmuş ve artık acı çekmek zorunda kalmadığı için çok mutlu hisseder.

12. Şiddetli ölümde durum tam olarak aynı değildir. Daha önce beden ve perispirit arasında bir ayrılığa yol açan kısmi bir parçalanma olmadığından, organik yaşam hala tam olarak yürürlükteyken aniden koparılır. Perispiritin ayrılması ancak ölümden sonra başlar ve böyle bir durumda, diğerlerinde olduğu gibi, bu bir anda gerçekleşemez. Ruh şaşırır ve sersemler, ancak hala düşünebildiğini algılayarak hala hayatta olduğuna inanır. Bu yanılsama, yeni durumunu anlayana kadar sürer. Bedensel ve ruhsal yaşam arasındaki bu tür aracı durum, çalışma için en ilginç konulardan biridir çünkü akışkan bedenini fiziksel bedeni sanıp organik yaşamın tüm duyumlarını deneyimleyen bir ruhun tuhaf durumunu sunar. Böyle bir durum, ruhun karakterine, bilgisine ve ahlaki gelişiminin derecesine bağlı çeşitli nüanslar gösterir. Ruhu arınmış olanlar için bu durum sadece kısa bir süre devam eder, çünkü kopuş her zaman önceden başlar, böylece en beklenmedik ölüm bile sadece tamamlanmasını hızlandırır. Ancak diğerleri için yıllarca sürebilir. Bu durum sıradan ölüm

vakalarında bile oldukça sık görülür. Bazıları için - ruhun ahlaki niteliklerine bağlı olarak- acı verici hiçbir şey sunmazken, diğerleri için korkunç bir durumdur. Özellikle intihar vakalarında bu durum en acı vericidir: beden tüm lifleriyle perispirite bağlı kalır ve böylece bedenin tüm kasılmaları ruhta yankılanır ve korkunç acılar çeker.

13.Ölüm anında ruhun durumu şu şekilde özetlenebilir: perispiritinin kopuşu ne kadar yavaş olursa, ruh o kadar çok acı çeker. Kopuşun hızı, ruhun ahlaki gelişim derecesine bağlıdır. Temiz bir vicdana sahip maddi olmayan ruh için ölüm, acıdan uzak, geçici bir uykudan ibarettir ve uyanış çok naziktir.

14.İnsanların kötü eğilimlerini dizginleyerek ve tutkularını yenerek kendilerini arındırmak için her türlü çabayı gösterebilmeleri için, *bunu yapmanın gelecek için avantajlarını anlamaları gerekir .* Gelecekteki yaşamla özdeşleşmek, onu arzulamak ve onu dünyevi yaşama tercih etmek için, insanların yalnızca onun var olduğuna inanmaları yeterli değildir. Onu anlamaları gerekir. O yaşama, aklı tatmin eden ve mantık ve

sağduyu ile tamamen uyumlu bir bakış açısıyla bakmaları ve Tanrı'nın yüceliği, iyiliği ve adaleti hakkında bir fikre sahip olmaları gerekir. Tüm felsefi doktrinler arasında, sağladığı sarsılmaz inanç sayesinde, bu konuda en güçlü etkiyi uygulayan Spiritizm'dir.

Gerçek Spiritistler yalnızca inanmakla yetinmezler: *anladıkları için inanırlar ve* akıllarını çağırarak anlarlar. Bu nedenle gelecekteki yaşam gözlerinin önünde sürekli olarak açılan bir gerçekliktir. Söz gelimi, her an o yaşamı görür ve ona dokunurlar. Şüphe zihinlerine giremez. Çok sınırlı olan bedensel yaşam, kendisini gerçek yaşam olarak sunan ruhsal yaşam karşısında kaybolur. Bu yüzden yol boyunca olaylara çok az önem verirler ve yaşamın tüm iniş çıkışlarına boyun eğerek, nedenlerini ve yararlılıklarını anlayarak karşı koyarlar. Spiritistlerin görünmez dünyayla sürdürdükleri doğrudan ilişkiler ruhlarını yükseltir. Ruhlarını maddeye bağlayan akışkan bağlantılar zayıflar ve böylece bu yaşamdan diğerine geçişini kolaylaştıran

başlangıçta kısmi bir kopuş meydana gelir. Karmaşa hali geçişten ayrılamaz ancak kısa sürelidir, çünkü böyle bir ruh sınırı geçer geçmez kendini tanır ve hiçbir şeyin garip olmadığını fark eder; yeni durumu kavrar.

15. Elbette, Spiritizm bu sonuca ulaşmak için vazgeçilmez değildir ve ruhun kurtuluşunu garanti altına almanın tek yolu olduğunu iddia etmez. Yine de, sağladığı bilgi, ilham ettiği duygular ve ruha verdiği eğilimler aracılığıyla bunu kolaylaştırır ve kendini geliştirme ihtiyacını anlamasını sağlar. Dahası, her bir bireye, dünyevi zarflarını geride bıraktıklarında *diğer ruhların* bağlantısını kesmelerini kolaylaştırma ve dua ve çağrı yoluyla kafa karışıklığı durumlarını kısaltma araçları verir. Samimi dua, perispiritüel sıvının daha hızlı dağılmasını sağlayan bir tür spiritüel mıknatıslanmadır. İyilikseverlik ve cesaretlendirme sözcükleri kullanılarak, anlayış ve sağduyuyla yönlendirilen bir çağrı, ayrılan ruhun şaşkınlığından kurtulmasına yardımcı olur ve kendini daha çabuk tanımasını sağlar. Eğer acı

çeken bir ruhsa, bir çağrı tövbeyi teşvik edebilir, bu da acısını kısaltmanın tek yoludur.[LIX]

LIXVereceğimiz örnekler, ruhsal yaşamda farklı mutluluk ve mutsuzluk seviyelerindeki ruhları temsil eder. Bilindikleri yaşam süresinden sonra durumları önemli ölçüde değişmiş olabilecek ve bu nedenle gerçekliklerine dair yeterli kanıt sağlayamayacak olan antik çağın seçkin şahsiyetlerini aramadık. Bunun yerine, örneklerimizi çağdaş yaşamın en sıradan koşullarından aldık, çünkü bunlar karşılaştırma için daha fazla potansiyel bulabileceğimiz ve en avantajlı talimatları alabileceğimiz koşullardır. Bu ruhların dünyevi varoluşları bizimkine ne kadar yakınsa -ister sosyal konum, ister aile bağları veya ilişkiler yoluyla- bizi o kadar çok ilgilendirir ve kimliklerini doğrulamak o kadar kolay olur. Sıradan durumlar doğal olarak sayıca daha fazladır ve bu yüzden onlardan gerekli uygulamaları daha kolay türetebiliriz. İstisnai durumlar, alışkın olduğumuz alanın dışında oldukları için bizi daha az etkiler. Bu nedenle, aradığımız örnekler bunlar değildir. Aşağıdaki örneklerde birkaç bilinen şahsiyet olsa da, çoğu tamamen belirsiz bireylerdir. Ünlü isimler talimata hiçbir şey katmaz ve hatta hassasiyetleri bile yaralayabilir. Meraklılara veya skandal severlere hitap etmiyoruz, sadece talimat almak isteyenlere hitap ediyoruz.

Bu örnekler sonsuza kadar çoğaltılabilir; ancak, bunların sayısını sınırlamalıyız ve bu nedenle ruhun ruh dünyasındaki durumuna, ister ruhun mevcut durumu isterse de verebileceği açıklamalar açısından, en iyi şekilde ışık tutabilecek olanları seçtik. Bu iletişimlerin çoğu düzenlenmemiştir ve yalnızca birkaçı *Revue Spirite'de yayınlanmıştır.* Bunlardan gereksiz ayrıntıları çıkardık ve yalnızca önerdiğimiz amaç için gerekli noktaları koruduk. Daha sonra gerçekleşen ek talimatları ekledik. - Auth.

BÖLÜM II

^M

Mutlu Ruhlar[LX]

Bay Sanson

Paris Spiritist Derneği'nin eski bir üyesi olan Bay Sanson, bir yıllık acımasız acının ardından 21 Nisan 1862'de öldü. Sonunu önceden görerek, Derneğin Başkanı'na aşağıdaki alıntıyı içeren bir mektup göndermişti:

"Ruhumun bedenimden aniden ayrılması durumunda, yaklaşık bir yıl önce yaptığım bir isteği hatırlatmak istiyorum. Lütfen ruhumu mümkün olan en kısa sürede ve sizin için uygun olan sıklıkta çağırın, böylece yeryüzünde kaldığım süre boyunca Cemiyetimizin yeterince işe yaramaz bir üyesi olduğum için, mezarın ötesinde en azından size, yaygın olarak ölüm olarak adlandırılan, ancak bizim Spiritistler için yalnızca

LXZaman dilimine uygun olarak ve 2. Bölümdeki iletişimlerin kişisel niteliğini korumak amacıyla, iletişimlerde kapsayıcı bir dil kullanmamayı tercih ettik ancak Yazarın metinlerinde ve yorumlarında kapsayıcı bir dil kullandık. - Tr.

Tanrı'nın anlaşılmaz tasarımlarına uygun bir dönüşüm olan, ancak her zaman onun amaçları için yararlı olan çeşitli durumları çağırma yoluyla adım adım inceleme araçlarını sağlayarak biraz faydalı olabilirim.

"Bu yetkilendirme ve bana bu tür bir 'manevi otopsi' yapma onurunu vermeniz talebinin yanı sıra - ki bir ruh olarak çok az ilerlemem bunu belki de verimsiz kılacaktır, bu durumda sizin sağduyunuz sizi doğal olarak belirli sayıda deneyden öteye götürmez - şahsen sizden ve tüm meslektaşlarımdan Yüce Tanrı'ya iyi Ruhların bana hayırsever öğütleriyle yardım etmesine izin vermesi için dua etmenizi istemeye cesaret ediyorum. Özellikle, Ruh Başkanımız St. Louis'den yeni bir enkarnasyon için seçim ve zaman konusunda bana rehberlik etmesini istiyorum, bu son zamanlarda çok meşgul olduğum bir fikir. Manevi yeteneklerim konusunda yanılmaktan ve Tanrı'dan çok erken ve küstahça, ilahi iyiliği garantilemeyeceğim ve ilerlemem için hizmet etmek yerine, başarısız olmam durumunda yeryüzünde veya başka bir yerde kalışımı uzatacak

bedensel bir yaşam istemekten korkuyorum."

Ölümünden sonra mümkün olan en kısa sürede çağrılma arzusunu tatmin etmek için, birkaç Cemiyet üyesiyle birlikte morga gittik ve bedeninin huzurunda ve gömülmesinden bir saat önce bize şu bildirim yapıldı. Bunu yaparken iki yönlü bir amacımız vardı: son isteğini yerine getirmek ve ruhun ölümden hemen sonraki durumunu bir kez daha gözlemlemek ve bunu son derece zeki, aydınlanmış ve Spiritist ilkelere derinden inanmış bir adamla birlikte yapmak. Bu tür inançların, ruh yaşamına dair ilk izlenimlerini toplarken ruhunun durumu üzerindeki etkisini doğrulamak bizim için ilginçti. Beklentilerimiz hayal kırıklığına uğramadı. Bay Sanson, geçiş anını mükemmel bir berraklıkla anlattı. Kendi ölümüne ve yeniden doğuşuna tanıklık edebilmişti, bu alışılmadık bir durumdu ve bu, ruhunun yükselmesinden kaynaklanıyordu.

BEN

(Cenaze odası, 23 Nisan 1862)

1. *Çağrışım*

“Sözümü yerine getirmek için çağrınıza icabet ediyorum.”

2. *Sevgili Bay Sanson, biz de bir görevi yerine getiriyoruz ve arzu ettiğiniz gibi, ölümünüzden sonra sizi en kısa sürede anmaktan mutluluk duyuyoruz.*

"Ruhumun iletişim kurmasına izin vermek Tanrı'nın özel bir lütfudur.

İyi niyetinize teşekkür ederim, ama ben güçsüzüm ve *titriyorum !”*

3. *O kadar çok acı çektiniz ki, size şu anda nasıl hissettiğinizi sorabileceğimizi düşündüm. Hala acınızı hissediyor musunuz? Mevcut durumunuzu iki gün öncekiyle karşılaştırdığınızda hangi hisleri deneyimliyorsunuz?*

"Benim durumum oldukça mutlu, çünkü eski acılarımın hiçbirini hissetmiyorum. İyileştim ve yenilendim, senin dediğin gibi. Dünya hayatından ruhsal hayata geçişim ilk başta her şeyi anlaşılmaz hale getirmiş olabilir, çünkü bazen berraklığımızı geri kazanmadan günlerce kalabiliyoruz. Ama ölmeden önce Tanrı'ya dua ettim, iyiliğini istediğim kişilerle konuşmama izin vermesini istedim. Ve beni duydu."

4. *Zihinsel berraklığınızı yeniden kazanmanız ne kadar sürdü?*

"Sekiz saat. Tanrı, tekrar ediyorum, bana iyiliğinin kanıtını verdi. Beni olduğumdan daha değerli gördü ve ona gerektiği gibi teşekkür edemedim."

5. *Artık dünyamıza ait olmadığınızdan emin misiniz? Eğer öyleyse, bunu nasıl kanıtlayabilirsiniz?*

"Ah! Ben kesinlikle artık sizin dünyanızdan değilim, ancak hayatımı yönlendiren hayırseverliği ve özveriyi ilan ederken sizi korumak ve

desteklemek için her zaman yanınızda olacağım. Bir sonrakinde, adil ve iyi olanın inançlarını yükseltmesi gereken gerçek inancı, Spiritist inancı öğreteceğim. Kendimi güçlü ve sağlam hissediyorum - tek kelimeyle dönüşmüş. Artık beni her şeyden kaçınmak, her zevki ve mutluluğu terk etmek zorunda kalan eski hasta olarak tanımayacaksınız. Ben bir ruhum. Vatanım uzayın genişliğidir ve geleceğim, her şeyin enginliği boyunca ışıldayan Tanrı'dır. Çocuklarımla konuşarak onlara her zaman inanmaya kötü eğilimli olduklarını gösterdikleri şeyi öğretmek istiyorum.

6. *Vücudunuzu burada görmek sizi nasıl etkiliyor?*

"Vücudum, zavallı ve sefil kalıntılarım toza dönüşecek, ama beni tutan herkesi her zaman güzel anılarla hatırlayacağım."

bedenlenmişken bana saygı duyuyorum. O zavallı çürüyen ete bakıyorum, ruhumun meskeni, uzun yıllardır yaşadığım sınav! Ve diyorum ki: Teşekkür

ederim, zavallı eski bedenim! Ruhumu arındırdın. Acım on kat daha büyük bir lütuftu ve bana hak ettiğim bir yer kazandırdı. Bu yüzden seninle bu kadar çabuk iletişim kurabildim."

7. *Son ana kadar farkındalığınızı koruyabildiniz mi?*

"Evet, ruhum yeteneklerini korudu. Artık görmüyordum; önceden görüyordum. Tüm hayatım hafızamda ortaya çıktı ve son anım, ölmeden önceki isteğim, şu anda yaptığım gibi sizinle iletişim kurabilmekti. Daha sonra Tanrı'dan hayatımın hayalinin gerçekleşmesi için sizi gözetmesini istedim."

8. *Vücudunuzun son nefesini verdiği anda bilinciniz yerinde miydi? O sırada size ne oldu? Hangi hisleri hissettiniz?*

"Hayat sona erer ve görüş, daha doğrusu ruhun görüşü kararır. Kendinizi boşlukta, bilinmeyende bulursunuz ve sonra sanki bilinmeyen bir güç tarafından taşınıyormuş gibi, her şeyin neşe ve harika olduğu bir dünyada

bulursunuz kendinizi. Artık hiçbir şey hissetmiyordum, ne olup bittiğinden de emin değildim; yine de tarif edilemez bir mutluluk sarmıştı beni ve artık acının pençesini hissetmiyordum.

9. *(Mezar başında ne okuyacağımı) biliyor musun?*

Konuşmaya yeni başlamıştım ki, bitiremeden ruh cevap verdi. Dahası, sorulmadan, katılımcılar arasında bu iletiyi mezarlıkta okuma olasılığı ve görüşlerimizi paylaşabilecek veya paylaşmayabilecek kişilerin varlığından endişe duyanlar arasında gerçekleşen tartışmaya değindi.

“Ah dostum, biliyorum, çünkü dün seninle birlikteydim, bugün de seninle birlikteyim. Çok memnunum! Teşekkür ederim, teşekkür ederim! Oku ki beni anlasınlar ve seni takdir etsinler. Endişelenme, çünkü herkes ölüm karşısında saygılıdır. Oku ki kâfirler iman etsinler. Elveda. Cesaretle ve güvenle oku ki çocuklarım böyle şerefli bir inanca dönüşsünler!”

J. Sanson

Mezarlıktaki tören sırasında şu sözleri yazdırdı: “Artık ölümden korkmayın dostlarım. İyi yaşamayı bildiyseniz bu sizin için sadece bir adımdır. Bunu layıkıyla hak ettiyseniz ve sınavlarınızı iyi bir şekilde tamamladıysanız mutlulukla doludur. Tekrar ediyorum: Cesaret ve iyi niyet! Dünyevi mallara vasat bir değerden daha fazlasını yüklemeyin ve ödüllendirileceksiniz. *Başkalarının refahını mahrum etmeden çok fazla şeyin tadını çıkarmak mümkün değildir ,* bu da ahlaki olarak büyük bir kötülük yapmaktır. Dünya üzerime hafifçe düşsün!”

II

(Paris Spiritist Derneği, 25 Nisan 1862)

1. *Çağrışım .* - (Cevap) “Dostlarım, ben buradayım.”

2. *Geçtiğimiz gün cenaze töreninizde sizinle yaptığımız sohbetten çok memnun kaldık. Eğer isterseniz, şimdi eğitimimiz için konuyu*

tamamlamaktan mutluluk duyarız.

"Emrinizdeyim ve beni düşündüğünüz için mutluyum."

3. *Görünmeyen dünya hakkında yanlış bir fikir çoğu zaman inançsızlığa yol açtığından, oradaki koşullar hakkında bizi aydınlatabilecek ve o dünyayı daha iyi anlamamızı sağlayabilecek her şey büyük bir değere sahip olacaktır. Bu yüzden soracağımız sorulara şaşırmayın.*

"Şaşırmam, sorularınızı bekliyorum."

4. *Yaşamdan ölüme geçişinizi çok açık bir şekilde tarif ettiniz. Vücudunuzun son nefesini verdiği anda, yaşamınızın sona erdiğini ve ruhsal görüşünüzün karardığını söylediniz. O anı herhangi bir acı hissi izledi mi?*

"Elbette, çünkü hayat, bitmek bilmeyen bir acı dizisidir ve ölüm de tüm bunların tamamlayıcısıdır. Ruhun zarfından kaçmak için insanüstü bir çaba sarf etmesi gerekiyormuş gibi şiddetli bir kopuş meydana gelir; tüm varlığımızı

emen ve deneyimlediğimiz dönüşümün bilincinde olmamamızı sağlayan bu çabadır."

Bu genel kural değildir. Deneyim, birçok ruhun ölümden önce bilincini kaybettiğini ancak belirli bir ruhsallaşma derecesine ulaşmış olanlar arasında ayrılmanın çaba sarf etmeden gerçekleştiğini göstermiştir.

5. *O zaman daha fazla acı çeken ruhlar var mı biliyor musunuz? Örneğin, materyalistler için, her şeyin ölümle sona erdiğine inananlar için daha mı acı verici?*

“Kesinlikle, çünkü önceden kendilerini hazırlamış olan ruhlar acılarını çoktan unutmuşlardır, yani buna alışmışlardır ve ölümü bekledikleri dinginlik onları daha fazla acı çekmekten alıkoyar çünkü onlar için neyin saklı olduğunu bilirler. Zihinsel acı en acı verici olanıdır ve ölüm anında buna katlanmak zorunda olmamak büyük bir rahatlamadır. İnanmayanlar ölüm cezası almış birine benzerler: hem bıçağı hem de

[LXI]bilinmeyeni *zihinlerinde görebilirler .* Bu tür bir ölüm ile ateistin ölümü arasında bir benzerlik vardır.”

6. *Gerçekten son anlarında hiçliğe gömüleceklerine ciddi ciddi inanan, bu kadar katı materyalistler var mıdır?*

“Aslında, son ana kadar hiçliğe gerçekten inananlar vardır. Ama tam da ayrılma anında, ruhları derin bir tersine dönmeye uğrar; şüphe onu ele geçirir ve işkence eder, çünkü ne olacağını sorar. Bir şeye tutunmak ister, ama tutunamaz. Ayrılık bu his olmadan gerçekleşemez.”

Başka bir vesileyle de başka bir ruh, kâfirlerin ölümü hakkında bize şu tabloyu sunmuştur:

“Son anlarında, katı inançsızlar, bir uçurumun kenarını gördüğünüz ve içine düşmek üzere olduğunuz o korkunç kabusların acısını yaşarlar. Kaçmak için boşuna bir çaba gösterirsiniz, ancak başarılı olamazsınız. Böyle

LXIGiyotine bir gönderme. - Tr.

zamanlarda bir şeye tutunmak, bir destek noktası bulmak istersiniz, ancak yine de kendinizin kaydığını hissedersiniz. Bağırmak istersiniz, ancak hiçbir kelimeyi telaffuz edemezsiniz. Ve bu yüzden ölmekte olan kişilerin kıvrandığını, ellerini ovuşturduğunu ve acı içinde inlediğini görürsünüz: kendilerini şimdi içinde buldukları kabusun kesin işaretleri. Sıradan kabusta, uyanmak sizi umutsuzluktan kurtarır ve bunun sadece bir rüya olduğunu fark ettiğinizde mutlu hissedersiniz. Ancak ölüm kabusu, genellikle ölümden sonra bile -yıllarca- devam eder ve hissi ruh için daha da acı verici hale getiren şey, bazen kendisini içinde bulduğu mutlak karanlıktır."

7. *Ölüm anında göremediğini ama önceden görebildiğini söyledin. Artık bedensel gözlerinle görememen anlaşılabilir bir şey, ama hayatın sonunda tükenmeden önce, ruh dünyasının parlaklığını görebildin mi?*

"Daha önce söylediğim gibi: ölüm anı ruhu durugörü sahibi yapar. Fiziksel gözler artık göremez, ancak çok daha derin bir görüşe sahip

olan ruh, bilinmeyen bir dünyayı anında keşfeder. Gerçek aniden önünde belirir ve bilincinin durumuna ve son hayatını nasıl hatırladığına bağlı olarak ona *geçici olarak derin bir sevinç veya tarif edilemez bir üzüntü bahşeder."*

geçici ifadesinin kullanımını açıklar , çünkü aynı hoş veya acı verici izlenimler ruh uyandıktan sonra da devam eder.

8. *Gözlerinizin ışığa yeniden açıldığı anda sizi en çok etkileyen şeyin ne olduğunu bize söyler misiniz? Mümkünse, şeylerin size nasıl göründüğünü tarif eder misiniz?*

"Kendime geldiğimde ve önümde ne olduğunu gördüğümde, ilk başta gözlerim kamaştı ve şeyleri çok iyi algılayamadım, çünkü insanın berraklığı bir anda geri gelmez. Fakat Tanrı, yeteneklerimi hızla geri kazanmamı sağlayarak bana iyiliğinin derin kanıtını verdi. Birçok sadık arkadaşla çevrili olduğumu gördüm. Bize yardım etmeye gelen tüm koruyucu ruhlar etrafımda gülümsüyordu ve eşsiz bir mutluluk onları

canlandırıyordu. Kendimi güçlü ve iyi niyetli hissettim ve uzayda kolayca seyahat edebildim. İnsan dilinde daha sonra gördüklerimi ifade edebilecek hiçbir kelime yok.

"Sana, tüm kutsanmışlığımı daha eksiksiz bir şekilde anlatmak için geri döneceğim, ancak Tanrı'nın koyduğu sınırı aşmadan. Ancak, anladığın şekliyle mutluluğun yalnızca bir kurgu olduğunu bilmelisin. Hayırseverlik ve sevgi ruhuyla akıllıca ve erdemli bir şekilde yaşa ve en büyük şairlerinin bile tasvir edemediği hislere hazır olacaksın."

Peri masalları şüphesiz saçma fikirlerle doludur, ancak bazı noktalarda ruh dünyasında olan bitenin resmi olamazlar mı? Bay Sanson'ın anlatımı, fakir ve karanlık bir kulübede uyuyan birinin, aniden parlayan bir avlunun ortasındaki görkemli bir sarayda uyanmasına benzemiyor mu?

III

9. *Ruhlar sana hangi görünüm altında*

kendilerini gösterdiler? İnsan formunda mı?

“Evet, sevgili dostum, Ruhlar bize diğer dünyada ruhların yeryüzündeyken sahip oldukları geçici formu koruduklarını öğrettiler. Bu doğru, ancak denemelerinin ağırlığı altında kendini ağır ağır sürükleyen kaba düzenek ile ruh bedeninin harikulade akışkanlığı arasında ne kadar büyük bir fark var! Çirkinlik artık yok, çünkü yüz hatları insan ırkının belirgin karakterini oluşturan ifadenin sertliğini kaybetti. Tanrı, tüm bu zarif bedenleri, büyük bir biçim zarafetiyle hareket ederken kutsadı ve buradaki dil, sizin için tercüme edilemeyen tonlamalara sahip. Görme, bir yıldızın derinliğine sahiptir. Hayal gücünüzü kullanın ve Tanrı'nın mimarların Mimarı olarak ilahi her şeye gücü yetme gücüyle neler yapabileceğini görmeye çalışın, o zaman ruhların formu hakkında belli belirsiz bir fikir edineceksiniz.”

10. *Kendinizi nasıl görüyorsunuz? Sınırlı, sınırlandırılmış ama akışkan bir formla mı? Başınız, gövdeniz, kollarınız ve bacaklarınız var mı?*

“İnsani ama aynı zamanda tanrısallaştırılmış ve idealize edilmiş biçimini koruyan ruh, elbette tüm bu özellikleri sergiler. Bacaklarımı ve ayak parmaklarımı gayet iyi hissediyorum, çünkü istersek sana görünebilir ve ellerini sıkabiliriz. Az önce arkadaşlarımın ellerini sıktım, bunu algılamadıklarını sanıyordum. Akışkanlığımız, eğer arzumuz buysa, yer kaplamadan ve insanlarda herhangi bir his uyandırmadan her yerde olmamızı sağlar. Tam şu anda ellerin kavuşmuş durumda ve ben onları elimde tutuyorum. Şu anda sana şefkat gösterdiğimi söyleyebilirim, ancak bedenim hiçbir yer kaplamıyor; ışık tam içinden geçiyor. Görünür olsaydı buna mucize derdin, ancak ruhlar için bu yalnızca tüm anların sürekli eylemidir.

“Ruhsal görüş, insan görüşüyle karşılaştırılamaz, tıpkı ruhsal bedenlerin insan bedenlerine gerçek anlamda benzememesi gibi, çünkü her şey özünde ve bir bütün olarak farklıdır. Tekrar ediyorum: Ruh, her şeyi kavrayan ilahi bir algıya sahiptir; hatta düşüncelerinizi bile tahmin edebilir. Ayrıca, anılarınızı uyandırmak için en uygun olan herhangi bir biçimi alabilir, ancak bu

gibi durumlarda, denemelerini tamamlamış olan yüksek düzeyli bir ruh, onu Tanrı'ya götüren biçimi tercih eder.”

11. *Ruhların cinsiyeti yoktur. Yine de, erkek olmanızın üzerinden sadece birkaç gün geçtiği için, yeni halinizde dişi olmaktan çok erkeksi bir doğaya mı sahipsiniz? Aynı şey, uzun zaman önce bedenini terk eden bir ruh için de geçerli midir?*

“Erkek veya dişi doğaya sahip olmamız gerekmiyor: ruhlar üremezler. Tanrı onları kendi iradesiyle yarattı ve harika tasarımlarında ruhların yeryüzünde yeniden doğmasını istediğinden, türlerin erkek ve dişi bileşenler aracılığıyla üremesini de dahil etmek zorundaydı. Ancak daha fazla açıklamaya gerek kalmadan, ruhların cinsiyeti olmadığını bilmelisiniz.”

Ruhların cinsiyeti olmadığı her zaman doğrulanmıştır, çünkü cinsiyet sadece bedenlerin üremesi için gereklidir. Ruhlar üremedikleri için cinsiyete ihtiyaçları yoktur. Sorumuz bu gerçeğin doğrulanmasını sağlamak için değildi; ancak Bay

Sanson'ın yakın zamanda ölmesi nedeniyle, onun hala dünyevi cinsiyetine dair bir his taşıyıp taşımadığını bilmek istedik. Arınmış ruhlar yeni durumlarını gayet iyi anlıyorlar, ancak daha az evrimleşmiş, maddeselleşmemiş olanlar arasında, hala dünyadakiyle aynı koşullar altında olduklarına inanan ve eski tutkularına ve arzularına tutunan birçok kişi var. Bazıları hala kendilerini erkek veya dişi olarak görüyor ve bu yüzden bazen ruhların cinsiyeti olduğu söyleniyor. Bu nedenle, bizimle iletişim kuran ruhların daha fazla veya daha az gelişmiş durumlarına bağlı olarak belirli çelişkiler ortaya çıkmıştır. Hata, ruhların kendilerinden değil, konuyu derinlemesine araştırma zahmetine girmeden onlarla görüşenlerden kaynaklanmaktadır.

12. *Seanslarımıza geldiğinizde görünümünüz nasıl? Yeni görüşünüze göre, aramızdaykenki görünümünüzle aynı mısınız? Bireyler size hala aynı mı görünüyor? Her şey eskisi kadar net ve belirgin mi?*

"Çok, çok daha net, çünkü herkesin

düşüncelerini okuyabiliyorum ve burada toplanan tüm ruhlardan aldığım iyi niyetli izlenim için oldukça memnunum - teşekkür ederim! -. Aynı uyumun sadece Paris'teki tüm grup toplantılarında değil, belirli grupların birbirlerinden yabancılaştığı ve birbirlerine kıskançlık duyduğu Fransa'nın her yerinde var olmasını istiyorum. Bu, düzensizlikten hoşlanan sorunlu ruhlar tarafından kışkırtılan bir durumdur; ancak, Spiritizm kişinin kendini tamamen ve mutlak bir şekilde unutması olmalıdır "

13. *Düşüncelerimizi okuyabildiğini söyledin. Bu düşünce aktarımının nasıl çalıştığını açıklar mısın?*

"Bu kolay olmazdı. Ruhsal görüşün bu garip yeteneğini açıklamak için, hakkında bizim bildiğimiz her şeyi bilmeniz gereken yeni unsurlardan oluşan bir cephanelik açmak gerekirdi. Bu imkansız olurdu çünkü yetenekleriniz maddeyle sınırlıdır. Sabırlı olun! Ahlaki olarak daha iyi olun ve her şeyi anlayacaksınız. Şu anda yalnızca Tanrı'nın size

bahşettiği şeye sahipsiniz, ancak ilerlemeye devam etme yeteneğiniz var. Daha sonra, bizim gibi olacaksınız. Çok şey bilebilmeniz için doğru bir şekilde ölmeye çalışın. Merak, insanların düşünce aktivitesini harekete geçirir ve kesinlikle sizi ölüme kadar eşlik eder, o zamana kadar tüm geçmiş, şimdiki ve gelecekteki sorularınızı yerine getirmenin tatminini size saklar. Bunu aklımda tutarak, sorunuza iyi veya kötü yanıt vereceğim: sizi çevreleyen hava (bizim kadar elle tutulamayan), düşüncelerinizi alır; tabiri caizse nefesiniz, düşüncelerinizin yazılı sayfasıdır. Bu sayfalar, sürekli olarak yakınınızda olan ruhlar tarafından okunur ve yorumlanır. Onlar, hiç kimsenin kaçamayacağı ilahi bir telgrafın habercileridir."

Salihlerin Ölümü

Bay Sanson'un Paris Cemiyeti'nde verdiği ilk tebliğlerden sonra, bir ruh yukarıdaki başlık altında şu tebliği iletti:

"Bu anda ilgilendiğiniz adamın ölümü, doğru

bir adamın ölümüydü, yani umutla dolu huzurlu bir ölümdü. Gün doğal olarak şafağı takip ettiğinden, ruhsal yaşam onun dünyevi yaşamını sorunsuz veya kesintiye uğramadan takip etti ve son nefesi gerçek bir tanınma ve sevgi ilahisiyle üflendi. Bu zor geçişi böyle bir şekilde yapanlar ne kadar azdır! Yaşamın yanılsamalarından ve hayal kırıklıklarından sonra kürelerin uyumlu ritmini algılayanlar ne kadar azdır! Tıpkı sağlıklı bir adamın bir uzvu kesildiğinde ama sanki hala yerindeymiş gibi hisler çekmeye devam ettiğinde olduğu gibi, inanç veya umut olmadan ölen birinin ruhu da bedenden kaçarken parçalanır ve acı çeker; kendisinin bilincinde olmadan uzaya fırlatılır.

“Böyle rahatsız ruhlar için dua edin; acı çeken herkes için dua edin. Yardımseverlik sadece görebildiğiniz insanlarla sınırlı değildir: Ruh dünyasını dolduran varlıklara da yardım eder ve onları teselli eder. Bunun dokunaklı kanıtını, bu doğru adamın mezarında sunduğunuz Spiritist dualarından etkilenen o ruhun ani dönüşümünde

gördünüz. [LXII]Onunla görüşmeniz doğru, çünkü o sizin doğru yolda ilerlemenizi sağlamak istiyor. Sevgi sınır tanımaz. Uzayda genişler, dönüşümlü olarak ilahi teselli verir ve alır. Deniz, kişinin görüşünün ötesinde sonsuza kadar uzanıyor gibi görünür. Ufuktaki kenarı gökyüzüyle buluşuyormuş gibi görünür ve kişinin ruhu bu iki enginliğin muhteşem manzarası karşısında kamaşır. Bu nedenle, denizden daha derin ve uzaydan daha sonsuz olan sevgi, hem yaşayanları hem de ruhları, tek ve aynı yardımlaşma birliğinde bir araya getirmeli ve böylece geçici olanın ebedi olanla harikulade birleşmesini sağlamalıdır."

George'lar

Bay Jobard

(Brüksel Sanayi Müzesi Müdürü, Baissey, Haute-Marne doğumlu, 27 Ekim 1861'de 69 yaşındayken şiddetli bir felç sonucu Brüksel'de öldü)[LXIII]

LXIIBay Sanson'ın gömüldüğü gün kendiliğinden ortaya çıkan Bernard ruhuna atıf (Bkz. *RevueSpirite,* Mayıs 1862, s. 132). - Yazar.

LXIII*Courrier Liberal* sayısında, vakumda bulunan ve akım iletkeni olarak kullanılan küçük bir karbon şeridinin yoğun, sabit ve dayanıklı bir ışık yayacağını ileri sürmüştü . - Tr.

Bay Jobard, Paris Spiritist Derneği'nin Onursal Başkanıydı. 8 Kasım toplantısında onu çağırmayı düşündük. Çağrımızı önceden tahmin etmiş ve kendiliğinden bize şu mesajı vermişti:

“Ben buradayım, sizin çağırdığınız ve şimdiye kadar bu ortam aracılığıyla tezahür etmeyi boşuna ummuş olan ben.

“Öncelikle, ruhumun özgürleştiği andaki izlenimlerimi anlatmak istiyorum. Tarifsiz bir sarsıntı hissettim. Birdenbire doğumumu, gençliğimi ve yaşlılığımı hatırladım: tüm hayatım hafızamda ayrıntılı olarak geçti. Ancak, sevgili inancımızın ortaya koyduğu bölgelerde kendimi bulma arzusunu en dolu şekilde yaşadım. Sonra, tüm heyecan sona erdi; bedenim hareketsiz kalırken kendimi özgür hissettim. Ah, sevgili dostlarım, bedenin ağırlığından kurtulmak ne kadar da sevinçli! Uzayı kucaklamakta ne büyük bir coşku var! Ama aniden Rab'bin seçilmişlerinden biri olduğumu düşünmemelisiniz. Hayır, biraz asimile olmuş ama hala öğrenecek çok şeyi olan ruhlar arasındayım. Sizi hatırlamam

uzun sürmedi, *sürgündeki kardeşlerim ,* ve en iyi dileklerimle sizi çevreliyorum.

"Hangi ruhların beni karşıladığını bilmek ister misiniz? İzlenimlerim nelerdi? Arkadaşlarım, uyandırdığımız tüm ruhlardı, çalışmalarımıza katılan herkes. Onların ihtişamını gördüm ama tarif edemiyorum. İletişimlerde neyin doğru olduğunu ayırt etmeye kendimi adadım. Tüm yanlış iddiaları düzeltmeye hazırım ve sizin dünyanızda olduğum gibi diğer dünyada da aynı gerçeğin şövalyesi olmaya hazırım."

İşbölümü

1. *Yaşarken, dünyayı geride bıraktığında seni anmamızı önermiştin. Bunu şimdi sadece arzunu karşılamak için değil, özellikle yaşayan ve samimi sempatimizin tanıklığını yenilemek için yapıyoruz. Ayrıca, bize talimat vermenizi umuyoruz çünkü şu anda kendinizi bulduğunuz dünya hakkında bize kesin bilgi sağlamak için herkesten daha iyi bir konumdasınız. Sorularımızı yanıtlamanızı çok isteriz.*

"Bu zamanda, size talimat vermek en önemli şeydir. Sempatinize gelince, bunu kulaklarımla duymadan biliyorum, bu benim için büyük bir ilerlemeyi temsil eden bir gerçektir."

2. *Fikirlerimizi odaklamak ve belirsiz konuşmamak için öncelikle şu anda odanın hangi bölümünde olduğunuzu ve eğer mümkün olsaydı sizi nasıl göreceğimizi sormak istiyoruz.*

"Ben medyumun hemen yanındayım. Tıpkı masanızda oturan Jobard gibi görünürdüm, çünkü hâlâ örtülü olan ölümlü gözleriniz ruhları yalnızca ölümlü görünümlerinin altında görebilir."

3. *Kendinizi bize görünür kılmanız mümkün mü? Değilse, sizi bundan alıkoyan ne olabilir?*

"Kendi kişisel durumunuz. Gören bir medyum beni görebilir; diğerleri göremez.

4. *O yer, seanslarımıza yardım ederken hayattayken işgal ettiğiniz ve bizim her zaman sizin için ayırdığımız yerdir. Bu nedenle, sizi orada otururken görenler sizi hayal edebilir ve aynı*

şekilde görebilir. Şu anda fiziksel bedeniniz yoksa, akışkan bedeniniz yine de eskiden sahip olduğu aynı forma sahiptir. Sizi fiziksel gözlerimizle göremiyorsak, sizi düşünce gözlerimiz ile görebiliriz. Eğer bizimle konuşarak iletişim kuramıyorsanız, medyumun yardımıyla yazarak iletişim kurabilirsiniz. Bu nedenle, ilişkimiz sizin ölümünüzle hiçbir şekilde kesintiye uğramadı ve sizinle daha önce olduğu kadar kolay ve mükemmel bir şekilde konuşabiliyoruz. Gerçekten de olaylar böyle mi gelişiyor?

"Evet ve bunu uzun zamandır biliyorsunuz. Bu koltuğu sık sık işgal etmeye devam edeceğim ve siz bunu fark etmeseniz bile ruhum burada, aranızda olacak."

Son cümleye dikkat edelim: *ruhum burada, aranızda olacak .* Bu durumda, bir mecaz değil, bir gerçekliktir. Spiritizmin bize ruhların doğası hakkında verdiği anlayış sayesinde, bir ruhun sadece düşüncede değil *, aynı zamanda ona bireysel kimliğini veren eterik bedeni sayesinde şahsen de aramızda olabileceğini biliyoruz .*

Dolayısıyla bir ruh, tıpkı bedensel yaşam sırasında olduğu gibi ölümden sonra da aramızda olabilir ve hatta istediği zaman olabileceği için daha da kolay olabilir. Dolayısıyla, bazıları kayıtsız ve diğerleri sevgiyle bize bağlı çok sayıda görünmez arkadaşımız var. Bu sözler özellikle sonuncular için geçerlidir: Aramızda *yaşarlar ,* şu şekilde çevrilebilir: Bizi izlerler, ilham verirler ve korurlar.

5. *Fiziksel bedeninizin aynı yerde oturmasının üzerinden çok da uzun zaman geçmedi. Şu anki durumunuz size garip gelmiyor mu? Bu değişim sizde nasıl etkiler yarattı?*

"Şu anki durumum bana garip gelmiyor, çünkü bedenimden ayrılmış ruhum, bu konuda hiçbir soruyu belirsiz bırakmayan bir berraklığa sahip."

6. *Önceki yaşamınızdan önce aynı durumda bulunduğunuzu hatırlıyor musunuz ve şimdi herhangi bir değişiklik algılıyor musunuz?*

"Önceki hayatlarımı hatırlıyorum ve

geliştiğimi fark ediyorum. Gördüğümü görüyor ve anlıyorum. Ancak, önceki enkarnasyonlarımda, kafam karışık bir ruh olarak, dünyevi boşluklarımdan başka hiçbir şey algılamıyordum."

7. *Bay Jobard'dan önceki son varlığınızı hatırlıyor musunuz?*

"Evet. O yaşam boyunca yoksulluk ve işimi geliştirme arzusuyla eziyet çeken bir tamirciydim. *Jobard olarak, o zavallı işçinin hayallerini gerçekleştirdim .* Şimdi zihnime ektiği minik tohumu filizlendiren sonsuz iyiliğiyle Tanrı'ya şükrediyorum."

8. *Başka bir yere ulaştınız mı?*

“Ben şimdiye kadar çok az iletişim kurdum, ancak başka bir ruh birkaç yerde adımı kullanıyordu. Bazen doğrudan iletişim kuramasam da ona yakındım. Ölümüm o kadar yakın zamanda gerçekleşti ki hala dünyanın etkilerinden bazılarını hissediyorum. Düşüncelerimi ifade edebilmek için mükemmel bir uyuma ihtiyacım var. Çok geçmeden ayrım gözetmeksizin hareket

edebileceğim, ancak şimdilik, tekrar ediyorum, yapamıyorum. Oldukça tanınmış kişiler öldüğünde, her zaman her yerde çağrılır ve birçok ruh onları taklit etmek için acele eder. Benim durumumda birkaç kez olan şey budur. Size hatırlatmak isterim ki, çok az ruh, kendi tercihleri doğrultusunda bir medyum aracılığıyla bile olsa, kurtuluşlarından hemen sonra iletişim kurabilir."

9. *Aramızda olan diğer ruhları görebiliyor musun?*

Gerçeği görüyorum ; daha da uzakta, sizi hevesli ve iyiliksever ruh dostlarından oluşan bir kalabalık çevreliyor. Şanslı hissedin dostlarım, çünkü iyi etkiler sizi hatanın felaketlerinden kurtarır."

10. *Yaşamınız boyunca, bize iletilen, dünyanın dört gezegenin katılaşarak tek bir gezegene dönüşmesiyle oluştuğu görüşünü paylaşıyordunuz. Hala aynı görüşte misiniz?*

"Bu yanlıştı. Yeni jeolojik keşifler, dünyanın sarsıntı dönemlerini ve kademeli oluşumunu

ortaya çıkardı. Diğer gezegenler gibi, dünyanın da kendi hayatı vardı ve Tanrı'nın böylesine büyük bir kaosa veya gezegenlerin bir araya gelmesine ihtiyacı yoktu. Su ve ateş, dünyanın tek organik elementleridir."

11. *Ayrıca insanların sınırsız bir süre kataleptik bir duruma sokulabileceğine ve insan türünün bu şekilde dünyaya getirildiğine inanıyordunuz.*

"Hayal gücümün, amacını her zaman aşan bir yanılsaması. Katalepsi uzun olabilir ama sonsuz değildir. Doğu hayal gücü tarafından abartılmış gelenekler ve efsaneler! Dostlarım, ruhumu beslemek için kullandığım yanılsamaları hatırlamakta çok zorluk çektim: bundan şüphe etmeyin. Çok şey öğrendim ve bu nedenle zihnimin geniş ve çeşitli çalışmaları kavramaya hazır olduğunu söyleyebilirim ve son enkarnasyonumda popüler hayal gücünden alınan sıra dışı ve mistik olana olan sevgisini korudu.

"Ancak, artık salt entelektüel sorularla pek

ilgilenmiyorum, sizin düşündüğünüz anlamda. Hayranlık içindeyken, beni çevreleyen harikulade manzara karşısında nasıl büyülenebilirim? Sadece sizin insanların kavrayabileceğinden daha güçlü olan Spiritizm bağı, ruhumu geride bıraktığım bu dünyaya sevinçten değil -çünkü bu saygısızlık olurdu- kurtuluşum için duyduğum derin minnettarlıktan dolayı geri döndürebilir."

Dernek, Şubat 1862'de Lyon'daki işçiler adına bir üyelik açtığında, bir üye 50 frank gönderdi, 25'i kendi adına ve 25'i Bay Jobard adına. Jobard daha sonra konuyla ilgili olarak şu bildirimi yaptı:

“Spiritist kardeşlerim arasında unutulmadığımı fark ettiğim için minnettarım. Hala sizin dünyanızda olsaydım kendim de yapacağım bağışı yapan cömert yüreğe minnettarım. Şu anda bulunduğum dünyada paraya ihtiyacımız yok. Bu nedenle, Lyon'daki kardeşlerimin talihsizliğinden etkilendiğimi maddi olarak göstermek için dostluğun cebine başvurmak zorunda kalacaktım. Rab'bin bağını şevkle eken cesur işçiler, hayırseverliğin sadece

boş bir söz olmadığından emin olabilirsiniz, çünkü hem büyük hem de küçük olanlar size sempati ve kardeşçe sevgilerini gösterdiler. Siz ilerlemenin geniş insani yolundasınız. Tanrı sizi bu yolda tutsun ve daha da mutlu olun. Ruhsal dostlarınız sizi destekleyecek ve zafer kazanacaksınız.

“Artık bir ruh olarak yaşamaya başladım, daha huzurluyum ve her yerden üzerime yağan çağrışımlardan daha az rahatsızım. Ruhlar konusunda bile modalar hüküm sürüyor. 'Jobard' modası başka biriyle yer değiştirdiğinde ve ben insan unutulmasına düştüğümde, o zaman gerçek dostlarımın -gördüğüm kişilerin beni unutmamış olması için- dua edeceğim. O zaman çok yüzeysel olarak ele alınan konulara dalacağız ve tamamen değişmiş olan Jobard'ınız sizin için yararlı olabilecek: tüm kalbiyle arzuladığı bir şey.”

İşbölümü

Daha önce arkadaşlarını rahatlatmaya adanan durumlardan sonra, Bay Jobard, bu kapasitede daha doğrudan hareket etmek için yaşayanlar

arasında olmak üzere bir sonraki dönüşünü beklerken, toplumsal yenilenme için aktif olarak çalışan ruhlar arasında yerini aldı. O zamandan beri, karakterinin derinliğini oluşturan özgünlük ve iyi ruhsal mizah anlayışından ayrılmadan, üyesi olmaya devam ettiği Paris Topluluğu'na sık sık tartışmasız üstün iletişimler verdi. Bu, adını imzalamadan önce bile onu tanımamızı sağlayan şeydir.

Samuel Philippe

Samuel Philippe kelimenin her anlamıyla doğru bir adamdı. Hiç kimse onun kötü bir eylemde bulunduğunu veya herhangi birine herhangi bir şekilde bilerek haksızlık ettiğini hatırlayamazdı. Arkadaşlarına sınırsız bir şekilde bağlıydı ve onlar ihtiyaç duyduklarında onu hizmetlerinde bulabileceklerinden eminlerdi, hatta kendi özel çıkarları pahasına bile. Çalışma, yorgunluk, fedakarlık - hiçbir şey onu yararlı olmaktan alıkoyamadı; gösteriş yapmadan doğal bir şekilde hizmet etti ve herhangi biri ona herhangi bir kredi verdiğinde şaşkın görünüyordu.

Kendisine zarar veren hiç kimseye asla kötülük dilemedi; bunun yerine, sanki gerçekten ona iyilik yapmışlar gibi onlara hizmet etmeye çalıştı. Nankörlüğe katlandığında bize, "Acımanız gereken kişi ben değilim - onlar" derdi. Çok zeki ve çok enerjik olmasına rağmen, çok çalışkan hayatı belirsiz ve ciddi denemelerle doluydu. Gölgelerde gelişen, dünyanın tanımadığı ve ışığı yeryüzüne yansımayan seçkin tiplerden biriydi. Spiritizm anlayışı sayesinde, gelecekteki hayata karşı ateşli bir inanç ve dünyevi yaşamın kötülüklerine karşı büyük bir teslimiyet kazandı. Acı verici bir hastalıktan sonra, Aralık 1862'de 50 yaşında öldü. Hem ailesi hem de arkadaşları tarafından gerçekten yas tutuldu ve ölümünden bu yana birçok kez anıldı.

1. *Dünyadaki son anlarınızı net bir şekilde hatırlıyor musunuz?*

"Mükemmel. Onlarla ilgili anılarım yavaş yavaş geri geldi, o zamanlar düşüncelerim hala karışıktı."

2. *Örnek hayatınız bizim ilgimizi bu kadar çektiği için, bedensel hayattan ruhsal hayata geçişinizin nasıl gerçekleştiğini ve şu anda ruhsal alemde bulunduğunuz durumu, kendi dersimiz için bize anlatabilir misiniz?*

"Memnuniyetle. Bu hesap sadece sizin için değil, benim için de faydalı olacak. Düşüncelerimi tekrar dünyaya çevirdiğimde, bu karşılaştırma Yaratıcımızın iyiliğini daha da takdir etmemi sağlayacak.

“Hayatımın ne kadar sıkıntı dolu olduğunu biliyorsunuz; ancak, zorluklar karşısında asla cesaretim eksik olmadı - Tanrıya şükür! Ve şimdi kendimi bunun için tebrik etmeliyim. Cesaretsizliğe yenik düşseydim ne kadar çok şey kaybederdim! Bu düşünce beni titretiyor, çünkü o zaman çektiğim acıların hiçbir faydası olmazdı ve her şeye yeniden başlamak zorunda kalırdım. Ah, dostlarım! Umarım bu gerçeği kavrarsınız, çünkü geleceğinizin mutluluğu burada yatar. Hayır, birkaç yıllık acı, böyle bir mutluluk için kesinlikle çok fazla değildir. Keşke birkaç yılın sonsuzlukla

kıyaslandığında ne kadar değerli olduğunu bilseydiniz!

"Eğer son hayatımın sizin gözünüzde gerçekten bir değeri olsaydı, ondan öncekiler için aynı şeyi hissetmezdiniz. Bugün olduğum kişi olmam sadece çok fazla kişisel çaba sayesinde oldu. Önceki yanlışlarımın son izlerini silmek için, bu son denemelere katlanmak zorunda kaldım ve onları gönüllü olarak kabul ettim. Kararlılığımın sağlamlığından, şikayet etmeden onlara katlanma gücünü aldım. Şimdi onları kutsuyorum - bu denemelerin her birini. Onlar sayesinde geçmişle olan bağlarımı kopardım ve bu sadece bir anı oldu. Şimdi kat ettiğim yolu gerçek bir memnuniyetle düşünebiliyorum.

“Ah, yeryüzündeyken bana acı çektiren, bana karşı sert ve kötü niyetli olan, beni aşağılayan ve üzen, kötü niyetinin beni sık sık en sert yoksunluklara sürükleyen sen, seni sadece affetmekle kalmıyorum, sana teşekkür ediyorum! Bana kötülük yapmak isterken, aslında bu kadar çok iyilik yaptığının farkında bile değildin. Bu

nedenle, şu anda sahip olduğum mutluluğun büyük bir kısmını sana borçlu olduğum doğrudur, çünkü bana affetme, kötülüğe iyilikle karşılık verme fırsatı verdin. Tanrı, sabrımı sınamak ve en zor türden bir hayırseverlik yapmamı sağlamak için seni önüme koydu: düşmanlarını sevmek.

"Lütfen bu konudan sapmaya sabırsızlanmayın. Şimdi nihayet benden istediğiniz şeye değineceğim.

"Son hastalığımla korkunç acılar çeksem de, acı içinde ölmedim. Ölümüm uyku gibiydi, mücadele veya şok olmadan. Geleceğim hakkında hiçbir korkum olmadığı için, hayata tutunmaya çalışmadım ve dolayısıyla son anlarımda mücadele etmek zorunda kalmadım. Ayrılık çaba sarf etmeden, acı çekmeden ve farkına bile varmadan gerçekleşti.

"Son uykunun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama kısa sürdü. Uyanışım önceki durumuma kıyasla sakin geçti. Artık hiçbir acı hissetmiyordum ve sevinçten coşuyordum. Ayağa

kalkıp dolaşmak istiyordum ama hiçbir şekilde rahatsız edici olmayan -hatta belli bir çekiciliği olan- bir tür hafif uyuşukluk beni engelliyordu ve durumumun farkında olmadan ama dünyadan yeni ayrıldığımdan hiç şüphem olmadan kendimi memnuniyetle ona teslim ettim. Etrafımdaki her şey bir rüya gibiydi. Karımı ve birkaç arkadaşımı odamda diz çökmüş ağlarken gördüm ve kendi kendime açıkça beni ölü olarak gördüklerini söyledim. Onları düzeltmek istedim ama hiçbir kelime söyleyemiyordum ve bu beni rüya gördüğüm sonucuna götürdü. Bu fikri doğrulayan şey, kendimi uzun zaman önce ölmüş birçok sevgili insanla çevrili görmem ve hemen tanımadığım ama beni izliyor gibi görünen, uyanmamı bekleyen başkalarıydı.

“Bu durum, dönüşümlü olarak kendime geldiğim ve kendimi kaybettiğim berraklık ve uyuşukluk anlarıyla iç içe geçmişti . Zihnim yavaş yavaş berraklaştı. Sadece bir tür sisin içinden gördüğüm ışık daha da parlaklaştı. Sonra durumumu tanımaya başladım ve artık dünyevi dünyaya ait olmadığımı anladım. Spiritizmi

bilmeseydim, yanılsamalar şüphesiz oldukça uzun bir süre devam ederdi.

“Ölümlü kalıntılarım henüz gömülmemişti. Onlara saygıyla baktım, ancak onlardan kurtulduğum için mutluydum. Özgür olduğum için çok mutluydum! Boğucu bir atmosferden yeni çıkmış birinin rahatlığıyla nefes alıyordum ve tarif edilemez bir mutluluk hissi tüm varlığımı kapladı. Eskiden sevdiğim kişilerin varlığı beni neşeyle doldurdu ve onları gördüğümde şaşırmadım. Uzun bir yolculuktan sonra onları tekrar görüyormuşum gibi oldukça doğal görünüyordu. İlk başta beni şaşırtan bir şey vardı: Hiçbir şey söylemeden birbirimizi anlamamız. Düşüncelerimizi sadece birbirimize bakarak, sanki bir tür akışkan nüfuzuyla ilettik.

“Yine de, dünyevi fikirlerden hâlâ tamamen kopmamıştım. Katlandığım şeylerin hatırası, yeni durumumu daha iyi takdir etmemi sağlamak için zaman zaman geri geliyordu. Fiziksel olarak acı çekmiştim, ama özellikle zihinsel olarak. Kötü niyetin hedefi olmuştum, belki de açıkça talihsiz

olmaktan çok daha acı verici olan binlerce sıkıntı, çünkü bizi sürekli bir endişe halinde tutuyorlardı. Bu his henüz tamamen kaybolmamıştı ve bazen kendime gerçekten onlardan kurtulup kurtulmadığımı soruyordum. Hâlâ birkaç nahoş ses duyuyormuşum gibi geliyordu. Bu seslerin bana daha önce neden olduğu sıkıntılar konusunda sık sık endişeleniyordum ve kendime rağmen titriyordum. Kendimi, bir rüya tarafından aldatılmadığımdan emin olmak için, tabiri caizse, hissetmeye çalışıyordum ve tüm bunların gerçekten sona erdiğine dair kesinlik bana vurduğunda, muazzam bir yükten kurtulduğumu hissettim. Bu yüzden çok doğru - dedim kendi kendime - hayatımı bir işkenceye dönüştüren tüm o endişelerden nihayet kurtuldum ve bunun için Tanrı'ya şükrettim. Aniden büyük bir servet elde etmiş ve uzun süre bunun gerçek olduğuna inanamayan, hala ihtiyaçları konusunda endişeli hisseden fakir bir adam gibiydim. Ah, keşke insanlar gelecekteki hayatı kavrayabilselerdi, zorlukların ortasında onlara ne güç, ne cesaret verirdi! Tanrı'nın yasalarına itaat eden çocukları

için sakladığı mutluluğu kendilerine garantilemek için yeryüzündeki yaşamları boyunca neler yapmazlardı! O zaman yaşamları boyunca kıskandıkları zevklerin küçümsedikleri zevklerle karşılaştırıldığında ne kadar önemsiz olduğunu görürlerdi!"

3. *Sizin için bu kadar yeni olan ve bizim dünyamızın bu kadar az değer taşıdığı bu dünya ve yeniden bir araya geldiğiniz birçok arkadaşınız, yeryüzünde geride bıraktığınız ailenizi ve arkadaşlarınızı unutmanıza mı sebep oldu?*

"Onları unutursam, yaşadığım mutluluğa layık olmam. Tanrı bencilliği ödüllendirmez - cezalandırır. Kendimi içinde bulduğum dünya beni dünyayı küçümsemeye yönlendirebilir, ancak orada enkarne olan ruhları asla küçümseyemem. Sadece erkekler ve kadınlar arasında refahın talihsizlikteki eski yoldaşları unutmaya yol açtığını görürüz. Sık sık onları ziyaret ediyorum ve bana dair tuttukları anılar için mutlu oluyorum; düşünceleri beni onlara çekiyor. Sohbetlerini izliyorum; sevinçlerinden zevk alıyorum ve

endişeleri beni üzüyor; ancak, sorunlarının yalnızca geçici ve kendi iyilikleri için olduğunu anladığım için; enkarne olduğumuzda çektiğimiz türden kaygı dolu bir üzüntü değil. Bir gün onların da acının bilinmediği bu mutlu düzeye geleceklerini düşünmek beni mutlu ediyor. Onların buna layık olmalarına yardımcı olmak için çabalıyorum. Onlara, özellikle Tanrı'nın iradesi önünde gösterdiğim teslimiyet konusunda iyi düşünceler önermek için elimden geleni yapıyorum. En büyük üzüntüm, cesaretsizlikleri, şikayetleri, geleceğe dair şüpheleri veya herhangi bir kınanacak eylemle bu zamanı geciktirmelerini görmektir. Bu nedenle, onları kötülüğün yolundan saptırmaya çalışırım. Başarılı olduğumda, bu benim için büyük bir mutluluktur ve buradaki hepimiz seviniriz; başarısız olduğumda, kendime üzülerek şunu söylerim: Bir kez daha, sevinç anlarını geciktirdiler. Ancak, hiç kimsenin geri dönülmez bir şekilde kaybolmadığını hatırladığımda teselli buluyorum.”

Samuel Philippe

Van Durst

(Eski memur, 1863 yılında seksen yaşında Anvers'te öldü)

Van Durst'un vefatından kısa bir süre sonra, bir medyum ruh rehberine ölen kişiyi çağırıp çağıramayacağını sordu ve şu cevabı aldı: "Bu ruh yavaş yavaş karışıklıktan çıkıyor. Cevap verebilir ama iletişim onun için pahalıya mal olur. Dört gün daha beklemenizi rica ediyorum, o zaman size cevap verebilecek. O zamana kadar, ona karşı ifade ettiğiniz iyi niyetleri bilecek ve size iyi bir arkadaş olarak minnettarlıkla gelecektir."

Dört gün sonra ruh şunu dikte etti:

"Dostum, hayatım sonsuzluk terazisinde çok az ağırlıktaydı. Yine de mutsuz olmaktan çok uzağım. Mütevazı bir durumdayım, ancak mükemmellik için çabalamadan çok az yanlış yapan biri için nispeten mutluyum. Eğer yaratıklar sınırlı bir alanda mutlu olabiliyorsa, çok iyi - ben de onlardan biriyim. Tek bir şeyden pişmanım, o

da şu anda ne yaptığını ben kendim o zamanlar bilmiyordum, çünkü kafamın karışık olduğu durum daha kısa ve daha az zor olurdu. Aslında, o durum uzundu - canlı hissetmek ve hissetmemek, bedenimi görmek ve ona güçlü bir şekilde bağlı hissetmek ama onu kullanamamak, sevdiklerimi görmek ve beni onlara bağlayan düşüncenin kaybolduğunu hissetmek; ne korkunç! Ah, ne zalim bir zaman! Şaşkınlığın seni pençesine alıp boğduğu ne bir an! Ve hemen ardından, tam bir karanlık; canlı hissetmek ve sonra bir an sonra varolmadığını hissetmek; kendinin farkında olmak istemek *ama* onu kavrayamamak; var olmamak ama aslında var olduğunu hissetmek derin bir kafa karışıklığı durumunda! Ve sonra, hesaplanamayacak kadar uzun bir zamanın ardından, kavrayamadığınız için boğucu bir ızdıraptan sonra, bitmeyecek gibi görünen bir zamandan sonra, yavaşça yeni bir varoluşa yeniden doğarsınız. Yeni bir dünyaya uyanırsınız!

“Fiziksel beden yok, dünyevi yaşam yok, ama ölümsüz yaşam! Etten kemikten erkekler veya kadınlar yok, ama her taraftan süzülen, etrafınızda

dolaşan, hepsini tek bakışta kucaklayamadığınız için sonsuzlukta çırpınan hafif ruh formları var! Önünüzde bir alan olması ve istediğiniz gibi seyahat edebilmeniz! Etrafınızdaki her şeyle düşünce yoluyla iletişim kurabilmeniz... dostum, ne kadar da yepyeni bir yaşam! Ne kadar da göz kamaştırıcı bir yaşam! Ne kadar da mübarek bir yaşam! Ey selam! Sana selam olsun ey sonsuzluk; beni kalbine aldın! Elveda ey dünya; beni gerçek ruhsal doğamdan bu kadar uzun süre uzak tuttun! Hayır, senden başka bir şey istemem, çünkü sen sürgün toprağısın ve senin en büyük mutluluğun benim için hiçbir şey!

"Ama eğer senin bildiğini bilseydim, bu diğer hayatın başlangıcı ne kadar kolay ve keyifli olurdu! Ayrılık anında çok daha sonra öğrenmem gereken şeyi ölmeden önce bilecektim ve ruhum kendini daha kolay özgürleştirecekti. Sen yoldasın, ama asla çok fazla şey yapmamış olacaksın! Bunu oğluma söyle; ona o kadar sık söyle ki, sonunda inanıp anlasın, çünkü o zaman, buraya geldiğinde, asla ayrılmayacağız.

“Hepinize elveda dostlarım, elveda. Sizi bekliyorum ve yeryüzünde kaldığınız süre boyunca sık sık yanınıza gelip öğreneceğim çünkü çoğunuz kadar çok şey bilmiyorum. Ama burada çabuk öğreneceğim çünkü artık beni zorlayan sıkıntılara ya da gücümü tüketen yaşlılığa katlanmıyorum. Burada, dolu dolu yaşar ve gelişiriz çünkü ufuklar gözlerimizin önünde öyle güzel uzanır ki onları kucaklamak için sabırsızlanırız. Elveda; şimdi sizi terk ediyorum, elveda.”

Van Durst

Altı inkarcılar

(Ahlaki açıdan dürüst bir adam, bir kazada öldü ve medyum tarafından hayattayken tanındı) Bordeaux, 11 Şubat 1861

1. *Ölümünüz hakkında bana birkaç ayrıntı verebilir misiniz?*

"Boğulduktan sonra - evet."

2. *Neden sonra?*

"Çünkü daha önce ne olduğunu zaten biliyorsunuz." (Medyum aslında boğulma olayının ayrıntılarını biliyordu.)

3. *Peki ölümden sonraki duygularınızı tarif eder misiniz?*

“Uzun bir süre nerede olduğumu anlayamadım, ancak Tanrı'nın lütfu ve etrafımdakilerin yardımıyla, ışık sonunda görünür hale geldiğinde, gözlerim kamaştı. Umutlu olun: her zaman düşündüğünüzden daha fazlasını bulacaksınız. Fiziksel hiçbir şey; her şey gizli duyulara dokunur. Gözlerle veya ellerle dokunulabilen hiçbir şey yoktur. Anlıyor musunuz? Bu, anlayışınızı aşan ruhsal bir sürprizdir çünkü onu açıklayacak kelimeler yoktur. Bunu yalnızca ruh aracılığıyla hissedebiliriz.

“Uyanışım oldukça keyifliydi. Hayat, kelimeye bağlanan korkunç fikre rağmen, sadece korkunç bir kabus olarak tanımlayabileceğim rüyalardan biridir. Enfekte bir hapishanede kapalı olduğunuzu, vücudunuzun kemik iliğinizi bile

delen kurtlar tarafından yutulduğunu ve alev alev bir fırının üzerinde asılı kaldığınızı hayal edin. Ayrıca, kavrulmuş ağzınızın onu tazeleyecek hava bile olmadığını, dehşete kapılmış ruhunuzun sadece etrafınızda sizi yutmakla tehdit eden canavarlar gördüğünü hayal edin. Son olarak, böylesine fantastik bir rüyanın en iğrenç, en korkunç olarak tasvir edebileceği her şeyi hayal edin ve sonra aniden kendinizi bir zevkler cennetine taşıyın. Ağladığınız tüm sevdiklerinizle çevrili olarak uyanırsınız. Size mutlu bir şekilde gülümseyen sevgili yüzlerinizi görün; en tatlı kokuları içinize çekin; kavrulmuş boğazınızı saf su kaynağında tazeleyin; vücudunuzun onu ağaçtan kopmuş bir çiçeği taşıyan bir esinti gibi destekleyen ve kucaklayan sonsuz uzaya kaldırıldığını hissedin; Kendinizi, doğumda annesinin sevgisine sarılı bir çocuk gibi Tanrı'nın sevgisine sarılı hissedin. Ancak o zaman ölümün geçişi hakkında kusurlu bir fikir edineceksiniz.

“Bedenin ölümünden sonra erkekleri ve kadınları bekleyen hayatın mutluluğunu tarif etmeye çalıştım, ama başaramadım; sonuçta,

gözleri ışığa kapalı ve uzuvları kilitli oldukları kısıtlı çemberden asla çıkamayan birine sonsuzluğu tarif edebilir misiniz? Böylesine sonsuz bir mutluluğu tarif etmek için size şunu söylüyorum: Sevgi! Çünkü yalnızca sevgi onu önceden hissetmemizi sağlayabilir. Ve kim sevgiden bahsediyorsa, bencilliğin yokluğundan bahsediyor demektir."

4. *Ruh alemindeki durumunuz başından beri mutlu muydu?*

"Hayır. Bir erkek olarak borcumu ödemek zorundaydım. Kalbim ruhun geleceğini hissetmemişti ve ayrıca inancım yoktu. Yaratıcıma karşı olan ilgisizliğimin kefaretini ödemek zorundaydım, ancak merhametinde yapabildiğim az iyiliği, acılarıma rağmen teslimiyetle katlandığım acıyı hesaba kattı; insanların asla anlayamayacağı bir terazide olan adaleti, iyiliği öyle bir nezaket ve sevgiyle tarttı ki kötülük hemen silindi."

5. *Kızınız hakkında bana haber verebilir*

misiniz? (Babasından dört beş yıl önce ölmüştü)

"O, sizin dünyanızda bir görevde."

6. *O, bir enkarnasyon olarak mutlu mu? Uygunsuz olmak istemiyorum.*

resim gibi belirdiğini görmüyor muyum *?* Hayır, o bir enkarnasyon olarak mutlu değil. Aksine, yeryüzündeki tüm sefalet onu bekliyor. Ama örneğiyle, sizin için sadece kulağa hoş gelen kelimeler olan o büyük erdemleri ilan edecek. Ona yardım edeceğim çünkü onu korumalıyım. Ancak, engelleri aşmada çok zorluk çekmeyecek. *O bu yüzden bir kefaret değil, bir görev.* Bu yüzden onun için rahat olun. Ve onu hatırladığınız için teşekkür ederim."

O an medyumun yazması zorlaştı ve şöyle dedi:

7. *Eğer şu anda bana engel olan bir acı çeken ruh varsa, onun da imzasını atmasını rica ediyorum.*

"Mutsuz Bir Ruh."

8. *İsmini söylemek istemiyor musun?*

"Valerie."

9. *Cezanızın sebebinin ne olduğunu söylemek ister misiniz?*

"HAYIR."

10. *Hatalarından dolayı pişman mısın?*

"Gördüğünüz gibi ben varım."

11. *Seni buraya kim getirdi?*

"Altıinkarcılar."

12. *Hangi amaçla?*

"Böylece bana yardım edebilirsin."

13. *Az önce yazmamı engelleyen sen miydin?*

"Beni kendi yerine koydu."

14. *İlişkiniz nasıl?*

"O bana yol gösteriyor."

15. *Ondan bizimle birlikte dua etmesini isteyin.*

(Duadan sonra, Sixdeniers yazmak için geri döndü) "Ona yardım ettiğin için teşekkür ederim. Anladın. Seni unutmayacağım. Onu düşün."

16. (Sixdeniers'a sorulan soru) *Bir ruh olarak, rehberlik edeceğiniz çok sayıda acı çeken ruh var mı?*

"Hayır. Ama birini ahlaki yola geri döndürmeyi başardığımız anda, bir başkasının omuzuna bineriz, ancak ilkini terk etmeyiz."

17. *Yüzyıllar boyunca sonsuza kadar çoğalabilecek bir denetimi nasıl yönetebilirsiniz?*

"Ahlaki yola geri döndürdüğümüz kişilerin sonunda evrimleşip kendilerini arındırdıklarını anlamalısınız. Bu nedenle, onlar bizim için daha az iş demektir. Aynı zamanda, biz de evrimleşiriz ve bunu yaparken, kendi yeteneklerimiz gelişir ve

yeteneklerimiz saflığımızla orantılı olarak genişler."

Daha az gelişmiş ruhlar bu nedenle onlara rehberlik etme misyonuyla görevlendirilmiş iyi ruhlar tarafından desteklenir. Bu görev yalnızca enkarne olanlara adanmamıştır, çünkü onlar da bu göreve katılmalıdır çünkü bu onların ilerlemesi için bir araçtır. Daha az gelişmiş bir ruh iyi bir iletişim sırasında müdahale ettiğinde -bu durumda olduğu gibi- elbette bunu her zaman iyi niyetle yapmaz. Ancak iyi ruhlar, bir test olarak veya orada bulunanların kendisini geliştirmesine yardımcı olma yolu olarak buna izin verebilir. Israrının saplantıya dönüşebileceği doğrudur, ancak ne kadar inatçı olursa, gerçekten yardıma ihtiyacı olduğunun kanıtı o kadar büyük olur. Böyle bir ruhu geri çevirmek yanlıştır. Onu sadaka dilemeye gelmiş zavallı bir yaratık olarak görmeli ve iyi insanlar tarafından bize talimat vermemiz için gönderilen mutsuz bir ruh olduğunu kendimize hatırlatmalıyız. Başarılı olursak, bir ruhu iyiliğin yoluna koymanın sevincini yaşayacağız ve böylece acısını kısaltacağız. Bu

görev genellikle zordur. Elbette, her zaman iyi iletişimler almak ve yalnızca kendi tercih ettiğimiz ruhlarla sohbet etmek daha hoş olurdu. Ancak, kendi arzularımızı tatmin etmeye çalışarak değil, bize iyiyi uygulama fırsatı sunan fırsatları geri çevirmeyerek iyi ruhların korumasını hak ediyoruz.

Dr. Demeure

(25 Ocak 1865'te Albi'de (Tarn) öldü)

Dr. Demeure, Albi'de saygın bir homeopatik doktordu. Karakteri ve bilgeliği, ona yurttaşlarının saygısını ve hürmetini kazandırdı. Nezaket ve yardımseverliği tükenmezdi. İleri yaşına rağmen, yoksullara bakımını sağlarken asla yorulmazdı. Ziyaretlerinin ücreti onun için en az önemli olan şeydi. Kendisini, kendisine ödeme yapabileceklerini bildikleri yoksul müşterilerinden daha az rahatsız hissediyordu. Bunun, yoksul müşterilerinin yokluğunda her zaman başka bir doktor bulabilmesi nedeniyle olduğunu söyledi. Yoksul müşterilerine sadece ücretsiz reçeteler ve

ilaçlar vermekle kalmıyordu, aynı zamanda bazen en etkili ilaç olan fiziksel ihtiyaçlarını karşılamak için gerekenleri de ekliyordu. Ona "tıbbi sanatların rahibi" diyebiliriz.

Dr. Demeure, bilimde ve her felsefede sonuçsuz bir şekilde aradığı en ciddi sorunların anahtarını bulduğu Spiritist Doktrini'ni hararetle benimsedi. Derin ve araştırmacı ruhu, Doktrin'in tüm kapsamını hemen kavradı ve en gayretli misyonerlerinden biri oldu. Aramızda yazışmalar yoluyla son derece canlı ve karşılıklı sempatik bir ilişki kuruldu.

30 Ocak'ta vefat ettiğini öğrendik. İlk düşüncemiz kendisinden aynı gün bize ulaştırdığı bir iletiyi almak oldu:

"Ben buradayım. Hayattayken, öldüğümde mümkünse sevgili öğretmenim ve arkadaşım Bay Allan Kardec ile 'el sıkışmaya' geleceğime kendime söz verdim.

"Ölüm ruhumu uyuşukluk denen o ağır uykuya daldırdı, ama zihnim nöbet tuttu. Ölümden

sonraki karışıklık halini uzatan kasvetli uyuşukluğu üzerimden attım ve uyandım, tek bir sıçrayışta geçişi gerçekleştirdim.

"Ne kadar mutluyum! Artık ne hastayım ne de yaşlı. Bedenim bana giydirilmiş bir giysiydi. Şimdi ruhların o ebedi, genç güzelliğiyle genç ve yakışıklıyım, yüzleri asla kırışıklarla işaretlenmemiş ve saçları zaman geçtikçe asla grileşmemiş. Bulutlu gökyüzünün ufkunda hızla uçan bir kuş gibi hafifim. Ve ben, bir atom olarak, Yaratıcımızın ihtişamı, bilgeliği ve bilgisi ve beni çevreleyen harikalar önünde hayrete düşüyorum, tefekkür ediyorum, kutsuyorum, seviyorum ve eğiliyorum.

“Mutluyum, ihtişam içindeyim! Ah, seçilmişlerin diyarının muhteşem güzelliklerini kim tarif edebilir: cennetler, dünyalar ve güneşler ve evrensel uyumun büyük buluşmasındaki rolleri? Yine de, öğretmenim, deneyeceğim. Bu çalışmaları üstleneceğim ve bir ruh olarak emeklerimin çabalarını ayaklarınıza bırakmak için geri döneceğim ve bunu önceden size adadım. Hoşça

kalın!”

Depresif

1 ve 2 Şubat tarihli aşağıdaki iki iletişim, o zamanlar beni rahatsız eden hastalıkla ilgilidir. İletişimler kişisel olsa da, Dr. Demeure'nin bir insan olarak olduğu kadar ruh olarak da iyi olmaya devam ettiğini gösterdiği için bunları burada yeniden ürettim.

“Sevgili dostum, bize güven ve cesaretini kaybetme. Bu kriz yorucu ve acı verici olsa da, uzun sürmeyecek. Reçeteli tedaviyle ve isteğine bağlı olarak, hayatının temel amacı olan işi yakında tamamlayacaksın. Ben her zaman Ruhsal *Gerçek ile senin yanındayım ,* o da bana onun adına konuşma izni veriyor. Ruh dünyasına geçen arkadaşların arasında en son ben olduğum için, diğerleri bana onur verdi. Sevgili öğretmenim, onlarla birlikte olmak için zamanında öldüğüm için ne kadar mutluyum! Daha erken ölseydim, belki de bu öngörülemeyen krizi önleyebilirdim. Ancak, benim dekarasyonum o kadar yeniydi ki, kendimi

ruh meseleleri dışında hiçbir şeyle ilgilendiremedim, ama şimdi seni izleyeceğim, sevgili öğretmenim. Ben senin kardeşin ve dostunum ve senin yanında olmak, hastalığında sana bakmak için bir ruh olmaktan mutluluk duyuyorum. Ama atasözünü biliyorsun: 'Cennet, kendine yardım edenlere yardım eder.' Öyleyse iyi Ruhların size olan bakımına yardımcı olun ve onların reçetelerini tam olarak uygulayın.

“Burası çok sıcak. O kömür ateşi sizi yoruyor. Hasta olduğunuzda daha fazla kömür yakmayın; nefes alma zorluğunuzu artırır. Çıkardığı gazlar zararlıdır.”

Arkadaşın Demeure

“Ben, Demeure, Bay Kardec'in arkadaşıyım. Ona, zamanında müdahale etme şansına sahip olmasaydım felaketle sonuçlanabilecek kazadan kurtulduğunda yanında olduğumu söylemeye geldim. Gözlemlerime ve iyi bir kaynaktan edindiğim bilgilere göre, bana öyle geliyor ki, ne kadar erken bedenden ayrılırsa, o kadar erken

yeniden bedenlenecek ve bu da işini bitirmesini sağlayacak. Ancak, ayrılmadan önce, başlatıcısı olduğu doktrinel sistemi tamamlayacak işleri bitirmeli. Ve aşırı çalışma yoluyla, onu aniden dünyamıza getirmekle tehdit eden organizmasının bozulmasına katkıda bulunursa, kasıtlı intihar suçundan suçlu bulunacaktır. Ona meselenin tüm gerçeğini söylemekten korkmamalısınız ki tetikte olsun ve reçetelerimizi harfiyen uygulasın.”

Depresif

Aşağıdaki ileti, 26 Ocak'ta - ölümünün ertesi günü - Montauban'daki Spiritist arkadaşlarının çevresine ulaştı:

“Antoine Demeure. Sizin için ölmedim, iyi dostlarım, ama sadece sizin gibi, yeryüzünde birbirini seven herkesi, aynı zihniyete sahip olanları ve aynı sevgi ve hayırseverlik duygularına sahip olanları birleştiren bu kutsal Doktrini henüz bilmeyenler için öldüm.

"Mutluyum, umut edebileceğimden daha

mutluyum, çünkü maddeden yeni kurtulmuş ruhlar arasında oldukça nadir görülen bir berraklığın tadını çıkarıyorum. Cesaretinizi toplayın, iyi dostlarım. Her zaman sizinle olacağım ve zavallı maddi bedenimize bağlı olduğumuzda bilmediğimiz şeyler hakkında sizi bilgilendirmekten geri kalmayacağım, çünkü o pek çok ihtişamı saklıyor ve pek çok sevinci engelliyor. Bu mutluluktan mahrum olanlar için dua edin, çünkü kendilerine karşı işledikleri yanlışı bilmiyorlar.

"Bugün uzun süre kalamam ama size bu görünmez varlıklar dünyasına tamamen yabancı hissetmediğimi söylemek istedim; sanki her zaman burada yaşamışım gibi. Mutluyum çünkü arkadaşlarımı burada görüyorum ve istediğim zaman onlarla iletişim kurabiliyorum.

"Ağlamayın dostlarım. Bu beni sizi tanıdığıma pişman ederdi. Zaman geçtikçe Tanrı sizi de hepimizin tekrar bir arada olacağı bu boyuta getirecek. İyi geceler dostlarım. Tanrı sizi rahatlatsın. Ben sizinleyim."

Depresif

Montauban'dan gelen bir diğer mektupta ise şu ifadeler yer alıyordu:

Aşırı hassasiyeti nedeniyle, Dr. Demeure'nin ölümünü gören bir medyum ve çok berrak bir uyurgezer olan Bayan G.'den sakladık. Niyetimizi açıkça anlayan iyi doktor, kendisini ona göstermekten kaçındı. Geçtiğimiz 10 Şubat'ta, rehberlerimizin davetiyle toplandık. Rehberlerimiz, Bayan G.'nin bir önceki günden beri büyük bir acı çekmesine neden olan burkulan ayak bileğini rahatlatmak istediklerini söylediler. Konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyorduk ve rehberlerimizin bizim için sakladığı sürprizi tahmin etmekten çok uzaktık. Bu kadın uyurgezerlik durumuna girer girmez ayağını işaret ederek şiddetli bir şekilde çığlık atmaya başladı. Olanlar şöyleydi:

Bayan G., yüzü saklı kalmış bir ruhun bacağının üzerine eğildiğini gördü. Bu ruh bacağına masaj yaptı ve onu ovuşturdu, bazen de

her doktorun yapacağı gibi uzunlamasına bir hareket yaptı. İşlem o kadar acı vericiydi ki hasta kontrolsüzce ağladı ve kıvrandı. Ancak kriz kısa sürede geçti. On dakika içinde, burkulmanın ve iltihabının tüm izleri kayboldu ve ayağı normal görünümüne kavuştu. Bayan G. iyileşmişti.

Ancak, ruh Bayan G. tarafından bilinmiyordu ve ona yüzünü göstermemekte ısrar etti. Sanki gitmek istiyormuş gibi görünüyordu ki, sadece birkaç dakika önce bir adım bile atamayan Bayan G., ruh doktoruyla el sıkışmak için odanın ortasına atladı. Ruh yine yüzünü başka tarafa çevirdi ve sadece elini onun elinde bıraktı. O anda, çığlık attı ve yere bayıldı. Dr. Demeure'yi ruh şifacısı olarak tanımıştı. Bilinci kapalıyken, birkaç sempatik ruhun dikkatli ilgisini gördü. Sonunda, berrak uyurgezerliğe döndüğünde, onlarla konuştu ve özellikle de ruh doktoruyla sıcak selamlaştı; ruh doktoru, sevgi gösterilerine onu iyileştirici sıvılarla sararak karşılık verdi.

Bu sahne çarpıcı ve dramatik değil mi; bize tüm bu çeşitli kişilerin insan yaşamında olduğu

gibi rollerini yerine getirmelerini izliyormuşuz izlenimini vermiyor mu? Ruhların gerçek varlıklar olduğuna, bedenlere sahip olduklarına ve hala dünyadaymış gibi davrandıklarına dair diğer birçok kanıttan biri daha oluşturmuyor mu? Aynı mükemmel yüreğe ve nazik nezakete sahip ruh arkadaşımızla tanıştığımız için mutluyduk. Yaşamı boyunca medyumun doktoru olmuştu. Onun aşırı hassasiyetini biliyordu ve ona kendi kızı gibi davranıyordu. Bu kimliğin kanıtı - bu ruhun sevdiği kişilere bahşedilen - çarpıcı ve aynı zamanda gelecekteki hayata daha rahatlatıcı bir bakış açısıyla bakmamızı sağlamak için yeterli değil mi? [Hesabın sonu]

Dr. Demeure'nin bir ruh olarak durumu, yeryüzündeki değerli ve yararlı yaşamı nedeniyle tam olarak beklediğimiz şeydir. Ancak, daha az öğretici olmayan bir gerçek bu iletişimleri vurgular: Yararlı olmak için ölümünden hemen sonra dahil olduğu etkinlik. İnce zekası ve ahlaki nitelikleri nedeniyle, en ileri ruhlar sınıfına aittir. Mutludur, ancak mutluluğu tembellikten oluşmaz. Daha birkaç gün önce bir doktor olarak hastalara

bakıyordu; bir kez özgürleştiğinde, bir ruh olarak onlara bakmak için koştu. O zaman, eğer orada dinlenemiyorsak, öbür dünyaya gitmenin ne faydası var, diyecektir bazıları? Öncelikle onlara şunu sorardık: Artık hiçbir endişemiz veya ihtiyacımız olmayacak olması, ya da artık insan hayatının zayıflıklarına tabi olmayacağımız ya da yorulmadan düşünce hızıyla uzayda seyahat etme özgürlüğüne sahip olacağımız, nerede olurlarsa olsunlar arkadaşlarımızı her an ve her mesafede görmeye gideceğimiz gerçeği hiçbir şey ifade etmiyor mu? İkinci olarak şunu da eklerdik: Diğer dünyada olduğunuzda, kimse sizi hiçbir şey yapmaya zorlamayacaktır; istediğiniz kadar mutlu bir tembellikte kalmakta tamamen özgür olacaksınız. Ancak, kısa sürede bu bencil sükunet sizi yoracak ve bir tür meşguliyet isteyen ilk kişi siz olacaksınız. O zaman size şöyle denebilir: Hiçbir şey yapmaktan yorulduysanız, yapacak bir şeyler arayın. Yararlı olma fırsatları ruh dünyasında, erkekler ve kadınlar arasında olduğu gibi eksik değildir. Bu nedenle, ruh faaliyeti herhangi bir zorlamayı değil, bir ihtiyacı, ruhlar

için bir tatmini ifade eder; onlar, kendi beğenilerine ve yeteneklerine göre meşguliyetler ararlar ve gelişimlerinde kendilerine en çok yardımcı olabilecek olanları tercih ederler.

Foulon'un Dul eşi Nee Wallis

3 Şubat 1865'te Antibes'te ölen Bayan Foulon, Havre'da uzun süre yaşamış ve burada yetenekli bir minyatür ressamı olarak ün kazanmıştı. Dikkat çekici yeteneği ilk başlarda ona sadece eğlenceli bir dikkat dağıtıcı olarak hizmet ediyordu. Ancak daha sonra, kötü günler geçirdiğinde, zanaatından değerli bir kaynak olarak yararlanmayı öğrendi. Onu özellikle sevilen ve saygı duyulan, onu tanıyan herkes için anısını bu kadar değerli kılan şey, sevimli doğası ve yalnızca onu yakından tanıyanların tüm doluluğuyla takdir ettiği kişisel nitelikleriydi. İyiliğin doğuştan gelen duygusuna sahip olan herkes gibi, niteliklerini sergilemezdi - belki de bunların farkında bile değildi. Eğer bencilliğin kendisine hükmetmesine izin vermeyen biri varsa, şüphesiz bu kadındı. Kişisel özveri duygusu belki

de hiç bu kadar ileri götürülmemiştir. Her zaman dinlenmesini, sağlığını ve kendi çıkarlarını, kendisine faydalı olabileceği insanlar için feda etmeye hazırdı. Gençliğinden itibaren hayatı, cesareti, teslimiyeti ve azmi asla sarsılmayan, uzun bir fedakarlıklar ve zorlu denemeler dizisi olmuştu. Ancak, zanaatının titiz doğası nedeniyle, görme yeteneği her geçen gün zayıfladı, öyle ki bir süre sonra tamamen kör oldu.

Bayan Foulon, Spiritist Doktrin ile tanıştığında, bu ona bir ışık huzmesi gibi göründü. Sanki bir perde kalkmış ve tam olarak yabancı olmayan, ancak hakkında sadece belirsiz bir sezgiye sahip olduğu bir şeyi görmesini sağlamış gibiydi. Bunu şevkle inceledi, yüksek zekasına uygun olan o berrak ruh ve doğru yargı ile donatılmıştı. Kişinin, onun hayatındaki tüm karmaşıklıkları bilmesi gerekirdi - kendi hayatıyla asla ilgili olmayan, ancak sevdiklerinin hayatlarıyla ilgili olan karmaşıklıklar - bunda ne kadar teselli bulduğunu anlamak için

Ona geleceğe dair sarsılmaz bir inanç veren ve

dünyevi şeylerin boşluğunu gösteren yüce vahiy.

Ölümü de hayatı kadar onurluydu. Hiçbir uğursuz endişe duymadan yaklaştığını hissetti. Onun için bu, Spiritizmi inceleyerek kendisini özdeşleştirdiği ruhsal ve kutsanmış yolu ona açacak olan dünyevi bağlardan kurtuluştu. Huzur içinde öldü, çünkü dünyaya geldiğinde üstlendiği görevi yerine getirdiğinin ve bir eş ve anne olarak görevlerini titizlikle yerine getirdiğinin farkındaydı; ayrıca hayatı boyunca kendisini kıranlara ve nankörlükle karşılık verenlere karşı herhangi bir kızgınlıktan kaçınmıştı. Kötülüğe her zaman iyilikle karşılık verdi ve kendini Tanrı'nın iyiliğine ve adaletine teslim etmek için herkesi affederek hayattan ayrıldı. Sonunda saf bir vicdanın huzuruyla ve çocuklarından bedensel hayatta olduğundan daha az ayrı kalmayacağından emin olarak öldü, çünkü dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar ruhen onlarla birlikte olabilir, onlara öğütleriyle yardımcı olabilir ve onları gözeterek koruyabilirdi.

Bayan Foulon'un ölümünü ilk duyduğumuzda,

ilk isteğimiz onunla sohbet etmekti. Spiritist Doktrinin aramızda uyandırdığı dostça ve sempatik ilişki, onun ifadelerinden birkaçını ve günlük dilini açıklıyor.

BEN

(Paris, 6 Şubat 1865, ölümünden üç gün sonra)

"Kurtuluşumdan kısa bir süre sonra beni çağıracağınızdan emindim ve cevap vermeye hazırdım, çünkü herhangi bir karışıklık hali yaşamadım. Sadece dehşete düşen ve korkunun daraltıcı karanlığıyla çevrili olanlar karışık hale gelir.

"Eh, dostum, şimdi mutluyum. Zayıflamış ve sadece gençliğimi ışıltılı ışıklarıyla renklendiren manzaraların anısını tutan bu zavallı gözler burada yeniden açıldı ve bazı büyük sanatçılarınızın soluk reprodüksiyonlarında idealleştirdiği, ancak görkemli gerçekliği, sade ve yine de büyü dolu, en eksiksiz gerçekliği oluşturan

muhteşem ufukları yeniden keşfetti.

“Öldüğümden beri sadece üç gün geçti ve şimdiden kendimi bir sanatçı gibi hissediyorum. Sanatta güzellik idealine ilişkin özlemlerim, diğer varoluşlarda incelediğim ve edindiğim ve son varoluşumda geliştirdiğim yeteneklerin sezgisiydi. Ama bu ışık bölgesinde ruhuma dokunan ihtişama layık bir şaheser üretmek için ne yapmalıyım? Boya fırçaları, boya fırçaları! Spiritist sanatın, pagan sanatının, şu anda tehlike altında olan Hristiyan sanatının tacı olduğunu ve onu tüm ihtişamıyla sizin çorak dünyanızda yeniden canlandırma ihtişamının yalnızca Spiritizme saklı olduğunu dünyaya kanıtlayacağım.

"Ama sanatçıdan yeteri kadar bahsettik. Şimdi arkadaşıma:

“Sevgili dostum (Bayan Kardec), ölümüm yüzünden neden bu kadar perişansın? Özellikle hayatımın hayal kırıklıkları ve acıları hakkında bildiklerini bilerek, artık dibine kadar boşaltmak zorunda kaldığım dünyevi üzüntülerin acı

kadehinden içmek zorunda olmadığımı gördüğün için sevinmelisin. Ölülerin yaşayanlardan daha mutlu olduğuna inanmalısın; onları yas tutmak Spiritizm'in gerçeğinden şüphe etmek olurdu. Beni tekrar göreceksin; bundan emin ol. Ayrılan ilk kişi bendim, çünkü o dünyadaki görevim sona ermişti. Herkesin kendi görevi vardır ve bunu dünyadayken başarmalıdır. Senin görevin sona erdiğinde, bir süre benimle dinleneceksin. Sonra, gerekirse yeniden başlayacağız, çünkü boş durmak doğal değildir. Herkesin kendi eğilimleri vardır ve onları takip eder. Bu, özgür iradenin gücünü gösteren yüce bir yasadır. Öyleyse, iyi dostum, hoşgörülü ve yardımsever ol, ister görünür dünyada ister görünmez dünyada olsun, hepimizin karşılıklı olarak ihtiyaç duyduğu duygular. Bu düsturu yaşarsanız her şey yoluna girecektir.

"Bu konuşmayı bitirmemi söylemezdin; ancak, bunun zaten oldukça uzun bir ilk iletişim olduğunu biliyorsun ve bu yüzden şimdi seni bırakıp mükemmel dostum Bay Kardec'e döneceğim. Mezara senden önce giden arkadaşına söylediğin

sevgi dolu sözler için sana teşekkür etmek istiyorum - neredeyse birlikte bu dünyaya gidiyorduk, sevgili dostum! (Dr. Demeure'nin bahsettiği Kardec'in hastalığına bir gönderme). İyi Ruhlar sana zamanında yardım etmeseydi hayatının sevgili arkadaşın o zaman ne derdi? Evet, ağlar ve inlerdi, ki bu anlaşılabilir bir şey. Ancak şimdi, Spiritist hareketi başlatma işini bitirmeden önce kendini tekrar böyle bir tehlikeye maruz bırakmaktan kaçınmanı sağlamalı. Eğer yapmazsa, buraya, aramıza olması gerekenden çok daha erken gelme ve Musa gibi, Vaat Edilen Toprakları ancak uzaktan görme riskiyle karşı karşıya kalırsın. Bu yüzden tetikte ol; seni bir dost olarak uyarıyorum.

“Şimdi gideceğim. Sevgili çocuklarıma dönmek istiyorum. Sonra, gezgin koyunumun limana varıp varmadığını veya bir fırtınanın insafına kalıp kalmadığını görmek için denizlerin ötesine gideceğim (kızlarından biri Amerika'da yaşıyordu). İyi Ruhlar onu korusun. Bu amaçla onlara tekrar katılacağım. Sizinle sohbet etmek için geri döneceğim, çünkü yorulmak bilmeyen bir

konuşmacıyım, bunu kesinlikle hatırlayacaksınız. O zamana kadar, iyi ve sevgili dostlarım, hoşça kalın.”

Dul Foulon

II

(8 Şubat 1865)

Sevgili Bayan Foulon, Geçtiğimiz günlerde bizimle olan iletişiminizden ve bizimle konuşmaya devam edeceğinize dair verdiğiniz sözden çok memnun oldum.

Aslında iletişim kuran kişinin siz olduğunuzu gayet iyi fark ettim. Ortamın bilmesi mümkün olmayan ve sadece sizden gelebilecek şeylerden bahsettiniz. Dahası, bize karşı olan şefkatli diliniz kesinlikle sevgi dolu ruhunuzun diliydi. Ve sözlerinizde hayatınız boyunca algılamadığım bir kesinlik, bir denge ve bir sağlamlık vardı. Bazı durumlarda sizi birden fazla kez uyarmama izin verdiğimi hatırlayacaksınız.

“Bu doğru, ancak ciddi şekilde hastalandığım zamandan beri, zaman zaman beni hayat konusunda endişelendiren üzüntüler ve iniş çıkışlar nedeniyle kaybettiğim ruhsal sağlamlığımı yeniden kazandım. Kendi kendime dedim ki: sen bir ruhsun; dünyayı unut; varlığının dönüşümüne hazırlan. Düşüncen aracılığıyla, ruhunun bedenini terk ettikten sonra izlemesi gereken ve onu mutlu ve özgür bir şekilde bundan sonra yaşamak zorunda olduğun göksel kürelere götürecek olan aydınlanmış yolu gör.

"Dünyayı geride bıraktıktan sonra mükemmel mutluluğa güvenerek biraz küstahlık ettiğimi düşünebilirsiniz, ancak o kadar çok acı çekmiştim ki, o ve önceki yaşamlarımda yaptığım tüm yanlışların kefaretini ödediğimi hissettim. Bu sezgi beni yanıltmadı; aksine, son anlarımda bana cesaret, huzur ve kararlılık veren şeydi. Özgürlüğümden sonra umutlarımın gerçekleştiğini gördüğümde, bu kararlılık doğal olarak arttı."

Yolculuğunuzu, uyanışınızı ve ilk izlenimlerinizi bize anlatabilir misiniz?

“Gerçekten acı çektim, ama ruhum, kopuşun katlandığı fiziksel acıdan daha güçlüydü. *Son nefesimden sonra* , bir tür senkop geçirdim, durumumun bilincini kaybettim, hiçbir şey algılamıyordum, ne bedenin uykusu ne de ruhun uyanışı olan belirsiz bir uyuşukluk içindeydim. Uzun bir süre öyle kaldım. Sonra, sanki uzun bir baygınlıktan çıkıyormuşum gibi, yavaş yavaş uyandım ve tanımadığım arkadaşlarımla çevrili olduğumu gördüm. Bana özen ve ilgi gösterdiler. Bana uzayda parlayan bir yıldıza benzeyen bir nokta gösterdiler ve 'Bizimle oraya gidiyorsun, çünkü artık dünyaya ait değilsin' dediler. Sonra hatırladım. Bilinmeyen alemlere doğru koşan zarif bir grup oluştururken onlar tarafından yardım edildim. Mutluluğu bulmanın kesinliğiyle yükseldik ve yükseldik ve yıldız önümüzde giderek büyüdü. Mutlu bir dünyaydı, iyi arkadaşınızın sonunda huzur bulacağı daha yüksek bir dünyaydı; “Dinlenmekten kastım, katlandığım bedensel yorgunluk ve dünyevi hayatın iniş çıkışları bakımındandır; ruhsal tembellik değil, çünkü ruhsal faaliyet bir zevk kaynağıdır.”

Yani dünyayı sonsuza dek terk mi ettin?

"Geride çok fazla sevdiğim insanı bıraktım, onları sonsuza dek terk etmek istemedim. Ruhumla geri döneceğim, çünkü çocuklarımla birlikte yerine getirmem gereken bir görevim var. Dünyadan üstün dünyalardan gelen ruhların ziyaretine hiçbir engelin karşı koyamayacağını gayet iyi biliyorsun."

İçinde bulunduğunuz durum, bu dünyada geride bıraktığınız insanlarla olan ilişkilerinizi zayıflatıyor gibi görünmüyor mu?

"Hayır dostum, aşk ruhları bir araya getirir. İnan bana, yeryüzünde olabilirsin ve mükemmelliğe ulaşmış olanlara, aşağılık ve bencillikleri yüzünden dünyevi kürede dönüp duranlardan daha yakın olabilirsin. Hayırseverlik ve aşk, güçlü bir çekimin ardındaki iki itici güçtür. Ruhların birliğini birbirine bağlayan ve mesafe ve mekandan bağımsız olarak devam eden bir bağ oluştururlar. Mesafe sadece fiziksel bedenler için vardır, ruhlar için yoktur."

Spiritizmle ilgili çabalarım hakkında şimdi ne düşünüyorsunuz?

“Bir misyoner olduğunuzu ve yükünüzün ağır olduğunu görüyorum, ancak hedefi de görüyorum ve ona ulaşacağınızı biliyorum. Karşılaştığınız tüm zorlukların üstesinden gelebilmeniz için ruhsal öğütlerimle size elimden geldiğince yardımcı olacağım. Spiritizm tarafından getirilen yenilenme hareketiyle ilgili olarak hayatınız boyunca alabileceğiniz belirli uygun önlemleri önereceğim. Arkadaşınız Demeure, Spirit *Truth ile birlikte* , benden daha bilge ve daha yetenekli olduğu için daha da faydalı olacak. Ancak iyi Ruhların yardımının sizi işinizde güçlendirdiğini ve desteklediğini bildiğimden, size her yerde ve her zaman yardımımı garanti edebileceğimden emin olabilirsiniz.”

Söylediklerinizin bir kısmından, sizin Spiritüalizm çalışmalarında çok kişisel ve aktif bir rol almayacağınız sonucu çıkarılabilir.

"Yanılıyorsun. Sadece benden daha yetenekli

birçok başka ruh görüyorum, bu kadar önemli bir konuyu ele alma konusunda; dolayısıyla, yenilmez bir çekingenlik duygusu şu anda sana istediğin gibi cevap vermemi engelliyor. Belki zamanla daha cesur ve gözüpek olurum, ancak bu ruhları daha iyi tanımam gerekiyor. Sonuçta, ölümümden bu yana sadece dört gün geçti ve etrafımdaki her şey beni hala büyülüyor. Dostum, anlamıyor musun? Yaşadığım yeni hisleri ifade edemiyorum. Bu harikaların sahip olduğu cazibeyi yenmek için kendimi güçlendirmem gerekiyor; şimdilik, sadece ibadet edebilir ve işleri için Tanrı'ya şükredebilirim. Ancak bu cazibe geçecek. Ruhlar bana yakında tüm bu muhteşem şeylere alışacağımı ve sonra bir ruh olarak berraklığımla dünyanın yenilenmesiyle ilgili tüm sorunlarla başa çıkabileceğimi garanti ettiler. Bu arada, özellikle şu anda, teselli etmem gereken bir ailem olduğunu unutma.

"Şimdilik hoşça kalın. Yakında görüşürüz. İyi dostunuz sizi seviyor ve her zaman sevecek, öğretmenim, çünkü siz ona yeryüzündeyken sahip olduğu tek kalıcı ve gerçek teselliyi sağladınız."

Dul Foulon

III

9 Şubat'ta çocuklarına iletildi)

“Çocuklarım, sevdiklerim, Tanrı beni sizden aldı ama bana verdiği karşılık, yeryüzündeyken yaptığım küçük şeylerle kıyaslandığında çok büyük. İyi çocuklarım, Yüce Olan'ın tasarımlarının önünde teslim olun. Size verdiği her şeyden, hayatlarınızın denemelerini destekleyecek gücü çekin. Dünyevi hayattan, o aşağı dünyayı terk ettiğimizde bizi bekleyen hayata geçişimi bu kadar kolaylaştıran inancı her zaman kalbinizde sıkıca tutun. Tanrı, ben hala yeryüzündeyken yaptığı gibi, ölümümden sonra da tükenmez iyiliğini bana uzattı. Size verdiği tüm iyilikler için ona şükrediyorum. Onu kutsayın, çocuklarım; onu her zaman ve her zaman kutsayın. Size gösterilen hedefi veya izlemeniz gereken yolu asla gözden kaçırmayın. Tanrı'nın size yeryüzünde bahşettiği zamanı nasıl kullandığınızı düşünün. Mutlu

olacaksınız, canlarım; birlik içinde kalırsanız mutlu olacaksınız. Çocuklarınıza iyiliğin yolunu, Allah'ın size gösterdiği yolu öğretirseniz, siz de onlardan mutlu olursunuz.

"Beni göremezsiniz, ancak yeryüzünde bizi bir arada tutan bağın bedenimin ölümüyle kopmadığından emin olabilirsiniz, çünkü bizi bağlayan beden değil, ruhtu. Bu yüzden, sevgililerim - Yüce Tanrı'nın iyiliği sayesinde - size hala rehberlik edebileceğim ve ilerlemenizde sizi cesaretlendirebileceğim, böylece daha sonra tekrar birbirimizle birlikte olabiliriz.

“Devam edin, çocuklarım; o yüce inancı aynı sevgiyle geliştirin. İnanan sizler için güzel günler saklıdır. Bu size daha önce söylendi, ancak benim böyle günleri dünyada görmem söz konusu değildi. İyi, adil ve merhametli Tanrımızın vaat ettiği o mutlu zamanları daha yukarıdan takdir edeceğim.

"Lütfen ağlamayın çocuklar. Bu iletişimler inancınızı ve size birçok armağan veren ve annenize birçok kez yardım gönderen Tanrı'ya

olan sevginizi güçlendirsin. Her zaman dua edin; dua sizi güçlendirecektir. Tanrı'nın bana bahşettiği yaşam boyunca şevkle uyguladığım öğretilere uyun.

"Size döneceğim, çocuklarım, ama şimdilik hâlâ bana çok ihtiyacı olan diğer zavallı kızıma yardım etmeliyim. Elveda, yakında tekrar görüşeceğiz. Yüce Tanrı'nın iyiliğine inanın. Sizin için dua ediyorum. Elveda."

Dul Foulon

Ciddi ve aydınlanmış herhangi bir kişi bu iletişimlerden çıkarılabilecek talimatı kolayca görebilir, ancak yine de birkaç noktaya dikkat çekeceğiz. Birincisi, bu örneğin bize dünyada reenkarnasyonun gerekli olmayabileceği, bunun yerine geride bıraktığımız sevdiklerimizden ayrılmadan daha yüksek bir dünyaya geçebileceğimiz olasılığını göstermesidir. Dolayısıyla, buradaki yaşamın zorlukları nedeniyle reenkarnasyondan korkanlar, kendilerini geliştirmek için çok çalışarak bu korkudan

kaçınabilirler. Bu, daha düşük bir pozisyonda durağanlaşmak istemeyen ve bu nedenle daha iyi bir pozisyona ulaşmak için öğrenmesi ve çalışması gereken birine benzer.

İkinci nokta, ölümden sonra sevdiklerimizden hayatta olduğumuzdan daha az ayrı kalacağımız ilkesinin teyididir. Yaşlılığı ve hastalığı nedeniyle güneydeki küçük bir kasabaya mahkûm olan Bayan Foulon'un ailesinin yalnızca bir kısmı yakınlardaydı. Çocuklarının ve arkadaşlarının çoğu, fiziksel engeller yüzünden onları istediği sıklıkta göremeyecek kadar uzaklara dağılmıştı. Büyük mesafeler, bazılarıyla yazışmayı bile nadir ve zor hale getiriyordu. Ancak, bedeninden ayrılır ayrılmaz, yorulmadan ve ışık hızında mesafeleri aşarak onlardan herhangi biriyle birlikte olmak için hafifçe koşabiliyordu. Sonra onları görebiliyor, aile toplantılarını izleyebiliyor, onları korumaya dahil olabiliyor ve sanki hala hayattaymış gibi bir medyum aracılığıyla onlarla her an sohbet edebiliyordu. Ve böylesine teselli edici bir fikre göre belirsiz bir ayrılığı tercih eden insanlar olduğunu düşünün!

Rus bir doktor

Bay P., bilgisi kadar üstün ahlaki nitelikleriyle de öne çıkan Moskova'lı bir hekimdi. Kendisini çağıran kişi onu yalnızca ününden tanıyordu ancak kendisiyle doğrudan bir ilişkisi olmamıştı. Orijinal iletişim Rusça olarak yapılmıştı.

(Duadan sonra) Burada mısın?

"Evet. Ölüm günümde sana geldim, ama sen benim seni yazmaya ikna etme çabalarıma direndin. Hakkımda söylediklerini duydum ve bu da seninle tanışmamı sağladı. O zaman seninle sohbet etme ve faydalı olma isteği duydum."

Madem bu kadar dürüst bir insandın, neden bu kadar acı çektin?

"Bu, Rab'bin bana lütuf dolu bir eylemiydi. O, bu dünyada mümkün olduğunca ilerlememi ve nihai kurtuluşumun değerini hissetmemi sağlamak istiyordu."

Ölüm düşüncesi sizi korkutuyor muydu?

"Hayır, bunun için Tanrı'ya çok fazla inancım vardı."

Ayrılık süreci zor muydu?

"Hayır. Son anım dediğin şey hiçbir şeydi. Sadece çok kısa bir sarsıntı hissettim ve kısa bir süre sonra kendimi sefil leşimden kurtulmuş olmanın mutluluğunu yaşarken buldum."

Peki sonra ne oldu?

“Özellikle yardım etme mutluluğuna eriştiğim çok sayıda arkadaşımın beni karşılamaya ve karşılamaya geldiğini görme şansına eriştim.”

Hangi bölgedesin? Bir gezegende misin?

“Gezegenleri çevreleyen, sizin uzay dediğiniz şey var. Ben oradayım, ama bu uçsuz bucaksızlıkta kaç tane derece var; insanlar hiçbir fikre sahip değil! Dünyadan cennete kadar uzanan bu Yakup merdiveninde kaç tane basamak var; yani sizinki gibi daha düşük bir dünyadaki enkarnasyonun aşağılanmasından ruhun tam arınmasına kadar!

Şu anda bulunduğum yere ancak birçok denemeden, yani birçok enkarnasyondan sonra gelinir.”

Öyleyse birçok varoluşunuz olmuş olmalı.

“Başka türlü nasıl olabilirdi? Tanrı tarafından belirlenen değişmez düzenin hiçbir istisnası yoktur. Ödül ancak mücadelede zafer kazanıldıktan sonra verilebilir. Ve ödül büyük olduğunda, bu zorunlu olarak mücadelenin de önemli olması gerektiği anlamına gelir. Ancak insan hayatı o kadar kısadır ki mücadele ancak aşamalar halinde tamamlanır ve bu aşamalar ardışık birçok varoluştur. Şimdi daha yüksek bir basamakta olduğuma göre, bu mutluluğa Tanrı'nın bazen bana zafer bahşettiği bir dizi savaşla ulaştığım açıktır.”

Mutluluğunuz nelerden oluşuyor?

"Bunu açıklamak daha zor. Yaşadığım mutluluk, gururdan kaynaklanan meziyetlerimin bir sonucu değil, aşırı bir öz-memnuniyettir - ve gurur geri kalmış ruhların bir işaretidir - ama

Tanrı'nın sevgisine dalmayı ve onun sonsuz iyiliğinin farkına varmayı gerektiren bir memnuniyettir. Doğruyu ve iyiyi görmenin, belki de kendilerini Rab'be yükselten birkaç bireyin iyileşmesine katkıda bulunmuşumdur diyebilmenin derin sevincidir. Mutlulukla bir olduğumu hissediyorum; bu, ruh ve ilahi iyilik arasında bir tür kaynaşmadır. En saf ruhları görme, onların misyonlarını anlama ve ben de o duruma ulaşacağımı bilme armağanına sahibim. Ölçülemez sonsuzlukta, onları hala örten perdenin ardından seyrettiğimde beni kamaştıran ilahi ateşle o kadar parlak bölgeleri görebiliyorum. Ama ne söylüyorum? Sözlerimi anlayabiliyor musun? Bahsettiğim o ateş: bunun örneğin güneşin ateşi gibi olduğuna inanıyor musunuz? Hayır, hayır. İnsanlar için ifade edilemez bir şeydir, çünkü kelimeler yalnızca nesneleri, hafızaları veya sezgileri olan fiziksel veya metafizik konuları ifade eder. Ancak onlar için tamamen bilinmeyen bir şey hakkında hiçbir hafızaları olmadığından, onu algılamalarını sağlayacak hiçbir kelimeleri yoktur. Ancak, sonsuza dek evrimleşebileceğimizi

düşünmenin şimdiden muazzam bir sevinç olduğunu bilin.”

Bana bir şekilde faydalı olmak istediğinizi söyleyecek kadar naziktiniz. Hangi şekilde, sorabilir miyim?

"Cesaret kırıklığı anlarınızda size yardımcı olabilirim, zayıflıklarınızda sizi güçlendirebilir ve üzüntülerinizde sizi teselli edebilirim. İnancınız bir tür sıkıntıyla sarsılırsa ve şaşkın hissederseniz beni arayın. Tanrı bana sizi O'nu hatırlatmak ve sizi O'na geri götürmek için gereken kelimeleri verecektir. Vicdanınızın yanlış olduğunu hissettiği eğilimlerin ağırlığı altında yenik düşmeye hazır hissediyorsanız beni arayın. İsa'nın kendi haçını taşımasına yardım edildiği gibi, sizin haçınızı taşımanıza yardım edeceğim - gerçeği ve hayırseverliği güçlü bir şekilde ilan eden haç. Üzüntülerinizin ağırlığı altında zayıflarsanız, umutsuzluğa kapılırsanız beni arayın. Sizi uçurumdan çıkarmak için geleceğim, ruhtan ruha konuşacağım, size toplumsal veya maddi düşüncelerden dolayı değil, bende hissedeceğiniz

sevgiden dolayı, Tanrı'nın kurtarabileceği kişilere iletmek için varlığıma dağıttığı sevgiden dolayı size yüklenen görevleri hatırlatacağım.

“Elbette, yeryüzünde dostların var. Belki de dertlerini paylaşmışlardır ve belki de seni zaman zaman kurtarmışlardır. Sıkıntılı zamanlarında onları ararsın ve pişmanlıklarını ve gözyaşlarını onlara götürürsün ve karşılığında sana öğütleri, destekleri ve şefkatleriyle sevgilerinin kanıtını verirler. Peki, burada bir dostun da iyi bir şey olabileceğini düşünmüyor musun? Şunu söyleyebilmek teselli edici değil mi: Öldüğümde, yeryüzündeki dostlarım ölüm döşeğimde dua edip ağlayacaklar, ama uzaydaki dostlarım yeni hayatımın eşiğinde olacaklar ve beni selamlamak ve erdemimle hak ettiğim yere götürmek için gülümseyerek gelecekler?”

Bana vermek istediğin korumayı neden hak ediyorum?

“Çünkü öldüğüm günden beri sana karşı bir bağlılık hissettim. Seni bir Spiritist, iyi bir

medyum ve samimi bir taraftar olarak gördüm. Aşağıda bıraktığım herkes arasında seni ilk algılayan bendim, bu yüzden sadece kendi çıkarına değil aynı zamanda hakikat yoluna çağırdığın herkesin çıkarına da ilerlemene katkıda bulunmaya karar verdim. Tanrı'nın seni o kadar çok sevdiğini görebilirsin ki seni bir misyoner yaptı. Etrafındaki herkes yavaş yavaş senin inançlarını paylaşacak. En asi olanlar bile en azından seni dinleyecek ve bir gün onların da inandığını göreceksin. Vazgeçme. Yol boyunca engellere rağmen her zaman ilerlemeye devam et. Cesaretin kırılırsa beni desteğin olarak kabul et."

Kendimi böyle büyük bir iyiliğe layık görmeye cesaret edemem.

"Açıkçası mükemmellikten çok uzaksınız, ancak iyi öğretileri yayma konusundaki şevkiniz, sizi dinleyenlerin inancını sürdürmeniz, hayırseverlik, iyilik ve yardımseverliği ilan etmeniz - birileri size karşı düzgün davranmasa bile - niyetlerinizi etkileyen veya küçümseyenlere karşı kolayca teslim olabileceğiniz öfke dürtülerine

karşı direnciniz - tüm bu özellikler, neyse ki, hala içinizde olan kötülüğe karşı bir dengeleyici güç görevi görüyor. Ve suçların bağışlanmasının kötülüğe karşı güçlü bir hafifletici güç olduğunu bilin.

“Tanrı, size verdiği yetenek aracılığıyla sizi lütfuyla kapladı ve komşunuzun kurtuluşu için etkili bir şekilde çalışmak için kendi çabalarınızla bunu geliştirmek size kalmış. Şimdilik sizi terk ediyorum, ancak bana güvenebilirsiniz. Dünyevi fikirlerinizi ılımlı hale getirmeye çalışın ve bu taraftaki arkadaşlarınızla daha sık yaşayın.”

P.

Bernardin

(Bordeaux, Nisan 1862)

“Ben yüzyıllardır unutulmuş bir ruhum. Yeryüzünde yoksulluk ve utanç içinde yaşadım. Her gün aileme yetersiz bir ekmek parçası sağlamak için yorulmadan çalıştım. Yine de gerçek Efendim'i sevdim ve yeryüzünde beni gözeten Kişi

sefalet yükümü artırdığında, şöyle derdim: Tanrım, bu yükü şikayet etmeden taşıyabilmem için bana güç ver. Yanlışlarımın kefaretini ödedim, dostlarım ve o zorlu sınavdan çıktıktan sonra, Rab beni huzuruna kabul etti. En içten arzum, hepinizi, çocuklarım ve kardeşlerimi etrafımda toplamak ve size şunu söylemektir: Yeryüzünde ödediğiniz bedel ne olursa olsun, sizi bekleyen mutluluk çok daha büyüktür.

“Hiçbir zaman düzenli bir işim olmadı. Kalabalık bir ailenin çocuğuydum ve geçimimi sağlamama yardımcı olabilecek herkese hizmet ettim. Köleliğin acımasız olduğu ve efendimin alt kademelerinin bana yüklemekten hoşlandığı her türlü haksızlığa, tüm yük ve aşırılıklara katlandığım bir çağda doğdum. Karımın tecavüze uğradığını, kızlarımın baştan çıkarıldığını ve sonra bir kenara atıldığını gördüm, şikayet etme hakkım olmadan. Oğullarımın yağma ve suç savaşlarına götürüldüğünü ve sonra işlemedikleri haksızlıklar yüzünden asıldığını gördüm! Ah! Zavallı dostlarım, bu kadar uzun bir ömür boyunca neler çektiğimi bir bilseniz! Ama bekledim, yeryüzünde

bulunamayacak ve sonunda Tanrı'nın bana bahşettiği mutluluğu bekledim. Bu nedenle, hepiniz için dostlarım, cesaret, sabır ve teslimiyet diliyorum.

“Çocuğum, sana verdiğim şeyi saklayabilirsin; bu pratik bir öğretidir. Vaaz verenler, “Ben senden daha fazlasına dayandım ve bunu şikayet etmeden yaptım” diyebildikleri zaman daha iyi dinlenirler.

Ne zaman yaşadın?

“1400’den 1460’a.”

O zamandan beri yeni bir varoluşunuz oldu mu?

"Evet, aranızda bir misyoner olarak yaşadım. Evet, inancın misyoneri, ama gerçek, saf inancın - Tanrı'nın elinden gelen inancın ve insanların uydurduğu inancın değil."

Ruhsal olarak hala meşguliyetleriniz var mı?

"Ruhların hareketsiz olduğunu düşünebilir

misiniz? Hareketsizlik ve yararsızlık onlar için bir ceza olurdu. Benim misyonum, Spiritizm'de çalışanlara rehberlik etmektir. Onlara iyi düşünceler ilham ediyorum ve kötü ruhların önerdiği düşünceleri etkisiz hale getirmeye çalışıyorum."

Bernardin

Kontes Paula

Kontes Paula, seçkin bir ailede doğan genç, güzel ve zengin bir hanımdı; ayrıca, kalbin ve ruhun tüm erdemlerinin tam bir örneğiydi. 1851'de 36 yaşında öldü. Herkesin övgüsünü şu şekilde özetleyebileceği kişilerden biriydi: Tanrı bu tür insanları neden bu kadar erken alıyor? Böyle hatırlanarak bu şekilde kutsanmış olanlar ne mutlu! Herkese karşı iyi, tatlı ve hoşgörülüydü ve kötülüğü artırmaktansa affetmeye veya hafifletmeye her zaman hazırdı. İftira asla dudaklarını lekelemedi. Kibirli veya gururlu olmadan, kendisinden aşağıdakilere hiçbir basit samimiyet göstermeyen bir iyilikseverlikle

davrandı ve asla üstünlük havalarıyla veya aşağılayıcı küçümsemeyle kendini onlardan ayırmadı. Çalışarak geçimini sağlayanların maddi imkânı olmayan kişiler olduğunu ve durumları nedeniyle ve kendilerini geçindirmek için kendilerine borçlu olunan paraya ihtiyaç duyduklarını anlayarak, maaşlarını ödemede asla gecikmedi. Birinin gecikmiş bir ödeme nedeniyle yoksulluğa düşebileceği düşüncesi bile vicdanını ağırlaştırıyordu. O, yükümlülüklerini yerine getirmek yerine kendi fantezilerini tatmin etmek için her zaman parası olan insanlardan değildi. Zenginlerin borç biriktirmesinin nasıl iyi bir zevk olabileceğini anlayamıyordu ve eğer biri tedarikçilerinin ona avans vermek zorunda olduğunu söyleyebilseydi kendini rezil hissederdi. Bu nedenle, ölümü çok fazla üzüntüye yol açtı ama ona karşı hiçbir hak iddiası olmadı.

Onun yardımseverliği tükenmezdi, ama gün ışığında gösteri yapan o geleneksel yardımseverlik değildi. Yüreğin bir yardımseverliğiydi, gösterişin değil. Sadece Tanrı, onun sildiği gözyaşlarını ve rahatlattığı çaresizliği biliyordu, çünkü onun iyi

davranışlarına sadece kendisi ve yardım ettiği talihsizler tanıklık ediyordu. Özellikle gizli talihsizleri nasıl bulacağını biliyordu. Bunlar en çaresiz olanlardı ve onlara öz saygıyı düşüren değil, yükselten bir incelikle yardım ediyordu.

Sosyal statüsü ve kocasının yüksek konumu, kendisini mazur gösteremeyeceği ağır ev içi görevleri yerine getirmesini gerektiriyordu. Ancak, cimri olmadan konumunun gereklerini tam olarak yerine getirmek için, bunu büyük bir düzenlilikle yaptı ve yıkıcı israftan ve gereksiz harcamalardan kaçınmayı başardı, böylece başkalarının neredeyse hiç harcama yapmadan harcayabileceği miktarı yarı yarıya azaltabildi.

Böylece servetinin büyük bir kısmını muhtaçlar için saklayabildi. Kaynaklarının büyük bir kısmını yalnızca kendisi için çok kutsal olan bu amaç için ayırmış olması, bunu evinin bakımı için harcayacağı parada bir azalma olarak görmesine neden oldu. Bu nedenle, toplumsal görevlerini muhtaçlara karşı olan görevleriyle uzlaştırmanın

bir yolunu buldu.[LXIV]

Ölümünden on iki yıl sonra, Spiritizmi kabul eden bir yakını tarafından çağrılan kadın, kendisine sorulan bazı sorulara şu yanıtı verdi:[LXV]

"Dostum, mutlu olduğumu düşünmekte haklısın. Aslında, en yüksek seviyeden hala çok uzakta olmama rağmen hayal edebileceğin her şeyin ötesinde mutluyum. Eskiden dünyanın şanslı olanlarındandım, çünkü gerçek bir üzüntü yaşadığımı hatırlamıyorum. Gençlik, sağlık, zenginlik, övgü - aranızda mutluluğu oluşturan her şeye sahiptim. Ama bu mutluluk burada deneyimlenebilecek olanla kıyaslandığında nedir ki? İnsanların en değerli mücevherleri sergilediği en görkemli galalarınız, gözlerinizin dayanamayacağı bir ışıkla parlayan ve saflıklarının bir parçası olan ruhların meclisleriyle kıyaslandığında nedir? Bu havadaki meskenlerin önündeki saraylarınız ve altın salonlarınız, gökkuşağını solduracak renklerle işlenmiş geniş

LXIV, *Ruhçuluğa Göre İncil'in* XIII. bölümünde anlatılan yardımsever kadının canlı bir portresi olduğunu söyleyebiliriz .

LXVBu tebliğden (Almanca olarak verilmiştir) ailevi meseleler bir kenara bırakılarak konumuz açısından ilgi çekici konular alınmıştır.

uzay alanı nedir? Bu uçsuz bucaksızlığın içinden, şimşekten daha hızlı seyahat edilebilecek yolculuklardan önce parkta adım adım yaptığınız yürüyüşler nelerdir? En Yüce'nin kudretli eli altında sınırsız bir evrende dönen dünyaların görkemli gösterisinin önünde bulutlarla dolu dar ufuklarınız nedir? Eterin sıvılarını ve ruhun tüm liflerini titreştiren o yumuşak armoniden önce en melodik konserleriniz ne kadar hüzünlü ve gürültülüdür! Ve en büyük sevinçleriniz, varlığımızı hiçbir huzursuzluk, endişe veya acı lekesi olmadan, hayırsever bir koku gibi sürekli olarak doyuran tarifsiz mutluluk hissinin önünde ne kadar hüzünlü ve tatsızdır! Burada her şey sevgi, güven ve samimiyet soluyor. Her yerde sevgi dolu kalpler var; her yerde dostlar görüyoruz; hiçbir yerde kıskançlık veya haset yok. İşte içinde yaşadığım dünya bu, dostum ve hepinizin ahlaki açıdan doğru yolu izleyerek şüphesiz varacağınız dünya.

“Ancak, insan değişmez bir mutluluktan çabuk sıkılır. Mutluluğumuzun aniden değişmekten muaf olduğunu düşünmeyin. Ne

bitmeyen bir konser, ne sürekli bir festival, ne de sonsuza dek süren kutsanmış bir tefekkürdür. Hayır. Harekettir, yaşamdır, etkinliktir. Meslekler yorgunluğa neden olmasa da, içerdikleri binlerce olay nedeniyle sürekli bir çeşitlilik ve duygu sunarlar. Her ruhun yerine getirmesi gereken bir görevi, koruması gereken koğuşları, yeryüzünde ziyaret etmesi gereken dostları, denetlemesi gereken doğa süreçleri, teselli etmesi gereken acı çeken ruhları vardır. Bir sokaktan diğerine değil, bir dünyadan diğerine gidiş gelişler vardır. Birbirimizle tanışırız, ayrılırız ve sonra tekrar bir araya geliriz; belirli bir noktada toplanırız ve yaptıklarımızı paylaşırız; başarılarımız için birbirimizi tebrik ederiz; zor durumlarda birbirimize danışır ve yardım ederiz. Son olarak, size temin ederim ki hiç kimsenin sıkılmak için bir saniyesi bile yoktur.

“Şu anda, yeryüzü bizim ana endişemizdir. Ruhlar arasında ne kadar da çok faaliyet var! Dönüşümüne katılmak için yeryüzüne doğru koşan ne kadar da çok ruh! Deneyimli ustabaşıların komutası altında bir ormanı temizlemekle meşgul

bir işçi lejyonuna benziyorlar. Bazıları baltayla eski ağaçları kesiyor; bazıları derin kökleri söküyor; diğerleri toprağı temizliyor; bunlar toprağı sürüyor ve ekiyor; diğerleri eski dünyanın için için yanan kalıntıları üzerine yeni bir şehir kuruyor. Bu arada, liderler toplanıyor, konsey düzenliyor ve emirlerini her yöne haberciler gönderiyor. Yeryüzü belirli bir zaman içinde yeniden canlandırılmalı; İlahi Takdirin tasarımları yerine getirilmeli. Bu yüzden herkes iş başında. Kendimin bu büyük çalışmanın sadece bir seyircisi olduğumu düşünmeyin. Herkes meşgulken ben boş dursam utanırım. Bana önemli bir görev emanet edildi ve onu mümkün olan en iyi şekilde yerine getirmek için her türlü çabayı gösteriyorum.

“Ruhsal yaşamdaki mevcut konumuma mücadele etmeden gelmedim. Son varoluşum ne kadar değerli görünse de bunun yeterli olmayacağından emin olabilirsiniz. Birçok yaşam boyunca, ruhumu güçlendirmek ve arındırmak için gönüllü olarak seçtiğim emek ve yoksulluk denemelerinden geçtim. Bu denemelerden

muzaffer bir şekilde çıkmanın zevkini yaşadım, ancak henüz bir tane daha yaşamamıştım - hepsinden daha tehlikelisi: zenginlik ve maddi refah, *hiçbir acının olmadığı bir refah* . Tehlikeyi oluşturan şey buydu. Denemeden önce, yenik düşmeyecek kadar güçlü hissetmek istedim. Tanrı iyi niyetlerimi hesaba kattı ve beni ayakta tutacak kadar lütuf bahşetti. Birçok ruh görünüşlere aldanır ve zenginliği seçmek için acele eder. Başlarına ne utançlar gelir! Zenginliğin tehlikeleriyle yüzleşemeyecek kadar zayıf olduklarından, deneyimsizlikleri içinde maddi baştan çıkarmanın kendilerine galip gelmesine izin verirler.

"İşçiler! Ben sizin saflarınızdayım. Sizin gibi ben de asilzade, ekmeğimi alnımın teriyle kazandım. Yoksunluklar çektim ve zor zamanlardan geçtim ve ruhumun erkeksi güçlerini bu şekilde geliştirdim. Yapmasaydım, şüphesiz son sınavımda başarısız olurdum ve bu beni çok geride bırakırdı. Benim gibi siz de zenginlik sınavından geçmek zorunda kalacaksınız, ancak bunu çok erken istemek için acele etmeyin. Zaten zengin

olan sizler, gerçek servetin, yok olmaz servetin dünyada bulunamayacağını her zaman aklınızda tutun ve Yüce Tanrı'nın lütfunu ne pahasına hak edebileceğinizi anlayın.”

Paula, yeryüzündeyken, Kontes...

Jean Reynaud[LXVI]

(Paris Spiritist Derneği,
kendiliğinden iletişim)

"Arkadaşlarım, bu yeni hayat ne kadar muhteşem! Sonsuzluğa susamış ruhları muazzam akışında taşıyan aydınlık bir sel gibi! Etten bağlarımı kopardıktan sonra gözlerim beni çevreleyen yeni ufukları gördü ve sonsuzluğun muhteşem harikalarını içime çektim. Maddenin gölgelerinden geçip Yüce Olan'ı ilan eden ışıltılı şafağa ulaştım. Kurtarıldım, eserlerimin erdemleri yüzünden değil, cehaletin zavallı insanlık üzerine bıraktığı lekelerden kaçınmamı sağlayan ebedi ilkeyi bildiğim için. Ölümüm bir lütuftu. Biyografi

---

LXVI1806-1863. Fransız sosyalist filozof, Saint-Simoncu Cemaati üyesi ve *Encyclopedie Nouvelle'in kurucu ortağı.* - Tr.

yazarlarım bunu erken sayacaklar - ne kadar da körler! Tozdan doğan birkaç yazı için yas tutacaklar, ancak yeni kapatılmış mezarımın etrafındaki ilginin Spiritizm'in kutsal davası için ne kadar yararlı olacağını anlamayacaklar. Çalışmam bitmişti. Seleflerim onun yolunu izlediler. Bir adamın elinden gelenin en iyisini yaptığı ve kendini tekrar etmekten başka bir şey yapmayacağı o doruk noktasına ulaşmıştım. Ölümüm, bilgililerin dikkatini yeniden canlandırdı ve onların görmezden gelmeye çalıştıkları ama yakında onları saracak olan Spiritist meseleyi ele alan ana eserimi geri getirdi. Tanrı'ya şükür! Yeni Doktrini gözeten yüksek rütbeli Ruhların yardımıyla, sizin yolunuzu aydınlatan öncülerden biri olacağım."

Jean Reynaud

(Paris, bir aile toplantısı: bir başka spontan iletişim)

Ruh, genç yaşta beklenmedik bir şekilde ölmesiyle ilgili olarak formüle edilen ve birçok

insanı şaşırtan bir düşünceye şu cevabı verir:

"Sana ölümümün Spiritizm, onun geleceği ve gelişimi için hiçbir faydası olmayacağını kim söyledi? Dostum, Spiritist inancının aldığı ilerleme çizgisini fark ettin mi? Öncelikle, Tanrı fiziksel kanıtlar verdi: masaların dansı, rap'ler ve bu tür fenomenler. Bunlar konuya dikkat çekmek içindi ve eğlenceli bir önsözdü. İnsanların inanmak için elle tutulur kanıtlara ihtiyacı vardı; ancak şimdi, oldukça farklı! Fiziksel kanıtlardan sonra, Tanrı zihne, sağduyuya ve soğukkanlı akla konuşmaya başladı - artık şaşırtıcı fenomenler aracılığıyla değil, en inatçı inanmayanı bile ikna etmesi ve çekmesi gereken rasyonel şeyler aracılığıyla. Ve yine de, bu sadece başlangıçtı. Söylediklerime dikkat edin: bir dizi akıllı ve çürütülemez fenomen gerçekleşmek üzere ve Spiritist inancının halihazırda çok sayıda takipçisi daha da artacak. Tanrı, seçkinlerin, en yüksek zeka, yetenek ve bilginin zihinlerini ele geçirecek. Bu, karşı konulmaz bir sıvı gibi tüm dünyaya yayılacak parlak bir ışıltı olacak ve sonsuzu araştırmaya en inatçı olanları, bize bu kadar yüce düsturları

öğreten bu harika bilimi incelemeye itecek. Hepsi senin etrafında toplanacak ve kendilerine bahşedilmiş herhangi bir eğitimli unvana bakılmaksızın, öğrenmek ve ikna olmak için alçakgönüllü ve küçük olacaklar. Daha sonra, yeterince öğretildiklerinde ve ikna olduklarında, otoritelerini ve ünlü isimlerini davayı daha da ilerletmek ve sana önerilen hedefin nihai sınırlarına ulaşmak için kullanacaklar: geçmiş ve gelecekteki varoluşların rasyonel ve derin bir anlayışıyla insanlığın yeniden canlandırılması. Spiritizmin mevcut durumu hakkındaki samimi görüşüm budur.”

Bordeaux'da

(Çağırma) “Çağrınıza cevap vermekten çok memnunum, hanımefendi. Evet, haklısınız; kafa karışıklığı durumunu bizzat deneyimlemedim *(bu, medyumun düşüncesine yanıt olarak).* Dünyanızda gönüllü sürgündeydim ve şu anda dünyayı saran büyük gerçeklerin ilk ciddi tohumunu atmakla görevlendirildim. Her zaman vatanımın bilincindeydim ve kardeşlerim arasında

kendimi hemen evimde hissettim.”

Gelmek istediğin için teşekkür ederim, ama seninle sohbet etme isteğimin bu kadar etkili olabileceğini hiç tahmin etmemiştim. Aramızdaki fark o kadar büyük olmalı ki, buna ancak hayran olabilirim.

"Böyle nazik düşünceler için teşekkür ederim kızım, ama şunu da bilmelisin ki, iyi veya kötü tamamlanmış denemeler sonucunda bizi ayıran mesafe ne olursa olsun, bizi birleştiren güçlü bir bağ her zaman vardır: yakınlık. Ve bu bağ, senin düşüncelerinin sürekliliği sayesinde daha da güçlendi."

Pek çok ruh uyanış sırasında ilk hislerini açıklamış olmasına rağmen, durumunuzun farkına vardıktan sonra neler deneyimlediğinizi ve ruhunuzla bedeniniz arasındaki ayrılığın nasıl meydana geldiğini bana anlatabilir misiniz?

“Herkes için olduğu gibi. Kurtuluş anımın yaklaştığını hissettim, ama birçok kişiden daha mutluydum çünkü bende kaygıya neden olacak

hiçbir şey yoktu. Sonuçlarını zaten biliyordum, ama düşündüğümden daha etkileyiciydiler. Beden, ruhsal yetenekleri bulandırır ve ruh enkarnasyondan önce ne kadar aydınlanmış olursa olsun, yetenekleri her zaman bir dereceye kadar maddeyle temas halinde boğulur. Bu yüzden mutlu bir uyanış umuduyla uykuya daldım; uykum kısaydı, ama hayret çok büyüktü! Gözlerimin önünde, göksel ihtişamlar tüm ihtişamlarıyla parlayarak açıldı. Şaşkın bakışlarım, varlığına ve yaşanabilirliğine inandığım o dünyaların enginliğine daldı. Bana gösterilen ve duygularımın doğruluğunu teyit eden bir görüntüydü. İnsanlar ne kadar güvende hissederlerse hissetsinler, konuştuklarında, kalplerinde sık sık şüphe ve belirsizlik anları yaşarlar. İlan ettikleri hakikatten şüphe etmezlerse, çoğu zaman, en azından, onu göstermek için kullanılan kusurlu araçlara güvenmezler. Kabul ettirmek istediğim hakikate ikna olmuş bir şekilde, hakikati görme, tabiri caizse dokunma ve ona inanmaya bu kadar ihtiyaç duyanlara, kendi yollarını güvenle takip edebilmeleri için onu elle tutulur hale getirme

cesaretimin eksikliğine karşı sık sık kendimle mücadele etmek zorunda kaldım.”

Yaşarken Spiritizm inancına mı sahiptiniz?

“İtiraf etmekle uygulamak arasında büyük bir fark vardır. Birçok insan bir doktrini itiraf eder ama uygulamaz. Ben de uyguladım ama itiraf etmedim, tıpkı Mesih'in yasasını izleyen birçok insanın farkında olmasalar bile Hristiyan olması gibi. Kişi ölümsüz ruha, onun önceden var oluşuna, sürekli ilerleyen evrimine ve arınması için gerekli olan dünyevi sıkıntılarına inanarak bir Spiritist olabilir. Ben bunlara inanıyordum ve bu nedenle bir Spiritisttim. Sapkın durumu anladım - enkarnasyonlar arasındaki bağlantı evresi - suçlu ruhun yeni giysiler giymek için kirli giysilerinden kurtulduğu ve gelişen ruhun *giyeceği* ve temiz tutmak istediği yeni giysileri dikkatlice dokuduğu araf. Tüm bunları anladım ve itiraf etmesem de, yine de sürekli olarak uyguladım.”

Bu üç iletişim, birbirlerinden tamamen habersiz üç farklı medyum aracılığıyla elde edildi.

Düşüncelerin benzerliği ve dilin biçimi en azından bir özdeşlik varsayımına izin veriyor. " *Giyeceği yeni giysileri dikkatlice dokuyor" ifadesi* , evrimleşen ruhun ilerlemeye devam etmesi gereken yeni bir varoluşa nasıl özenle hazırlandığını tasvir eden harika bir imgedir. Daha az evrimleşmiş ruhlar daha az titizdir ve birçoğu onları her şeye yeniden başlamaya zorlayan feci seçimler yapar.

Antoine Costeau

Bay Costeau, Paris Spiritist Derneği'nin bir üyesiydi ve 12 Eylül 1863'te Montmartre mezarlığındaki ortak bir mezara gömüldü. Spiritizm'in onu Tanrı'ya geri döndürdüğü yürekli bir adamdı. Tanrı'ya olan inancı tam, samimi ve derindi. Basit bir sokak tamircisiydi ve elindeki kısıtlı kaynaklara uygun olarak düşünce, söz ve eylemde hayırseverlik uyguladı, çünkü bu kadar kısıtlayıcı araçlara rağmen, kendisinden daha azı olanlara yardım etmenin yollarını buldu. Dernek onun için özel bir mezar edinmediyse, bunun nedeni bu paranın yaşayanların yararına

kullanılmasının bencilliğin boş tatmini için kullanılmasından daha önemli görünmesiydi. Ayrıca, biz Spiritistler, ortak bir mezarın pahalı bir türbe kadar cennete açılan bir kapı olduğunu herkesten daha iyi biliyoruz.

Derneğin sekreterliğini yapmış ve geçmişte koyu bir materyalist olan Canu Bey, mezar başında şu konuşmayı yaptı:

“Sevgili kardeş Costeau: Birkaç yıl önce, çoğumuz - öncelikle ben - bu açık mezarı, insan sefaletinin sonunu temsil eden, ardından hiçliğin, korkunç hiçliğin, yani bir şeyi hak edecek veya kefaret edecek bir ruhun olmadığı ve dolayısıyla onu ödüllendirecek, cezalandıracak veya affedecek bir Tanrı'nın olmadığı bir yer olarak görürdük. Bugün, kutsal Doktrinimiz sayesinde, denemelerinizin sonuna tanıklık ediyoruz, siz, sevgili kardeşim, kalıntıları toprağa geri dönenler, emeklerinizin zaferini ve cesaretinizin, teslimiyetinizin, hayırseverliğinizin - tek kelimeyle: erdeminizin - size hak kazandırdığı ödülün ve her şeyden önce bilge, her şeye gücü yeten, adil ve iyi

bir Tanrı'nın yüceltilmesinin başlangıcını gerçekleştiriyorsunuz. Öyleyse, sevgili kardeşim, etrafımızdaki hata ve inançsızlığın karanlığını dağıtmamızı sağlayan Ebedi Olan'a şükranlarımızı taşıyın, çünkü çok uzun zaman önce değil ve aynı koşullar altında, kasvetli yüzlerle ve vurulmuş kalplerle cesaret kırıcı bir şekilde şöyle derdik: Dostum, sonsuza dek elveda. Ama bugün, umutla ışıldayan, sevgi ve cesaretle dolu kalplerle, yüce yüzlerle şöyle diyoruz: Sevgili kardeşim, o zamana kadar bizim için dua et."[LXVII]

Cemiyetin medyumlarından biri, hâlâ açık olan mezarın hemen orada şu iletiyi aldı. Mezar kazıcılar da dahil olmak üzere tüm yardımcılar, *örtülü olmayan başlarıyla* ve derin duygularla okumayı dinlediler. Aslında, bir merhumun sözlerini kendi mezarının hemen yerinde duymak yeni ve şaşırtıcı bir olaydı.

"Teşekkür ederim dostlar, teşekkür ederim. Mezarım henüz kapanmadı, ama birkaç saniye içinde toprak kalıntılarımı örtecek. Ancak

LXVII Daha fazla ayrıntı ve diğer adresler için Ekim 1863 tarihli *RevueSpirite'ın* 297. sayfasına bakın - Auth

biliyorsunuz ki ruhum o toza gömülmeyecek, uzayda süzülecek ve Tanrı'ya yükselecek!

"Ve zarfımızın parçalanmasına rağmen şunu söyleyebilmek ne kadar da teselli edicidir: Ah! Ölmedim; şimdi gerçek hayatı, sonsuz hayatı yaşıyorum!"

“Fakirlerin cenazesi büyük alaylar içermez, mezar başlarında görkemli törenler yapılmaz. Ve yine de dostlarım, inanın bana, *burada muazzam bir kalabalıktan yoksun değiliz ,* çünkü sizinle ve bu dindar kadınlarla birlikte, iyi Ruhlar orada yatan bedene eşlik etti. En azından hepiniz imanlısınız ve iyi Tanrı'yı seviyorsunuz!

"Ah! Elbette, sevgili karıcığım, bedenimiz parçalandığı için ölmeyiz! Dahası, seni teselli etmek ve sıkıntılarına katlanmana yardımcı olmak için yanında olmaya devam edeceğim. Hayat senin için zor olacak, ancak kalbinde sonsuzluk fikri ve Tanrı sevgisi varken, acıların çok geçici olacak!

“Sevgili karımın etrafında toplanan akrabalarım, onu sevin, ona saygı gösterin ve ona

kardeş gibi davranın. Eğer Rabbin meskenine girmeyi düşünüyorsanız, yeryüzündeyken birbirinize olan karşılıklı yardımınızı asla unutmayın.

“Sizlere gelince, Spiritistler - kardeşlerim ve dostlarım - bana veda etmek için bu toz ve kil evine geldiğiniz için teşekkür ederim. Ama bilin ve çok iyi bilin ki ölümsüz ruhum yaşıyor ve zaman zaman sizin dualarınızı istemeye gelecek, yeryüzündeyken ona açtığınız muhteşem yaşamda ona yardım etmek için asla reddetmemelisiniz.

"Hepinize elveda. Bu mezardan başka bir yerde tekrar görüşebileceğiz. Ruhlar beni onlarla buluşmaya çağırıyor. Elveda. Acı çekenler için dua edin. Elveda!"

Costeau

Üç gün sonra Costeau'nun ruhu özel bir grupta çağrıldı ve farklı bir araç aracılığıyla şu mesaj dikte edildi:

“Ölüm hayattır. Ben sadece daha önce

söylenenleri tekrarlıyorum, ama sizin için materyalistlerin -kör kalmayı tercih edenlerin- inandıklarına rağmen bundan başka bir ifade yok. Ah! Dostlarım, Spiritizm bayraklarının yeryüzünde dalgalandığını görmek ne güzel bir manzara! Spiritizm, hakkında sadece ilk birkaç kelimeyi söylediğiniz derin, muazzam bir bilimdir! Ve iyi niyetli insanlara, gururun korkunç zincirlerini kırmış olanlara, Tanrı'ya olan inançlarını yüksek sesle ilan edenlere ne kadar da ışık getiriyor! İnsanlar, dua edin ve tüm bu iyilikler için şükredin. Zavallı insanlık! Ah! Keşke anlamanız için size verilseydi! ... Ama hayır, Rab'bin merhametinin tüm insanlara uzanacağı ve ilahi iradeyi tanıyıp ona boyun eğecekleri zaman henüz gelmedi.

“Ey kutsanmış [Spiritist] bilim, sizin aydınlık ışınlarınız aracılığıyla bir anlayışa ulaşacaklar. Kalplerini, inancın ve tesellinin taşıyıcısı olan ilahi ateşte ısıtmak için yararlı ışınlarınıza gelecekler. Usta ve işçi, hayat veren ışınlarınıza birleşecek ve bir olacaklar, çünkü sonunda ilahi Mesih tarafından ilan edilen kardeşçe sevgiyi

anlayacaklar.

“Ah! Kardeşlerim, yenilenme çalışmasında ilk inisiyeler olmanın verdiği muazzam sevinci düşünün. Şeref sizindir dostlarım! Devam edin ve bir gün, benim gibi, ruhların yurduna varacak ve haykıracaksınız: *Ölüm hayattır.* Aslında, daha çok bir rüyaya, yalnızca bir dakika süren bir tür kabusa benziyor ve uyandığımızda bizi tebrik eden ve bizi kucaklayabildikleri için sevinçli dostlarla çevrili buluyoruz. Mutluluğum o kadar büyüktü ki, ne kadar az şey yaptığımı düşünürsek, Tanrı'nın bana neden bu kadar lütuf verdiğini anlayamıyordum. Sanki bir rüyaydı ve sık sık öldüğümü rüyamda gördüğümden, birkaç an utanç verici bedenime geri dönmek zorunda kalmaktan titredim. Ancak, durumun gerçekliğini kavramam ve Tanrı'ya şükretmem uzun sürmedi. Beni gelecekteki hayata inananların görevlerine nasıl uyandıracağını çok iyi bilen öğretmeni kutsadım. Evet, onu kutsadım ve ona teşekkür ettim, çünkü *Ruhlar Kitabı* ruhumda Yaratıcıma olan sevgi bağlarını uyandırdı.

“Teşekkür ederim, iyi dostlarım, beni grubunuza aldığınız için. Lütfen kardeşlerimize, dostumuz Sanson ile sık sık birlikte olduğumu söyleyin. Hoşça kalın; cesaretli olun! Zafer sizi bekliyor. Savaşa katılanlar mutludur!”

O zamandan beri Bay Costeau, Toplulukta veya diğer toplantılarda sık sık kendini gösterdi ve her zaman ileri ruhları karakterize eden düşüncenin yüceliğine dair kanıtlar sundu.

Bayan Emma[LXVIII]

Zalimce acı çektikten sonra, Bayan Emma yangından kaynaklanan bir kaza sonucu öldü. Birisi, Paris Spiritist Topluluğu'nun bir toplantısında onu çağırmamızı önermişti, o da 31 Temmuz 1863'te, ölümünden kısa bir süre sonra kendiliğinden ortaya çıktı.

“Ben hala dünya sahnesindeyim; masumiyet ve gençlik perdemin altına sonsuza dek gömüldüğümü düşünen ben. Dünyanın ateşi beni

LXVIIIEmma Livry (24 Eylül 1842 - 26 Temmuz 1863) Madame Taglioni'nin evlat edinilmiş kızı ve balerin himayesindeydi. Fransız Operası sahnesinde prova yaparken kostümü bir gaz lambasından alev aldığında aldığı yanıklardan sekiz ay sonra Paris'te öldü. - Tr.

cehennem ateşinden kurtaracaktı - Katolik inancıma göre böyle düşünüyordum ve cennetin ihtişamlarını önceden tahmin etmeye cesaret edemesem bile, ürkek ruhum arafın kefaretine sığınacaktı. Bu yüzden dua ettim, acı çektim ve ağladım. Ama zayıflığımda bana böyle bir acıya katlanma gücünü kim verdi? Uzun uykusuzluk ve korkunç ateş gecelerinde ölüm döşeğimin üzerine eğilen kimdi? Kuru, kavrulmuş dudaklarımı kim tazeledi? Beyaz aurası beni çevreleyen sen, ruh rehberim ve kulağıma umut ve sevgi sözcükleri fısıldayan sizdiniz, sevgili ve sevgili ruhlar.

"Zayıf bedenimi yakan alevler beni zincirlerinden de kurtardı ve böylece *gerçek hayatı yaşarken öldüm .* Hiçbir karışıklık hali yaşamadım; çok acı çektikten sonra biraz daha beklemeyi bilenleri kucaklayan parlak güne dingin ve bilinçli bir şekilde girdim. Annem, sevgili annem, ruhumda yankılanan son dünyevi titreşimdi. Keşke bir Spiritist olsaydı!

"Zamanından önce olgunlaşmış bir meyve gibi toprak ağacından düştüm. Gençliğin sarhoş

edici ve parlak başarısıyla sürüklenen talihsiz ruhları harekete geçiren gurur şeytanı tarafından henüz dokunulmamıştım. Sadece bir kefaret olan ateşi, acıyı ve denemeyi kutsuyorum. Sonbaharın hafif incecik iplikleri gibi, aydınlık akıntılarla sürüklenerek yüzüyorum; artık alnımda yıldızlı elmaslar değil, iyi Tanrı'nın altın yıldızları parlıyor."

Emma

30 Temmuz 1863'te aynı ruh, Havre'deki başka bir Spiritist merkezinde kendiliğinden şu mesajı verdi:

"Yeryüzündeyken acı çekenler, diğer yaşamda karşılığını alırlar. Tanrı, orada acı çekenlere karşı adalet ve merhametle doludur. O kadar saf ve mükemmel bir mutluluk verir ki, zavallı insanların Yaratıcımızın gizemli tasarımlarını araştırmaları mümkün olsaydı, hiç kimse acı çekmekten veya ölümden korkmazdı. Ancak dünya birçok denemenin yeridir ve oraya sık sık dokunaklı acılar ekilir. Eğer vurulursanız teslim olun; size

taşımanız gereken ağır bir yük verdiğinde, her şeye gücü yeten Tanrı'nın yüce iyiliğinin önünde eğilin. Eğer sizi büyük acılardan sonra çağırırsa ve kalbinizde hiçbir şikayet veya sızlanma yoksa, Tanrı'nın sizin için ayırdığı karşılığı algılayacaksınız. Diğer yaşamda - mutlu yaşamda - dünyanın acısının ve ızdırabının ne kadar az olduğunu göreceksiniz. Dünyayı oldukça erken geride bıraktım ve Tanrı beni affetmek ve bana iradesine saygı duyanların hayatını vermek istedi. Her zaman Tanrı'ya ibadet edin; onu tüm kalbinizle sevin. Her şeyden önce ona dua edin; Yeryüzünde sizin dayanağınız, umudunuz, kurtuluşunuz olan O'na güvenle dua edin."

Emma

Dr. Vignal

Paris Cemiyeti'nin eski bir üyesi olan Dr. Vignal, 27 Mart 1865'te öldü. Cenaze töreninden bir gün önce, son derece berrak bir uyurgezer ve yetenekli bir durugörücü, Dr. Vignal'in cesedinin yanına oturması ve gördüklerini anlatması için

çağrıldı:

"Olağanüstü bir sürecin gerçekleştiği bir ceset görüyorum. Hareket eden bir miktar madde var ve bir şey kendini kurtarmaya çalışıyor gibi görünüyor, ancak direnci aşmakta zorluk çekiyor. İyi tanımlanmış bir ruh formu seçemiyorum."

31 Mart'ta Paris Cemiyeti'nde bir dua yapıldı:

Sevgili Dr. Vignal, Paris Cemiyeti'ndeki tüm eski meslektaşlarınız -özellikle ben- sizinle ve hiçbir zaman kesintiye uğramayan anlamlı ilişkimizle ilgili en güzel anıları paylaşıyor. Sizi anmamızın temel nedeni, aramızdaki yakınlığı ifade etmektir ve bizimle iletişim kurabilmeniz ve kurmak istemeniz durumunda mutlu oluruz.

"Sevgili dostum ve değerli öğretmenim: böylesine güzel bir anma ve yakınlık gösterileri benim için çok hoş. Çağrınız ve dualarınız sayesinde, bugün iyi dostlar ve Spiritist kardeşlerin bu toplantısına engelsiz bir şekilde katılabildim. Genç sekreterinizin de doğru bir şekilde söylediği gibi, iletişim kurmak için can

atıyordum ve bu akşamdan beri arzumu kontrol etmek için tüm ruhsal gücümü kullanıyorum. Ancak ele aldığınız ciddi konular beni çok ilgilendirdiği için, beklememi daha az acı verici hale getirdiler. Beni bağışlayın, sevgili dostum, ancak minnettarlığım kendimi göstermemi gerektiriyordu."

Öncelikle, kendinizi ruh dünyasında nasıl bulduğunuzu bize anlatın. Ayrılma sürecini ve o andaki hisleri, ayrıca durumunuzu kavramanızın ne kadar sürdüğünü anlatın.

"Böyle rahatlatıcı ve teselli edici bir doktrin hakkında sahip olunabilecek tüm gizli düşüncelerin tamamen doğrulandığını görmekten bir insanın olabileceği kadar mutluyum. Mutluyum! Evet, mutluyum, çünkü artık Spiritist bilim ve felsefesinin geleceğini sınırsız bir şekilde önümde görebiliyorum.

"Ama bugün bu tür ısrarcı sapmaları geride bırakalım. Bu konu hakkında sizinle konuşmak için tekrar geri döneceğim, varlığımın size, ziyaret

ettiğimde bana verdiği kadar zevk verdiğini çok iyi bilerek.

"Ayrılma süreci hızlıydı - benim küçük erdemim yüzünden umulandan daha fazlaydı. Yardımınız bana çok yardımcı oldu ve uyurgezeriniz size ayrılma süreci hakkında yeterince net bir fikir verdi. Ekleyecek fazla bir şeyim yok. Bir tür aralıklı salınım, bir tür iki zıt yöne çekmeydi. Ruhum sonunda zafer kazandı, çünkü buradayım. Vücudumu ancak gömüldüğünde tamamen geride bırakabildim; sizinle olmak için buraya geldim.

Cenazeniz hakkında ne düşündünüz? Katılmayı bir görev saydım. O zamanlar, bunu takdir etmekte oldukça özgürdünüz. Ve sizin adınıza ettiğim (sessiz) dualar size ulaştı mı?

“Evet. Sana söylediğim gibi, yardımın bana çok yardımcı oldu ve seninle birlikte mezarlıktan döndüm, eski kozamdan tamamen vazgeçtim. Maddi şeylerle ilgilenmediğimi biliyorsun; sadece ruhumu ve Tanrı'yı düşündüm.”

Beş yıl önce Şubat 1860'ta isteğiniz üzerine, hala hayattayken üzerinizde bir çalışma yaptığımızı hatırlayabilirsiniz. [668] O zaman ruhunuz gelip bizimle iletişim kurmak için kendini devre dışı bıraktı. Mümkün olduğunca, şu anki devre dışı kalmanızla o zamanki devre dışı kalmanız arasındaki farkı bize anlatabilir misiniz?

"Evet, o deneyi hatırlıyorum. O zamanki halim ile bugünkü halim arasında ne kadar büyük bir fark var! Deneydeki halim sırasında, madde beni hala esnek olmayan ağında tutuyordu; yani, kendimi tamamen serbest bırakmak istedim ama bırakamadım. Bugün tamamen özgürüm. Önümde geniş, bilinmeyen bir alan açıldı ve

[68] Bkz. *RevueSpirite,* Mart 1860 - Auth.

Umarım sizin ve kendimi emanet ettiğim iyi Ruhların yardımıyla, mümkün olduğunca çabuk ilerleyebilir ve deneyimlemem gereken duyguları ve denemelerime dayanmak ve mükafatı hak etmek için yapmam gereken eylemleri aşılayabilirim. Ne ihtişam! Ne görkem! Ne kadar

zayıf olsak da, bu kadar aydınlık ihtişamlara bakmaya çalıştığımızda, bu neredeyse bir korku duygusudur.”

Dilediğiniz zaman konu hakkındaki tartışmamızı sürdüreceğiz.

“Birkaç soruya özlü ve gelişigüzel yanıtlar verdim. Ama lütfen şimdilik sadık müritinizden çok fazla şey istemeyin, çünkü henüz tamamen özgür değilim. Biraz daha sohbet etmek isterdim, ama rehberim coşkumu yatıştırıyor ve onun iyiliğini ve adaletini çoktan çok takdir ettim; bu yüzden şimdilik sohbetimizi kesmek zorunda kalmamın verdiği hayal kırıklığına rağmen kendimi tamamen onun kararına teslim ediyorum. Bazen toplantılarınıza gizlice gelebileceğimi bilmek beni rahatlatıyor. Mümkün olduğunca sizinle iletişim kuracağım; size saygı duyuyorum ve bunu göstermek istiyorum. Ancak daha ileri ruhlar önceliklidir ve birikmiş düşüncelerimin selini serbest bırakmama izin verenlere boyun eğmeliyim.

"Şimdilik sizi yalnız bırakacağım dostlarım ve sadece beni çağıran siz Spiritistlere değil, aynı zamanda benim yerimi almama izin veren ve yeryüzünde Pascal gibi şanlı bir isme sahip olan bu ruha da iki kat teşekkür etmeliyim."

Takipçilerinizin en sadık olanı ve her zaman en sadık olanı,

Dr. Vignal

Victor Leblufe

Bay Leblufe, Port du Havre'da bir iskele işçisi, 20 yaşında öldü. Annesi, fakir bir bakkalla birlikte yaşıyordu ve ona en şefkatli ve sevgi dolu ilgiyi gösteriyor, yorucu işinden elde ettiği gelirle onu destekliyordu. Hiçbir zaman meyhanelere gittiği veya işinde normal olan aşırılıklara düştüğü görülmedi, çünkü maaşının en ufak bir kısmını bile kendini adadığı dindar amacından ayırmak istemiyordu. Tüm boş zamanını annesine adadı, böylece yorulmasını önledi. Öleceğini bildiği uzun bir hastalığa yakalanmıştı, annesini üzmemek ve

annesinin de onunla ilgilenmeye çalışmaması için acısını gizliyordu. Çocuğun, tutkulu yaşında, çevresinin zararlı cazibelerine karşı koyabilmek için büyük bir ahlaki nitelikler stoğuna ve güçlü bir iradeye ihtiyacı vardı. Samimi bir dindardı ve ölümü sakin oldu.

Ölümünden önceki gün, annesinin uyuması konusunda ısrar etti ve ona da uyuması gerektiğini söyledi. Annesi uyurken bir vizyon gördü: Kendini büyük bir *karanlığın içinde buldu* ve yavaş yavaş büyüyen aydınlık bir nokta gördü, ta ki oda parlak bir ışıkla aydınlanana kadar, oğlunun ışıldayan figürünün sonsuz uzaya yükseldiğini gördü. Oğlunun sonunun yaklaştığını anladı ve aslında ertesi gün güzel ruhu bir dua mırıldanırken dünyayı geride bıraktı.

Örnek davranışlarını bilen ve artık yalnız olan annesiyle ilgilenen bir spiritüel aile, ölümünden kısa bir süre sonra onu çağırma fikrini ortaya attılar; ancak o kendiliğinden ortaya çıktı ve şu mesajı verdi:

“Şu anda nasıl olduğumu bilmek istiyorsun; mutluyum; son derece mutluyum! Acı ve ızdırabı hesaba katma, çünkü onlar mezarın ötesindeki bereketlerin ve mutluluğun kaynağıdır. Ne mutluluk! O kelimenin anlamını anlamıyorsun. Dünyevi mutluluk, görevini yerine getirmiş ve her şey olan O'nun onayını sevinçle bekleyen bir işçinin saf vicdanı ve güveniyle Üstad'a döndüğümüzde deneyimlediğimiz şeyden çok uzaktır!

“Ah! Dostlarım, eğer gerçek amacını önünüzde tutmazsanız hayat acı verici ve zordur, ancak size dürüstçe söyleyebilirim ki bizimle olmaya geldiğinizde - eğer Tanrı'nın yasasını takip ettiyseniz - çektiğiniz acının veya bundan sonraki yaşam için biriktirdiğinizi hissettiğiniz erdemin çok ötesinde ödüllendirileceksiniz. İyi ve yardımsever olun; birçok insanın bilmediği ve iyilikseverlik olarak adlandırılan türden bir yardımseverlik gösterin. Komşunuza yardım edin ve kendiniz için yaptığınızdan daha fazlasını başkaları için yapın, çünkü kendi içinizdeki sefaletin farkındayken onların içlerindeki

sefaletten habersiz olabilirsiniz. Lütfen anneme, zavallı anneme yardım edin, o dünyadan ayrıldığımdan beri tek endişem oldu. Daha fazla denemeden geçmesi gerekecek ama bunlar cennete ulaşması için gerekli. Elveda; onu görmeye gidiyorum."

Galip

Medyumun Rehberi: "Dünyanın acı ızdırapları her zaman kefaret anlamına gelmez. Tanrı'nın iradesiyle, yeryüzünde bir görevi yerine getirmek için gelen ruhlar - sizinle yeni iletişim kuran ruh gibi - başkaları için kefaret olacak kötülükleri taşımaktan mutluluk duyarlar. Uyku, onları Yüce Tanrı'nın önünde canlandırır ve Tanrı'nın daha büyük şanı için her şeye katlanma gücü verir. Bu ruhun son varoluşundaki görevi gösterişli değildi, ancak belirsiz olmasına rağmen, yine de liyakatliydi, çünkü gururun etkisi altına girebilirdi. Her şeyden önce, annesi olan kişiye karşı yerine getirmesi gereken bir minnettarlık görevi vardı; sonra en kötü çevrelerde bile yüce duygulara sahip saf ve asil ruhların bulunabileceğini ve

günaha karşı koyabilenlerin olduğunu göstermek zorundaydı. Bu, ahlaki niteliklerin öncelikli nedenleri olduğunun kanıtıdır ve onun örneği, başkalarının izlemesi için işe yaramaz olmayacaktır.”

Bayan Anais Gourdon

Nazik karakteri ve üstün ahlaki nitelikleriyle tanınan çok genç bir kadın olan Bayan Gourdon, Kasım ayında vefat etti.

1860. Saint-Etienne civarından bir madenci ailesine mensuptu ve bu durum onun manevi konumunu oldukça ilginç kılıyordu.

Çağrışım

"Buradayım."

Kocanız ve babanız beni çağırmamı istediler ve bir haber almaktan mutluluk duyacaklarını söylediler.

"Ve onlara bir tane vermekten mutluluk

duyarım."

Neden bu kadar küçük yaşta ailenizin sevgisinden koparıldınız?

"Çünkü dünyadaki denemelerim bitmişti."

Bazen akrabalarınızı görebiliyor musunuz?

"Ah! Ben her zaman yakındayım."

Mutlu bir ruha sahip misiniz?

"Ben. Umut ediyorum, bekliyorum ve seviyorum. Gökler beni korkutmuyor ve beyaz kanatlarımın filizlenmesini güvenle ve sevgiyle bekliyorum."

Beyaz kanat derken neyi kastediyorsun?

“Beni büyüleyen bu göksel haberciler gibi parlak, saf bir ruh olduğumda.”

Meleklerin, başmeleklerin ve serafimlerin kanatları, saf ruhlardan başka bir şey değildir, açıkça insanların hareket hızlarını tasvir etmek

için hayal ettikleri bir özelliktir, çünkü eterik doğaları uzayı geçmek için herhangi bir yardımı gereksiz kılar. Ancak, bu tür aksesuarlarla insanlara insan düşüncesiyle uyum içinde görünebilirler, tıpkı ruhların tanınabilir olmak için dünyada sahip oldukları görünümü almaları gibi.

Yakınlarınız sizin adınıza bir şey yapabilir mi?

"Yaslarıyla beni üzmeyi bırakabilirler; onlar için sonsuza dek kaybolmadığımı biliyorlar. Benimle ilgili anılarının tatlı, hafif ve hoş kokulu olmasını istiyorum. Dünyadaki kalışım bir çiçeğinki gibiydi ve o kısa kalıştan geriye hiçbir hüzün kalmamalıydı."

Diliniz nasıl bu kadar şiirsel ve yeryüzündeki konumunuza bu kadar aykırı olabiliyor?

“Konuşan benim ruhumdur. Evet, daha önce edinilmiş bilgiye sahiptim; ayrıca, *Tanrı genellikle daha köylü insanların arasında narin ruhların enkarnasyon yapmasına izin verir, böylece daha sonra edinecekleri incelik ve anlayışı algılayabilirler.”*

Tanrı'nın yaratıklarına karşı Tanrı'nın nezaketiyle çok uyumlu olan bu son derece mantıklı açıklama olmadan, ilk bakışta bir anormallik gibi görünen şeyi anlamak zor olurdu. Gerçekte ise, bu zarif genç kadının en zorlu çalışma ortamının ortasındaki dilinden daha şiirsel ve zarif ne olabilir? Bunun tersi de sıklıkla gerçekleşir: düşük düzeyli ruhlar, son derece gelişmiş insanlar arasında enkarne olurlar, ancak bunun tam tersi bir amaç içindir. Tanrı'nın onları kendi ilerlemeleri için, öğretimleri için veya bir deneme aracı olarak hareket etmeleri için aydınlanmış bir çevreyle temasa geçirmesi gerekir. Başka hangi felsefe bu tür anormallikleri çözebilir?

Maurice Gontran

Maurice Gontran, on sekiz yaşında akciğer hastalığından ölen tek çocuktu. Erken gelişmişti, nadir bir zekaya sahipti, çalışmayı severdi ve nazik, sevgi dolu ve sevimli bir karaktere sahipti - hepsi parlak bir geleceği haber veren niteliklerdi. Çalışmalarını erken yaşta başarıyla tamamladıktan

sonra Politeknik Okulu'na kaydoldu. Ölümü, ebeveynlerine derin yaralar bırakan o acı verici darbelerden birini vurdu, çünkü her zaman zayıf bir yapıya sahip olduğu için, erken sonunu, kendisine üstlenmesini istedikleri gayretli çalışmalara bağladılar. Kendilerini suçlayarak, "Şimdi öğrendiklerinin ne faydası var? Eğitimsiz kalması daha iyi olurdu, çünkü bilim ona yaşaması için gerekeni vermedi; aksi takdirde şüphesiz hala bizimle olurdu ve yaşlılığımızda bizim için bir teselli olurdu." dediler. Ancak, Spiritizm'i bilselerdi, farklı şekilde akıl yürütürlerdi; gerçek teselliyi bulurlardı. Aşağıdaki dikte, genç adamın ölümünden aylar sonra bir arkadaşına verdiği bir sözdür.

Sevgili Maurice, anne babana karşı olan şefkatli sevgin, eğer bunu başarabileceksen, onların moralini yükseltmek istediğine beni ikna etti. Senin gidişinin onlarda bıraktığı üzüntü -hatta umutsuzluk- sağlıklarını gözle görülür şekilde etkiledi ve hayatlarından nefret etmelerine yol açtı. Birkaç teselli sözcüğü kesinlikle umutlarını yeniden canlandırmaya yarayacaktır.

“Dostum, bana şimdi sunduğun bu iletişim fırsatını sabırsızlıkla bekliyordum. Ailemin acısı beni etkiliyor, ancak onlar benim onlar için gerçekten kaybolmadığımdan emin olduklarında bu acı hafifleyecek. Onlara bu gerçeği ikna etmek için yaklaş, ki bunu kesinlikle başaracaksın. Bunların hepsi onları, onları İlahi Takdirin kararlarına karşı şikayet etmekten alıkoyacak olan, onlara mutluluk getirecek bir inanca başlatmak için oldu. Babamın gelecekteki yaşam konusunda çok şüpheci olduğunu biliyorsun. *Tanrı, onu hatadan kurtarmak için ona bu talihsizliği bahşetti.*

“Hayatın hayal kırıklıklarının bilinmediği ve benim onlardan önce geldiğim bu dünyada tekrar buluşacağız. Ancak, Tanrı'nın iyiliğine güvenmezlerse beni tekrar görebilme şansının bir ceza olarak reddedileceğini onlara kesin bir şekilde teyit edin. Bu ayrıca, yeryüzünde kalan zamanlarında onlarla daha fazla iletişim kurmamı da engelleyecektir. Umutsuzluk, Her Şeye Gücü Yeten'in iradesine karşı bir isyandır ve her zaman, tam bir teslimiyet olana kadar *onu üreten nedenin*

uzatılmasıyla cezalandırılır. Umutsuzluk gerçek anlamda intihardır, çünkü bedensel enerjileri emer ve acının acısından daha çabuk kaçma umuduyla günlerini kısaltanlar en acımasız hayal kırıklığıyla karşı karşıya kalacaklardır. Aksine, bedenlerini güçlendirmeleri gerekir ki, deneme yüklerine daha kolay dayanabilsin.

“Sevgili ve nazik ebeveynlerim, şimdi size sesleniyorum. Ölümlü kalıntılarımı geride bıraktığımdan beri, yanınızdan hiç ayrılmadım. Yaşarken olduğumdan bile daha sık oradayım. Cesaretinizi kaybetmeyin, çünkü ben ölü değilim; aksine, sizden daha canlıyım. Sadece bedenim öldü, ama ruhum sonsuza dek yaşayacak. Özgür, mutlu ve hastalıksız, sakat ve acısız. Sıkıntı çekmek yerine, endişelerden ve kaygılardan uzak bir ortamda olduğumu ve kalbimin en saf sevinçle dolu, hiçbir sıkıntı gölgesi olmayan bir ortamda olduğumu bilmenin sevincini yaşayın.

“Ah! Sevgili dostlarım, erken ölenler için yas tutmayın, çünkü bu Tanrı’nın onlara bahşettiği bir lütuftur ve onları dünyevi hayatın sıkıntılarından

kurtarır. Bu sefer oradaki varlığım uzun sürmedi, çünkü kendimi daha yüce bir göreve hazırlamak için ihtiyacım olan şeyleri edindim. Uzun yıllar yaşasaydım, ne tür tehlikelere ve baştan çıkarmalara maruz kalabilirdim biliyor musunuz? Direnecek kadar güçlü olmadığım için onlara yenik düşseydim, bunun benim için yüzyıllarca sürecek bir gecikme anlamına gelebileceğini biliyor musunuz? Öyleyse neden benim lehime olan şey için yas tutuyorsunuz? Böyle bir durumda, teselli edilemez bir keder, yalnızca hiçlik fikrine tutunulduğunda meşru olan bir inançsızlığa işaret eder. Ah! Evet, bu şekilde inanmayanlar kederlenmeye daha layıktır, çünkü onlar için mümkün olan hiçbir teselli yoktur. Sevdikleri geri dönülmez bir şekilde kaybolmuş gibi görünüyor, çünkü mezar onlardan son umutlarını çalmıştır!”

Ölümünüz acı verici miydi?

“Hayır dostum, ölümümden önce sadece hastalığın etkilerini çektim, ama *son anım yaklaştıkça acım azaldı .* Sonra bir gün ölüm

hakkında düşünmeden uykuya daldım ve harika bir rüya gördüm! Rüyamda iyileştiğimi, artık acı çekmediğimi gördüm. Ilık ve canlandırıcı bir havadan derin nefesler aldım. Bilinmeyen bir güç beni uzayda taşıdı. Parlak bir ışık beni çevreledi ama görüşümü yormadı! Artık zayıf veya güçsüz değil, genç ve taze olan büyükbabamı gördüm. Kollarını bana uzattı ve beni kalbine yakınlaştırdı. Hepsi gülümseyen bir kalabalık da onunla birlikte geldi ve hepsi iyiliksever ve nazik bir şekilde beni karşıladı. Onları tanımış gibiydim ve onları gördüğüm için mutluydum. Selamlaştık ve birbirimize olan dostluğumuzu gösterdik. Peki o zaman! Rüya olduğunu sandığım şey aslında gerçekti, çünkü o rüyadan yeryüzünde değil, ruhlar aleminde uyanacaktım."

O zaman hastalığın aşırı çalışmaktan kaynaklanmadı mı?

"Ah, hayır! Lütfen öyle olduğunu düşünmeyin. Dünyada geçireceğim zaman belirlenmişti ve hiçbir şey beni orada daha fazla tutamazdı. Özgürleşme anlarında ruhum bunu biliyordu ve

yaklaşan kurtuluş fikrinden mutluydu. Ancak orada olduğum zamandan yararlanmayı ihmal etmedim ve şimdi onu boşa harcamadığım için mutluyum. Ciddi çalışmalarım ruhumu güçlendirdi ve bilgisini artırdı ve aranızdaki kısa hayatım nedeniyle bunu pratikte kullanamasam da, gelecekte bunu başarıyla yapacağım.

"Elveda, sevgili dostum. Bu iletişimi almaya hazırlanmaları için anne ve babamın yanında olacağım."

Maurice

BÖLÜM III

^M

Ortalama Ruhlar

Joseph Bre

(1840 yılında öldü ve 1862 yılında torunu tarafından Bordeaux'da anıldı)

Tanrı'ya Göre veya İnsanlara Göre Dürüst Adam

1. *Sevgili dede, lütfen bana ruhlar dünyasında neler yaptığını anlatır mısın ve ilerlememiz için faydalı olabilecek öğretici ayrıntılar verebilir misin?*

"Ne istersen, sevgili çocuğum. İnançsızlığımı telafi ediyorum, ancak Tanrı'nın iyiliği büyüktür ve koşulları hesaba katar. Acı çekiyorum, ancak düşündüğünüz gibi değil. Dünyadayken zamanımı daha iyi değerlendiremediğim için pişmanım."

2. *Zamanını iyi kullanmadığını nasıl söyleyebilirsin? Her zaman dürüst bir adam olarak yaşadın.*

"Evet, başkalarının yargısında, *ama insanların önünde dürüstlük ile Tanrı'nın önünde dürüstlük arasında bir uçurum var .* Öğrenmek istiyorsan, sevgili çocuğum, bu yüzden sana farkı göstermeye çalışacağım.

“Orada, aranızda, insanlar ülkelerinin yasalarına saygı duyduklarında (birçoğu için oldukça esnek olan bir saygı) ve komşularının mallarını açıkça alarak onlara zarar vermedikleri zaman dürüst olarak kabul edilirler, hatta ceza kanunu veya kamuoyu onlara ulaşamadığı sürece çoğu zaman onların onurlarını ve mutluluklarını haksız yere çalsalar bile. Onlar ne kadar da kınanacak ikiyüzlülerdir! Ve mezar taşlarına vaaz ettikleri erdemler dizisi kazındığında, insanlığa olan borçlarını ödediklerine inanılır. Ne büyük bir hata! İnsanların yasalarını çiğnememek Tanrı katında yeterli değildir; her şeyden önce, ilahi yasaları çiğnememiş olmak gerekir.

“Tanrı katında dürüst olan kişi, kendini bağlılık ve sevgiden dolayı iyi bir hayata ve diğer insanların ilerlemesine adayan kişidir; sınırsız bir şevkle canlanan, hayatta aktif olan kişidir: Kendisine yüklenen fiziksel görevleri yerine getirmede aktif olan kişidir, çünkü başkalarına emek sevgisini öğretmelidir. İyi işlerde aktiftir, çünkü kendisinin bir hizmetkar olduğunu ve Rabbin bir gün zamanını nasıl kullandığının hesabını soracağını unutmamıştır. Son olarak, aktiftir çünkü Tanrı ve komşusuna olan sevgisini uygulamalıdır. Bu nedenle, Tanrı katında dürüst olan kişiler, çiçeklerin altında saklanan, itibarları yok eden ve dürüst insanları sık sık mahveden, onları alay konusu yapan o zehirden dikkatlice kaçınmalıdır. Tanrı'ya göre, dürüst bir kişinin kalbi her zaman gurur, kıskançlık veya hırs çekirdeğine kapalı olmalıdır. Kendisine saldıranlara karşı sabırlı ve iyiliksever olmalıdır. Ruhunun derinliklerinden, çaba harcamadan ve özellikle gösteriş yapmadan, kendisini rahatsız edenleri affetmelidir. Yarattığı her şeyde Yaratıcıyı sevmelidir. Dahası, insanlığın görevlerinin o özlü

ve muhteşem özetini uygulamaya koymalıdır: Tanrı'yı her şeyden çok ve komşunu kendin gibi sev.

“Ve işte, sevgili çocuğum, dürüst insanların Tanrı önünde yapması gereken şey tam olarak budur. Peki, ben bunların hepsini yaptım mı? Hayır. Burada utanmadan itiraf etmeliyim ki, bu koşulların çoğunda sık sık başarısız oldum; böyle dürüst bir adamın yapacağı her şeyi yapmadım. Rab'bi unuttum ve bu da beni, insan yasalarına göre kabul edilebilir olsalar da, Tanrı'nın kararlarına aykırı olan başka yanlışlara sürükledi. Bunu anladığımdan beri çok acı çektim. Bu yüzden şimdi umudum var, ama bu, tövbemi gören Tanrı'nın iyiliğine olan o teselli edici umut. Sevgili çocuğum, bunu söyle ve vicdanı yüklenen herkese tekrarla: İyi işlerin gücüyle kusurlarından kurtulmalısın ve Tanrı'nın merhameti böylece sana uzanacaktır. Tanrı'nın babacan gözleri senin denemelerini hesaba katacak ve güçlü eli yanlışlarını yok edecektir.”

Bayan Helene Michel

Bayan Michel, 25 yaşında genç bir kadındı ve bilinmeyen bir nedenden ötürü aniden ve acı çekmeden evinde öldü. Zengin ve biraz da uçarıydı ve yüzeysel karakteri nedeniyle, ciddi meselelerden çok hayatın anlamsızlıklarıyla ilgileniyordu. Yine de, kalbi iyiydi: nazik, iyiliksever ve yardımseverdi.

Ölümünden üç gün sonra kendisini tanıyan kişiler tarafından anılan sanatçı, şu ifadeleri kullandı:

“Nerede olduğumu bilmiyorum... öyle bir karmaşa sarıyor ki beni! Beni çağırdın ve geldim. Neden evde olmadığımı anlamıyorum; yokluğumu yas tutuyorlar, ama ben hâlâ oradayım ve beni tanımalarını sağlayamıyorum. Bedenim artık bana ait değil, ama onu soğuk ve donmuş hissedebiliyorum... Onu terk etmek istiyorum, ama hâlâ bağlıyım... Her zaman ona geri dönüyorum... İki kişiyim... Ah! Bana ne olduğunu ne zaman anlayacağım? Tekrar oraya gitmeliyim... Diğer

benliğim... Ondan uzaktayken ona ne olacak? Elveda."

Bu durumda ikilik hissi açıktır çünkü henüz tam bir ayrılık yaşanmamıştır. Kararsız karakteri ve zenginliği tüm kaprislerini tatmin etmesini sağlamış ve böylece anlamsızlığa olan eğilimlerini teşvik etmiştir. Bu nedenle, ayrılığının ölümünden üç gün sonra bile hala bedensel zarfına bağlı hissetmesine neden olacak kadar yavaş olması şaşırtıcı değildir. Ancak, ciddi bir kötü alışkanlığı olmadığı ve özünde iyi bir insan olduğu için, bu durum çok fazla üzücü olmamıştır ve çok uzun sürmemiştir. Birkaç gün sonra bir kez daha hatırlatıldığında, düşünceleri çoktan önemli ölçüde değişmiştir. Söylemesi gerekenler şunlardır:

"Benim için dua ettiğiniz için teşekkür ederim. Ruhumun bedenimden ayrılmasından kaynaklanan acı ve endişeden beni kurtaran Tanrı'nın iyiliğini fark ettim. Zavallı annem kendini teslim etmekte çok zorlanacak; ancak teselli bulacak. Onun gözünde talihsizlik gibi

görünen şey, gerçekleşmesi gereken bir şeydi ve cennetteki şeylerin onun için gerçekten olması gereken şey olması için vazgeçilmezdi: her şey. Dünyevi sınavının sonuna kadar onun yanında olacağım ve buna katlanmasına yardım edeceğim. Aslında mutsuz değilim, ancak kutsanmışların durumuna yaklaşmak için yapmam gereken çok şey var. Tanrı'dan dünyaya geri dönmemi sağlamasını isteyeceğim, çünkü son varoluşumda boşa harcadığım zamanı telafi etmeliyim. İnancınız sizi desteklesin dostlarım. Duanın, özellikle de yürekten geldiğinde, etkililiğine güvenin. Tanrı iyidir."

Durumunuzun farkına varmanız uzun zaman mı aldı?

"Benim için dua ettiğin gün öldüğümü anladım."

Karışıklık hali zor muydu?

"Hayır, acı çekmedim. Rüya gördüğümü ve uyanmayı beklediğimi düşünüyordum. Hayatım acısız değildi, çünkü bu dünyadaki her enkarne

varlık acı çekmek zorunda. Tanrı'nın iradesine teslimiyetim dikkate alındı. Dualarınız için size minnettarım; kendime gelmeme yardımcı oldular. Teşekkür ederim. İstediğim zaman geri dönmekten mutluluk duyarım. Elveda."

Helen

Marquis de St. Paul
(1860 yılında vefat etti ve 16 Mayıs 1861'de Paris Cemiyeti üyesi olan kız kardeşinin isteği üzerine anıldı)

1. *Çağrışım*

"Buradayım."

2. *Kardeşiniz sizi çağırmamızı istedi, çünkü kendisi bir medyum olmasına rağmen henüz kendine güvenecek kadar gelişmedi.*

"Elimden geldiğince cevap vereceğim."

3. *Öncelikle mutlu olup olmadığınızı bilmek istiyor.*

"Ben sapkın bir haldeyim ve bu geçici hal hiçbir zaman mutlak mutluluğu veya cezayı gerektirmez."

4. *Kendinize gelmeniz uzun zaman mı aldı?*

“Uzun süre şaşkındım ve kendime geldiğimde beni unutmayan ve benim için dua edenlerin şefkatine şükrettim.”

- *Şaşkınlığınızın ne kadar sürdüğünü söyleyebilir misiniz?*

"HAYIR."

5. *İlk tanıdığınız akrabalarınız kimlerdi?*

“Annem ve babam. Uyandığımda beni karşıladılar ve beni yeni hayatla tanıştırdılar.”

6. *Hastalığınızın son anlarında sanki yeryüzünde sizin için değerli olan insanlarla konuşuyormuş gibi hissetmenizi neye bağlıyorsunuz?*

"Ölmeden önce, içinde yaşayacağım dünyanın

vahiyini aldım. Ölümümden hemen önce duru görü yeteneğine sahiptim, ancak bedenimden son ayrılış anında gözlerim buğulandı çünkü bedensel bağlar hala oldukça güçlüydü."

7. *Anılarınız neden çocukluğunuza yakın olanları içeriyor?*

"Çünkü hayatın başlangıcı, ortasına göre sona çok daha yakındır."

- *Nasıl yani?*

"Demek istediğim, *sanki teselli edici bir serapta olduğu gibi ,* ölmekte olanlar daha saf ve gençlik yıllarını hatırlayıp görüyorlar."

Muhtemelen yaşlıların, yaşamlarının sonuna yaklaştıkça, ilk yıllarına ait en küçük ayrıntıları bile net bir şekilde hatırlamaları da benzer bir ilahi nedenden kaynaklanmaktadır.

8. *Vücudunuzdan bahsederken neden hep üçüncü şahıs olarak bahsediyorsunuz?*

“Daha önce de belirttiğim gibi, duru görü

yeteneğine sahiptim ve fiziksel ve ruhsal durumlar arasındaki farkları açıkça hissediyordum; bu farklar, yaşamsal sıvı aracılığıyla birbirine bağlandığından, duru görü yeteneğine sahip ölmekte olan kişilerin gözleri için son derece belirgin hale geliyor."

Bu, bu adamın ölümüyle ortaya çıkan benzersiz bir özelliktir. Son anlarında, "Susamış ve bir şeye ihtiyacı var; üşümüş ve ısınması gerekiyor; şu veya bu yerinde ağrı var," vb. derdi. Ve biri, "Ama susayan sensin," dediğinde, "Hayır, o," diye cevap verirdi. Bu, iki varoluşu mükemmel bir şekilde gösterir. Düşünen *benlik* , bedende değil, ruhtadır. Bu ruh, kısmen koptuğunda, bedenini ayrı bir birey olarak görür ve haklı olarak ona ait olmadığını söylerdi. Dolayısıyla, içeceğe ihtiyacı olan ruhu değil, bedeniydi. Bu fenomen bazen uyurgezerlerde de gözlemlenebilir.

9. *Ruhunuzun hatalı durumu ve kafa karışıklığınızın süresi hakkında söylediklerini, pek mutlu olmadığınızı ima ediyor, ancak bir kişi olarak niteliklerin tam tersini gösteriyor. Dahası,*

hatalı durumda hem mutlu hem de mutsuz ruhlar vardır.

“Geçici bir haldeyim. İnsan erdemleri gerçek değerlerini burada buluyor. Bu hal, dünyevi enkarnasyonumdan kesinlikle bin kat daha tercih edilebilir. Ama ben her zaman gerçekten iyi ve gerçekten güzel olana özlem duydum, bu yüzden ruhum Yaratıcının ayaklarına kadar yükselene kadar tatmin olmayacak.”

Bay Cardon, Bir Hekim

Bay Cardon hayatının bir kısmını ticaret filosunda bir balina gemisinde doktor olarak geçirmişti ve burada oldukça maddeci alışkanlıklar ve fikirler edinmişti. J. kasabasına emekli oldu ve burada mütevazı bir kırsal doktorluk yaptı. Bir süre sonra, kalp hipertrofisi olduğundan emin oldu ve hastalığın tedavi edilemez olduğunu bilerek, ölme ihtimaliyle teselli edilemez bir melankoliye gömüldü. Kimse onu neşelendiremedi. Ölümünden yaklaşık iki ay önce, öleceği günü tahmin etmişti. Zamanı geldiğinde,

son vedasını etmek için ailesini etrafına topladı. Karısı, annesi, üç çocuğu ve diğer akrabaları yatağının başında toplanmıştı. Karısının onu kaldırmaya ilk teşebbüsünde, gevşedi ve morarmaya başladı. Gözleri kapandı ve öldüğü düşünüldü. Karısı, çocukların onu görmesini engellemek için önüne geçti. Ancak birkaç dakika sonra gözlerini tekrar açtı. Görünüşü, tabiri caizse, aydınlık oldu ve ışıldayan bir mutluluk ifadesiyle doldu, haykırdı, "Ah, çocuklarım, bu güzel... bu yüce! Ah, ölüm! Ne büyük bir lütuf! Ne tatlı bir şey! Ölmüştüm ve ruhumun çok, çok yükseğe yükseldiğini hissettim, ama Tanrı size şunu söylemek için geri dönmeme izin verdi: *Ölümden korkmayın; bu kurtuluştur...* Gördüğüm her şeyin ihtişamını, deneyimlediğim izlenimleri kesinlikle tarif edemem! Bunları anlayamazsınız... Ah! Çocuklarım, her zaman doğru insanlara ayrılmış tarifsiz mutluluğu hak edecek şekilde davranın. Sevginin emirlerine göre yaşayın. Eğer bir şeyiniz varsa, bunun bir kısmını her zaman hayatın gerekliliklerinden yoksun olanlara verin... Sevgili karım, seni arzu edilmeyen bir konumda

bırakıyorum. Bize borçlular var, ama sizden borçlularımızı rahatsız etmemenizi rica ediyorum. Eğer maddi sıkıntı içindelerse, sana ödeme yapabilecekleri ana kadar bekle ve sana hiç ödeme yapamayanları affet; Tanrı seni ödüllendirecektir. Sen, oğlum, anneni desteklemek için çalış. Her zaman dürüst ol ve ailemize saygısızlık edebilecek herhangi bir şey yapmaktan kaçın. Bu haçı al. Bunu annemden miras aldım. Onu asla bir kenara koyma ve sana her zaman son öğütlerimi hatırlatsın... Çocuklarım, birbirinize yardım edin ve birbirinizi karşılıklı olarak destekleyin; aranızda uyum hüküm sürsün. Kibirli veya gururlu olmayın; Tanrı'nın seni affetmesini istiyorsan, sen de düşmanlarını affet...” Sonra onlara yaklaşmalarını işaret ederek ellerini tuttu ve “Tanrı sizi korusun, çocuklarım,” diye ekledi ve gözlerini sonsuza dek kapattı. Ancak yüzünde öylesine görkemli bir ifade vardı ki, cenaze törenine kadar kalabalıklar ona hayretle baktı.

Aile dostumuz bize bu ilginç ayrıntıları verdi ve bir çağrının hepimiz için öğretici olabileceğini ve ruhun kendisi için yararlı olabileceğini

düşündük.

1. *Çağrışım*

"Ben senin hemen yanındayım."

2. *Son anlarınız bize anlatıldı ve hayretler içinde kaldık. İki ölümünüz arasında kalan zaman diliminde gördüklerinizi bize daha detaylı bir şekilde anlatabilir misiniz?*

"Gördüğüm şeyi... kavrayabilir misin? Bilmiyorum, çünkü ölümlü zarfımı terk edebildiğim kısa anlarda gördüklerimi anlaşılır kılmak için uygun ifadeleri bulamıyorum."

3. *Nerede olduğunuzu biliyor musunuz? Dünyadan uzakta başka bir gezegende miydi yoksa uzayda mıydı?*

"Bir ruh mesafeleri sizin gibi ölçmez. Bilinmeyen muhteşem bir güç tarafından sürüklenerek, yalnızca rüyalarda mümkün olan bir gökyüzünün ihtişamını gördüm. Sonsuzluktaki o yarış o kadar hızlıydı ki ruhumun ne kadar zaman

aldığını belirleyemiyorum."

4. *Peki, o zaman öngördüğünüz mutluluğu şimdi yaşıyor musunuz?*

“Hayır. Kesinlikle tadını çıkarmayı çok isterdim ama Tanrı bana bu kadarını ödüllendiremez. Kalbimin bana dikte ettiği kutsanmış düşüncelere karşı çok sık isyan ettim ve ölüm bir haksızlık gibi göründü. İnançsız bir hekim olarak, iyileştirme sanatında ikinci doğamıza, yani zeki, ilahi dürtümüze karşı bir nefret edindim; benim için ruhun ölümsüzlüğü, eğitimsizleri baştan çıkarmaya uygun bir kurgudan başka bir şey değildi. Yine de, hiçlik beni korkutuyordu çünkü kendimi defalarca tekrar tekrar saldıran gizemli etkene lanetlerken buldum. Felsefe, hem üzüntüyü hem de sevinci insanlığa öğretmek için nasıl dağıtacağını bilen Ebedi Olan'ın tüm ihtişamını anlamamı sağlamadan beni aldattı.”

5. *Ruhunuzun son kez serbest kalmasından hemen sonra içinde bulunduğunuz hali fark ettiniz*

mi?

"Hayır. Ben sadece ruhumun eterik bölgelerde seyahat ederken deneyimlediği geçiş sırasında kendime geldim. Ama gerçek ölümümden sonra, bu hemen olmadı; uyanmam birkaç gün sürdü.

“Tanrı bana bir iyilik yaptı ve nedenini söyleyeceğim: başlangıçtaki inançsızlığım artık yoktu; ölmeden önce inanmaya başladım, çünkü beni işkence eden hastalığı bilimsel ve gerçek bir şekilde kavradıktan sonra, bana ilham veren, beni teselli eden ve acımdan daha güçlü bir cesaret veren ilahi akıldan başka dünyevi bir açıklama bulamadım. Böylece, lanetlediğim şeyi kutsadım ve sonu kurtuluş olarak gördüm. Tanrı fikri evren kadar engindir! Ah, duada ne yüce bir teselli vardır; tarif edilemez duygular uyandırır. Maddi olmayan doğamızın en olumlu unsurudur. Dua yoluyla anladım, kesin ve yüce bir şekilde inandım ve bu yüzden Tanrı, iyi işlerimi tartarak, enkarnasyonumun sonundan önce beni ödüllendirdi.”

6. *İlk anda gerçekten öldüğünüzü söyleyebilir miyiz?*

“Evet ve hayır. Ruhum bedenini terk ettiğinden, et doğal olarak çürümeye başladı; ancak, dünyevi meskenimi geri alırken, yaşam bir geçiş, bir uyku geçirmiş olan bedene geri döndü.”

7. *O an, sizi yeniden bedeninize bağlayan bağları hissettiniz mi?*

"Elbette. Ruhun kırılması zor bir bağı vardır ve etin son titreyişine kadar doğal yaşamına giremez."

8. *Görünen ölümünüzde ve bundan sonraki birkaç dakika boyunca, ruhunuz anında ve şaşkınlık duymadan kendini nasıl serbest bırakabilirken, gerçek ölümünüzü birkaç günlük bir kafa karışıklığı izledi? Görünüşe göre ilk durumda, ruh ve beden arasındaki bağlar ikincisinden daha uzun sürdüğünden, serbest bırakma daha yavaş olmalıydı, ki bu da gerçekte olanın tam tersidir.*

“Sizler sıklıkla enkarne ruhları çağırdınız ve bu konuda kesin yanıtlar aldınız. Ben de onlarınkine benzer bir durumdaydım. Tanrı beni çağırdı ve hizmetkarları, 'Gel...' dediler. İtaat ettim ve bana bahşedilen özel lütuf için ona teşekkür ettim, böylece onun sonsuz ihtişamını görebildim ve anlayabildim. Gerçek ölümümden önce sevdiklerime iyi ve doğru enkarnasyonlar geçirmeleri için talimat vermeme izin verenlere minnettarım.”

9. *Uyandıktan sonra ailenize söylediğiniz güzel sözleri nereden aldınız?*

"Gördüğüm ve anladığım şeylerin bir yansımasıydılar. İyi ruhlar dilime ilham verdi ve ifadelerimi canlandırdı."

10. *Sizce bu vahiy, sizi gözetenler, özellikle de çocuklarınız üzerinde nasıl bir etki bıraktı?*

“Şaşırtıcı, derin; ölüm yalan söylemez. Ne kadar nankör olurlarsa olsunlar, çocuklar her zaman sona eren bir enkarnasyona kulak verirler. Çocuklarımızın açık mezarın etrafında

toplandıkları sırada kalplerine girebilseydik, en içteki düşüncelerine konuşan ruhların görünmeyen elleri tarafından dokunulduklarında gerçek ve samimi duyguların atışını görürdük: Şüphe ediyorsan titre; ölüm telafidir, Tanrı'nın adaletidir. Size temin ederim ki, inançsızlıklarına rağmen, ailem ve arkadaşlarım ölmeden önce söylediğim sözlere inandılar. Dahası, ben başka bir dünyanın tercümanıydım."

11. *Öngördüğünüz mutluluğun şu anda tadını çıkarmadığınızı belirttiniz. Mutsuz olduğunuz sonucuna varabilir miyiz?*

"Hayır, ölmeden önce hem kalbime hem de vicdanıma inanan biri olduğumdan beri. Acı, yeryüzündeyken bizi etkiler, ancak ruhlar olarak geleceğimiz açısından bizi güçlendirir. Tanrı'nın dualarımı ve ona olan mutlak inancımı dikkate aldığını fark edin. Mükemmellik yolunda sağlam bir şekilde ilerliyorum ve bir gün görmeme izin verilen sona ulaşacağım. Kaderlerinize hükmeden bu görünmez dünya için dua edin dostlarım; bu tür kardeşçe alışverişler hayırseverlikten gelir; tüm

dünyaların ruhlarını birbirleriyle iletişime sokan bir kaldıraçtır.”

12. *Eşinize ve çocuklarınıza Yahudi sözleri söylemek ister misiniz?*

"Hepsinden güçlü, adil ve değişmez Tanrı'ya inanmalarını; teselli eden ve rahatlatan duaya; insan enkarnasyonunun en saf uygulaması olan sadaka inancına; ve en azından her zaman biraz verebileceğimizi hatırlamalarını isterim. Fakirlerin verdiği sadakalar, az verdiklerinde çok verdiklerini bilen Tanrı'nın gözünde daha değerlidir. Zenginler de aynı şeyi hak etmek için çok ve tekrar tekrar vermelidir.

“Gelecek, her eylemin hayırseverlik ve yardımseverlik içinde yapılmasında, tüm ruhların aile olduğuna ve hiçbir zaman çocukça kibirlerin galip gelmesine izin vermememiz gerektiğine inanmakta yatmaktadır.

“Sevgili sevgili ailem, zorlu denemeler yaşayacaksınız. Ancak bunları cesaretle kabul edin ve Tanrı'nın sizi izlediğini unutmayın. Bu duayı sık

sık tekrarlayın: 'Her şeyi bağışlayan sevgi ve iyilik Tanrısı, tüm iniş çıkışlarımıza dayanmamız için bize daha fazla güç ver ve iyi, alçakgönüllü ve yardımsever olmamızı sağla, küçük bir servete sahip olsak da büyük bir kalbe sahip olalım. Yeryüzündeyken Spiritist olmamızı sağla ki seni daha çok anlayıp sevebilelim. Ey Tanrım, özgürlüğün simgesi olan adın, ezilenlerin, sevmeye, affetmeye ve inanmaya ihtiyaç duyanların teselli edici amacı olsun.'"

Kardon

Eric Stanislas

(Kendiliğinden iletişim,
Paris Topluluğu, Ağustos 1863)

"Nazik kalplerin derinden hissettiği duygular bize ne büyük nimetler veriyor! Hem fiziksel hem de ruhsal olarak yaşayan ve nefes alan her şeye kurtuluş yolunu açmak için gelen tatlı düşünceler. Kurtarıcı merhem hem sizin hem de bizim üzerimize bolca yayılmayı hiç bırakmasın! Bedensiz dostlarınızın hepimizi bir arada tutan saf

sevgiyi düşünürken hissettikleri mutluluğu tanımlamak için hangi ifadeleri seçebiliriz?

"Ah! Arkadaşlar, her yerde ne kadar çok iyilik var! Ne kadar tatlı, yüce ve basit duygular! Onlar sizin ve henüz katetmediğiniz uzun yolda yaymak üzere çağrıldığınız Doktrin'in aynısı. Ama siz daha hak kazanmadan önce bile size ne kadar çok şey bahşedilecek!

"Bu gece burada olan her şeyi izledim. Duydum, anladım ve şimdi görevimi yerine getirip bu kusurlu ruhlar sınıfını eğiteceğim.

“Dinleyin, mutlu olmaktan çok uzaktım. Uçsuz bucaksızlığa, sonsuzluğa daldığımda, çektiğim acı o kadar yoğundu ki, bunu neredeyse kavrayamıyordum. Kötülerin *cezasız kalamayacağı bir sığınağa gelmeme izin veren Tanrı'ya şükürler olsun* . Dostlarım, size ne kadar minnettarım; aranızda ne kadar güç kazandım! Ah! İyi insanlar, sık sık bir araya gelmeye ve birbirinizle çalışmaya devam edin, çünkü ciddi buluşmalarınızın meyvelerinden şüphe edemezsiniz. Hala

öğrenecek çok şeyi olan, kasıtlı olarak tembel, uyuşuk ve görevlerinden habersiz kalan bedensiz ruhlar, tesadüfi koşullar veya başka bir sebepten dolayı aranızda bulunabilir. Korkunç bir sarsıntıyla şaşıran bu tür ruhlara, genellikle kendi içlerine çekilme, kendilerine iyice bakma, umut ettikleri hedefe bir göz atma şansı verilir. Verdiğiniz örnekten güç aldıklarını hissediyorlar ve bu şekilde içinde bulundukları acı verici durumdan kurtulmanın yollarını arıyorlar. Bu tür acı çeken ruhlar adına konuşmaktan büyük bir memnuniyet duyuyorum, çünkü yürekten insanlara konuşuyorum ve geri çevrilmeyeceğimi biliyorum.

"Bu yüzden, cömert adamlar, bir kez daha benim ve belki de bilmeden, onlar için bu kadar çok iyilik yaptığınız tüm dostlarımın şükranlarını kabul edin."

Eric Stanislas

Medyumlar Rehber: “Çocuklarım, bu, doğru yoldan saptıktan sonra uzun süre acı çeken bir

ruhtur. Hatalarını anladı, tövbe etti ve gözlerini inkar ettiği Tanrı'ya çevirdi. Mutluluğa özlem duymasına ve artık acı çekmemesine rağmen, onun konumu mutlu bir ruhun konumu değildir. Tanrı, onun gelip sizi dinlemesine ve daha sonra, kendisi gibi Ebedi Olan'ın yasasını çiğneyen diğer ruhların ilerlemesini öğretmek ve teşvik etmek için daha düşük bir küreye inmesine izin verdi. Kendisine yüklenen onarım budur. Sonunda, mutluluğu elde edecek, çünkü bunu yapma iradesine sahip."

Bayan Anna Belleville

Otuz beş yaşında genç bir kadın olan Bayan Belleville, uzun ve acımasız bir hastalıktan sonra öldü. Canlı, manevi ve nadir bulunan bir zekaya sahip olan Bayan Belleville, doğru bir yargıya ve üstün ahlaki niteliklere sahipti. O bir eş ve adanmış bir anneydi ve dahası, alışılmadık bir karakter bütünlüğüne ve hayatın en kritik koşulları tarafından asla hazırlıksız yakalanmamasını sağlayan hızlı bir ruha sahipti. Şikayet edebileceği kişilere karşı kin beslemeden,

fırsat doğduğunda onlara yardım etmeye her zaman hazırdı. Onu birkaç yıldır yakından tanıdığımız için, hayatının tüm aşamalarını ve ölümünden sonraki tüm olayları takip edebildik.

Bir kaza, onu üç yıl boyunca yatağa mahkum ettikten ve en acımasız acılara maruz bıraktıktan sonra sonunda onu alıp götüren korkunç bir hastalığa yol açtı; bu acılara kahramanca bir cesaretle ve ruhunun doğal zarafetiyle sonuna kadar katlandı. Ruhun ve gelecekteki yaşamın varlığına kesin bir şekilde inanıyordu, ancak bu konuyla pek ilgilenmiyordu. Tüm düşünceleri, kendisi için çok önemli olan şimdiki zamanla ilgiliydi, ancak ölüm korkusu yoktu ve maddi zevkler aramıyordu. Hayatı basitti ve elde edemediği şeylerden kolayca vazgeçebiliyordu. Yine de, en küçük şeylerde takdir ettiği iyi ve güzele dair doğuştan gelen bir duyguya sahipti. Kendisi için daha az, çocukları için daha çok yaşamak istiyordu. Onların kendisine ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bu, onu hayata tutunmaya devam ettiren şeydi. Spiritizmi derinlemesine incelemeden anlamıştı; buna ilgi duyuyordu ancak

asla gelecek açısından düşünmeyi başaramıyordu. Gelecek gerçekten de onun için bir gerçeklikti, ancak ruhunda derin bir etki bırakmıyordu. Yaptığı iyilik, gelecekte herhangi bir karşılık veya ceza düşüncesi olmaksızın, doğal, kendiliğinden oluşan bir dürtünün sonucuydu.

Durumu karşısında büyük bir umutsuzluk vardı ve her an gitmesini bekliyorduk, kendisi de bunun tamamen farkındaydı. Bir gün kocası uzaktayken, kendini başarısız hissetti ve zamanının geldiğini anladı. Görüşü bulutlandı, kafa karışıklığı onu ele geçirdi ve ayrılığın tüm acısını hissetti. Ancak, kocası dönene kadar ölümü erteledi. Olağanüstü bir çaba göstererek kendi kendine, "Hayır, ölmek istemiyorum!" dedi. Sonra hayatının geri döndüğünü hissetti ve yeteneklerinin tamamını geri kazandı. Kocası geldiğinde, ona, "Ölmek üzereydim, ancak senin yanımda olmanı beklemek istedim çünkü sana birkaç önerim var," dedi. Yaşam ve ölüm arasındaki mücadelesi bundan sonra üç ay daha uzadı, uzun ve acı dolu bir ızdıraptan başka bir şey olmayan bir zamandı.

Ölümünün ertesi günü anma töreni.

"İyi dostlarım, ilginiz için teşekkür ederim; ayrıca, benim için iyi akrabalar gibi oldunuz. Öyleyse sevinin, çünkü şimdi mutluyum. Zavallı kocamı rahatlatın ve çocuklarıma göz kulak olun. Ben vefatımdan hemen sonra onlara gittim."

Şaşkınlığınızın çok uzun sürmediği anlaşılıyor, zira bize gayet anlaşılır bir şekilde cevap veriyorsunuz.

“Ah! Dostlarım, çok acı çektim... teslimiyetle acı çektiğimi çok iyi biliyorsunuz! Eh, davam sona erdi. Tamamen özgür olduğumu söylüyorsunuz, ama öyle değil. Ancak artık acı çekmediğim doğru ve bu büyük bir rahatlama! Şu anda tamamen iyileştim, sizi temin ederim, ama daha sonra sizinle çalışmak için geri dönmek için dualarınızın yardımına hala ihtiyacım var.”

Bu kadar uzun süre çektiğiniz acının sebebi ne olabilir?

"Korkunç bir geçmiş, dostum."

Bize bundan bahsedebilir misiniz?

“Ah! Bırak da bir süre unutayım... Bunun bedelini çok ağır ödedim...”

Ölümünden bir ay sonra:

Artık tamamen ayrılmış ve kendinizle daha fazla temas halinde olmanız gerektiğine göre, sizinle daha kesin bir duruşma yapmamızı çok isteriz. Uzun süren ızdırabınızın sebebini bize anlatabilir misiniz? Üç ay boyunca yaşam ve ölüm arasında bir dengede asılı kaldınız.

"Dualarınızda beni hatırladığınız için teşekkür ederim dostlarım! Ne kadar rahatlatıcıydılar ve özgürlüğüm için ne kadar çok çalıştılar! Hala teselli edilme ihtiyacı hissediyorum; benim için dua etmeye devam edin. Duanın değerini anlıyorsunuz. Dualarınız, iyi bir duanın kapsamını ve faydasını anlamayan diğer birçok kişinin mırıldandığı sıradan bir formül gibi değil.

“Çok acı çekiyorum, ama çektiğim acıların büyük bir kısmı telafi ediliyor çünkü geride

bıraktığım çok pişmanlık duyduğum sevgili çocuklarıma sık sık yakın olmama izin veriliyor!

“Ben de o zamanlar acımı uzattım. Çocuklarım için sevgiyle yaşama tutkusu beni maddeye bağladı ve diğerlerinden farklı olarak, dimdik durdum ve çok ihtiyaç duyduğum ve benim için böyle bir işkencenin aracı olan talihsiz bedenimi terk etmek istemedim. Uzun süren acımın gerçek nedeni buydu. Hastalık ve katlandığım acı ise geçmişimin kefaretiydi - ödenen bir borç daha.

"Ah! Sevgili dostlarım, eğer sizi dinleseydim, hayatım şu anda ne kadar farklı olurdu! Son anlarımda ne kadar rahatlamış hissederdim ve bunun yerine kendimi Tanrı'nın iradesine, beni sürükleyen akıntıya bıraksaydım ayrılık ne kadar kolay olurdu! Ama beni bekleyen geleceğe bakmak yerine, sadece geride bırakacağım şimdiki zamanı gördüm!

“Dünyaya döndüğümde bir Spiritist olacağım - sizi temin ederim. Ne muazzam bir bilim!

Toplantılarınıza sık sık katılıyorum ve size iletilen öğütleri dinliyorum. Eğer onları yeryüzündeyken anlayabilseydim, acım daha az olurdu. Ama zamanı henüz gelmemişti. Bugün, kendimi hayatın şeylerinden ayıracak kadar evrimleşmemiş olsam da, Tanrı'nın iyiliğini ve adaletini anlıyorum. Çocuklarım beni çoğunlukla, onları şımartmak için değil, onları gözetmek ve Spiritizmin şu anda yeryüzünde izlediği yolu takip etmelerini sağlamak için çekiyor. Evet, iyi dostlarım, hala ciddi endişelerim var: özellikle bir tanesi, çünkü çocuklarımın geleceği buna bağlı."

Çok pişman olduğunuz geçmişinizle ilgili bize bilgi verebilir misiniz?

"Ah! İyi dostlarım, itiraf etmeye hazırım. Başkasının acısını küçümsedim. Annemin acı çektiğini ona hiç şefkat göstermeden izledim ve hastalığını hayali olarak gördüm. Yatakta yatmadığı için aslında acı çekmediğine inandım ve sefaletiyle alay ettim. Tanrı böyle cezalandırır."

Ölümünden altı ay sonra:

Maddi zarfınızı terk ettiğinizden bu yana daha fazla zaman geçtiğine göre, ruh dünyasındaki durumunuzu ve mesleğinizi anlatabilir misiniz?

“Dünyevi yaşamım boyunca, genel olarak iyi bir insan olarak adlandırılan biriydim, ancak kendi refahımı her şeyden üstün tuttum. Doğam gereği şefkatli olmama rağmen, bir başkasının talihsizliğini hafifletmek için çok fazla fedakarlık yapabilecek kapasitede değildim. Şimdi, her şey değişti ve ben hala aynı ben olsam da, dünün 'ben'i değişti. Büyüdüm ve görünmez dünyada, kişisel liyakatten başka ne kategoriler ne de koşullar olduğunu görüyorum. Burada, fakir olmasına rağmen iyi ve hayırsever olan kişi, şimdi zengin olan ve sadakalarıyla fakirleri aşağılayan kişiden daha üstün. Özellikle ailevi sıkıntılar çekenleri, akrabalarını kaybedenleri veya servetlerini kaybedenleri izliyorum. Misyonum onları teselli etmek ve cesaretlendirmek ve bunu yaparken çok mutluyum.”

Anna

Yukarıda belirtilen gerçeklerden önemli bir soru ortaya çıkmaktadır:

İnsan, kendi iradesiyle, ruhun bedenden ayrılma anını geciktirebilir mi?

St. Louis'in cevabı: "Bu soruyu herhangi bir kısıtlama olmaksızın olumlu yanıtlamak hatalı sonuçlara yol açacaktır. Belirli koşullar altında, enkarne bir ruh, vazgeçilmez gördüğü talimatları vermek için bedensel varlığını uzatabilir. Böyle bir hak, bu özel durumda olduğu gibi diğer birçok durumda da tanınabilir. Ancak, bu yaşam uzatması yalnızca kısa bir süre için olabilir, çünkü herhangi bir insanın doğal yasanın düzenini bozması ve sona ulaşıldığında irade gücüyle dünyevi hayata geri dönmesi yasaktır. Bu, yalnızca geçici bir ertelemedir. Bu arada, bunun mümkün olması gerçeği, kişinin bunun genel olduğu sonucuna varmasına yol açmamalı veya bunun yalnızca kişinin kendi hayatını bu şekilde uzatmasına bağlı olduğuna inanmamalıdır. *Ruh için bir deneme olarak* veya bir görevi tamamlama amacıyla, başarısız organlara, düşüncenin fiziksel

tezahürüne birkaç an eklemelerini sağlayacak hayati sıvının infüzyonu yapılabilir. Bu tür durumlar kural değil istisnadır. Ayrıca, bu olayda Tanrı'nın ilahi yasaların değişmezliğinden sapması değil, son anda misyonunun farkında olan ve ölüme rağmen şimdiye kadar başaramadığı şeyi başarmak isteyen insan ruhunun özgür iradesinin bir sonucu olarak görülmelidir. Bazen, bu canlılık uzaması gelecekten şüphe eden bir ruha verilen bir ceza biçimi olabilir ve bu yüzden kaçınılmaz olarak acı çekecektir.

Aziz Louis

Bu ruhun bedensel hayata olan bağlılığı göz önüne alındığında, kendini ne kadar çabuk kurtardığına hayret edebiliriz. Ancak, bu tür bir bağlılığın maddi veya duyusal hiçbir şeyi olmadığını, bunun yerine küçük çocuklarının ihtiyaçları tarafından motive edildiği için ahlaki bir yönü olduğunu fark etmeliyiz. Dahası, zekası ve ahlakı gelişmiş bir ruhtu: bir derece daha yüksek olsaydı mutlu ruhlar arasında olabilirdi. Dolayısıyla, onun perispiritüel bağlantıları,

maddeyle daha büyük bir özdeşleşmeden kaynaklanacak olan bağlılıktan yoksundu. Aslında, uzun süren hastalığı nedeniyle zayıflamış hayatının, kopmasını istemediği incecik iplerle bir arada tutulduğunu söyleyebiliriz. Yine de, direnci, hastalığın kendisinden kaynaklanan acısının artmasıyla cezalandırıldı, ayrılmanın zorluğundan değil. Bu nedenle, ruhu sonunda ayrıldığında, kafa karışıklığı durumu kısa sürdü.

Bu çağrışımın yanı sıra, ölüme az çok yakın zaman dilimlerinde yapılan diğer çağrışımların çoğunda olduğu gibi, aynı derecede önemli bir diğer gerçek de, ruhun düşüncelerinde gerçekleşen ve ilerlemenin takip edebileceği kademeli değişimdir. Bu ruhta, böyle bir ilerleme daha iyi duygular nedeniyle değil, durumun daha doğru bir şekilde değerlendirilmesi nedeniyle gerçekleşir. Dolayısıyla bir ruhun ruhsal yaşamdaki ilerlemesi deneyimle gösterilen bir gerçektir. Bedensel yaşam, böyle bir ilerlemenin pratik uygulaması, ruhun kararlarının sınanması, kendini arındırdığı potadır.

Ruh ölümden sonra ilerlemeye devam ettiği için kaderi geri dönülmez bir şekilde belirlenemez, çünkü bir ruhun kaderinin kesin olarak belirlenmesi, belirttiğimiz gibi, ilerlemenin reddedilmesidir. İlerleme ve belirlenmiş bir kader aynı anda var olamayacağı için, hem gerçekler hem de akıl tarafından onaylananı seçmeliyiz.

BÖLÜM IV

^M

Acı Çeken Ruhlar

Ceza

(Ekim 1860'ta Paris Spiritist Derneği'ne dikte edilen, suçluların ruhlar dünyasına döndüklerinde içinde bulundukları durum hakkında genel bir açıklama)

“Ölümden sonra, katılaşmış, bencil ve kötü ruhlar, şimdiki ve gelecekteki kaderleriyle ilgili olarak acımasız bir şüpheyle karşı karşıya kalırlar. Etrafa bakarlar ve kötü etkilerini uygulayacakları hiçbir şey göremezler - bu onları umutsuzluğa sürükler çünkü izolasyon ve eylemsizlik kötü ruhlar için tahammül edilemezdir. Saf ruhların yaşadığı yerlere bakamazlar ve bu yüzden sadece etraflarında olanı hesaba katarlar. Çevrelerindeki zayıf ve cezalandırılmış ruhların aşağılanmasını algılayarak, kendilerini onlara bağlarlar ve onları

avları yaparlar. Geçmişteki haksızlıklarının anısıyla onlara işkence ederler ve bunları alaycı pandomimlerle sürekli olarak yeniden canlandırırlar. Ancak bu alay onlar için yeterli olmadığından, aç akbabalar gibi yeryüzüne akın ederler, insanlar arasında ayartmalarına kolayca açılan bir ruh ararlar. Onu bulduklarında, onu ele geçirirler, açgözlülüğünü teşvik eder ve sonunda vicdanını ele geçirene kadar Tanrı'ya olan inancını söndürmeye çalışırlar. Avları güvendeyken, yaklaşan herkese nüfuzlarını yayarlar; bu ölümcül bir bulaşmadır.

“Kötü ruh, nefretini ifade ederken adeta mutlu hisseder ve ancak harekete geçemediği zamanlarda veya iyiliğin kötülüğe galip geldiği durumlarda acı çeker.

“Yine de yüzyıllar geçer; kötü ruh karanlığın onu sonunda yuttuğunu fark eder; hareket alanı kısıtlanmıştır ve vicdanı -şimdiye kadar sessizdir- ona pişmanlığın acı dikenlerini hissettirir. Hareketsiz ve bir kasırganın pençesinde, amaçsızca dolaşır ve Kutsal Yazılar'ın dediği gibi,

korkudan saçlarının diken diken olduğunu hisseder. Kısa süre sonra, onu büyük bir boşluk doldurur: haksızlıklarının kefaretini ödemesi gereken zaman gelmiştir; reenkarnasyon kapıdadır, tehdit edicidir; onu bekleyen korkunç denemeleri bir serapta görür. Ruh geri çekilmek ister, ancak ileriye doğru ilerler, yaşamın kocaman uçurumuna düşer, unutkanlık perdesi gözlerinin üzerine düşerken korku içinde debelenir. Yaşar ve hareket eder, hala suçludur, geçmişinin bilinmeyen, rahatsız edici bir anısını hisseder. Bazı önseziler onu titretir, ancak bunlar onu kötülüğün yolundan döndürmeye yetmez. Sonunda, gücü tükenmiş ve suç dolu yaşamıyla zayıflamış bir şekilde, bir kez daha ölüme yaklaşır. Bir paletin üzerinde ya da bir yatağın üzerinde (önemli değil!) yatan bu suçlu kişi, görünürdeki hareketsizliğinin altında, unutulmuş hisler dünyasının kıpırdandığını hisseder. Kapalı göz kapaklarının altında, yükselen bir ışık görür; garip sesler duyar; bedeni terk etmeye hazır olan ruhu, seğiren elleri örtülere tutunmaya çalışırken sabırsızlıkla kıpırdanır. Konuşmak, etrafındakilere

bağırmak isterdi 'Beni burada tutun! Cezanın geleceğini görebiliyorum!' Ama hiçbir şey yapamaz - ölüm, kavrulmuş dudaklarını mühürlemiştir, izleyenler ise 'Huzur içinde yat!' derler.

“Yine de, ruh terk etmek istemediği bedenin etrafında yüzerken her şeyi duyabilir. Gizemli bir güç onu çeker. Görür ve gördüğünü tanır. Dehşete kapılmış bir şekilde, saklanmak istediği uzaya doğru fırlar, ancak ne sığınak ne de dinlenme vardır! Diğer ruhlar ona işlediği kötülüğü geri verir; cezalandırılır, alay edilir, yuhalanır ve kafası karışır, o da dolaşır ve ilahi ışık duyarsızlığını doldurana ve onu aydınlatana, ona tüm kötülüklerin üstesinden gelen ve yalnızca inleme ve kefaret yoluyla yatıştıracağı intikamcı Tanrı'yı gösterene kadar dolaşmaya devam edecektir.”

George'lar

Kötü ruhların kaderi hakkında daha güzel, daha korkunç ama daha gerçek bir resim hiç çizilmedi. Alevlerin ve fiziksel işkencenin

hayaletlerini eklemeye gerçekten gerek var mı?

Roman

hayattayken tanıdığı medyuma seslendi .)

“Size öldüğümde çektiğim acıyı anlatacağım. Maddi bağlarla bedenime bağlı olan ruhum, özgürleşmekte büyük zorluk çekti. Bu, kendi başına acımasız ızdırabın ilk aşamasıydı. Henüz 21 yaşında geride bıraktığım hayat içimde o kadar güçlüydü ki onu kaybettiğime inanamıyordum. Bu yüzden bedenimi aradım ama karanlığın girdabında kaybolduğumu fark edince hem şaşırdım hem de korktum. Sonunda, durumumun farkına varmam ve tüm enkarnasyonlarım boyunca işlediğim yanlışların açığa çıkması beni aniden vurdu; amansız bir ışık ruhumun en gizli köşelerini aydınlattı. Kendimi *çıplak hissettim* ve kısa sürede dayanılmaz bir utanç duygusuna kapıldım. Beni çevreleyen yeni -ve dolayısıyla bilinmeyen- nesnelere ilgi duyarak bu duygudan kaçmaya çalıştım. Aydınlık ruhlar eterde dolaşıyor ve benim

arzulayamayacağım bir kutsanmışlık sergiliyorlardı, karanlık ve ıssız biçimler -bazıları kasvetli bir umutsuzluğa gömülmüş, diğerleri öfkeli veya alaycı- etrafımda veya bağlı kaldığım yeryüzünde kayıyordu. İnsanların hareket ettiğini gördüm ve ne kadar habersiz olduklarına imrendim. Aynı anda, bilinmeyen veya daha doğrusu, *restore edilmiş bir dizi* his beni istila etti. Karşı konulamaz bir güç tarafından çekilerek ve acımasız acıdan kaçmaya çalışarak, mesafeleri, elementleri ve fiziksel engelleri aştım ve ne doğal güzellikler ne de göksel ihtişamlar vicdanımın yaralarını veya sonsuzluğun ifşasının neden olduğu dehşeti bir an bile yatıştıramadı. Ölümlüler, etin titremesinden yaklaşan fiziksel işkenceyi hissedebilirler, ancak umutla yumuşayan, dikkat dağıtıcı şeylerle hafifletilen veya unutkanlıkla köreltilen kırılgan acıları, onlara asla dinlenmeden, umutsuzluktan, pişmanlıktan uzak bir ruhun ızdırabı hakkında bir fikir vermez. Bir süre sonra (ne kadar olduğunu söyleyemem), ihtişamlarını gördüğüm seçilmişleri kıskanmaya, alaycı sözlerle beni takip eden kötü ruhlardan

nefret etmeye ve alçaklıklarına tanık olduğum insanları hor görmeye başladım; derin bir umutsuzluk halinden duygusuz bir isyana geçtim.

“Sonunda beni çağırdın ve ilk defa yumuşak ve şefkatli bir duygu beni yatıştırdı. Ruh rehberlerinin sana verdiği öğretileri dinledim, gerçek kalbime girdi ve dua ettim. Tanrı beni duydu ve merhametiyle kendini bana gösterdi, tıpkı adaletiyle kendini gösterdiği gibi.”

Roman

Michel Auguste

(Havre, Mart 1863)

Michel, maddi hayatın tadını büyük ölçüde ve yalnızca ondan çıkaran zengin, genç bir *bon vivant'tı* . Zeki olmasına rağmen, ciddi konulara karşı ilgisizliği karakteristik özelliğiydi. Tehdit edici olmayan, kötülükten ziyade iyi olan, dünya adamı olarak sahip olduğu nitelikler nedeniyle arkadaşlarının kalbini eğlenceyle kazandı. Hiçbir kötülük yapmadı, ama hiçbir iyilik de yapmadı. Bir

yolculuk sırasında bir arabadan düşerek öldü. Ölümünden birkaç gün sonra onu dolaylı olarak tanıyan bir medyum tarafından çağrıldı ve şu iletişim dizisini verdi:

8 Mart 1863 - “Bedenimden ayrılmayı yeni başardım ve sizinle konuşmak benim için zor. Bedenimin ölümüne neden olan korkunç düşüş ruhumu büyük bir karmaşaya soktu. Bana ne olacağı konusunda endişeliyim ve böyle bir belirsizlik acımasız. Bedenimin yaşadığı korkunç acı, kendimi içinde bulduğum bu karmaşayla kıyaslanamaz. Tanrı'nın beni affetmesi için dua edin. Ah, ne acı! Ah, merhamet et Tanrım! Ne acı! Hoşça kal.”

18 Mart — “Sana bir kez geldim ama ancak zorlukla konuşabildim. Şu anda seninle iletişim kurarken hâlâ büyük bir acı içindeyim. Tanrı'nın iyiliğinin beni bu karmaşadan çıkarması için dua isteyebileceğim tek aracı sensin. Bedenim artık var olmadığında nasıl hâlâ acı çekebiliyorum? Bu korkunç acı, bu korkunç ızdırap neden devam ediyor? Dua et, oh! Tanrı'nın bana huzur vermesi

için dua et... oh! Ne kadar acımasız bir belirsizlik! Hâlâ bedenime bağlıyım. Nerede olmam gerektiğini zorlukla görüyorum; bedenim orada ama neden orada kalıyorum? Gel ve bedenim *için dua et* ki o acımasız hapishaneden kurtulabileyim. Tanrı beni affeder, umarım. Etrafındaki ruhları görebiliyorum ve onların yardımıyla seninle konuşabiliyorum. Benim için dua et.”

6 Nisan - "Yine ben; sizden benim için dua etmenizi istemek için geldim. Kesinlikle *bedenimin* yattığı yere gitmelisiniz ki, Mutlak Güce Sahip Olan'a acımı hafifletmesi için yalvarabilesiniz. Acı çekiyorum! Ah, ne kadar da acı çekiyorum! Oraya gitmelisiniz - gitmelisiniz! - ve Tanrı'ya beni affetmesi için dua edin. Daha huzurlu olabileceğimi görüyorum, ama eskiden ben olan şeyi gömdükleri yere sürekli geri dönüyorum."

Medyum, ilk başta ruhun mezarına gidip dua etme isteğini ihmal etmişti; ancak daha sonra oraya gittiğinde şu haberi aldı:

11 Mayıs - “Seni bekliyordum. Ruhumun

kabuğuna sıkışmış gibi göründüğü yere gelmeni bekliyordum, böylece merhametli Tanrı'ya iyiliğinin acımı hafifletmesi için yalvarabilirsin. Dualarınla bana yardım edebilirsin. Durma, yalvarıyorum. Hayatımın olması gerekenden ne kadar farklı olduğunu görüyorum. İşlediğim yanlışları görüyorum. Dünyadayken işe yaramaz bir varlıktım. Yeteneklerimi iyi kullanmadım. Zenginliğim sadece tutkularımı, lüks zevkimi ve kibrimi tatmin etmeye hizmet etti. Sadece bedenin zevklerini düşündüm, ruhun zevklerini değil. Tanrı'nın merhameti, dünyevi yanlışları yüzünden hala acı çeken zavallı bir ruha hiç inecek mi? Beni affetmesi ve beni hala etkileyen acıdan kurtarması için dua et. Buraya gelip benim için dua ettiğin için teşekkür ederim."

8 Haziran — "Konuşabiliyorum ve Tanrı'ya izin verdiği için minnettarım. Hatalarımı gördüm ve Tanrı'nın beni affetmesini umuyorum. Hayatınızı her zaman sizi canlandıran inanca göre şekillendirin, çünkü o sizin için benim hala sahip olmadığım gelecekteki bir huzuru ayırdı. Dualarınız için teşekkür ederim. Başka bir zamana

kadar...”

Bu ruhun medyumun mezarı üzerinde dua etmesi konusunda ısrar etmesi dikkat çekici bir özelliktir, ancak onu bedenine bağlayan bağların inatçılığını ve maddi varoluşu nedeniyle kendisini ondan ayırmasının ne kadar uzun ve zor olduğunu düşünürsek mantıklıdır. Duanın bedene yakın bir şekilde yapıldığında, ayrılmaya yardımcı olmak için bir tür güçlü manyetik etki uygulayabileceğini anlıyoruz. Ölü bedenler üzerinde dua etme geleneği, bu etkiye yönelik bilinçsiz bir sezgiden kaynaklanmış olamaz mı? Böyle bir durumda, duanın etkinliği hem ahlaki hem de fiziksel bir sonuç elde edecektir.

Bir Bon Vivant'ın Pişmanlıkları

(Bordeaux, 19 Nisan 1862)

30 Temmuz — “Şu anda daha az mutsuzum, çünkü artık beni bedenime bağlayan ağır zinciri hissetmiyorum. Sonunda özgürüm, ama kefaretimi tamamlamadım. Acımı uzatmak istemiyorsam kayıp zamanı telafi etmem gerekiyor. Umarım

Tanrı tövbemin samimiyetini hesaba katar ve bana af bahşeder. Hala benim için dua etmeye devam edin - yalvarıyorum. Kardeşlerim, sadece kendim için yaşadım ve şimdi kefaret ödüyorum ve acı çekiyorum! Tanrı size beni parçalayan dikenlerden kaçınmanız için lütuf versin. Rab'bin geniş yolunu izleyin ve benim için dua edin, çünkü Tanrı'nın yaratıklarına *ödünç verdiği nimetleri kötüye kullandım!*

“Tanrı vergisi zekalarını ve iyi duygularını vahşi içgüdülerine kurban edenler, sık sık kötü davrandıkları hayvanlar gibidirler. İnsanlar kendilerine emanet edilen şeyleri ölçülü bir şekilde kullanmalı ve onları bekleyen sonsuzluğu gözden kaybetmeden yaşamaya alışmalıdırlar; maddi zevklerden kendilerini soyutlamalıdırlar. Yiyeceklerinin tek amacı onlara güç vermek olmalıdır; lüks, toplumsal konumlarının gereklerine göre tutulmalıdır; zevkleri ve hatta en doğal eğilimleri bile aklı başında bir muhakemeye tabi olmalıdır; aksi takdirde daha arınmak yerine daha maddi hale gelirler. İnsan tutkuları, kendilerini ete gömen dar bağlardır, bu yüzden

sizi hapsetmelerine izin vermeyin. Yaşayın, ama *bons vivants olmayın.* Gerçek vatanınıza döndüğünüzde ödeyeceğiniz bedeli bilmiyorsunuz! Dünyevi tutkular, sona ermeden önce her şeyinizi sizden çalar ve Rabbin huzuruna çıplak, tamamen çıplak varırsınız. Ah! Kendinizi iyi işlerle örtün; sizi sonsuzluktan ayıran uçurumu daraltmanıza yardımcı olacaklardır. Parlak bir cübbe gibi, insani alçaklıklarınızı gizleyecekler. Kendinizi hayırseverlik ve sevgiyle sarın - hiç kimsenin sizden alamayacağı ilahi giysiler."

Medyumun Rehberinin yorumları: "Bu ruh doğru yoldadır, çünkü tövbeye ek olarak, kendisinin izlediği yolun tehlikelerine karşı dikkatli olma tavsiyesini de ekler. Hatalarını kabul etmek zaten erdemli ve iyiye doğru etkili bir adımdır. Bu yüzden durumu, mutlu olmasa da, artık acı çeken bir ruhun durumu değildir. Tövbe ettikten sonra, bir başka deneme hayatının telafisi onun için açıktır. Peki şimdi, duyusal hayatlar yaşayan ve ruhlarına yeni zevklerin aralıksız icadından başka bir etkinlik vermeyen kişilerin durumunu biliyor musunuz? Maddenin etkisi

onları mezardan sonra da takip eder. Ölüm, dünyada olduğu kadar sınırlı olan görüşlerinin tatmin etmek için boşuna araçlar aradığı maddi iştahlarına son vermez. Hiçbir zaman manevi beslenme aramamış olan ruhları, amaçsız, umutsuz ve önlerinde sonu olmayan bir çölden başka hiçbir şey olmayanların ızdırabına av olarak boşlukta dolaşır. Yeryüzündeyken ruhsal çabalar peşinde koşmadıkları için, doğal olarak ölümden sonra ruhlar gibi herhangi bir işi sürdüremezler. Artık bedenlerini tatmin edemedikleri için, ruhlarını tatmin edecek hiçbir şeyleri de yoktur. Bu nedenle, ölümlü bir sıkıntı yaşarlar ve bunun sonunu öngöremezler. Bunun yerine hiçliği tercih ederlerdi, ancak hiçlik diye bir şey yoktur - kişi bedeni öldürebilir ama ruhu öldüremez. Bu nedenle, sonunda tüm bunların yorgunluğuyla yenik düşüp gözlerini Tanrı'ya çevirmeye karar verene kadar bu zihinsel ızdırabı yaşamaya devam etmelidirler."

Lisbeth

(Bordeaux, 13 Şubat 1862)

Lisbeth ismiyle yazan acı çeken bir ruh.

1. *Mevcut durumunuz ve çektiğiniz acının nedeni hakkında bana birkaç ayrıntı verebilir misiniz?*

“Yüreğinizde alçakgönüllü olun, Tanrı’nın iradesine boyun eğin, sıkıntılara karşı sabırlı olun, yoksullara karşı yardımsever olun, zayıflara karşı teselli edici olun ve her türlü acıya karşı duyarlı olun, o zaman benim çektiğim azabı çekmek zorunda kalmazsınız.”

2. *Söylediğiniz vasıflara aykırı olan ve yaptığınız yanlışlardan dolayı pişmanlık duyuyorsunuz. Tövbeniz size bir rahatlama getirdi mi?*

“Hayır. Tövbe, sadece acı çekmenin sonucu olduğunda işe yaramaz. Etkili tövbe, Tanrı'yı gücendirmenin pişmanlığına ve telafi etme

konusunda ateşli bir arzuya dayanmalıdır. Ne yazık ki bunu hâlâ başaramadım. Başkalarının acılarına karşı sempati duyan herkesin dualarına beni de dahil edin, çünkü onlara ihtiyacım var."

Bu ifade büyük bir gerçektir. Bazen acı çekmek, kötülük yapmış olmanın üzüntüsünün ifadesi olmayan samimiyetsiz bir pişmanlık çığlığına yol açar, çünkü ruh acı çekmeyi bıraksaydı, kötülüğü tekrar işlerdi. Bu yüzden pişmanlık her zaman ruhun anında özgürleşmesiyle sonuçlanmaz; onu özgürleşmeye yatkın hale getirir - hepsi bu. Yeni denemelerden geçerek samimiyetini ve kararlılığını kanıtlamak zorunda kalacak ve bu, işlediği kötülüğün telafisi olacaktır. Şimdiye kadar alıntılanan tüm örnekleri dikkatlice düşündüğümüzde, bu ruhların sözlerinde - en düşük düzeydekiler bile - bizi ruh yaşamının en mahrem ayrıntılarıyla temasa geçiren derin öğretiler keşfedeceğiz. Yüzeysel bireyler bu örneklerde sadece pitoresk hikayeler görecekken, ciddi ve düşünceli kişiler bunlarda bol miktarda çalışma kaynağı bulacaklardır.

3. *İstediğin gibi yapacağım. Bana son varoluşunla ilgili birkaç ayrıntı verebilir misin? Bazı yararlı dersler çıkarabilir ve böylece tövbeni üretken hale getirebiliriz.*

(Sadece bu soruya cevap verirken değil, bundan sonraki sorulara cevap verirken de ruh halimiz dalgalıydı.)

“Yüksek bir sosyal statüye doğdum. İnsanların mutluluk kaynağı olarak gördüğü her şeye sahiptim. Zengin olduğum için bencildim; güzel olduğum için kibirli, duyarsız ve aldatıcıydım; asil bir aileden geldiğim için hırslıydım. Gücümle ayaklarıma kapanmayanları ezdim; hatta ayaklarıma kapananları bile ezdim, Rab'bin öfkesinin er ya da geç en yüce kaşları ezeceğini düşünmeden.”

4. *Ne zaman yaşadın?*

“Yüz elli yıl önce Prusya’da.”

5. *O zamandan bu yana ruhsal olarak hiçbir ilerleme kaydedemediniz mi?*

“Hayır. Maddenin etkisi beni isyan ettiriyor ve ruhumun bedeninden ayrılmasına rağmen üzerimde hâlâ ne kadar etkili olduğunu hayal bile edemezsin. Gurur bizi, kalplerini ona terk edenlerin etrafında giderek daha da sıkılaşan bağlarla bronz zincirlerle bağlar. Gurur - sürekli değiştirilen 100 başlı o hidra - göksel bir uyum gibi görünen zehirli tıslamalarla nasıl şarkı söyleyeceğini bilir! Gurur - ruhunun tüm sapkınlıklarına göre şekillenen o çok biçimli iblis - kalbinin tüm girintilerinde saklanır. Damarlarına girer, seni sarar, seni içine çeker ve sonsuz Cehennemin karanlığına çeker! Ah, evet... sonsuz!”

Bu ruh şüphesiz ki hiçbir ilerleme kaydetmediğini söylüyor çünkü durumu acı verici olmaya devam ediyor. Ancak gururu tanımlama ve sonuçlarından yakınma biçimi inkar edilemez bir şekilde ilerlemedir. O enkarne olmuşken ve hatta ölümünden kısa bir süre sonra bile, açıkça böyle akıl yürütemezdi. Kötülüğü anlıyor ve bu zaten bir şey. Ondan kaçınmak için cesaret ve kararlılık daha sonra gelecek.

6. *Tanrı, çocuklarını sonsuz cezaya mahkûm etmek için fazla iyidir. Onun merhametine güvenebilirsiniz.*

"Acılarımın bir sonu olacak diyorlar, ama ne zaman? Uzun zamandır acılarıma bir son arıyorum ama acıdan başka bir şey görmedim... her zaman, her zaman, her zaman!

7. *Bugün buraya neden geldin?*

"Beni buraya, bana birçok kez eşlik eden bir ruh getirdi."

- *Bu ruhu ne zaman görmeye başladınız?*

"Çok uzun zaman önce değil."

- *Yaptığınız yanlışların farkına varmaya başladığınız zaman mıydı?*

(Uzun bir düşünmeden sonra) "Evet, haklısın. O zaman ruhu görmeye başladım."

8. *Şimdi tövbeniz ile koruyucu ruhunuz tarafından size verilen görünür yardım arasındaki*

ilişkiyi anlıyor musunuz? Böyle bir desteğin kökenini, amacı bağışlama ve sonsuz merhamet olan Tanrı sevgisi olarak görmelisiniz.

"Ah! Bunun doğru olmasını ne kadar isterdim!"

- İnanıyorum ki bunu, eziyet çeken çocuklarına asla sağır kulak vermeyen O'nun en kutsal ismiyle vaat edebilirim . Kalbinizin derinliklerinden dua edin ve Tanrı dinleyecektir.

"Yapamam; korkarım."

9. *O zaman hep beraber dua edelim. Allah bizi duyacaktır.* (Namazdan sonra) *Hala burada mısın?*

"Evet, teşekkür ederim! Lütfen beni unutma."

10. *Her gün buraya gel.*

"Evet, evet, her gün geleceğim."

Medyumun Rehberi: Koğuşlarınızın çektiği acılardan, özellikle de bunlara neyin sebep

olduğunu öğrenerek elde ettiğiniz öğretileri asla unutmayın; bunlar herkesin faydalanabileceği bir derstir. Sizi aynı tehlikelerden ve benzer cezalardan kurtarabilirler. Kalplerinizi arındırın; alçakgönüllü olun; birbirinizi sevin ve yardım edin ve minnettar kalbiniz tüm lütfun kaynağını, içebileceğiniz tükenmez kaynağı, aynı anda hem su veren hem de besleyen diri su kaynağını, sonsuz yaşam ve mutluluk kaynağını asla unutmasın. Oraya gidin, sevgililerim ve inançla için. Ağlarınızı içine atın ve onlar bereketlerle dolu dalgalarından çıkacaklar. Kardeşlerinizi ve kız kardeşlerinizi karşılaşabilecekleri tehlikeler konusunda uyarın. Sonsuza dek çoğalan Rab'bin bereketlerini yayın; onları etrafınıza ne kadar çok yayarsanız, o kadar çok gelişeceklerdir. Bu sizin elinizdedir, çünkü kardeşlerinize ve kız kardeşlerinize, "Tehlikeler oradadır; engeller oradadır; onlardan kaçınmak için bizi takip edin; *örneğimizi izleyin ” dediğinizde,* sizi duyan herkese Rab'bin bereketini yayacaksınız. Çabalarınız bereketli olsun, sevgililerim. Rab temiz kalpleri sever; sevgisine layık olun.

Aziz Paulin

Prens Ouran

(Bordo, 1862)

Acı çeken bir ruh, eski bir Rus prensi olan Ouran adıyla kendini gösterir.

Durumunuz hakkında bize biraz ayrıntı verebilir misiniz?

“Ah! Ne mutlu yüreği alçakgönüllü olanlara, çünkü göklerin krallığı onlarınındır! Benim için dua edin. Ne mutlu yüreği alçakgönüllü olanlara, denemelerini tamamlamak için mütevazı bir konum seçenlere! Kıskançlığın yiyip bitirdiği sizler, yeryüzünde mutlu sanılanların düştüğü durumu bilmiyorsunuz. Onları tüketen yanan kömürleri veya kurtuluşunuzu onda aradığınızda zenginliğin dayattığı fedakarlıkları bilmiyorsunuz! Tanrı, kibirli bir despot olan bana, tiranlığımla ezdiğim kişiler arasında kibrimin neden olduğu suçları kefaret etmem için izin versin. Kibir! Bu kelimeyi sürekli tekrarlayın ki, bizi etkileyen tüm

acıların kaynağının bu olduğunu asla unutmayasınız. Evet, sahip olduğum gücü ve iyiliği kötüye kullandım. Altımda olanlara, tüm kaprislerimin önünde eğilmek ve tüm ahlaksızlıklarımı tatmin etmek zorunda kalanlara karşı sert ve zalimdim. Kendim için asalet, servet ve onur istedim. Gücümün üstünde olduğu için bu yüke yenik düştüm."

Yenik düşen ruhlar genellikle güçlerinin ötesinde bir taahhütte bulunduklarını iddia ederler ki bu gururun bir başka kalıntısıdır ve kendi zayıflıkları nedeniyle başarısız olduklarını kabul etmektense bahaneler üretmenin bir yoludur. Tanrı kimseye kaldırabileceğinden fazlasını vermez; Tanrı kimsenin kaldırabileceğinden fazlasını vermesini istemez; Tanrı bir fidanın olgun bir ağacın meyvesini vermesini istemez. Dahası, Tanrı ruhlara özgürlük verir. Onların eksik olduğu şey iradedir ve bu yalnızca kendilerine bağlıdır. İrade gücüyle aşılamaz kötü alışkanlıklar yoktur; ancak *bir kötü alışkanlıktan zevk aldığımızda, onu yenmek için çaba göstermememiz doğaldır .* Bu nedenle,

sonuçları yalnızca kendimize atfedebiliriz.

Hatalarınızın farkındasınız ve bu, yenilenmeye doğru atılmış bir adımdır.

"Böyle bir farkındalık daha fazla acıdır. Birçok ruh için acı neredeyse fiziksel bir etkidir, çünkü hala son enkarnasyonlarının insanlığının etkisi altında olduklarından herhangi bir zihinsel duyu algısına sahip değillerdir. Ruhum kendini maddeden kurtardı ve şimdi zihinsel duyum, eskiden fiziksel olan tüm o korkunç, acımasız hisleri üstlendi."

- Çektiğiniz acıların bir son bulacağını öngörüyor musunuz?

"Sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum ama şu anda bunun bir sonunu göremiyorum. Önce başka bir sınavdan geçmeliyim."

Bunu yakın zamanda yapmayı umuyor musunuz?

"Tekrar ediyorum, bilmiyorum."

- Önceki hayatlarınız hakkında herhangi bir şey hatırlayabiliyor musunuz? Bunu eğitim amacıyla soruyorum.

"Evet, rehberleriniz burada ve neye ihtiyacınız olduğunu biliyorlar. Marcus Aurelius zamanında yaşadım. Orada, bir kez daha güçlü olarak, tüm düşüşlerin sebebi olan gurura yenik düştüm. Yüzyıllarca sapkın bir durumda kaldıktan sonra, belirsiz bir hayat yaşamak istedim. Bu yüzden, fakir bir öğrenci olarak, ekmek için yalvarmak zorunda kaldım; ancak gurur hala üzerimde bir etkiye sahipti. Ruhum bilgide gelişti, ancak erdemde değil. Öğrenilmiş ve hırslı olarak, ruhumu en iyi teklifi verene sattım, her türlü intikam ve nefrete hizmet ettim. Kendimi suçlu hissettim, ancak şan ve servete olan susuzluk vicdanımın sesini boğdu. Kefaretim uzun ve acımasızdı. Sonra nihayet, son enkarnasyonumda bir kez daha lüks ve güç dolu bir hayat yaşamak istedim. Tökezleme taşlarının üstesinden gelebileceğimi düşündüm, ancak hiçbir tavsiyeyi dinlemedim. Bir kez daha gurur, bizi her zaman gözeten koruyucu dostların tavsiyesi yerine

kendime güvenmemi sağladı. O son girişimin sonucunu biliyorsun.

“Şimdi, sonunda anlıyorum ve Rab'bin merhametini bekliyorum. Ezilmiş gururumu ayaklarının dibine koyuyorum ve bana en ağır alçakgönüllülük vergisini yüklemesini istiyorum, çünkü lütfunun yardımıyla, ağırlık hafif görünecek. Benimle ve benim için dua edin. Ayrıca o şeytani ateşin sizi Tanrı'ya götürecek içgüdüleri yok etmemesi için dua edin. Acı çeken dostlar, benim örneğim sizin için faydalı olsun. Gururun mutluluğun düşmanı olduğunu asla unutmayın, çünkü insanlığı etkileyen tüm kötülüklere sebep olan ve onları göksel bölgelere kadar takip eden gururdur.”

Medyumun Rehberi: “Bu ruhun kimliği hakkında bazı şüpheleriniz oldu çünkü dili daha az yüce bir ruhun karakteristik acı çekme durumuyla uyuşmuyor gibi görünüyor. Bu tür şüpheleri bir kenara bırakın, çünkü gerçek bir iletişim aldınız. Bu ruh, çektiği acılara rağmen kendini böyle bir şekilde ifade edecek kadar kültürlü bir zekaya

sahip. Tek eksiği alçakgönüllülüktü, ki bu olmadan hiçbir ruh Tanrı'ya ulaşamaz. Sonunda böyle bir alçakgönüllülüğe ulaştı ve azimle yeni bir sınavdan muzaffer bir şekilde çıkacağını umuyoruz.

“Göksel Babamız bilgeliğinde çok adildir ve bireylerin kötü içgüdülerini yenme çabalarını hesaba katar. Kendinize karşı kazandığınız her zafer, bir ucu yeryüzüne, diğer ucu yüce Yargıcın ayaklarına dayanan o merdivenin bir basamağıdır. Her basamağı kararlılıkla tırmanın; yükseliş, iradesi sağlam olanlar için naziktir. Teşvikiniz için her zaman göğe bakın; durup aşağı bakarsanız talihsiz olursunuz! Başınız döner ve sizi çevreleyen boşluktan korkarsınız. Cesaretiniz kırılmış bir şekilde, diyorsunuz ki: Eğer bu kadar az ilerlemişsem daha fazla ilerlemenin ne anlamı var? Hayır dostlarım, aşağı bakmayın. Gurur insan doğasının bir parçasıdır. Pekala! Bu gururu, yükselişinizi elde etmek için size güç ve cesaret vermesi için kullanın. Zayıflıklarınızı yenmek ve ebedi dağın zirvesine tırmanmak için kullanın.”

Pascal Lavic

(Havre, 9 Ağustos 1863)

Medyum, kendiliğinden iletişim kuran bu ruhun ne hayatı ne de ismi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

“Tanrı'nın iyiliğine inanıyorum, merhametiyle ruhuma şefkat gösterecek. Çok acı çektim; bedenim denizde yok oldu; ruhum bedenime bağlı kaldı ve uzun süre dalgaların üzerinde dolaştı. Tanrı...”

(İletişim kesildi, ancak ertesi gün ruh devam etti.)

“Tanrı, yeryüzünde geride bıraktığım kişilerin dualarının beni içinde bulunduğum karmaşa ve belirsizlik durumundan çekip çıkarmasına nazikçe izin verdi. Uzun süre beni aradılar ve sonunda bedenimi bulabildiler. Şimdi huzur içinde ve ruhum çok zorlukla kendini serbest bıraksa da, şimdi işlediği yanlışları görüyor. Bir deneme bittiğinde, Tanrı adil bir şekilde yargılar ve iyiliği

tövbe eden herkese uzanır.

“Ruhum bedenimle birlikte bu kadar uzun süre dolaştıysa, bunun nedeni kefaret ödemem gerektiğiydi. Tanrı'nın ruhunuzu derhal zarfından kurtarmasını istiyorsanız doğru yolu izleyin. Onun sevgisinde yaşayın; dua edin ve birçokları için korkutucu olan ölüm, sizi bekleyen hayatın bilgisine sahip olduğunuz için sizin için yumuşayacaktır. Denize yenik düştüm ve onlar uzun süre bana umut bağladılar. Bedenimden ayrılamamak korkunç bir sınavdı ve bu yüzden dualarınıza ihtiyacım var. Sizi kurtaran bir inanca sahipsiniz ve benim adıma Tanrı'dan isteyebilirsiniz. Tövbe ettim ve beni bağışlamasını umuyorum. 6 Ağustos'ta bedenimi buldular. Zavallı bir denizciydim ve uzun zaman önce öldüm. Benim için dua edin.”

Pascal Lavic

Cesedini nerede buldular?

"Buraya çok uzak değil."

11 Ağustos 1863'te Havre gazetesinde, bu mecranın hiçbir şekilde haberdar olamayacağı şu haber yayımlandı:

6'sında Bleville ve La Heve arasında bir cesedin kalıntılarının bulunduğu haberi geldi . Baş, kollar ve gövde kaybolmuştu, ancak kimliği hala ayaklarda olan ayakkabılardan tespit edilebildi. Cesedin, 11 Aralık'ta Trouville yakınlarında bir fırtına sırasında "L'Alerte" gemisinde hayatını kaybeden balıkçı Lavic'e ait olduğu tespit edildi. Lavic 49 yaşındaydı ve Calais'liydi. Kimliğini dul eşi tespit etti.

12 Ağustos'ta, bu olay ruhun ilk kez tezahür ettiği çemberde tartışılırken, o yine kendiliğinden şu tebliği yaptı:

“Ben gerçekten Pascal Lavic'im ve dualarınıza ihtiyacım var. Bana yardım edebilirsiniz, çünkü benim imtihanım korkunçtu. Ruhum, ancak yanlışlarımı fark ettikten sonra bedenimden ayrıldı ve o zaman bile tamamen ayrılmadı, okyanus bedenimi yutarken yakınımda kaldı. Bu yüzden, Tanrı'nın beni affetmesi ve bana

huzur vermesi için dua edin. Benim için dua edin - yalvarıyorum. Mutsuz bir dünyevi yaşamın bu feci sonu sizin için bir ders olsun! Her zaman geleceği düşünmeli ve Tanrı'dan merhametini istemeyi asla bırakmamalısınız. Benim için dua edin; Tanrı'nın şefkatine ihtiyacım var."

Pascal Lavic

Ferdinand Bertin[LXIX]

Havre'den bir medyum bir tanıdığın ruhunu uyandırdı ve şu yanıtı aldı: "İletişim kurmak istiyorum, ancak aramızda var olan engeli aşamadım ve bu diğer mutsuz hastaların sana yaklaşmasına izin vermek zorundayım." Sonra aşağıdaki kendiliğinden gelen iletişim alındı:

"Korkunç bir uçurumdayım! Bana yardım et... Aman Tanrım! Beni bu uçurumdan kim kurtaracak? Denizin yuttuğu talihsiz ruha kim merhametli bir el uzatacak? Gece o kadar karanlık ki korkuyorum... Dalgaların kükremesiyle

LXIXMesajın en üstündeki isim Ferdinand, en altındaki isim ise Francois'dır, bu da Fransızca baskıya uygundur. Bu tutarsızlık, Kardec'in orijinalini yansıtmak için düzeltilmemiştir. - Tr.

çevriliyim ve bu korkunç anda beni teselli edecek ve bana yardım edecek dostça bir söz yok. Bu karanlık gece, tüm dehşetiyle ölüm ve ben ölmek istemiyorum! Aman Tanrım! Bu henüz gelmemiş ölüm değil; gerçekleşmiş ölüm! Bana değer verenlerden sonsuza dek ayrıyım... Vücudumu görüyorum ve az önce hissettiğim şey, ayrılığın korkunç acısının anısından başka bir şey değil... Acıma bana, acılarımın farkında olan sen. Benim için dua et, çünkü o ölümcül geceden beri olduğu gibi artık hissetmek istemiyorum! Ama bu benim cezam olacak; hissediyorum... Benim için dua et; yalvarıyorum sana! ... Ah! Deniz... soğuk... Yutulacağım! ... Yardım edin! ... Merhamet edin; beni itmeyin! Bu tahtada ikimiz de kendimizi kurtarabiliriz! ... Ah! Boğuluyorum! Dalgalar beni oradan oraya savuracak ve sevdiklerim beni bir daha asla görmenin tesellisini bulamayacaklar... Ama hayır! Vücudumun artık dalgalar tarafından savrulmayacağını görüyorum... Annemin dualarıduyulacak... Zavallı annem! Oğlunun gerçekten olduğu kadar sefil olduğunu hayal edebilseydi, kesinlikle daha çok dua ederdi. Ama ölümün

geçmişimi kutsallaştırdığına inanıyor ve benim için bir şehit olarak ağlıyor, mutsuz ve cezalandırılmış bir yaratık olarak değil! ... Ah! Bunu anlayan sen, acımadan duracak mısın? Hayır, benim için dua edeceksin.”

François Bertin

Bu isim medyum tarafından tamamen bilinmiyordu, hatta bu ismin belirsiz bir anısı bile yoktu. Bu ruhun şüphesiz kendiliğinden beliren talihsiz bir boğulma kurbanı olduğunu varsaydı, tıpkı diğer birkaç vakada olduğu gibi. Daha sonra ismin aslında 2 Aralık 1863'te bu sularda meydana gelen büyük bir deniz felaketinin kurbanlarından birinin ismi olduğunu öğrendi. Bildirim aynı ayın 8'inde, trajediden 6 gün sonra yapıldı · Kişi mürettebatı kurtarmak için duyulmamış girişimlerde bulunurken öldü ve o sırada kendini ölümden güvende hissetti.

Medyumla hiçbir ilişkisi olmadığı ve hatta kendisi tarafından tanınmadığı için, neden ailesinin bir üyesine değil de ona tezahür etti?

Bunun nedeni, ruhların tüm bireylerde tezahür için vazgeçilmez olan akışkan koşulları bulamamasıdır. Kafası karışıkken, seçim yapmak için çok az özgürlüğü vardı ve içgüdüsel olarak bu medyuma yönlendirildi ve çekildi, ki bu medyum açıkça bu tür kendiliğinden iletişimler için gerekli yeteneğe sahipti. Ayrıca, kendilerini aynı koşullarda bulan diğerleri gibi, belirli bir sempati de hissetti. Spiritizme yabancı olan ve hatta belki de ona karşı düşmanca olan ailesi, bu medyumun vahiyini hoş karşılamazdı.

Ölüm birkaç gün önce gerçekleşmiş olmasına rağmen, ruh hala bununla bağlantılı tüm ızdırabı yaşıyordu. Açıkça, hala durumunun farkında değildi, hala hayatta olduğuna inanıyordu, dalgalarla mücadele ediyordu, ama aynı zamanda sanki ondan ayrıymış gibi bedeninden bahsediyordu. Yardım için ağlıyor ve ölmek istemediğini söylüyor, ama kısa bir süre sonra ölümünün nedeninden bahsediyor, bunu bir ceza olarak görüyor. Tüm bunlar, neredeyse her zaman şiddetli ölümleri takip eden düşünce karmaşasını gösteriyor.

İki ay sonra, 2 Şubat 1864'te ruh aynı medyum aracılığıyla bir kez daha kendiliğinden iletişim kurdu ve şunları dikte etti:

“Korkunç acılarıma gösterdiğin acıma bana yardım etti. *Umudu anlıyorum* ve affedilmeyi öngörebiliyorum, ancak yalnızca işlenen yanlışlar için cezalandırıldıktan sonra. Sürekli acı çekiyorum ve eğer Tanrı bazen talihsizliğimin sonunu öngörmeme izin veriyorsa, bu hafifletmeyi durumumdan etkilenen hayırsever ruhların dualarına borçluyum. Ey umut, göksel ışık, ruhumda yükseldiğini hissettiğimde ne kadar da kutsanmışsın! Ama ah! Uçurum genişçe açılıyor. Dehşet ve acı, bu tür merhamet düşüncelerini yok ediyor... Gece; her zaman gece! ... Su, dalgaların bedenimi yutarkenki kükremesi, zavallı ruhumu saran dehşetin soluk bir görüntüsünden başka bir şey değil... Senin yanında olabildiğimde daha sakin hissediyorum, çünkü bir sırrı bir arkadaşa emanet etmek, ezilen birini rahatlattığı gibi, senin acın, benim sefaletimi sana emanet etmemle motive olarak, acımı yatıştırıyor ve ruhuma huzur veriyor...

“Dualarınız bana iyi geliyor; lütfen onları benden esirgemeyin. Gördüğümde gerçeğe dönüşen o korkunç rüyaya geri dönmek istemiyorum... Kalemi sık sık elime alıyorum. Sizinle iletişim kurmak bana çok iyi geliyor!”

Birkaç gün sonra, aynı ruh Paris'teki bir Spiritist toplantısında çağrıldı ve ona şu sorular soruldu. O, onlara farklı bir mecra aracılığıyla tek bir iletişimle cevap verdi:

İletişim kurduğunuz ilk medyum aracılığıyla kendiliğinden tezahür etmenizi kim sağladı? Kendinizi tezahür ettirdiğinizde ölümünüzden bu yana ne kadar zaman geçti? O sırada ölü mü yoksa diri mi olduğunuzu sorguluyormuş gibi görünüyordunuz, ancak aynı zamanda korkunç bir ölümün tüm acısını deneyimlediniz. Şimdi durumunuzu daha iyi anlıyor musunuz? Ölümünüzün bir kefaret olduğunu doğruladınız. Bunun için bize bir sebep verebilir misiniz? Bu bize talimat verecek ve size rahatlama getirecektir. Samimi bir itirafta bulunarak, dualarımızda isteyeceğimiz Tanrı'nın merhametini

hak edeceksiniz.

"Öncelikle, bir insan yaratığının bu kadar acımasızca acı çekebilmesi imkansız görünüyor. Tanrım! Kendinizi sürekli öfke dalgalarının içinde bulmak, bu işkenceyi, midenize baskı yapan ve onu kavrayan buzul soğuğu aralıksız hissetmek ne kadar da acı verici!

“Ama böyle bir sahneyle ilgilenmenizin sizin için ne faydası var? Minnettarlık yasalarına uyarak, işkencelerimle ilgilenen hepinize teşekkür ederek başlamam gerekmez mi? Ölümümden uzun süre sonra kendimi gösterip göstermediğimi sordun. Bunu kolayca cevaplayamam. Bunu bir düşün ve hala ne kadar korkunç bir durumda olduğumu yargılayabileceksin! Ancak, bana ait olmayan bir irade tarafından bu ortama yönlendirilmiş olmam gerektiğine inanıyorum. Ve açıklayamadığım bir nedenden dolayı, *şu anda senin elini kullandığım kadar kolay bir şekilde onun elini kullandım - sanki gerçekten bana aitmiş gibi .* Şu anda çok fazla zevk bile alıyorum, bir tür özel rahatlama, ne yazık ki yakında sona erecek...

Ama... Tanrım! Yapmam gerektiğini bildiğim itirafı yapacak güce sahip olacak mıyım?”

Çokça teşvikten sonra ruh ekledi, "Çok suçluydum! Bana en çok işkence eden şey, ben hiç öyle biri olmadığım halde, bir şehit olarak görülmek... Önceki bir yaşamda birkaç kurbanın bir çuvala konulmasını ve denize atılmasını emrettim... Benim için dua edin!...."

St. Louis'in İletişime İlişkin Yorumu:

Bu ruhun itirafı ona büyük bir rahatlama getirecek. Evet, gerçekten çok suçluydu! Ancak, geçmiş hayatı onurluydu ve patronları tarafından çok saygı görüyordu. Bu durum, pişmanlığının ve dünyaya dönmeden önce yaptığı iyi kararların meyvesiydi; burada daha önce zalim olduğu kadar insancıl olmayı arzuluyordu. Gösterdiği bağlılık bir telafiydi, ancak geçmişteki yanlışlarını son bir kefaret eylemiyle - çektiği acımasız ölümle - telafi etmek zorundaydı. Başkalarına yaptığı işkenceyi deneyimleyerek kendini arındırmak istiyordu. Bir düşüncenin onu rahatsız ettiğini fark edin: şehit

olarak kabul edildiğini görmenin pişmanlığı. Böyle bir alçakgönüllülüğün dikkate alınacağını bilin. O andan itibaren, kefaret yolunu terk edip, dualarınızın onu destekleyebileceği, adımlarını daha sağlam ve daha kararlı hale getirebileceği rehabilitasyon yoluna girdi.

François Riquier

Francois Riquier, 1857'de C...'de ölen ve uzak mirasçılarına hatırı sayılır bir servet bırakan sıradan, cimri yaşlı bir bekardı. Bir süre bir hanım kiracının ev sahibi olmuştu, daha sonra onu tamamen unutmuştu ve hala hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. 1862'de, katalepsi nöbetleri geçiren ve ardından kendiliğinden manyetik uyku geçiren ve aynı zamanda iyi bir yazma aracı olan bu hanımın kızı, bu uyku dönemlerinden birinde Bay Riquier'i gördü. Ona annesine bir şey söylemek istediğini söyledi.

Birkaç gün sonra kendiliğinden ortaya çıktı ve o hanıma haber vermek istediğini söyledi, aramızda şu diyalog geçti:

Bizden ne istersiniz?

“Param! O alçaklar onu kendi aralarında bölüşmek için aldılar! Çiftliklerimi, evlerimi, her şeyimi bölüşmek için sattılar! Varlıklarımı sanki artık bana ait değilmiş gibi çarçur ettiler. Bana karşı doğru olanı yapmalarını sağlayın. Artık beni dinlemiyorlar ve ben böyle bir kötülüğe tahammül etmeyeceğim. Açgözlü olduğumu ve paramı benden sakladıklarını söylüyorlar! Eğer haksız yere elde edildiğini düşünüyorlarsa neden geri vermiyorlar?”

Ama sen öldün, sevgili beyefendi, ve artık paraya ihtiyacın yok. Bu açgözlülüğünden kurtulmak için Tanrı'dan sana yeni bir yoksulluk hayatı vermesini iste.

"Hayır, yoksulluk içinde yaşayamam. Yaşayabilmek için paraya ihtiyacım var. Ayrıca, başka bir hayata ihtiyacım yok çünkü şu anda hala hayattayım."

(Bu soru onu gerçeğe döndürmek için sorulmuştur) *Acı mı çekiyorsunuz?*

"Ah, evet! En zalim hastalıktan daha kötü işkenceler çekiyorum, çünkü bunlara katlanan ruhum. Hayatımın birçok insan için skandal konusu olan kötülüğünün sürekli farkındayım. Acımaya layık olmayan bir zavallı olduğumu gayet iyi biliyorum, ancak çektiğim acı o kadar büyük ki beni bu sefil durumdan kurtarman gerekiyor."

Senin için dua edeceğiz.

"Teşekkür ederim! Dünyevi zenginliklerimi unutabilmem için dua edin. Aksi takdirde, asla tövbe edemem. Hoşça kalın ve teşekkür ederim."

François Riquier, Rue de la Charite, No. 14

Bu ruhun sanki hala hayattaymış gibi konuşmasını görmek ilginçtir.

Konuyla ilgili hiçbir şey bilmeyen hanım, hemen doğrulamak için koştu ve verilen adresin gerçekten de Riquier'in yaşadığı son ev olduğunu görünce oldukça şaşırdı. Bu nedenle, beş yıl sonra bile kendini hala ölü olarak görmüyordu ve açgözlü bir adam için korkunç olan varlıklarının

mirasçıları arasında dağıtılmasını görmenin kaygısını yaşıyordu. Şüphesiz iyi bir ruh tarafından yaratılan çağrışım, durumunu anlamasını ve tövbeye yatkın hale getirmesini amaçlıyordu.

Claire

(Paris Topluluğu, 1861)

Aşağıdaki iletişimleri sağlayan ruh, medyumun hayattayken tanıdığı ve karakteri gibi davranışları da deneyimlediği işkenceyi tamamen haklı çıkaran bir kadındı. Dahası, abartılı bir gurur ve bencillik duygusu tarafından yönetiliyordu - özellikle üçüncü iletişiminde, medyumun sadece kendisine dikkat etmesini beklediğinde yansıyordu. İletişimler farklı zamanlarda elde edildi ve son üçü, ahlaki eğitimini üstlenen medyumun bakımı sayesinde, ruhun mizacında algılanabilir bir ilerleme olduğunu gösteriyordu.

1. "Ben buradayım - zavallı Claire." Sana ne söylememi istersin? İstifa ve umut, acılarının deniz kıyısındaki çakıl taşları kadar sayısız, sonsuz

yüzyıllar boyunca süreceğini bilenler için sadece kelimelerden ibarettir. Acılarımı yumuşatabileceğimi mi söylüyorsun? Ne kadar boş sözler! Bunu yapmak için cesareti ve umudu nereden bulacağım? Öyleyse, dar kafalarınızda sonsuza kadar süren bir günün nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışın. Bir gün mü, bir yıl mı, bir yüzyıl mı? Ne biliyorum? Zaman saatlere bölünmez ve mevsimler değişmez. Ebedi ve yavaş, bir kayadan damlayan su gibi, bu iğrenç gün, bu lanetli gün üzerime kurşun bir örtü gibi çöküyor. Acı çekiyorum! ... Sadece sessiz ve kayıtsız gölgeler görüyorum ... Acı çekiyorum!

“Ama biliyorum ki bu sefaletin üstünde Tanrı, Baba, Rab hüküm sürüyor, her şey ona doğru ilerliyor. Onu düşünmek istiyorum; merhameti için yalvarmak istiyorum.

"Kendimi mücadele ediyor ve yolda sürünen topal bir yaratık gibi sürüklüyorum. Beni sana çeken gücün ne olduğunu bilmiyorum; kurtuluşum olabilir misin? Senden daha sakin ve yeniden canlanmış hissederek ayrılıyorum; güneş ışığında

titreyen yaşlı bir insan gibi, ruhum uyanıyor, donmuş ruhum sana yakınken yeni bir hayat kazanıyor."

2. “Her geçen gün sefaletim artıyor; içimdeki sonsuzluğa olan kavrayışım geliştikçe artıyor. Ey sefalet! Sizi ne kadar lanetliyorum, suçlu zamanlar, bencillik ve unutkanlık zamanları, tüm hayırseverliği, tüm bağlılığı unuttuğum ve sadece kendi refahımı düşündüğüm zamanlar! Lanet olsun insan çıkarlarına! Maddi çıkarlar için kaygılar boşuna! Beni kör eden ve mahvedenler lanet olsun! Boşa harcadığım zaman için duyduğum bitmek bilmeyen pişmanlıktan solup gidiyorum. Beni dinleyenlere ne söyleyebilirim? Sürekli kendinize dikkat edin; başkalarını kendinizden daha çok sevin; iyiliğin yolunda ilerlemenizi geciktirmeyin; ruhunuz pahasına bedeninizi şımartmayın. Kendinize dikkat edin, tıpkı Kurtarıcı'nın öğrencilerine vaaz ettiği gibi. Bu öğütler için bana teşekkür etmeyin. *Ruhum onları tasarladı, ama kalbim asla dinlemedi .* Kırbaçlanmış bir köpek gibi, korku beni korkutuyor; henüz kasıtlı sevgiyi anlamıyorum.

İlahi şafağının doğması engelleniyor! "Çoraklaşmış ve perişan ruhum için dua edin!"

3. “Beni unutmuş gibi göründüğünden beri seni aramaya geldim. Birkaç ara sıra dua etmenin ve sadece adımı telaffuz etmenin acımı yatıştırmaya yeterli olduğunu düşünüyor musun? Hayır, yüz kere hayır. Acıyla kükredim; huzur, sığınak, umutsuzluk içinde dolaşıyorum, asi ruhuma ebedi ceza hançerinin saplandığını hissediyorum. Şikayetlerini dinlerken gülüyorum; seni üzgün gördüğümde. Geçici sefaletlerin neler? Gözyaşların neler? Uykunun dindirdiği azapların neler? Uyuyor muyum, uyuyor muyum? İstiyorum, anlıyor musun? ... Felsefi dolambaçlarını bırakıp bana dikkat etmeni istiyorum; başkalarının da bana dikkat etmesini istiyorum. Saatlerce bölünemeyen, uzayıp giden acıyı tarif edecek kelimelerim yok. Sadece cılız bir umut ışığı görüyorum ve bu umudu bana sen verdin. Bu yüzden beni terk etme.”

4. St. Louis: “Bu resim tamamen gerçektir ve hiçbir şekilde abartılı değildir. Bu kadının bu kadar sefil olmak için ne yaptığını sorabilirsiniz.

Korkunç bir suç mu işledi? Birini soyup öldürdü mü? Hayır. İnsan adaletine aykırı hiçbir şey yapmadı. Aksine, dünyevi mutluluk diyebileceğiniz bir şeyin tadını çıkardı: güzellik, servet, zevk, övgü; her şey ona gülümsedi; hiçbir şeyden yoksun değildi. Onu gördüğümüzde şöyle derdik: Ne kadar şanslı bir kadın! Ve şansına gıpta ederdik. Peki ne yaptı? Bencil biriydi. İyi bir kalp dışında her şeye sahipti. Hiçbir insan yasasını çiğnemedi; Tanrı'nın yasalarını çiğnedi, çünkü erdemlerin ilki olan yardımseverliği unuttu. Sadece kendini seviyordu ve şimdi kimse onu sevmiyor; kimseye hiçbir şey vermedi, şimdi ona hiçbir şey verilmiyor; kendini izole edilmiş, terk edilmiş, kimsenin onu düşünmediği veya onunla ilgilenmediği uzay boşluğunda kaybolmuş buluyor. Azabını oluşturan şey budur. Artık onun için var olmayan dünyevi zevkleri aramışken, onu yalnızca boşluk çevreler. Ona sonsuz gibi görünen hiçliği görür. Fiziksel bir işkence çekmez; ona işkence etmek için hiçbir iblis gelmez. Ama bu gereksizdir çünkü kendisi tarafından işkence görmektedir ve ona en çok acı veren şey budur, çünkü iblisler ona

işkence etselerdi, en azından ona dikkat ediyor olurlardı. Benmerkezcilik onun yeryüzündeki sevinciydi; şimdi onu rahatsız ediyor - kalbine giren bir solucan - gerçek iblisi.”

Aziz Louis

5. “Size ilahi ahlak ile insan ahlakı arasındaki önemli farktan bahsedeceğim. Birincisi, zina eden kadının terk edilmesine yardımcı olur ve günahkârlara, ‘Tövbe edin, cennetin krallığı size açılacak’ der. Ayrıca, ilahi ahlak her tövbeyi ve her yanlışı kabul etmeyi kabul ederken, insan ahlakı bunları reddeder ve kısmen bağışlandığını söylediği gizli günahları gülümseyerek kabul eder. Birincisi bağışlamanın lütfunu; ikincisi ise ikiyüzlülüğü gösterir. Öyleyse, gerçeğe aç ruhlar, seçin! Tövbeye açık cennet ile bencillik veya sahte düzenlemeler tarafından rahatsız edilmeyen, ancak açıkça itiraf edilen yanlışların tutkusunu ve gözyaşlarını reddeden kötülüğü kabul eden hoşgörü arasında seçim yapın. Günah işleyen herkes tövbe edin; kötülükten vazgeçin; karşılıklı sosyal kolaylıkların gülünç ve aldatıcı maskesi

altında çirkinliğini gizleyen ikiyüzlülükten vazgeçin.”

6. “Şimdi huzur içindeyim ve işlediğim haksızlıkların kefaretini ödemeye razıyım. Kötülük benim dışımda değil, içimde ikamet ediyor. Değişmesi gereken benim, dışsal şeyler değil. Cennet ve cehennem içimizdedir ve haksızlıklarımız vicdanımıza kazınmıştır ve diriliş günümüzde kolayca okunabilirler. Kendi yargıçlarımız biziz, çünkü ruhumuzun hali bizi ya alçaltır ya da yüceltir. Kendimi açıklayayım: haksızlıklarının *yükü altında ezilen kirli bir ruh* , sürdüremeyeceği yüce bir hali ne kavrayabilir ne de arzulayabilir. İyi inanın: Çeşitli varlık türleri, her biri kendisine uygun alemde yaşadığı gibi, ruhlar da ilerleme derecelerine göre, yetenekleri için yeterli olan çevrede hareket ederler. İlerleme, ruhun yavaş dönüşümünün aracı, onları aşağılık eğilimlerinden kurtarıp günah kozasını kaldırana kadar başka bir alemi kavrayamazlar, böylece kendilerini Tanrı'ya doğru bir ok kadar hızlı fırlatmadan önce kanatlarını çırpabilirler! Ah! Hala sürünüyorum, ama artık nefret etmiyorum ve

artık ilahi sevginin tarif edilemez mutluluğunu kavrayabiliyorum. Bu yüzden, umut edip beklerken benim için dua etmeye devam edin."

Aşağıdaki iletişimde Claire, hayattayken kendisine çok fazla sorun çıkaran kocasından ve onun şu anda ruhlar aleminde içinde bulunduğu konumdan bahsediyor. Bu resmi kendisi tamamlayamadı, bu yüzden medyumun ruh rehberi tarafından tamamlandı.

7. “Sana geldim, beni uzun süre unutturan sen. Ama sabrettim ve artık çaresiz değilim. Zavallı Felix'in halinin ne olduğunu bilmek ister misin? Karanlıkta dolaşıyor, ruhunun derin çıplaklığına av oluyor. Yüzeysel ve anlamsız, şehvetle alçalmış, aşkın ve dostluğun ne olduğunu hiç bilmedi. Tutku bile karanlık parıltılarını aydınlatamadı. Şu anki halini, hayatta işlev göremeyen ve ona yardım edebileceklerin yardımından mahrum kalmış bir çocuğun haline benzetiyorum. Felix, her şeyin inkar ettiği o Tanrı'nın parlaklığıyla parladığı bu garip dünyada korku içinde dolaşıyor.”

8. *Medyumun Rehberi:* “Claire, kocasının acıları hakkında yorum yapmaya devam ederse, *bunları kendi içinde hisseder ,* bu yüzden ben onun adına konuşacağım.

“Düşüncelerinde olduğu kadar duygularında da yüzeysel olan, zayıf olduğu için şiddet yanlısı ve duyarsız olduğu için ahlaksız olan Felix, fiziksel olarak olduğu kadar ahlaki olarak da çıplak bir şekilde ruh dünyasına girdi. *Dünyadaki yaşamı boyunca hiçbir şey elde edemedi ve dolayısıyla işine baştan başlamak zorunda kaldı .* Uzun bir uykudan uyanan ve sinirlerinin derinden sarsıldığını hisseden bir adam gibi, bu zavallı varlık karmaşasından uyandığında, varoluşunu yanlış yönlendiren bir hayal hayatı yaşadığını fark edecek. Sonra onu gerçeklik yerine boşluğu kucaklamaya zorlayan materyalizme lanet okuyacak. Gelecek yaşam hakkındaki fikirleri bir hayal, ona duyulan özlemi delilik ve Tanrı inancını zayıflık olarak görmesine neden olan pozitivizme pişman olacak. Bu talihsiz ruh uyandığında, alay ettiği terimlerin gerçeğin formülü olduğunu ve masalın aksine, avı avlamanın gölgeyi avlamaktan

daha az karlı olduğunu görecek.”

George'lar

Claire'in İletişimlerinin İncelenmesi

Bu iletişimler öğreticidir çünkü bize özellikle hayatın en yaygın yönlerinden birini gösterirler: bencillik. En sapkın bireyleri bile dehşete düşüren büyük suçları tasvir etmezler, bunun yerine bu dünyada yaşayan, kendilerini belli bir maskeyle örttükleri ve toplumsal yasaların baskıcı rahatsızlığından kendilerini kurtardıkları için onurlandırılan ve hürmet edilen büyük bir birey kitlesinin durumunu tasvir ederler. Bu bireyler ruh dünyasında olağanüstü cezalarla ve ürpertici görüntülerle karşılaşmayacaklar, bunun yerine doğal ve ruhlarının durumuyla ve eskiden yaşadıkları yaşam tarzlarıyla uyumlu basit bir durumla karşılaşacaklar. Yalnızlık, terk edilme ve çaresizlik, sadece kendileri için yaşayanlar için bir cezadır. Gördüğümüz gibi, Claire oldukça zeki bir ruhtu, ancak kurak bir kalbi vardı. Sosyal konumu, serveti ve dünyada sahip olduğu fiziksel

yetenekler, kibrinin tatmin olmasını ve onu tatmin etmesini sağlayan övgüleri çekti. Şimdi, sadece kayıtsızlık buluyor ve etrafını boşluk sarıyor: fiziksel acıdan daha dokunaklı bir ceza çünkü aşağılayıcı. Acısı en azından acıma ve şefkat uyandırıyor ve hala dikkat çekmenin, başkalarının onunla meşgul olmasını sağlamanın, onları kaderiyle ilgilenmeye devam ettirmenin bir yolu.

Altıncı mesaj, bazı ruhların kötülük uygulamalarındaki inatçılığıyla ilgili tamamen doğru bir fikir içeriyor. Bazılarının iyi ruhların mutluluğu fikrine ve hatta görüntüsüne karşı ne kadar duyarsız olduklarını görünce hayrete düşüyoruz. Bu, tam olarak, yozlaşmadan ve kaba ve duyusal tatminlerden zevk alan aşağılanmış kişilerin durumudur. Bu tür insanlar, tabiri caizse, kendi unsurlarındadırlar. İnce zevk biçimlerini kavrayamazlar; kendilerini daha rahat hissettikleri için temiz ve parlak giysiler yerine eski püskü paçavraları tercih ederler ve iyi arkadaşlıkların verdiği sevinçler yerine Baküs ayinlerini tercih ederler. Bu ruhlar bu yaşam biçimiyle o kadar uyumlu hissederler ki, bu onlar için ikinci bir doğa

haline gelir ve kendilerinin mevcut çevrelerinin üzerine çıkamayacaklarına inanırlar. Bu yüzden, varlıklarının dönüşümü zekalarını genişletene, ahlaki anlayışlarını geliştirene ve onları daha incelikli duyumlara erişilebilir hale getirene kadar öyle kalırlar.

Bu ruhlar bedenden ayrıldıklarında, kolayca bir duygusal incelik kazanamazlar ve daha uzun veya daha kısa bir süre boyunca, tıpkı dünyada yaptıkları gibi, ruh dünyasının alt seviyelerini işgal ederler. İlerlemeye karşı isyan ettikleri sürece orada kalırlar, ancak zamanla ve ardışık enkarnasyonların deneyimi, sıkıntıları ve sefaletleriyle, o zamana kadar sahip olduklarından daha iyi bir şeyi algıladıkları ana gelirler. Sonunda özlemlerini yükseltirler ve neyin eksik olduğunu anlamaya başlarlar ve böylece yükseliş çabalarına başlarlar. Bu yola girdiklerinde, ilerleme hızlıdır, çünkü oldukça üstün olan bir iyilik deneyimlerler ve bunun yanında önceki deneyimleri, artık sadece iğrenme uyandıran kaba hislerden başka bir şey değildir.

(St. Louis'e) *Bazı acı çeken ruhların kendilerini içinde buldukları karanlıktan ne anlamamız gerekiyor? Bu, Kutsal Yazılarda sıklıkla bahsedilen türden bir karanlık mıdır?*

“Esasında, İsa ve peygamberlerin kötü bireylerin cezalandırılmasıyla ilgili olarak tanımladıkları karanlığa atıfta bulunur. Ancak bu, cezayı ruhsal anlamda asla anlayamayacak olan çağdaşlarının fiziksel duyularını etkilemek için tasarlanmış bir alegoriden başka bir şey değildi. Bazı ruhlar karanlığa gömülmüştür, ancak bunu zihinsel olarak engelli birinin entelektüel karanlığına benzer gerçek bir ruh gecesi olarak yorumlamalıyız. Bu, ruhun deliliğini değil, fiziksel ışık olsun veya olmasın kişinin kendisinin ve çevresinin farkında olmamasını ima eder. Başlıca, kaderlerinden şüphe edenlerin cezasıdır. Hiçliğe inanmışlardır ve bu hiçliğin benzerliği, ruh kendini döndürmek için çaba gösterene ve onu ele geçiren ahlaki zayıflık ağını zorla kırana kadar, tıpkı kötü bir rüyanın etkisi altında olanların başlangıçta kendilerine egemen olan dehşetlere karşı tüm güçleriyle mücadele etmeleri gibi, onlar için

işkence haline gelir. Ruhun, kendi varlığının bilincinde olmasına rağmen, bu geçici hayali hiçliğe indirgenmesi, sunduğu görünürdeki dinginlik nedeniyle hayal edilebilecek en acımasız duygudur. Cezasını oluşturan şey bu zorunlu dinginlik, bu varlığın hiçliği, bu belirsizliktir. Onu alt eden yorgunluk, cezaların en korkunç olanıdır, çünkü etrafında hiçbir şey algılamaz - ne nesneleri ne de varlıkları. Ruh için gerçek karanlık budur.”

Louis

(Claire) “Benim. Karanlıkla ilgili soruya da cevap verebilirim, çünkü her şeyin ağladığı ve sefalet içinde olduğu o belirsizlikte uzun süre dolaştım ve acı çektim. Evet, Kutsal Yazıların bahsettiği görünür karanlık vardır ve dünyevi denemelerini bitirip cahil veya suçlu olarak ölen talihsiz ruhlar, kendilerinin ve kaderlerinin bilincinde olmadan o soğuk bölgeye atılırlar. Durumlarının sonsuza dek süreceğine inandıkları için, dilleri onları baştan çıkaran hayatın sözcüklerini hâlâ yansıtır ve mutlak yalnızlıklarına hayret eder ve dehşete düşerler. Bu bölgeler

gerçekten karanlıktır; aynı zamanda hem kalabalıktır hem de terk edilmiştir; belirsiz ruhların teselli olmadan, sevgi olmadan ve hiçbir yardım almadan yas içinde dolaştığı mekanlardır. Kime gidebilirlerdi? ... Üzerlerine baskı yapan sonsuzluğun ağırlığını hissederler ... Zamanlarını harcadıkları önemsiz çıkarlar için titrer ve yas tutarlar. Gecenin yokluğuna üzülüyorlar, gündüzün ardından gelen gece, kaygılarını mutlu bir rüyaya taşıyordu. Bir ruh için karanlık, cehalet, boşluk, bilinmeyenin dehşeti anlamına gelir... Devam edemem ……”

Claire

Karanlık konusuyla ilgili olarak şu açıklamayı aldık:

“Perispirit doğası gereği ruhun faaliyeti ve niteliklerinin akışı altında gelişen ışıklı bir özelliğe sahiptir. Bu niteliklerin perispiritüel sıvı için kibrit için sürtünmenin ne olduğu söylenebilir. Bir ruhun ışığının yoğunluğu saflığının sonucudur - en ufak ahlaki kusur onu söndürür ve zayıflatır. Bir ruhtan

yayılan ışık, ruh ne kadar gelişmişse o kadar canlı olacaktır. Dolayısıyla ruh, bir bakıma kendi *feneridir* ve ürettiği ışık miktarına göre görecektir. Bu, hiç ışık üretmeyen ruhların kendilerini karanlıkta buldukları anlamına gelir.

"Bu teori, yüksek mertebeli ruhların ışıklı sıvılarının radyasyonu konusunda tamamen doğrudur ve gözlemle doğrulanmıştır, ancak bu, fenomenin gerçek nedenini veya en azından tek nedenini ima etmez, çünkü: birincisi, tüm düşük mertebeli ruhlar karanlıkta değildir; ikincisi, aynı ruh kendini dönüşümlü olarak ışıkta ve karanlıkta bulabilir; ve üçüncüsü, ışık aynı zamanda son derece kusurlu ruhlar için bir cezadır. Belirli ruhların kendilerini içinde buldukları karanlık, kişiliklerine özgü olsaydı, bu tür bir karanlık tüm kötü ruhlar için *kalıcı* ve *genel olurdu* ; ancak durum böyle değildir, çünkü bazı çok kötü ruhlar çok iyi görebilirken, o kadar kötü olarak kabul edilemeyen diğer ruhlar kendilerini geçici olarak derin bir karanlıkta bulurlar. Dolayısıyla, her şey, kendi ışıklarından bağımsız olarak, ruhların koşullara göre kendilerine reddedilen dışarıdan da

ışık aldıklarını göstermektedir. Bu nedenle karanlığın bir nedene veya dış bir iradeye bağlı olduğu ve belirli durumlarda yüce adalet tarafından belirlenen özel bir cezayı içerdiği sonucuna varmalıyız."

(St. Louis'e soruldu): *Neden bedensiz ruhların ahlaki eğitimi bedenlenmişlerinkinden daha kolaydır? Spiritizmin bedenlenmişler ve ruhlar arasında kurduğu ilişkiler, ikincisinin sağlıklı öğütlerin etkisi altında bedenlenmişlere göre daha çabuk düzeldiğini gösterir, bu da takıntıların iyileştirilmesinde gösterilmiştir.*

(Paris Topluluğu'ndaki Cevap): "Doğaları gereği, enkarne olanlar, kendilerini oluşturan ve onları, birbirlerine tepki vererek ilahi hedeflerine ulaştırması gereken zıt unsurlar arasında sürekli bir mücadele içindedirler. Madde, dışarıdan gelen bir sıvıdan kolayca etkilenir ve eğer ruh, tüm ahlaki gücüyle bu tür bir etkiye karşı kendini korumazsa, aracı olarak bedeninin kendisine hükmetmesine izin verir. Böylece, onu çevreleyen sapkın etkilerin dürtüsünü izleyerek, baskın bir

tutkuya doğru olan eğilimleri, görünmez ruhların onu boyunduruk altına almasını ve o savunmasız noktada saldırmasını çok kolaylaştırır.

“Enkarnasyondan arınmış ruh için durum tam tersidir: Kendisini hâlâ yarı-maddi bir etki altında bulduğu doğrudur, ancak bu enkarnasyonla kıyaslanamaz. İnsanlar arasında çok geleneksel olan insan saygısı, enkarnasyondan arınmışlar için mevcut değildir ve bu düşünce tek başına onları kendi çıkarlarının yargısının iyi olduğunu gösterdiği şeye uzun süre direnmemeye zorlamak için yeterlidir. Gerçekten de mücadele edebilirler ve bunu genellikle enkarnasyondan daha fazla şiddetle yaparlar çünkü daha özgürdürler, ancak hiçbir maddi çıkar veya sosyal konum düşüncesi onların akıl yürütmesini çarpıtmaz. Kötülüğe olan sevgilerinden dolayı mücadele ederler, ancak kısa sürede kendilerine egemen olan ahlaki üstünlüğe karşı güçsüzlükleri konusunda kanaat edinirler. Daha iyi bir gelecek perspektifi onlar için daha erişilebilirdir çünkü zaten o geleceğin gerçekleşmesi gereken bir hayat yaşıyorlar ve bu farkındalık insan zevklerinin girdabında

kaybolmuyor. Başka bir deyişle, bedenden özgürlük, özellikle de geçirdikleri denemeler yoluyla belirli bir miktarda gelişim elde ettiklerinde, dönüşümlerini kolaylaştırır. Tamamen ilkel bir ruh, çok fazla yaşam deneyimine sahip olan birinin aksine, akıl tarafından pek erişilebilir olmazdı. Herhangi bir fiziksel eylem, kötü bir bireyin acılarını bir anlığına askıya alabilir, ancak ruhta bulunan sağlıksız ilkeyi yok edemez. *Ruhun iyileştirilmesine aykırı eylemler onu kötülükten uzaklaştıramaz.”*

Aziz Louis

BÖLÜM V

^M

İntiharlar

Samaritaine'deki İntihar[LXX]

7 Nisan 1858'de, akşam saat 7 civarında,

LXXSamaritaine, adını Pont Neuf yakınlarındaki eski bir su pompasından alır. Pompa, Samiriyeli kadının İsa'ya su içirmesiyle süslenmiştir. - Tr.

yaklaşık 50 yaşlarında, iyi giyimli bir adam Paris'teki Samaritaine'in kuruluşunda belirdi ve bir banyo hazırlanmasını emretti. Yaklaşık iki saat sonra ve müşterinin kendisini aramamış olmasına şaşıran görevli, rahatsız olup olmadığını görmek için odasına girmeye karar verdi. Görevli odaya girdiğinde, korkunç bir manzarayla karşılaştı: alçak kendi boğazını bir jiletle kesmişti ve banyo suyu kana bulanmıştı. İntihar edenin kimliği doğrulanamadığı için ceset morg'a kaldırıldı.

Bu adamın ruhu, ölümünden altı gün sonra Paris Cemiyeti'nde diriltildi ve şu yanıtları verdi:

1. *Çağrışım*

(Medyumun Rehberinin cevabı) "Bekle, o burada."

2. *Şu anda neredesin?*

"Bilmiyorum... Nerede olduğumu söyle."

3. *Spiritizmi inceleyen insanların bir toplantısındasınız; sizin iyiliğinize ihtiyacımız var.*

"Söyle bana, yaşıyor muyum, yaşamıyor muyum, çünkü bu tabutta boğuluyorum."

Ruhu bedeninden ayrılmış olsa da, hala tamamen cismani madde girdabına dalmış durumdadır. Dünyevi fikirleri o kadar keskindir ki ölmediğini düşünür.

4. *Sizi yanımıza gelmeye kim teşvik etti?*

"Rahatlamış hissediyorum."

5. *Sizi intihara sürükleyen şey neydi?*

"Öldüm mü? Ben mi? Hayır... Bedenimdeyim... Ne kadar acı çektiğimi bilmiyorsun! Boğuluyorum... Keşke şefkatli bir el beni bitirse!"

6. *Kimliğinizi ortaya çıkarabilecek hiçbir ipucunu neden geride bırakmadınız?*

"Terk edildim. *Acı çektim, sadece işkence buldum."*

7. *Anonim kalmanızın hala aynı nedenleri mi*

var?

"Evet. Kanayan yaraya kızgın demiri sokma."

8. *Adınızı, yaşınızı, mesleğinizi ve adresinizi verebilir misiniz?*

"Kesinlikle hayır."

9. *Aileniz, eşiniz, çocuklarınız var mıydı?*

"Terk edildim. Kimse beni sevmedi."

10. *Kimse tarafından sevilmemek için ne yaptın?*

“Benim gibi ne kadar çok insan var! ... Kimse onu sevmezse, insan kendi ailesinin içinde bile kendini terk edilmiş hissedebilir.”

11. *İntihar etmeye karar verdiğinizde hiç tereddüt etmediniz mi?*

“Ölmeyi istiyordum... Dinlenmeyi bekliyordum.”

12. *Geleceğin düşüncesi neden planınızdan*

vazgeçmenize sebep olmadı?

"Hiç inanmadım. Hiçbir beklentim yoktu. Gelecek umut demektir."

13. *Hayatınızın elinizden kayıp gittiğini hissettiğinizde aklınıza hangi düşünceler geldi?*

“Düşünmedim; hissettim... Ama hayatım sona ermedi... Ruhum hala bedenimle bağlantılı... *Hatta solucanların beni yediğini bile hissedebiliyorum.* ”

14. *Ölümün o kritik anında nasıl bir duygu yaşadınız?*

"Gerçekleşti mi?"

15. *Hayatınızın sonlandığı an acı verici miydi?*

"Sonraki kadar acı verici değildi, çünkü o sırada sadece bedenim acı çekiyordu."

16. (St. Louis'in ruhuna) *Bu ruh, 'Ölüm anı, sonrasından daha az acı vericiydi' derken neyi kastediyor?*

“Ruh, kendisini ezen yükten kurtuluyordu; acıdan zevk alıyordu.”

17. *Bu durum intihar edenlerde her zaman mı görülür?*

"Evet. İntihar edenin ruhu, hayatının başka türlü sona ermesi gereken zamana kadar bedene bağlı kalır. Doğal ölüm, dünyevi yaşamdan kurtuluştur; intihar onu tamamen paramparça eder."

18. *Aynı durum, kişinin iradesi dışında gerçekleşen ve hayatın doğal süresini kısaltan kaza sonucu ölümler için de geçerli midir?*

"Hayır. İntihardan ne anlıyorsunuz? Bir ruh sadece kendi yaptıklarından suçludur."

Öldüğüne dair şüphe, yakın zamanda bedenden ayrılmış kişiler arasında ve özellikle de yaşamları boyunca ruhlarını maddi kaygıların üzerine çıkarmamış kişiler arasında çok yaygındır. Bu olgu ilk başta garip görünebilir ancak kolayca açıklanabilir. Bireyler ilk kez uyurgezer bir

duruma sokulduklarında ve uyudukları sorulduğunda, neredeyse her zaman uyumadıklarını söylerler ki bu *mantıklı* bir yanıttır: Soruyu soran kişi, uygunsuz bir sözcük kullanarak soruyu kötü bir şekilde sormuştur. Genel dilde, uyku fikri tüm duyumsal yeteneklerin askıya alınmasıyla bağlantılıdır; bu nedenle, düşünen, gören ve hisseden ve zihinsel özgürlüklerinin farkında olan uyurgezerler, uyuduklarına inanmazlar. Ve aslında, kelimenin olağan anlamına göre uyumuyorlardır. Bu yüzden, olgunun doğru şekilde anlaşılması gereken yoluna aşina olana kadar uyumadıklarını söylerler. Aynı şey yeni ölenler için de geçerlidir . Onlar için ölüm, varlığın yok olması anlamına geliyordu ve uyurgezerler gibi, hala görüyor, hissediyor ve konuşuyorlardı; bu nedenle kendilerini ölü olarak görmüyorlardı. Yeni durumları hakkında bir sezgi edinene kadar buna inanmaya devam ediyorlardı. Hiçbir zaman tamamlanmadığı için, bu yanılsama her zaman ya daha acı verici ya da daha az acı vericiydi ve bu, ruhu belirli bir kaygı durumunda bırakıyordu. Yukarıdaki örnekte, solucanların

bedeni yediği hissinden kaynaklanan gerçek bir işkenceydi. Bu deneyim, bu adamın hayatını kısaltmamış olsaydı yaşayacağı süre boyunca devam edecekti. Böyle bir durum intiharlar arasında yaygındır, ancak her zaman tam olarak aynı değildir, ancak hafifletici veya ağırlaştırıcı koşullara göre süresi ve yoğunluğu değişir. Solucanların hissi ve vücudun çürümesi sadece intiharlarla sınırlı değildir, ancak manevi hayattan çok maddi hayatı yaşayanlar arasında oldukça sık görülür. Prensip olarak, hiçbir yanlış cezasız kalmaz, ancak cezalandırma araçları hakkında kesin ve tekdüze bir kural yoktur.

Baba ve Asker

1859'da İtalya ile savaşın başlangıcında, tüm komşuları tarafından çok sevilen bir Parisli işadamı ve babanın askere alınan bir oğlu vardı. Sosyal konumu nedeniyle oğlunu askerlikten muaf tutamadığı için, dul bir kadının hayatta kalan tek oğlu olarak genç adamı muaf tutmak için intihar etme fikri aklına geldi. Bir yıl sonra, onu tanıyan ve ruhlar dünyasındaki kaderini öğrenmek isteyen

birinin isteği üzerine Paris Cemiyeti'ne çağrıldı.

(St. Louis'e) *Az önce bahsettiğimiz ruhu uyandırmanın mümkün olup olmadığını bize söyleyebilir misiniz?*

"Evet, ve çok memnun olacak, çünkü bu ona biraz olsun rahatlama getirecek."

1. *Çağrışım*

"Ah! Teşekkür ederim! Çok acı çekiyorum ama... adil. Yine de beni affedecek."

Ruhun yazmakta zorluk çektiği; karakterler düzensiz ve kötü yapılmış. 'Ama' kelimesinden sonra duruyor ve boşuna devam etmeye çalışıyor; sadece birkaç anlaşılmaz karakter ve nokta yapmayı başarıyor. 'Tanrı' kelimesini yazamadığı açık.

2. *Lütfen yazmadığınız kelime ile boşluğu doldurun.*

"Ben buna layık değilim."

3. *Acı çektiğinizi söylediniz ve intihar etmenizde hata yaptığınıza şüphe yok; ancak bunu yapmanızın nedeni size bir hoşgörü getirmedi mi?*

"Ceza bu kadar uzun olmayacak ama eylemin kendisi yine de yanlıştı."

4. *Cezanızı anlatır mısınız?*

"İki kat acı çekiyorum: ruhumda ve bedenimde. Artık ona sahip olmasam da bedenimde acı çekiyorum, tıpkı artık orada olmayan bir uzvunda acı hisseden bir ampute gibi."

5. *Oğlunuzun muaf tutulması için mi intihar ettiniz yoksa başka sebepler de var mıydı?*

"Ben tamamen baba sevgisiyle yönlendirildim, ama yanlış bir şekilde. Bunun karşılığında cezam kısaltılacak."

6. *Acılarınızın ne zaman biteceğini biliyor musunuz?*

"Hayır, bilmiyorum ama sonunda olacağından

eminim, bu benim için büyük bir rahatlama."

7. *Kısa bir süre önce 'Tanrı' kelimesini yazamıyordun, ama çok acı çeken ruhların bunu yazdığını gördük. Bu senin cezanın bir parçası mı?*

"Çok tövbe edip çabaladıktan sonra yazabileceğim."

8. *Peki o zaman! Böyle bir çaba gösterin ve bunu yazmaya çalışın; eminiz ki bunu başarabilirseniz, size ferahlık getirecektir.* (Ruh sonunda kaba, düzensiz ve titrek harflerle şu cümleyi yazdı: *Tanrı çok iyidir).*

9. *Duamıza karşılık olarak geldiğiniz için minnettarız ve sizin için dua edeceğiz, Tanrı'dan size merhamet etmesini isteyeceğiz.*

"Evet, lütfen, eğer mümkünse."

10 (St. Louis'e) *Az önce uyandırdığımız ruh hakkında bize kişisel değerlendirmenizi verebilir misiniz?*

“Bu ruh haklı olarak acı çekiyor, çünkü

Tanrı'ya güveni eksikti - her zaman cezalandırılabilir bir yanlış. Ceza, oğlunun savaşta ölüme maruz kalmasını engellemenin övgüye değer nedeni tarafından hafifletilmeseydi korkunç ve çok uzun olurdu. Adil olan ve kalbin derinliklerini gören Tanrı, bu adamı yalnızca yaptıklarına göre cezalandırıyor."

İlk bakışta, bu intihar mazur görülebilir çünkü bir özveri eylemi olarak görülebilir. Ancak aslında bu tamamen doğru değildir. St. Louis'in belirttiği gibi, bu adam Tanrı'ya güvenmiyordu. Belki de eylemi oğlunun kaderinin gerçekleşmesini engelledi; ayrıca, oğlunun savaşta öleceğinden emin olamazdı ve belki de bu kariyer ona evrimi için yararlı olabilecek bir şey yapma fırsatı verebilirdi. Babanın niyetleri şüphesiz iyiydi ve dikkate alınacaktır. Niyet kötü bir eylemi hafifletir ve hoşgörüyü hak eder, ancak yine de kötülüğün kötü olmasını engellemez. Aksi takdirde, herhangi bir kötü eylem için bir bahane bulunabilirdi - hatta bir hizmet sunma bahanesiyle cinayet bile işlenebilirdi. Oğlunu doğrudan cennete gitmesi için öldüren bir anne, bunu iyi

niyetle yaptığı için daha az suçlu olur muydu? Böyle bir teoriye göre, din savaşlarının kör fanatizmi sonucu işlenen tüm suçlar haklı gösterilebilirdi.

İlke olarak, insanlar kendi hayatlarını elden çıkarma hakkına sahip değildirler, çünkü bu hak onlara *yeryüzünde yerine getirmeleri gereken görevler nedeniyle verilmiştir ve bu,* onların herhangi bir bahaneyle hayatlarını kasıtlı olarak kısaltmamaları için yeterli bir sebeptir. Fakat özgür iradeleri olduğu için, kimse onları bunu yapmaktan alıkoyamaz, ancak sonuçlarına her zaman katlanacaklardır. En ağır şekilde cezalandırılan intihar, hayatın acılarından kaçma çabasının çaresizliğinden kaynaklanan intihardır. Bu acılar aynı zamanda kefaret ve imtihandır ve bunlardan çekilmek, kişinin kabul ettiği görevi ve bazen de yerine getirmesi gereken misyonu reddetmektir.

İntihar, yalnızca anında ölüme yol açan kasıtlı bir eylemden ibaret değildir; yaşamsal güçlerin erken tükenmesini hızlandıracak herhangi bir

şeyin bilinçli olarak yapılması durumunda gerçekleşir.

Bir kişinin kendini feda ederek başka bir kişinin hayatını kurtarmak için kendini ölüme maruz bırakması intihar olarak kabul edilmez; birincisi, bu durumda hayattan çekilmek için önceden tasarlanmış bir niyet yoktur; ikincisi, eğer zamanımız henüz gelmediyse, İlahi Takdirin bizi kurtarmayacağı hiçbir tehlike yoktur. Bu gibi koşullar altında ölüm, başkası adına yapılan özverili bir eylem olduğu için erdemli bir fedakarlıktır. (Bkz. *Spiritizme Göre İncil ,* V. bölüm, nos. 53, 65-67)

Louvet, François Simon[LXXI]

(Havre'nin)

Aşağıdaki bildiri 12 Şubat 1863'te Havre'de düzenlenen bir Spiritist toplantısında kendiliğinden verildi:

"Uzun süre korkunç işkenceler görmüş zavallı

LXXIOrijinal Fransızcada görüldüğü gibi. - Tr.

bir zavallıya acıyacak mısın? Ah! Boşluk... uzay...

Düşüyorum... düşüyorum... yardım et bana! Tanrım, ne kadar sefil bir hayat yaşadım... Zavallı bir şeytandım; yaşlılığımda sık sık açlık çekiyordum ve bu yüzden içkiye başladım ve utandım ve her şeyden bıktım. Ölmek istiyordum, bu yüzden atladım... Aman Tanrım! Ne an! Zaten sona bu kadar yakınken neden hayatıma son vermek istedim? Dua et ki *altımda bu boşluğu görmeye devam etmeyeyim* ... Kendimi o taşlara çarpacağım! Sana yalvarıyorum; sen, artık bu dünyaya ait olmayanların sefaletini bilensin. Beni tanımasan bile, sana sesleniyorum çünkü çok... Neden daha fazla kanıt istiyorsun? Acı çekiyorum! Bu yeterli değil mi? Senin için fark edilemeyen bu korkunç acıya katlanmak yerine aç olsaydım, bana bir lokma ekmekle yardım etmekten çekinmezdin. Bu yüzden sizden benim için dua etmenizi istiyorum... Uzun süre kalamam... Şu anda burada olan bu mutlu insanlardan herhangi birine sorun ve kim olduğumu öğreneceksiniz. Benim için dua edin."

François-Simon Louvet

(Medyumun Rehberi) “Az önce sana seslenen bu ruh, oğlum, yoksulluk sınavından geçmek zorunda kalmış zavallı bir zavallıydı, ancak iğrenmeyle yenildi. Cesaretini yitirdi ve olması gerektiği gibi cennete bakmak yerine şişeye yöneldi ve umutsuzluğun uçlarına battı. 22 Temmuz 1857'de I. Francis Kulesi'nden atlayarak üzücü sınavına son verdi. Bu zavallı ruha acı. Çok gelişmiş değil ama gelecekteki yaşam hakkında acı çekmek ve yeni bir sınav istemek için yeterince şey biliyor. Tanrı'ya ona lütuf vermesi için dua et ve iyi bir iş yapmış olacaksın.”

Konuyla ilgili bilgi ararken, 23 Temmuz 1857 tarihli *Journal du Havre'da aşağıdaki duyuruya rastladık* . Bunu burada özetleyeceğiz:

“Dün, saat 4'te, iskeledeki yolcular korkunç bir olayla dehşete düştüler: Bir adam kendini kuleden attı ve taşlara çarptı. Yaşlı bir mavna taşıyıcısıydı [LXXII]ve içkiye olan bağımlılığı onu

LXXIIBeden işçisi olarak en zor mesleklerden biri, olağanüstü fiziksel güç ve dayanıklılık gerektirir. - Tr.

intihara sürükledi. Adı François-Victor-Simon Louvet'ti. Cesedi, Corderie Caddesi'ndeki kızlarından birinin evine götürüldü. 67 yaşındaydı."

Altı yıl geçmişti ve hala kuleden düşüp aşağıdaki taşlara çarparak ezildiğini görüyordu. Aşağıdaki boşluk ve düşüşün perspektifi onu hala dehşete düşürüyordu - ve altı yıl sonra! Böyle bir durum daha ne kadar sürecekti? Bilmiyordu ve bu belirsizlik sıkıntısını artırıyordu. Bu alevleriyle cehennem gibi değil miydi? Bu tür cezaları kim ortaya çıkardı? Bunlar icat mı edildi? Hayır. Bunlara katlanmak zorunda olan kişiler, tıpkı başkalarının sevinçlerini tarif etmeye geldiği gibi, bunları tarif etmeye gelen kişilerdir. Bunu genellikle biz düşünmeden kendiliğinden yaparlar - bu da bizim kendi hayal gücümüzün kurbanı olduğumuz tüm kavramları dışlar.

Anne ve Oğul

Mart 1865'te, Paris'e yakın küçük bir kasabada iş adamı olan Bay C.'nin evinde ağır

hasta yirmi bir yaşındaki oğlu vardı. Zamanının geldiğini hisseden bu genç adam annesine seslendi ve hala onu kucaklayacak kadar gücü vardı. Kadın hıçkırarak ona, "Önümden git oğlum, çünkü seni takip etmem uzun sürmeyecek," dedi. Bunu söyledikten sonra odadan çıktı ve yüzünü ellerinin arasına sakladı.

Bu pişmanlık dolu sahneye tanık olan kişiler, Bayan C.'nin sözlerinin zaman ve mantığın gidereceği basit bir keder patlaması olduğunu düşündüler. Genç adam öldükten sonra, önce onu evin her yerinde aradılar ve sonra ahırda kendini astığını buldular. Hem anne hem de oğul aynı anda gömüldüler.

Birkaç gün sonra oğlu çağrıldı:

Annenizin sizi kaybetmenin verdiği üzüntüden intihar ettiğini biliyor muydunuz?

"Evet, ve eğer onun ölümcül kararının bana verdiği üzüntü olmasaydı, mükemmel bir şekilde mutlu olurdum. Zavallı mükemmel anne! Geçici bir ayrılığın denemesine dayanamadı ve sevgili

oğluyla birlikte olabilmek için onu ondan en uzağa götürecek yolu seçti. Yazık! Ve uzun, çok uzun bir süre! Bu yüzden, eğer ruhu Rabbin iradesine boyun eğseydi, eğer katlanmak zorunda olduğu denemeden önce alçakgönüllü ve pişman olarak kendini teslim etseydi, onu arındıracak olan kefaret, yakın gelecekte olacak olan bir yeniden bir araya gelmeyi kim bilir ne kadar *erteledi !*

“Ah, dua edin! Onun için dua edin! ... Ve özellikle onun ölüm hikayesinden etkilenen siz anneler: onun örneğini takip etmeyin! Onun gururu ve neşesi olan oğlunu diğer annelerin oğullarını sevdiğinden daha çok sevdiğine inanmayın. Hayır, onu daha çok sevmedi; cesaret ve teslimiyetten yoksundu. Beni dinleyen siz anneler: acı oğullarınızın gözlerini kapatmaya zorladığında, Mesih gibi Calvary'ye çıktıklarını hatırlayın. Ve oradan sonsuz ihtişama yükselecekler.”

Benjamin C.

Annenin çağrışımı.

“Oğlumu görmek istiyorum! Onu bana teslim etme gücün var mı? Çok zalimler! Onu benden aldılar, onu ışığa götürdüler, beni ise karanlıkta bıraktılar! Onu istiyorum; onu istiyorum; o bana ait! ... Peki, bir annenin sevgisi hiçbir şeye değmez mi? Değil mi?! Onu dokuz ay boyunca rahmimde taşıdım; onu emzirdim, etimden et, kanımdan kan; ilk adımlarını yönlendirdim; ona Tanrı'nın kutsal adını ve tatlı *anne sözcüğünü söylemeyi öğrettim .* Onu enerji, zeka, dürüstlük, doğruluk ve evlat sevgisiyle dolu bir adam olarak biçimlendirdim, sadece onun için umutlarımı yerine getirmek üzereyken, önünde parlayan bir gelecek açılırken onu kaybetmek için! Hayır, Tanrı adil değildir. O anneler için bir Tanrı değildir, çünkü onların acısını ve çaresizliğini anlamaz ... Ve çocuğumdan ayrılmamak için kendime ölüm getirdiğimde, onu tekrar benden çalıyorlar! ... Oğlum! Oğlum! Neredesin?”

Çağrıcı: Zavallı anne, acınızı paylaşıyoruz. Yine de, oğlunuzla yeniden bir araya gelmek için üzücü bir yol aradınız. İntihar, Tanrı'nın gözünde bir suçtur ve onun yasalarının her ihlalini

cezalandırdığını bilmelisiniz. Oğlunuzu görmemeniz sizin cezanızdır.

Anne: “Hayır. Tanrı’nın insanlardan daha iyi olduğunu düşünüyordum. Onun cehennemine inanmıyordum; birbirimizi bizim gibi seven ruhların ebedi birleşmesine inanıyordum... ama yanılmışım... Tanrı ne iyi ne de adildir çünkü benim kederimin ve sevgimin büyüklüğünü anlamamıştır! ... Ah! Oğlumu bana kim geri verebilir! Onu sonsuza dek mi kaybettim? Merhamet! Merhamet, Tanrım!”

Çağrıcı: Şimdi umutsuzluğa kapılmamaya çalış. Oğlunu görmenin bir yolu varsa, bunun senin yaptığın gibi Tanrı'ya küfür etmek olmadığını hatırla. Onun merhametini çekmek yerine, daha da büyük bir ceza getireceksin.

Anne: "Bana onu bir daha asla göremeyeceğimi söylediler ve onu cennete götürdüklerini anladım. Peki ben cehennemde miyim? Anneler için cehennem mi? Var; bunu çok iyi görüyorum..."

Çağrıcı: Oğlunuz sonsuza dek kaybolmuş değil, inanın bana. Onu kesinlikle tekrar göreceksiniz, ancak Tanrı'nın iradesine teslim olarak bunu hak etmelisiniz, oysa isyankarlıkta o anı süresiz olarak erteleyebilirsiniz. Beni dinleyin. Tanrı sonsuz derecede iyidir, ancak aynı zamanda sonsuz derecede adildir. O asla sebepsiz yere cezalandırmaz ve eğer siz dünyadayken büyük bir acı çektiyseniz, bu hak ettiğiniz içindir. Oğlunuzun ölümü sizin istifanızın bir sınavıydı; ne yazık ki, hayattayken başarısız oldunuz ve şimdi, ölümünüzden sonra, tekrar başarısız oluyorsunuz. Tanrı'nın asi çocuklarını ödüllendirmesini mi bekliyorsunuz? Tanrı uzlaşmaz değildir; suçluların tövbesini her zaman memnuniyetle karşılar. Eğer Tanrı'nın size bir anlık ayrılıkla gönderdiği sınavı teslimiyetle ve alçakgönüllülükle kabul etseydiniz ve sizi bu dünyadan alacağı zamanı sabırla bekleseydiniz, o zaman kendinizi içinde bulduğunuz dünyanın girişinde oğlunuzun açık kollarla size doğru geldiğini hemen görürdünüz. O yokluk zamanından sonra onu ışıl ışıl görmenin sevincini yaşardın. Fakat yaptığın ve şu anda hâlâ

yaptığın şey, seninle onun arasına bir engel koydu. Onun uzayın derinliklerinde kaybolduğuna inanma; hayır, düşündüğünden daha yakın, fakat onu senin görüşünden gizleyen aşılmaz bir perde var. O seni görebilir; seni her zaman sever ve Tanrı'ya olan güvensizliğin yüzünden düştüğün üzücü durum için yas tutar. Sana kendini göstermesine izin verileceği mutlu anı sabırsızlıkla bekler; fakat o anı hızlandırmak veya geciktirmek sadece sana bağlıdır. Tanrı'ya dua et ve benimle birlikte söyle: "Sevgili Tanrım, adaletinden ve iyiliğinden şüphe ettiğim için beni affet. Eğer beni cezalandırdıysan, bunu hak ettiğimi biliyorum. Lütfen tövbemi ve kutsal iradene teslimiyetimi kabul et."

Anne: "Ruhumda ne kadar da büyük bir umut ışığı parlattın! Gecenin içinde beni çevreleyen parlayan bir ışık gibi. Teşekkür ederim; dua edeceğim... elveda."

C...

Ölüm, intihar yoluyla bile olsa, bu ruhta hala

hayatta olduğu yanılsamasını üretmedi; durumunun tamamen farkındaydı. Ancak diğerleri için, cezaları tam olarak hala hayatta oldukları yanılsamasından oluşur ve bu, onları hala bedenlerine bağlı tutan bağların neden olduğu yanılsamadan oluşur. Bu kadın, oğlunu bir sonraki hayata takip etmek için dünyayı terk etmek istiyordu, bu yüzden onu orada bulamadığı için cezalandırılmak için aslında o dünyada olduğunun farkında olması gerekiyordu. Cezası, artık bedensel olarak yaşamadığını bilmek ve durumunun farkında olmaktır. Bu nedenle, her yanlış, ona eşlik eden koşullara göre cezalandırılır ve aynı türden yanlışlar için değişmez tek tip cezalar yoktur.

ve Görev Duygusundan Dolayı Çifte İntihar

Aşağıdaki hikaye 13 Haziran 1862 tarihli bir gazetede yer aldı:

“Ebeveynleriyle birlikte yaşayan Palmyre adında genç bir kadın ve terzi, büyüleyici bir

görünüme ve çok cana yakın bir karaktere sahipti ve bu da onu birçok talibinin hedefi haline getirdi. Hepsinin arasında, kendisine karşı canlı bir tutku duyan Bay B.'yi tercih etti. Ona olan aşkına rağmen, yine de ebeveynlerine saygısından dolayı, sosyal statüsü onlar tarafından rakibinden daha avantajlı görülen Bay D. ile evlenerek onların isteklerine boyun eğmeyi görevi olarak gördü.

“Bay B. ve Bay D yakın arkadaştı ve aralarında karşılıklı bir ilgi bağı olmasa da her zaman birlikteydiler. B. ile Palmyre (daha sonra Bayan D. olmuştu) arasındaki aşk en ufak bir azalma göstermedi ve bunu kontrol altına almak için büyük çaba sarf ettikleri için daha da yoğunlaştı. Bunu söndürmeye çalışırken B. olağanüstü özelliklere sahip genç bir kadınla evlenmeye karar verdi ve onu sevmek için elinden geleni yaptı. Ancak kısa sürede böyle kahramanca yolların onu iyileştirmeye yetmediğini fark etti. Yine de dört yıl boyunca ne o ne de Bayan D. yeminlerini bozmadı. Çektikleri acıyı ifade etmek imkansız çünkü arkadaşını gerçekten seven D. onu her zaman davet ediyor ve ayrılmaya çalıştığında

kalması konusunda ısrar ediyordu.

“Bir gün, iki sevgili beklenmedik bir tesadüfle bir araya geldi ve ruh hallerini paylaştılar. Kendilerini, yaşadıkları acının tek çaresinin ölüm olduğuna inandırdılar. Birlikte ölmeye ve planlarını ertesi gün, Bay D. uzun bir süre evden uzakta olacağı zaman uygulamaya karar verdiler. Son hazırlıkları yaptıktan sonra, kendilerine yaşattıkları ölümün yükümlülüklerine sadık kalmalarının tek yolu olduğunu açıklayan uzun ve dokunaklı bir mektup yazdılar. Mektubu, af dileyerek ve aynı mezara gömülmek isteyerek bitirdiler.

“Bay D. eve döndüğünde onları boğulmuş halde buldu. Son isteklerine saygı gösterdi ve bedenlerinin mezarlıkta ayrılmamasına izin verdi.”

Bu olay Paris Cemiyeti'ne bir araştırma konusu olarak sunulduğunda, bir ruh şöyle cevap verdi:

“Bu iki intiharcı sevgili henüz sana cevap veremiyor. Onları görüyorum; kafaları karışık ve

sonsuzluk perspektifinden dehşete düşmüş durumdalar. Yaptıkları yanlışın ahlaki sonuçları, *ardışık göçler boyunca ağır bir şekilde üzerlerine çökecek ,* bu sırada ayrılmış ruhları sürekli olarak birbirlerini arayacak, birbirlerine karşı bir sezgiye ve arzuya sahip olmanın çifte işkencesine maruz kalacaklar. Kefaretleri nihayet tamamlandığında, ebedi aşkın koynunda sonsuza dek yeniden bir araya gelecekler. Sekiz gün içinde, bir sonraki buluşmanızda onları uyandırabilirsiniz. Gelecekler ama birbirlerini göremeyecekler; derin bir karanlık onları uzun bir süre ayıracak."

1. Kadın intiharının çağrışımı: *İntihar ettiğiniz sevgilinizi görebilir misiniz?*

"Hiçbir şey göremiyorum, bulunduğum bu yerde dolaşan ruhları bile. Ne gece! Ne karanlık! Gözlerimin önünde ne kadar kalın bir perde var!"

2. *Ölümünüzden sonra uyandığınızda nasıl bir duygu yaşadınız?*

"Tuhaf! Hem soğuk hem de yanma hissettim. Damarlarımda buz ve alnımda ateş vardı! Garip

bir şey, duyulmamış bir karışım! Ateş ve buz beni tüketiyor gibiydi! İkinci kez öleceğimi düşündüm!..."

3. *Herhangi bir fiziksel ağrı yaşıyor musunuz?*

“Bütün acılarım burada ve burada…”

- *Burada ve burada derken neyi kastediyorsunuz?*

"Burada kafamın içinde ve burada kalbimin içinde..."

Eğer bu ruhu görebilseydik, elini alnına ve kalbine koyduğunu görmek mümkün olurdu.

4. *Bu durumun sonsuza kadar süreceğine inanıyor musunuz?*

"Oh! Sonsuza dek! Sonsuza dek! Bazen cehennemi ulumalar duyuyorum, korkunç sesler haykırıyor, 'Sonsuza dek böyle olacak!'"

5. *Eh, size kesinlikle söyleyebiliriz ki sonsuza*

dek böyle olmayacak. Tövbe ederek bağışlanma elde edebilirsiniz.

"Ne dedin? Seni duyamadım."

6. *Tekrar ediyorum, tövbe ederek sıkıntılarınızın süresini kısaltabilirsiniz ve biz de dua ile bunu yapmanıza yardımcı olacağız.*

"Sadece bir kelime ve bazı belirsiz sesler duyabiliyordum: o kelime - *lütuftu ! Söylemek istediğin lütuf* muydu ? Şüphesiz yanımdan geçen ruha lütuftan bahsettin - ağlayan ve umut eden zavallı bir çocuk."

Toplantıda hazır bulunan ve şüphesiz duygulanan bir kadın, bu talihsiz varlık için dua ettiğini ve aslında zihninde Tanrı'dan onun için lütuf dilediğini belirtti.

7. *Karanlıkta olduğunuzu söylüyorsunuz; bizi görmüyor musunuz?*

zaman zaman üzerinde ağlayan bir yüzün

belirdiği siyah bir örtü görebiliyorum ."[LXXIII]

8. *Sevgilinizi göremeseniz bile, onun yanınızda olduğunu hissedemez misiniz? Sonuçta o burada.*

"Ah! Bana ondan bahsetme. Krepin üzerindeki görüntü silinsin diye onu bir anlığına unutmalıyım."

9. *Hangi resim bu?*

"Acı çeken ve yeryüzündeki zihinsel varlığını uzun süre yok ettiğim bir adamın."

Bu hikayeyi okurken, kişi ilk önce bu intiharda hafifletici durumlar bulmaya, hatta bunu görev duygusuyla gerçekleştirilen kahramanca bir eylem olarak görmeye meyilli olabilir. Ancak, farklı bir şekilde yargılandığını ve bu suçlu ruhların yargılanmalarından kaçmak için bilerek ölüme sığındıkları için cezalarının uzun ve korkunç olacağını fark etmelidir. Evlilik yeminlerini bozmama niyetleri onurluydu ve daha

LXXIIIKrep: İnce dokulu, kendine özgü çıtır veya kırışık görünümlü ipek kumaş. - Tr.

sonra dikkate alınacaktır. Ancak gerçek erdem, günaha karşı koymaktan ibaret olurdu, oysa onlar tehlike anında görevinden kaçan bir kaçak gibi davrandılar.

Görüldüğü gibi, cezaları, *ister ruh dünyasında ister diğer dünyevi enkarnasyonlarda olsun , uzun süre bir araya gelmeden birbirlerini aramalarından oluşacaktır .* Ayrıca, cezaları, mevcut durumlarının sonsuza dek süreceği düşüncesiyle geçici olarak ağırlaştırılır. Bu bakış açısı, cezalarının bir parçasıdır ve bu nedenle kendilerine hitap edilen umut dolu sözcükleri duymalarına bile izin verilmemiştir. Böyle bir cezayı çok uzun ve korkunç bulanlar için -özellikle de ancak birkaç enkarnasyondan sonra sona ereceği için- bunun süresinin geri döndürülemez bir şekilde belirlenmediğini; gelecekteki denemelerine katlanma biçimlerine bağlı olacağını ve bunun için duanın onlara büyük ölçüde yardımcı olabileceğini söyleyeceğiz. Diğer tüm suçlu ruhlar gibi olacaklar: kendi kaderlerinin hakemleri. Yine de, böyle bir kader, onları sonsuza dek cehenneme teslim edilmiş olarak gören ve son

ayinleri açıkça işe yaramaz olarak reddeden Kilise doktrinine göre geri döndürülemez bir şekilde mahkum edilecekleri sonsuz, umutsuz lanetlenmeye tercih edilmez mi?

Louis ve Çizme Dikicisi

Yedi veya sekiz ay boyunca, Louis G. adlı bir kunduracı, yakında evleneceği Victorine R. adlı genç bir kadın çizme dikicisini baştan çıkarmaya çalıştı; evlilik yasakları çoktan yayınlanmıştı. Bu durum nedeniyle, bu iki genç kendilerini neredeyse sonsuza dek birleşmiş sayıyordu ve ekonomik nedenlerle, kunduracı her gün nişanlısıyla yemek yemeye geliyordu.

Louis her zamanki gibi bir gün nişanlısının evine akşam yemeğine geldi. Önemsiz bir mesele yüzünden kavga ettiler ve ikisi de kendi görüşlerine inatla bağlı kaldıkları için işler Louis'in masadan kalkıp bir daha asla dönmeyeceğine yemin ettiği noktaya kadar tırmandı.

Yine de ertesi gün ondan af dilemeye gitti.

Gece iyi bir danışmandır - deyiş böyledir - ama kız, belki de bir önceki geceki sahnenin kötülüğü düzeltmek için çok geç olduktan sonra tekrar yaşanabileceğine inanıyordu. Uzlaşmayı reddetti. Ne itirazlar, ne gözyaşları ne de çaresiz yalvarışlar onu pes ettiremedi. Kavgalarının üzerinden birkaç gün geçmişti ve Louis sevgilisinin daha makul olacağını umarak son bir uzlaşma girişiminde bulunmaya karar verdi. Evine vardığında, onun kendisi olduğunu anlamasını sağlayacak şekilde kapıyı çaldı ama kadın kapıyı açmayı reddetti. Zavallı genç adamın tekrarlanan yalvarışları ve kapıdan yapılan protestolar, acımasız nişanlısının kalbine dokunmayı başaramadı. "Elveda o zaman, zalim kız!" diye haykırdı zavallı adam. "Sonsuza dek elveda. Sadece seni benim kadar seven bir koca bulmaya çalış." Kız daha sonra boğuk bir inleme duydu, hemen ardından sanki bir nesne düşmüş ve kapıya sürtünmüş gibi bir gümleme geldi. Daha sonra her şey sessizleşti. Louis'in onun gitmesini beklemek için kapının önüne oturduğunu düşündü ve o hala oradayken dışarı çıkmamaya karar verdi.

Yaklaşık on beş dakika sonra, elinde bir fenerle olay yerine gelen başka bir kiracı çığlık atarak yardım istedi. Komşular koşarak geldiler ve Bayan Victorine de kapısını açtı. Nişanlısını yerde, solgun ve cansız bir şekilde yatarken görünce dehşet içinde çığlık attı. Herkes ona yardım etmek için acele etti, ancak kısa sürede bunun hiçbir işe yaramadığı, öldüğü anlaşıldı. Zavallı genç adam kalbine bir bıçak saplamıştı ve yaranın içinde saplanmaya devam ediyordu.

(Paris Spiritist Derneği, Ağustos 1853)

1. (Ruha St. Louis) *Sevgilisinin istem dışı ölümüne neden olan genç kadın, bundan sorumlu muydu?*

"Evet, çünkü aslında baştan beri onu sevmiyordu."

2. *O halde bu talihsiz olayı önlemek için, duyduğu iğrenmeye rağmen onunla mı evlenmeliydi?*

"Ondan ayrılmak için bahane arıyordu;

ilişkinin başlarında zaten daha sonra yapacağı şeyi yaptı."

3. *O halde bu durumda onun sorumluluğu, kendisinin paylaşmadığı ve sonuçta genç adamın intiharına yol açan duyguları beslemesinden mi kaynaklanıyordu?*

"Evet, kesinlikle."

4. *Bu durumda onun sorumluluğu, yaptığı hatayla orantılı olmalı ve isteyerek onun ölümüne sebep olması durumundaki kadar büyük olmamalıdır.*

"Açıkça."

5. *Victorine'in inatçılığının onu içine sürüklediği azaptan dolayı Louis'in intiharı mazur görülebilir mi?*

6. "Evet, çünkü Tanrı katında, aşk uğruna intihar etmek, korkakça sebeplerle hayattan kurtulmak isteyen birinin intiharından daha az suçtur."

(Daha sonra çağrıldığında Louis G.'nin ruhuna şu sorular soruldu)

1. *Yaptığınız şey hakkında ne düşünüyorsunuz?*

"Victorine nankördü ve onun yüzünden intihar etmekle hata ettim. O buna değmezdi."

2. *O zaman seni sevmiyor muydu?*

"Hayır. İlk başta öyle olduğunu düşündü; öyle bir yanılsamaya kapıldı; ancak yarattığım sahne gözlerini açtı ve benden kurtulmak için bir bahane bulduğu için mutlu oldu."

3. *Peki ya sen onu gerçekten sevdin mi?*

"Sadece tutkudan; hepsi bu sanırım. Eğer aşkım saf olsaydı, ona herhangi bir üzüntü yaşatmak istemezdim."

4. *Eğer senin gerçekten intihar edeceğini bilseydi, reddetmekte ısrar eder miydi?*

"Bilmiyorum. Sanmıyorum, çünkü o kötü bir

insan değil. Ancak mutsuz olurdu ve işlerin olduğu gibi gitmesi onun için daha iyi."

5. *Kapısını çaldığınızda, reddedilme ihtimaline karşı kendinizi öldürmeyi düşündünüz mü?*

“Hayır. Bunu hiç düşünmemiştim; onun hala bu kadar inatçı olacağını düşünmemiştim. Sadece inatçılığını gördüğümde aklımı kaybettim.”

6. *Görünüşe göre intiharınızdan pişmanlık duymuyorsunuz, sadece Victorine'in buna değmediği gerçeği dışında. Sahip olduğunuz tek duygu bu mu?*

"Şimdilik öyle. Hala tamamen kafam karışık. Hala kapısında gibi görünüyorum ama tam olarak anlayamadığım başka bir şey hissediyorum."

7. *Acaba daha sonra çözebilecek misin?*

"Evet, zihnim berraklaştığında. Yaptığım yanlıştı. Onu yalnız bırakmalıydım... Zayıftım ve şimdi zayıflığımın sonuçlarına katlanıyorum.

Dikkat et, tutku bir adamı kör eder ve ona aptalca şeyler yaptırır ve bunu ancak çok geç olduğunda fark eder."

8. *Bir pişmanlığın olduğunu söyledin... nedir?*

"Hayatımı kısaltmakla hata ettim. Bunu yapmamalıydım. Uygun zamandan önce bitirmek yerine buna katlanmalıydım. Ve şimdi, sonrasında, mutsuzum. Acı çekiyorum ve bana acı çektiren her zaman Victorine. Hala kapıda duruyor gibiyim - nankör! Bana bundan daha fazla bahsetme. Bunu düşünmek istemiyorum. Kendimi gerçekten kötü hissettiriyor. Hoşça kal."

Bu dava bir kez daha, suçlu tarafın sorumluluk derecesine göre cezanın dağıtımına hükmeden adaletin bir başka kanıtıdır. Burada, ilk haksızlık, Louis'de paylaşmadığı bir sevgiyi beslediği için genç kadın tarafından işlenmiştir. Bu nedenle, sorumluluğun en büyük kısmını o taşımaktadır. Genç adama gelince, katlandığı acıyla cezalandırılmaktadır. Ancak, onun cezası daha hafiftir çünkü hayatın zorluklarından kaçmak

için intihar edenlerin soğukkanlı önceden tasarlamalarına değil, düşüncesiz bir dürtüye ve bir anlık heyecana boyun eğmekten başka bir şey yapmamıştır.

Bir Ateist

Bay J.-BD eğitimli bir adamdı, ancak özünde materyalist fikirlerle doluydu. Ne Tanrı'ya ne de ruhun varlığına inanıyordu. Bir akrabasının isteği üzerine, ölümünden iki yıl sonra Spiritist Society'de çağrıldı.

1. *Çağrışım*

"Acı çekiyorum. Ben bir sapığım."

2. *Akrabalarınız adına, kaderinizi öğrenmek isteyen kişiler adına sizi celp etmemiz istendi. Celpimizin sizin için hoş mu yoksa acı verici mi olduğunu bize bildirin.*

"Acı verici."

3. *Ölümünüz kasıtlı mıydı?*

"Evet."

Ruh aşırı zorlukla yazıyor; el yazısı büyük, düzensiz, titrek ve neredeyse okunaksız. Başlangıçta öfkesini kalemi kırarak ve kağıdı yırtarak gösteriyor.

4. *Lütfen kendinize gelin; hepimiz sizin için Allah'a dua edeceğiz.*

“Tanrı’ya inanmaya zorlanıyorum.”

5. *Kendinizi öldürmenizin sebebi neydi?*

"Umutsuz bir hayatın yorgunluğu."

umutsuz olduğunda insan intiharı düşünür ; ayrıca mutsuzluktan her ne pahasına olursa olsun kaçmak ister. Spiritizm ile gelecek açılır ve umut meşrulaştırılır, intihar amaçsız kalır; ayrıca insan intihar ederek bir kötülükten kaçmadığını, yüz kat daha kötü bir başkasına düştüğünü fark eder. Bu yüzden Spiritizm birçok kurbanı kasıtlı ölümden kurtarmıştır. *Bilimsel sofizmler ve sözde akıl adı aracılığıyla ,* her şeyin ölümle sona erdiği umutsuz

fikre -birçok suçun ve kötülüğün kaynağı olan- inanmaya çalışanlar son derece suçludur! Sadece kendi hatalarından değil, aynı zamanda sebep oldukları tüm kötülüklerden de sorumlu olacaklardır.

6. *Hayatın iniş çıkışlarından kaçmak istedin... Bir şey kazandın mı? Şimdi daha mutlu musun?*

"Hiçlik neden yok?"

7. *Lütfen şu anki durumunuzu mümkün olduğunca bize anlatın.*

"Daha önce inkar ettiğim her şeye inanmak zorunda kalmaktan dolayı acı çekiyorum. Ruhum bir fırın gibi - korkunç bir şekilde işkence görüyor."

8. *Yaşarken sahip olduğunuz materyalist düşünceleri nereden edindiniz?*

“Önceki varoluşumda kötüydüm ve ruhum hayatım boyunca belirsizliğin azaplarını çekmeye mahkûmdu; bu yüzden kendimi öldürdüm.”

Burada bir sürü fikrin bir sonucu var. Genellikle materyalistlerin nasıl olabileceğini sorarız, çünkü ruh dünyasından geçmiş oldukları için bu konuda bir sezgiye sahip olmaları gerekir. İşte tam da bu sezgi, gururlarını korumuş ve yaptıkları yanlışlardan tövbe etmemiş bazı ruhlara reddedilir. Onların imtihanı, bedensel yaşamları boyunca *ve kendi akıl yürütmeleriyle,* Tanrı'nın varlığına ve sürekli önlerinde duran gelecek yaşama dair kanıt elde etmekten ibarettir. Ancak, çoğu zaman kendilerinden üstün hiçbir şeye inanmadıkları için duydukları kibir galip gelir ve gururları yenilene ve sonunda kanıtlara teslim olana kadar kedere katlanmak zorunda kalırlar.

9. *Kendinizi boğduğunuzda, size ne olacağını düşündünüz? O sırada ne düşünüyordunuz?*

“Hiçbir şey. Benim için hiçlikti. Sonra, intihar ederek tüm cezamı çekmediğimi gördüm; daha çok acı çekmem gerekiyordu.”

10. *Artık Tanrı'nın, ruhun ve ahiret hayatının varlığına tamamen ikna oldunuz mu?*

“Ah! Bu yüzden çok azap çekiyorum!”

11. *Kardeşini gördün mü?*

"Ah! Hayır.

12. *Neden olmasın?*

"Neden azabımızı bir araya getiriyoruz? Talihsizlik ayırır; talih birleştirir; yazık!"

13. *Kardeşinizi görmek sizi rahatlatır mı? Onu çağırabilir ve böylece sizi bir araya getirebiliriz.*

"Hayır, yapma; ben bunun için çok düşük seviyedeyim."

14. *Neden onu çağırmamızı istemiyorsunuz?*

"Çünkü o da mutlu değil."

15. *Onun varlığından korkuyorsun, ama sana faydası olabilir.*

“Şimdi değil. Daha sonra...”

16. *Yakınlarınıza iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?*

"Benim için dua etsinler."

17. *Hayattayken sık sık bulunduğunuz sosyal çevrelerde bazı kişilerin sizin fikirlerinizi paylaştığı anlaşılıyor. Bu konuda onlara söyleyeceğiniz bir şey var mı?*

"Ah! O zavallılar! Başka bir varoluşa inansınlar! Onlar için en büyük dileğim bu. Eğer benim üzücü durumumu anlayabilselerdi, daha çok düşünürlerdi."

(Aynı teorileri ileri süren ama intihar etmeyen kardeşin çağrışımı. O da mutsuz olsa da daha sakindir ve yazısı daha açık ve okunaklıdır.)

18. *Çağrışım*

"Acılarımızın tablosu sizin için faydalı bir ders olsun ve sizi, insanın kendi yanlışlarının ve inançsızlığının kefaretini ödediği başka bir hayatın var olduğuna ikna etsin."

19. *Az önce bahsettiğimiz kardeşinizi görebiliyor musunuz?*

"Hayır. O benden kaçıyor."

Kişi, ruhların ruh dünyasında birbirlerinden nasıl kaçınabildiklerini sorabilir, çünkü gözle görülemeyen fiziksel engeller veya sığınaklar yoktur. Ancak, o dünyada her şey görecelidir ve orada yaşayan varlıkların akışkan doğasına uygundur. Sadece yüksek düzeydeki ruhların sınırsız algısı vardır; düşük düzeydekilerde sınırlıdır. İkincisi için, akışkan engeller fiziksel olanlarla aynıdır. Ruhlar, perispiritüel zarfları ve çevreleyen akışkanlar üzerinde etki eden iradeleriyle kendilerini diğerlerinden gizlerler. Bununla birlikte, her birini bir annenin çocukları üzerindeki gözetimi gibi ayrı ayrı gözeten İlahi Takdir, her ruhun ahlaki eğilimine göre bu yeteneği verir veya reddeder. Koşullara bağlı olarak, bu ya cezayı ya da mükafatı içerir.

20. *Kardeşinizden daha sakinsiniz. Acınızı daha kesin bir şekilde tarif edebilir misiniz?*

“Yeryüzünde, hatalarınızı kabul etmek zorunda kaldığınızda bencilliğiniz ve gururunuz acı çekmiyor mu? Hatalarınızı gösteren biri tarafından alçakgönüllü kılınma fikrine ruhunuz isyan etmiyor mu? Peki, tüm hayatı boyunca kendisinden başka hiçbir şeyin var olmadığına ve her zaman haklı olduğuna ikna olmuş bir ruhun ne acı çektiğini düşünüyorsunuz? Kendini aniden apaçık gerçekle yüzleşmiş bulan böyle bir ruh, yok edilmiş, aşağılanmış hisseder. Buna, böylesine iyi ve hoşgörülü bir Tanrı'nın varlığını uzun süre unutmuş olmanın pişmanlığı da eklenir. Durumu dayanılmazdır; ne huzur ne de sükunet bulur; ilahi lütuf, yani Tanrı'nın sevgisi ona dokunduğu an dışında biraz olsun sessizlik bile bulamaz, çünkü gurur zavallı ruhu ele geçirmiş ve onu tamamen sarmıştır. Bu ölümcül giysiden kurtulması için çok zamana ihtiyacı olacaktır. Sadece kardeşlerimizin duaları bizi bu ızdıraptan kurtarabilir.”

21. *Enkarne kardeşlerden mi bahsediyorsunuz yoksa ruhlardan mı?*

"İkisi birden."

22. *Kardeşinizle röportaj yaparken, buradaki kişilerden biri onun için dua ediyordu. Bu dua ona bir fayda sağladı mı?*

"Boşa gitmedi. Şimdilik lütfu reddediyorsa, kendini o ilahi *şifaya başvurabileceği bir durumda bulduğunda reddetmeyecektir* ."

Burada başka bir tür ceza görüyoruz. Bu nedenle ceza tüm inanmayanlar için aynı değildir. Bu ruh için, çektiği acının yanı sıra, hayattayken reddettiği gerçekleri tanıma zorunluluğu vardır. Mevcut fikirleri, Tanrı'yı inkar etmekte ısrar eden diğer ruhlarla karşılaştırıldığında belirli bir ilerleme derecesini ortaya koymaktadır. Birinin yanlış olduğunu itiraf etmesi zaten bir ilerleme ve alçakgönüllülük işaretidir. Sonraki bir enkarnasyonda, inançsızlığının yerini doğuştan gelen inanç duygusuna bırakması oldukça olasıdır.

Bu iki çağrının sonuçlarını, talepte bulunan kişiye ilettiğimizde şu cevabı aldık:

"Efendim, kayınpederimin ve amcamın çağrışımının bana ne kadar büyük bir rahatlama

getirdiğini hayal bile edemezsiniz. Onları mükemmel bir şekilde tanıdık. Özellikle kayınpederimin yazısı, özellikle bizimle geçirdiği son birkaç ayda, sarsıntılı ve anlaşılmaz olduğu zamanlardakine oldukça benziyor. Aynı olan uzun vuruşlarda, baş harflerde ve çeşitli harflerde daha fazla onay bulunabilir. Kelime dağarcığı, ifadeler ve üslup açısından benzerlik daha da çarpıcı. Bizim için benzerlik, daha önce resmen reddettiği Tanrı, ruh ve sonsuz yaşam hakkındaki şimdiki daha büyük bilgisi dışında tamdır. Bu nedenle kimliğine tamamen ikna olduk. Spiritizme olan sarsılmaz inancımızla Tanrı yüceltilecek ve enkarne ve enkarne olmayan arkadaşlarımız bu sayede daha iyi olacaklar. Kardeşinin kimliği, ateistten inanana olan muazzam değişime rağmen daha az belirgin değil. Karakterini, üslubunu ve ifade şekillerini tanıyoruz. Özellikle bir kelime dikkatimizi çekti - *her derde deva* - onun çok sevdiği bir kelimeydi, her şey için sürekli tekrarladığı ve söylediği bir kelimeydi.

“İki bildirimi birkaç kişiye gösterdim ve doğruluğuna hayran kaldılar. Ancak, iki akrabamla

aynı görüşlere sahip olan kâfirler daha da kategorik yanıtlar istiyorlar. Örneğin, MD'nin gömüldüğü yeri, nerede boğulduğunu, nasıl bulunduğunu vb. açıklamasını istiyorlar. Onları tatmin etmek ve ikna etmek için, onu tekrar çağırmanız ve eğer öyleyse, şu soruları sormanız mümkün müdür: nerede ve nasıl intihar etti, ne kadar süre su altında kaldı, cesedi nerede bulundu, nereye gömüldü ve kendisine dini veya sivil bir cenaze töreni düzenlendi mi?

"Sizden rica ediyorum efendim, bu sorulara kategorik bir cevap vermeniz, çünkü hala şüphe duyanlar için bu çok önemli. Bunun büyük bir fayda sağlayacağına inanıyorum. Mektubumun size yarın, Cuma günü ulaşmasını sağlıyorum, böylece aynı gün Cemiyet oturumunda çağrıyı yapabilirsiniz... vb."

Yukarıdaki mektubu, ruhların kimliklerini teyit etmesi nedeniyle yeniden yayınladık ve öte dünyadan gelen iletişimlere aşina olmayan kişilere bilgi vermek amacıyla, mektubumuza cevabımızı aşağıya ekledik.

“... Kayınpederinizin ruhuna yöneltmemizi istediğiniz ek sorular, şüphesiz övgüye değer bir amaçla, inanmayanları ikna etmek için dile getirildi - zira siz artık şüphe veya merak duygusu taşımıyorsunuz. Ancak, Spiritist bilimi hakkında daha derin bir anlayış, soruların gereksiz olduğunu anlamanızı sağlayacaktır. İlk olarak, kayınpederinizin kategorik bir cevapla cevap vermesini istemeniz, ruhları istediğimiz zaman kontrol edemediğimiz gerçeğini anlamadığınızı gösteriyor. Onlar istedikleri zaman ve istedikleri şekilde, çoğu zaman da sadece yapabildikleri ölçüde cevap veriyorlar. Hareket özgürlükleri, hayatta oldukları zamandan daha fazladır ve üzerlerinde uygulamak isteyebileceğimiz herhangi bir zihinsel zorlamadan kaçınmanın yollarına sahiptirler. Kimliğin en iyi kanıtları, kendiliğinden veya koşullardan kaynaklanan şekilde sağladıkları kanıtlardır. Bu nedenle, onları kanıt sağlamaya ikna etmeye çalışmak neredeyse her zaman boşunadır. Söylediklerinize göre, akrabanız kimliğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamıştır; sonuç olarak, gereksiz olarak

görebileceği ve kendisine karşı ilgisiz olan kişilerin merakını gidermek için yöneltilen soruları yanıtlamayı reddetmesi oldukça olasıdır. Onun yanıtı, benzer durumlarda başkalarının aldığı yanıt olabilir: 'Zaten bildiğin şeyleri neden soruyorsun?' Buna, yaşadığı karışıklığın ve acının bu tür sorgulamalarla daha da kötüleşebileceğini de eklerdim. Bu, çok hasta bir kişiden, neredeyse hiç düşünemez veya konuşamazken hayatının ayrıntılarını öğrenmeye çalışmak gibi olurdu; bu, durumuna karşı gerçek bir düşüncesizlik göstergesi olurdu.

“Beklediğiniz sonuca gelince, bunun sonuçsuz olacağından emin olabilirsiniz. Kayınpederinizin - sağladığı kimlik kanıtları daha fazla ağırlık taşır çünkü kendiliğinden oluşmuşlardır; önceden hiçbir ipucu verilmemiştir. Dolayısıyla, bu inanmayanlar bu tür kanıtlardan tatmin olmazlarsa, suç ortaklığından kaynaklandığı düşünülebilecek önceden belirlenmiş sorulardan daha da az tatmin olabilirler. Ne olursa olsun hiçbir şeye ikna olmayan kişiler vardır. Yakınınızı kendi gözleriyle görebilirler ve yine de halüsinasyonun kurbanı

olduklarını iddia edebilirler.

“Efendim, mektubunuzu aldığım gün bir çağrı yapılması talebinizle ilgili birkaç söz daha. Çağrılar anlık olarak yapılamaz. Ruhlar her zaman çağrımıza yanıt vermezler. Yanıt verebilmeleri için hem yetenekli hem de istekli olmaları gerekir. Ayrıca, o anda uygun bir medyum (gerekli özel yeteneklerle donatılmış) mevcut olmalıdır. Son olarak, çevre ruha uygun olmalıdır, vb. Başka bir deyişle, karlı bir şekilde ilerlemek istiyorsak, öngörülemeyen ancak önemli olan tüm koşullar mevcut olmalıdır.”

Felicien

Felicien zengin ve eğitimli bir adamdı, iyi karakterli, nazik, çok cana yakın ve tamamen onurlu, canlı bir şairdi. Kötü yatırımlar servetini mahvetmişti ve yaşının onu geri kazanmasına izin vermeyeceğini hissettiğinden, cesaretini yitirdi ve Aralık 1864'te yatak odasında kendini astı. Ne bir materyalistti ne de bir ateistti, ancak biraz yüzeysel bir yapıya sahip ve mezardan sonraki

yaşamla pek ilgilenmeyen bir adamdı. Onu yakından tanıdığımız ve sempati duyduğumuz için, ölümünden dört ay sonra onu andık.

Çağrışım

“Dünya için yas tutuyorum. Orada hayal kırıklıkları yaşadım, ama burada yaşadıklarımdan çok daha az. Harika rüyalar gördüm ama şimdi idealimin gerçekliğinin altındayım. Ruh dünyası son derece karışık bir toplumdan oluşuyor ve bunu katlanılabilir kılmak için iyi bir triyaj yapmak gerekecek. İnanamıyorum! Burada ruh geleneklerinin nasıl bir taslağı çizilebilir! Balzac burada işe koyulmalı; onun için bile zor olurdu! Ama onu görmedim... İnsanlığın kötülüklerini bu kadar güçlü bir şekilde lanetleyen o büyük ruhlar nerede? Benim gibi, daha yüksek alemlere gitmeden önce bir süre burada yaşamalılar. Burada yaşarken gözlemlemekten mutluluk duyduğum ilginç bir karmaşa.”

Bu ruh bize onun son derece karışık bir toplumda ve dolayısıyla düşük seviyedeki ruhların

arasında olduğunu bildirmesine rağmen, ölüm tipinden bahsetmediği için kullandığı dile şaşırdık. Her ne kadar diğer her şey onu tanıdığımız haliyle karakterini yansıtıyor gibi görünse de, bu durum onun kimliği konusunda bizde biraz şüphe bıraktı.

Bize nasıl öldüğünüzü anlatabilir misiniz?

“Nasıl öldüm? Kendi seçtiğim ve bana en uygun olan ölümle. Kendimi hayattan kurtarmak için hangi tür ölümü kullanmam gerektiğini uzun süre düşündüm. Ama itiraf etmeliyim ki gerçekte bundan pek bir şey kazanmadım. Kendimi maddi kaygılardan kurtardım ve bir ruh olarak daha ciddi ve acı verici olanlarını buldum. Ve bunların bir sonunu göremiyorum.”

(Medyumun Rehberine) *Bu gerçekten Felicien'in ruhu mu? Bir intiharcının bu kadar kayıtsız bir dil kullanması gerçekten şaşırtıcı.*

"Evet, Felicien. Ancak, durumuyla ilgili haklı bir duygu nedeniyle -ki bunu anlıyorsunuz- medyuma ölüm türünü açıklamak istemedi. Bu yüzden konuyu dolaştı. Sizin sorunuzdan

esinlenerek sonunda itiraf etti ama bu onu çok etkiledi. İntiharının bir sonucu olarak çok acı çekiyor ve felaket sonunu hatırlatan her şeyden olabildiğince kaçınıyor."

(Ruha) *Esas olarak sana duyduğumuz sevgi ve saygıdan dolayı, ölümünün senin için kötü sonuçlarını önceden gördüğümüz için, ölümünün bizi daha da çok etkilemesi. Kişisel olarak bana karşı ne kadar nazik ve iyi olduğunu unutmadım. Senin için yararlı bir şey yapabilseydim, sana minnettarlığımı göstermekten mutluluk duyardım.*

"Ve yine de, mali durumumun utancından başka türlü kaçamazdım. Şu anda, ihtiyacım olan tek şey dualar. Özellikle yakınımdaki bu korkunç ruhlardan kurtulmam için dua edin. Kahkahalarıyla, ulumalarıyla ve cehennemi alaycı alaylarıyla beni rahatsız ediyorlar. Bana haklı olarak korkak diyorlar, çünkü hayattan vazgeçmek korkaklıktır. *Bu,* başarısız olmamak için güçlü niyetime rağmen bu sınava yenik düştüğüm dördüncü sefer... Kadercilik! ... Ah! Dua edin... Ne işkence! Ne kadar da zavallıyım! Eğer benim için

dua ederseniz, yeryüzündeyken sizin için yaptığım şeyden daha fazlasını benim için yaparsınız. Ama birçok kez başarısız olduğum sınav, önümde silinmez çizgilerle duruyor! Doğru *zamanda tekrar denemeliyim* ... Yeterince güçlü olacak mıyım? Ah! Hayata bu kadar çok kez yeniden başlamak! Bu kadar uzun süre mücadele etmek, olaylar tarafından sürüklenmek ve kendinize rağmen yenik düşmek, burada bile yürek parçalayıcı! Bu yüzden güce ihtiyacım var. Duayla elde edilebilir, derler... Benim için dua edin; ben de dua edeceğim."

Bu intihar çok sıradan koşullar sonucu işlenmiş olsa da, yine de özel bir özellik gösterir. Bize aynı sınava birçok kez yenik düşmüş, her varoluşta yenilenmiş ve *direnme gücü yetmediği sürece tekrarlanacak bir ruhu gösterir.* Bu, eğer enkarne olduğumuz iyileştirme amacına ulaşılmazsa, fayda sağlamadan acı çektiğimiz ve bu nedenle mücadeleden zaferle çıkana kadar her şeye yeniden başlamak zorunda kalacağımız ilkesinin teyididir.

(Felicien'in ruhuna) Lütfen size anlatacağım şeyi dinleyin ve sözlerim üzerinde düşünün. Kadercilik dediğiniz şey, kendi zayıflığınızdan başka bir şey değildir, çünkü kadercilik diye bir şey olsaydı, insanlar yaptıklarından sorumlu olmaktan çıkarlardı. Onlar her zaman özgürdür ve bu özgürlükte en büyük ayrıcalıkları yatar. Tanrı onları hareket eden, körü körüne itaat eden otomatlar yapmak istemedi. Özgürlükleri onları yanılabilir kılıyorsa, aynı zamanda onları mükemmelleştirilebilir kılar ve yalnızca mükemmellik yoluyla yüce mutluluğa ulaşabilirler. Sadece gurur, insanları dünyevi talihsizliklerinden kaderi sorumlu tutmaya yönlendirir, oysa gerçekte talihsizlikler çoğunlukla kendi ihmallerinden kaynaklanır. Bunun çarpıcı bir örneğini son enkarnasyonundan görüyorsun çünkü mutlu bir insan olmak için ihtiyaç duyduğun her şeye sahiptin: zekâ, yetenek, zenginlik, kazanılmış saygı; yıkıcı kötü alışkanlıkların yoktu, aksine takdire şayan niteliklerin vardı... Öyleyse durumunu böyle bir şekilde nasıl tehlikeye attın? Yalnızca öngörü eksikliğin yüzünden. Daha

ihtiyatlı davranmış olsaydınız, size düşenle yetinmeyi bilseydiniz ve gereksiz yere ona ekleme yapmaya çalışmasaydınız, başınıza yıkım gelmezdi. Hiçbir kadercilik yoktu çünkü olan biteni önleyebilirdiniz.

zorunluluğunu değil, sadece isteğini vermesi gereken bir dizi koşuldan oluşuyordu . Ne yazık ki sizin için, yeteneğiniz ve eğitiminize rağmen, bu koşulların üstesinden nasıl geleceğinizi bilmiyordunuz ve şimdi zayıflığınızın sonuçlarına katlanıyorsunuz. Doğru tahmin ettiğiniz gibi, yargılama bir kez daha yenilenecek. Bir sonraki enkarnasyonunuzda, size intihar düşünceleri düşündürecek olaylarla karşılaşacaksınız ve bu, bunların üstesinden gelene kadar devam edecek.

Kaderi suçlamaktan uzak -ki bu aslında sizin kendi yaptığınız şeydir- başarısızlığınızdan dolayı sizi ilk seferde telafi edilemez bir şekilde kınamak yerine, size sürekli olarak bunu onarmanın yollarını sunan Tanrı'nın iyiliğine hayran kalın. Bu yüzden sonsuza dek acı çekmeyeceksiniz, sadece kendinizi kurtarmadığınız sürece acı çekeceksiniz.

Ruh halindeyken, Tanrı'ya içtenlikle tövbe ettiğinizi göstermek için yeterince güçlü bir karar almanız ve her durumda iyi ruhların desteğini istemeniz gerekir, böylece tüm ayartmalara karşı zırhlı bir şekilde dünyaya dönebilirsiniz. Bu zaferi elde ettiğinizde, diğer alanlarda önemli ilerleme kaydettiğiniz için mutluluk yolunda çok daha hızlı yürüyeceksiniz. Bu nedenle, aşılması gereken bir engel daha var ve dualarımızla size yardımcı olacağız. Ancak, kendi çabalarınızla bize destek olmazsanız, dualarınız etkisiz kalacaktır."

(Ruh) "Ah! Teşekkür ederim! Bu kadar anlamlı öğütler için teşekkür ederim. Onlara daha çok ihtiyacım vardı çünkü ben, *itiraf ettiğimden daha kötü durumdayım* . Bunlardan yararlanacağıma ve bir sonraki enkarnasyonuma hazırlanacağıma söz veriyorum, bu sefer başarısızlığa uğramamaya dikkat edeceğim. Sürüldüğüm bu aşağılık yerden ayrılmayı özlüyorum."

Felicien

Antoine Çanı

Bay Bell, Kanada'daki bir bankada kasiyerdi ve 28 Şubat 1865'te intihar etti. Muhabirlerimizden biri aynı kasabada yaşayan bir doktor ve eczacıydı ve bize şu bilgileri verdi:

“Bell'i 20 yıldan uzun süredir tanıyordum. Sessiz bir adamdı ve kalabalık bir ailenin reisiydi. Bir süre önce eczanemden bir zehir satın aldığını ve bunu daha sonra birini öldürmek için kullandığını fanatikleştirmeye başladı. Bana birkaç kez geldi ve maddeyi ne zaman satın aldığını söylemem için yalvardı. Korkunç halüsinasyonlar görüyordu. Uyuyamıyordu, kendini suçluyordu ve ağlıyordu. Aile saat 16:00'dan sabah 9:00'a kadar sürekli kaygı içinde yaşıyordu. Bu saatlerde Bell bankaya gidiyor, orada defterleri mükemmel bir düzenlilikle ve tek bir hata yapmadan tutuyordu. İçinde muhasebesini doğru ve düzenli bir şekilde yapmasını sağlayan bir tür varlık olduğunu hissettiğini söyleme alışkanlığı vardı. Fikirlerinin ne kadar uçuk olduğunu kavramak üzereyken, 'Hayır, hayır; beni kandırmak istiyorsun...

Hatırlıyorum ... hepsi doğru!' diye bağırıyordu.”

Bu arkadaşının isteği üzerine 17 Nisan 1865'te Paris'te yeniden canlandırıldı.

1. *Çağrışım*

"Benden ne istiyorsun? Beni sorguya mı çekmek istiyorsun? Bu gereksiz olurdu; her şeyi itiraf edeceğim."

2. *Amacımız sizi uygunsuz sorularla sıkmak değil. Sadece şu anda bulunduğunuz dünyadaki durumunuzun ne olduğunu ve herhangi bir faydamız olup olmadığını bilmek istiyoruz...*

"Ah! Eğer yapabilirsen, çok minnettar olurum! Suçumdan dehşete düştüm ve çok mutsuzum!"

3. *Dualarımızın acınızı hafifletmesini umuyoruz. Ayrıca, tövbe ettiğiniz için iyi bir durumda görünüyorsunuz ve bu zaten rehabilitasyona doğru atılmış ilk adımdır. Tanrı sonsuz merhametlidir ve tövbe eden günahkara*

her zaman acır. Bizimle dua edin. (Burada, Spiritizme Göre İncil'de bulunan intiharlar için dua ettik).

Şimdi bize hangi suçtan suçlu olduğunuzu söyleyebilir misiniz? Alçakgönüllülükle yapılırsa, böyle bir itiraf dikkate alınacaktır.

“Öncelikle, kalbime getirdiğin umut için teşekkür etmeme izin ver. Ah! Uzun zaman önce, duvarları Akdeniz tarafından yıkanan bir kasabada yaşıyordum. Beni de seven güzel bir kızı sevdim, ancak fakir olduğum için ailesi tarafından reddedildim. Sonra bana, işleri iki denizi aşan bir tüccarın oğluyla evlendiğini söyledi; bu yüzden beni reddetti. Kederden deliye dönmüş bir halde, hayatıma son vermeye karar verdim, ancak intikam isteğimi tatmin etmek için önce nefret ettiğim rakibimi öldürmeden değil. Şiddet içeren yöntemleri iğrenç buluyordum ve böyle bir suç işleme fikrinden dehşete düşüyordum, ancak kıskançlığım galip geldi. Sevgilim onun olmadan önceki akşam, rakibim benim en kolay bulduğum yöntemlerle verdiğim zehirden öldü. Bu, geçmişe

dair bu anıları açıklıyor... Evet, ondan sonra reenkarne oldum ve şimdi tekrar reenkarne olmam gerekecek... Aman Tanrım, zayıflığıma ve gözyaşlarıma acı!”

4. *İlerlemenizi geciktiren mutsuzluğa hayıflanıyoruz ve sizin için gerçekten üzgünüz. Ancak tövbe ettiğinizden beri Tanrı size acıyacaktır. Daha sonra yapmayı planladığınız intiharı gerçekleştirip gerçekleştirmediğinizi bize söyleyin.*

"Hayır, ve itiraf etmekten utanıyorum ki kalbimde bir kez daha umut doğdu; suçumun ödülünün tadını çıkarmak istiyordum. Ancak pişmanlığım bana ihanet etti ve delilik anımı en büyük cezayla telafi ettim: Bunun için asıldım."

5. *Son enkarnasyonunuzda, diğerinde işlediğiniz kötü eylemin farkında mıydınız?*

“Sadece açıklayacağım son yıllarda: Doğam gereği iyi biriydim ve ruh dünyasındaki tüm katiller gibi, kurbanımın görüntüsünü sürekli görme işkencesine maruz kaldıktan sonra - beni

pişmanlığın yaşayan örneği olarak takip etti - sonunda uzun yıllar süren tövbe ve duadan sonra ondan kurtuldum. Sonra barışçıl ve uysal bir şekilde yaşadığım son varoluşuma başladım. Doğuştan gelen zayıflığımın yanı sıra, hafızamda gizli bir halde kalan eski yanlışım hakkında belirsiz bir sezgiye sahiptim. Ancak, kurbanımın babasından başkası olmayan takıntılı ve intikamcı bir ruh beni kolayca ele geçirdi ve kalbimde, sihirli bir ayna gibi, geçmişin anılarını yeniden yaşattı.

“Onun ve koruyucu Rehberimin dönüşümlü etkisi altında, hem zehirleyiciydim hem de çocuklarını geçindirmek için geçimini sağlayan bir aile babasıydım. O saplantılı iblisin pençesinde intihar etmeye zorlandım. Çok suçluyum - bu doğru - ama sadece kendi özgür irademle karar vermiş olsaydım olduğundan daha az suçlu olurdum. Bu tür ruh saplantılarına direnemeyecek kadar zayıf olan benim kategorimdeki intihar edenler, sadece kendi iradeleriyle hayatı terk edenlerden daha az suçludur ve daha az cezalandırılırlar. Beni bu kadar ölümcül bir şekilde

etkileyen ruh için benimle birlikte dua edin ki, intikam duygularından vazgeçsin. Benim için de dua edin ki, bana *söylenene göre,* bir sonraki enkarnasyonumda teslim olacağım kasıtlı intihar denemesinde başarısız olmamak için gereken gücü ve enerjiyi kazanabileyim."

6. (Medyumun Rehberine) *Obsesif bir ruh gerçekten birini intihar etmeye sürükleyebilir mi?*

"Elbette, çünkü kendi başına bir tür deneme olan saplantı her türlü biçimi alabilir. Ancak bu bir mazeret değildir. İnsanlar her zaman özgür iradeye sahiptir ve dolayısıyla maruz kaldıkları telkinlere boyun eğebilir veya direnebilirler. Boyun eğdiklerinde, bu her zaman kendi özgür iradeleridir. Dahası, bu ruh, başkaları tarafından kışkırtılan kötülüğü işleyenlerin, bunu bilerek işledikleri zamana göre daha az kınanacaklarını ve daha az cezalandırılacaklarını söylerken haklıdır. Yine de suçsuz değillerdir, çünkü kendilerinin ahlaki yoldan çekilmesine izin verdikleri an, iyilik henüz kalplerine yerleşmediği için meydana gelmiştir."

7. *Dua ve tövbe, bu ruhu kurbanının azap dolu görüntüsünden kurtarmış olmasına rağmen, son enkarnasyonunda hala intikamcı saplantılısı tarafından kovalanabilmesi nasıl mümkün olabilir?*

"Bildiğiniz gibi, tövbe *rehabilitasyona doğru atılan ilk adımdır ve* bu nedenle suçlu ruhu tüm cezalarından kurtarmak için yeterli değildir. Tanrı sadece vaatlerle yetinmez; doğru yola geri dönme taahhüdünü kanıtlamak için eylemler gerekir. Bu yüzden bir ruh, onu güçlendiren ve aynı zamanda muzaffer bir şekilde ortaya çıktıktan sonra daha da büyük bir erdem elde etmesini sağlayan yeni denemelere tabi tutulur. Bir ruh, *onlara direnecek kadar güçlü olduğunu hissedene kadar kötü ruhların zulmüne açıktır .* Sonra onu yalnız bırakırlar, çünkü saldırılarının boşuna olacağını bilirler."

Bu son iki örnek bize, etkili bir şekilde üstesinden gelinmediği sürece, ardışık enkarnasyonlarda aynı denemenin yenilenmesini göstermiştir. Antoine Bell bize ayrıca - pişmanlık ve bir uyarı olarak - önceki bir varoluşta işlenen

bir suçun anısıyla zulüm gören bir adamın son derece öğretici örneğini gösterir. Bununla, tüm varoluşların birbirleriyle dayanışma içinde olduğunu, ilahi adalet ve iyiliğin insanların yanlışlarından kurtuluşlarını asla mahrum bırakmadan kademeli olarak evrimleşme yeteneklerinde sergilendiğini, yanlış yapanların kendi yanlışlarıyla cezalandırıldığını ve Tanrı'nın intikamından ziyade cezanın, ilerlemelerini sağlamak için kullanılan araç olduğunu daha da gördük.

BÖLÜM VI

■BEN

Tövbekar Suçlular

Bekçi

(Paris Başpiskoposunun katili)

3 Ocak 1857'de, Paris Başpiskoposu Monsignor Sibour, Saint-Etienne du Mont Kilisesi'nden ayrılırken Verger adlı genç bir rahip

tarafından ölümcül şekilde yaralandı. Suçlu ölüme mahkûm edildi ve 30 Ocak'ta idam edildi. Son ana kadar pişmanlık, tövbe veya duyarlılık duygusu göstermedi.

İdam edildiği gün kendisine hatırlatılanlara şu cevapları verdi:

1. *Çağrışım*

"Ben hala bedenimin içinde tutuluyorum."

2. *Ruhunuz bedeninizden tamamen ayrılmadı mı?*

"Hayır... Korkarım... Bilmiyorum... Kendimi toparlayana kadar bekleyeceğim... Ölmedim, değil mi?"

3. *Yaptığın şeyden pişman mısın?*

"Öldürmek yanlıştı, ama doğam gereği bunu yapmak zorundaydım - aşağılanmaya dayanamıyordum... Beni başka bir zaman çağırın."

4. *Neden hemen gitmek istiyorsun?*

"Onu görsem çok korkardım; bana da aynısını yapmasından korkardım."

5. Ama *korkacak bir şeyiniz yok çünkü ruhunuz bedeninizden ayrıldı. Tüm endişeleri uzaklaştırın; mantıklı değiller.*

"Ne istiyorsun? Duygularını her zaman kontrol edebiliyor musun? Nerede olduğumu bilmiyorum... Aklımı kaçırdım."

6. *Kendinizi toparlamaya çalışın.*

"Yapamam çünkü deliyim... Bekle! Düşüncelerimi tekrar düzene sokmaya çalışacağım."

7. *Dua etseydin, düşüncelerini tekrar düzene sokmana yardımcı olur muydu?*

“Korkuyorum... Dua etmeye cesaret edemem.”

8. *Dua edin, Allah'ın rahmeti büyüktür! Sizinle dua edeceğiz.*

"Evet. Tanrı'nın merhameti sonsuzdur. Ben buna her zaman inandım."

9. *Şimdi durumunuzu daha iyi anlayabiliyor musunuz?*

"Bu o kadar garip ki hala çözemedim."

10. *Kurbanınızı şu anda var olarak mı görüyorsunuz?*

"Sanki bana 'Seni artık etrafımda istemiyorum' diyen bir ses duyuyorum... Ama bu benim hayal gücüm olmalı! ... Sana söylüyorum, aklımı kaçırdım çünkü bir tarafta bedenimi, diğer tarafta başımı görebiliyorum... Dünya ile cennet dediğiniz yer arasındaki uzayda yaşıyormuşum gibi görünse de... Hatta bıçağın soğuk çeliğinin boynumu kestiğini bile hissediyorum... Ama bu sadece ölmekten duyduğum korku... Etrafımda bana şefkatle bakan bir ruh kalabalığı var gibi... Benimle konuşuyorlar *ama* onları anlayamıyorum."

11. *Bu ruhların arasında, işlediğiniz suçtan dolayı varlığını aşağılayıcı bulduğunuz biri var mı?*

"Ben sadece birinden korkuyorum derim: Vurduğum adam."

12. *Önceki yaşantınızı hatırlıyor musunuz?*

"Hayır. Her şey belirsiz... Sanırım rüya görüyorum... Yine, yönümü bulmam gerekiyor."

13. (Üç gün sonra) *Artık yönünüzü bulabildiniz mi?*

"Artık senin dünyana ait olmadığımı biliyorum ve bundan hiç pişman değilim. Yaptığım şeyden pişmanım ama ruhum daha özgür. Ayrıca, herkesin olabileceği kadar mükemmel olmak için kullanabileceğimiz bilgi sağlayan bir dizi hayat olduğunu da biliyorum."

14. *İşlediğiniz suçun cezasını mı çekiyorsunuz?*

"Evet. Yaptığım şeyden pişmanım ve bu bana acı çektiriyor."

15. *Nasıl cezalandırılıyorsunuz?*

“Cezalandırılıyorum çünkü yanlışımı fark ediyorum ve Tanrı'dan beni affetmesini istiyorum; ona olan inancımın eksikliğinden ve kardeşlerimizin hayatlarını kısaltmamamız gerektiğini bildiğimden dolayı cezalandırılıyorum; yanlış yolu seçerek ilerlememi geciktirdiğim ve hedefime ulaşmanın öldürmekle olmayacağını söyleyen vicdanımın çığlığını dinlemediğim için pişmanlıkla cezalandırılıyorum. Ama gurur ve kıskançlığın beni yönetmesine izin verdim. Yanılmışım ve tövbe ettim, çünkü insanlar her zaman kötü tutkularını kontrol etmek için çaba sarf etmelidir - ve ben yapmadım.”

16. *Sizi çağırdığımızda nasıl bir duygu yaşadınız?*

"Zevk ve korku, çünkü ben kötü değilim."

17. *Peki bu haz ve korku neleri kapsıyor?*

“Erkeklerle sohbet etmenin ve yaptığım yanlışı itiraf ederek kısmen de olsa ödeyebilmenin verdiği haz; nasıl tanımlayacağımı bilemediğim bir korku - bir tür katil olmaktan duyduğum utanç.”

18. *Tekrar dünyaya gelmek ister misiniz?*

"Evet, bunu istedim ve sık sık öldürülme ve bundan korkma deneyimine maruz kalmayı umuyorum."

Monsignor Sibour, çağrıldıktan sonra katili affettiğini ve iyiliğe dönmesi için dua ettiğini söyledi. Ayrıca, çağrılma sırasında hazır bulunmasına rağmen, acısını artırmamak için Verger'e görünmediğini söyledi. Kurbanını görme korkusu bile pişmanlığın bir işaretiydi ve zaten kendi başına bir cezaydı.

(Monsignöre) *Cinayet işleyenler, yeni varoluşlarını seçerken katil olacaklarını biliyorlar mı?*

"Hayır. Mücadele dolu bir hayat seçtiklerinde, bir başkasını öldürme olasılıklarının yüksek olduğunu biliyorlar, ancak bunu gerçekten yapıp yapmayacaklarını bilmiyorlar, çünkü neredeyse her zaman içsel bir mücadele vardır."

Verger'in ölüm anındaki durumu, şiddetli bir

ölüm sonucu ölen hemen hemen herkesin durumuna benzer. Ruhun ayrılması bir anda gerçekleşmez, bu yüzden şaşkınlık içinde kalırlar ve hayatta mı yoksa ölü mü olduklarını bilmezler. Başpiskoposun görüşünden kurtulmuştur çünkü onda pişmanlık duygusu uyandırmaya gerek yoktur, oysa diğerleri, tam tersine, kurbanlarının görüntüsü tarafından sürekli kovalanırlar.

Verger, ölmeden önce tövbe etmeyerek suçunun büyüklüğünü daha da artırdı ve ağırlaştırdı ve bu nedenle sözde ebedi lanetlenmeye maruz kalma pozisyonundaydı. Ancak, daha yeryüzünü terk etmemişken, tövbe ruhuna doğdu; geçmişini reddetti ve içtenlikle telafi etmeyi istedi. Onu böyle bir karar almaya iten şey aşırı acı değildi, çünkü henüz acı çekecek zamanı olmamıştı; bu, yaşarken görmezden geldiği, ancak şimdi duyduğu vicdanının tek çığlığıydı. Neden tövbesi dikkate alınmıyordu? Neden onu ölümden birkaç gün önce cehennemden kurtarabilecek bir şey şimdi hiçbir değer taşımıyordu? Neden ölümünden önce merhametli olan Tanrı, birkaç saat sonra

merhametsiz oluyordu?

Bazen katılaşmış suçluların zihinlerinde son dakikada ne kadar çabuk fikir değişikliğinin gerçekleştiğine ve diğer tarafa geçmelerinin davranışlarının kötülüğünü fark etmelerine yettiğine şaşırabiliriz. Bu sonuç genel kural olmaktan uzaktır; aksi takdirde kötü ruhlar olmazdı. Pişmanlık genellikle oldukça yavaş geldiğinden, ceza da bunun bir sonucu olarak uzun sürer.

Yaşam boyunca kötülüğe inat etmek bazen, insanların ruhsal algılarının üzerine bir perde çeken ve onları aldatan maddenin etkisi altında olmaları nedeniyle, teslim olmayı ve hataları kabul etmeyi reddeden bir gururun sonucudur. Bu perde kaldırıldığında, ışık aniden doğar ve kendilerinin ayıldığını görürler. Daha iyi duyguların hemen geri dönmesi, her zaman kendisini ortaya çıkarmak için yalnızca uygun bir fırsat bekleyen bir tür ahlaki ilerlemenin göstergesidir. Öte yandan, ölümden sonra az ya da çok uzun bir süre kötülükte ısrar edenler, şüphesiz, maddeci

içgüdülerin iyiliğin tohumunu boğduğu ve kendilerini düzeltmeleri için yeni varoluşların denenmesinin gerekli olacağı daha az gelişmiş ruhlardır.

Lemaire

(Aisne'deki Assize Mahkemesi tarafından ölüme mahkûm edildi [LXXIV]ve 31 Aralık 1857'de idam edildi. 29 Ocak 1858'de idam edildi)

1. *Çağrışım*

"Buradayım."

2. *Bizi görünce neler hissediyorsunuz?*

"Utanç."

3. *Son ana kadar bilinciniz yerinde miydi?*

"Evet."

4. *İdamınızdan hemen sonra yeni varlığınızın farkına vardınız mı?*

LXXIVFransa'daki Ağır Ceza Mahkemesi (Cour d'Assises), halktan oluşan bir jüriden oluşur ve ağır suçlarla suçlanan kişileri yargılamakla görevlidir. - Tr.

"Büyük bir karmaşaya sürüklendim ve henüz bundan çıkamadım. Yakıcı bir acı hissettim ve sanki kalbim acı çekiyormuş gibi geldi. Darağacının dibinde tanıyamadığım bir şeyin yuvarlandığını gördüm. Sonra kanın aktığını gördüm ve acım daha da şiddetlendi."

- *Ciddi bir yaralanma, örneğin bir uzvun kesilmesi sonucu oluşan acıya benzer, salt fiziksel bir acı mıydı?*

"Hayır. Daha çok pişmanlık gibiydi; büyük bir zihinsel acı."

- *Ne zaman hissetmeye başladın?*

"Serbest kalır kalmaz."

5. *İnfazın neden olduğu fiziksel acıyı bedeninizde mi yoksa ruhunuzda mı hissettiniz?*

“Ruhumun acısı ruhumdaydı; bedenim fiziksel acıyı hissediyordu, *ama bedenimden ayrılmış olan ruhum da fiziksel acıyı hissediyordu.* ”

6. *Parçalanmış bedenini gördün mü?*

"Şekilsiz bir şey gördüm, sanki hâlâ onun bir parçasıydım; ancak kendimi onun dışında bütün hissettim; ben kendimdim."

- *Bu manzara sizde nasıl bir izlenim bıraktı?*

“Acımı çok hissettim; *tamamen içinde kaybolmuştum.”*

7. *Başı kesildikten sonra bedenin birkaç dakika daha yaşamaya devam ettiği ve idam edilen kişinin düşüncelerinin bilincinde olduğu doğru mudur?*

“Ruh azar azar geri çekilir; maddi bağlar onu ne kadar çok örerse, ayrılması da o kadar çabuk olmaz.”

8. *Bazıları, idam edilen bazı kişilerin yüzlerinde sanki konuşmak ister gibi öfke ifadesi ve fiziksel hareketler gördüklerini söylediler. Bu sinirsel kasılmaların bir etkisi mi yoksa gerçek bir irade eylemi mi?*

“İradeden, çünkü ruh henüz ayrılmadı.”

9. *Yeni varoluşunuza girdiğinizde ilk ne hissettiniz?*

"Dayanılmaz bir acı; nedenini bilmediğim bir tür derin pişmanlık."

10. *Aynı anda idam edilen suç ortaklarınızla birlikte mi buldunuz kendinizi?*

"Bizim için utanç verici, evet. Birbirimizi görmek sürekli bir işkence; her biri suçundan dolayı diğerini suçluyor."

11. *Mağdurlarınızla karşılaştınız mı?*

"Onları görüyorum... mutlular. Bakışları beni takip ediyor... İçimde derinden delip geçtiğini hissediyorum... Boşuna kaçmaya çalışıyorum."

- *Onları gördüğünüzde ne gibi duygular yaşıyorsunuz?*

"Utanç ve pişmanlık. *Kendim sebep oldum* ama yine de onlardan nefret ediyorum.

- Sizi gördüklerinde nasıl bir duygu yaşıyorlar?

"Acımak."

12. *Nefret ve intikam duygusu mu gösteriyorlar?*

"Hayır. Onların istekleri benim kefaretim için. *Nefret ettiğimiz kişilere her şeyi borçlu olmanın korkunç işkencesini hayal bile edemezsin.* "

13. *Bedensel yaşamınızdan pişman mısınız?*

"Sadece suçlarımdan pişmanım. Her şeyi tekrar yapma şansım olsaydı, yenik düşmezdim."

14. *Kötülüğe olan yatkınlığınız doğuştan mı geliyor yoksa içinde yaşadığınız çevreden mi daha çok etkileniyorsunuz?*

“Kötülüğe eğilim benim doğamda vardı çünkü ben aşağı bir ruhtum. Çok hızlı yükselmek istedim ve yapabileceğimden fazlasını istedim. Güçlü olduğumu düşündüm ve bu yüzden zorlu bir sınav seçtim; ama kötülüğün ayartmalarına yenik

düştüm.”

15. *İyi bir eğitim almış olsaydınız, suç dolu bir hayattan uzak durur muydunuz?*

"Evet, ama ben daha önceden doğduğum koşulları seçmiştim."

Ahlaklı bir adam olabilir miydin?

"Ne iyi ne de kötü şeyler yapabilen zayıf bir adam. Hayatım boyunca doğamdaki kötülüğü düzeltebilirdim ama kendimi iyiliği yapmaya yetiştiremedim."

16. *Yaşarken Tanrı'ya inanıyor muydunuz?*

"HAYIR."

Ama son anda tövbe ettiğin söyleniyor. Doğru mu?

“İntikamcı bir Tanrı’ya inanıyordum… Adaletinden korkuyordum…”

Peki şimdi tövbeniz daha samimi mi?

"Ah! Ne yaptığımı görebiliyorum."

Tanrı hakkında şimdi ne düşünüyorsun?

"Onu hissediyorum ama anlayamıyorum."

17. *Dünyada size verilen cezanın adil olduğunu mu düşünüyorsunuz?*

"Evet."

18. *Suçlarınızın affedileceğini mi umuyorsunuz?*

"Bilmiyorum."

Bunları nasıl kurtarmayı düşünüyorsunuz?

"Yeni denemelerle ama sanki onlarla benim aramda bir sonsuzluk varmış gibi."

19. *Şu anda neredesin?*

“Ben acı çekiyorum.

Yani hangi yerde?

“Ortamın hemen yanında.”

20. *Madem buradasınız, sizi görebilseydik bize nasıl görünürdünüz?*

“Bedensel formumda: başım bedenimden ayrılmış.”

Bize görünebilir misiniz?

"Hayır. Beni rahat bırak."

21. *Montdidier hapishanesinden nasıl kaçtığınızı anlatır mısınız?*

"Artık bilmiyorum... Acımım o kadar büyük ki, suçumun anısından başka bir şeyim yok... Beni rahat bırakın."

22. *Acınıza bir nebze olsun çare olabilir mi?*

"Kefaretimin gelmesi için dua edin."

Benoist

(Bordeaux, Mart 1862)

Medyuma Benoist adında bir ruh kendiliğinden geldi ve onun 1704 yılında öldüğünü ve korkunç acılar çektiğini söyledi.

1. *Yaşarken neydin?*

"İnançsız bir keşiş."

2. *İnanamamak tek kusurun muydu?*

"Başkalarına yol açmaya yetiyordu."

3. *Hayatınızın bazı ayrıntılarını bize verebilir misiniz? Samimi bir itiraf sizin lehinize sayılır.*

“Fakir ve tembeldim. Tarikata bir çağrım olduğu için değil, bir mevki sahibi olmak için girdim. Zeki olduğum için kendime bir tane buldum. Etkili olduğum için gücümü kötüye kullandım. Yozlaşmış olduğum için kurtarma misyonuna sahip olduğum kişileri yozlaştırdım. Zalim olduğum için aşırılıklarımı onaylamayanları zulüm ettim. Huzurlu olanlar *benden* rahatsız oldu; açlık kurbanlarımın çoğuna işkence etti ve çığlıkları sıklıkla şiddetle susturuldu. O zamandan

beri kefaret ödüyorum ve cehennemin tüm işkencelerini çekiyorum; kurbanlarım beni yutan ateşleri körüklüyor. Şehvet ve doymak bilmez açlık beni takip ediyor ve susuzluk kavrulmuş dudaklarımı yakıyor, üzerlerine ferahlatıcı bir damla su bile düşmüyor. Tüm unsurlar beni rahatsız ediyor. Benim için dua edin."

4. *Ölüler için edilen dualar, diğer ruhlara yapıldığı gibi size de sayılır mı?*

"Bunların faydalı olduğuna inanabilirsiniz, ancak *benim için kendim yaptığımı iddia ettiğim dualarla aynı değere sahipler .* İşimi bitirmedim, bu yüzden maaşımı alamıyorum."

5. *Hiç tövbe etmedin mi?*

"Uzun zaman önce, *ama bu sadece benim çektiğim acıların sonucuydu* . Ama ben masum kurbanlarımın feryatlarına sağır olduğumdan beri, Rab şimdi benimkine sağır. Adalet!"

6. *Rabbin adaletini tanıdın. Onun iyiliğine güven ve yardımını dile.*

"İblisler benden daha yüksek sesle uluyorlar. Haykırışlar boğazımda düğümleniyor. Ağzımı kaynar ziftle dolduruyorlar! ... Başardım. Oh, harika ... (Ruh *Tanrı kelimesini yazamaz).*

7. *Yaşadığınız işkencelerin hepsinin ahlaki bir nedeni olduğunu fark edecek kadar dünyevi düşüncelerden yeterince arınmış değil misiniz?*

"Onlara katlanıyorum; onları hissediyorum; işkencecilerimi görebiliyorum; hepsinin tanıdık yüzleri var; hepsinin zihnimde yankılanan isimleri var."

8. *Sizi böyle bir alçaklığı yapmaya iten ne olabilir?*

"İçime dolan kötülükler; tutkuların vahşiliği."

9. *İçinde bulunduğunuz durumdan kurtulmanız için hiç iyi ruhlardan yardım dilemediniz mi?*

"Ben sadece cehennemin şeytanlarını görebiliyorum."

10. *Siz yaşarken bu şeytanlardan korkmuyor muydunuz?*

“Hayır, hiç de değil; hiçlik benim inancımdı; her ne pahasına olursa olsun zevkler benim ibadetimdi. Cehennemin tanrıları beni terk etmedi; hayatımı onlara adadım; beni asla terk etmeyecekler!

11. *Acılarınızın bir sonunu göremiyor musunuz?*

"Sonsuzluğun sonu yoktur."

12. *Fakat Allah'ın rahmeti sonsuzdur ve dilerse her şey sona erebilir.*

“ O dilerse !”

13. *Yazılı olarak iletişim kurmak için neden buraya geldiniz?*

"Nasıl olduğunu bilmiyorum ama konuşmak istiyordum; kendimi rahatlatmak için çığlık atmak istiyordum."

14. *Şeytanlarınız sizi yazmaktan alıkoymaya çalışmadı mı?*

“Hayır, ama tam önümde duruyorlar, beni bekliyorlar; bu yüzden durmak istemiyorum.”

15. *İlk defa mı böyle yazıyorsunuz?*

"Evet."

Ruhların insanlara bu şekilde yaklaşabildiğini biliyor muydunuz?

"HAYIR."

Peki bunu nasıl öğrendiniz?

"Bilmiyorum."

16. *Bana yaklaştığınızda neler yaşadınız?*

"Korkularımın ölmüsü."

17. *Burada olduğunuzu nasıl fark ettiniz?*

"Tıpkı bir sabah uyandığında olduğu gibi."

18. *Benimle iletişim kurmak için ne yaptınız?*

"Anlamıyorum. Ama sen kendin hissedemiyor musun?"

19. *Benden bahsetmiyoruz, senden bahsediyoruz; ben yazarken sen ne yapıyorsun, onu fark etmeye çalış.*

"Sen benim düşüncemsin; bildiğim tek şey bu."

20. *Yani beni yazdıracak iradeye sahip değildin?*

“Hayır, ben yazıyorum ama sen benim aracılığımla düşünüyorsun.”

21. *İçinde bulunduğunuz durumu anlamaya çalışın; etrafımızdaki iyi ruhlar size yardımcı olacaktır.*

"Hayır. Melekler cehenneme gelmez. Yalnız değil misin?"

Etrafına bak

"Senin aracılığınla düşünmem için bana yardım edildiğini hissediyorum... Elin bana itaat ediyor... Sana dokunmuyorum ama seni tutuyorum... Anlamıyorum."

22. *Koruyucularınızdan yardım isteyin. Birlikte dua edelim.*

"Beni terk mi edeceksin? Benimle kal; beni tekrar yakalayacaklar. Yalvarıyorum sana... Kal! Kal!"

23. *Daha fazla kalamam. Her gün geri gel; birlikte dua edeceğiz ve iyi ruhlar sana yardım edecek.*

"Evet, merhamet istiyorum. Bunu benim için iste; ben kendim yapamam."

(Medyumun Rehberi) “İyi ol, çocuğum; istediğin şey ona verilecektir, ancak kefareti henüz bitmemiştir. İşlediği vahşetler tarif edilemez ve sayısızdır; onu yönlendirecek zekası, eğitimi ve bilgisi olduğu için daha da suçludur; bu nedenle, gerçeklerin tam bilincinde olmasına

rağmen başarısız olmuştur. Acısı korkunçtur, ancak duanın yardımı ve örneğiyle yumuşatılacaktır; sonun mümkün olduğunu görecek ve umut onu destekleyecektir. Tanrı, onun tövbe yolunda olduğunu gördü ve *cesaretlendirilmek ve rahatlatılmak için iletişim kurabilme merhametini ona bahşetti .* Onu sık sık düşünün. Onu, sizin tavsiyelerinizin yardımıyla kavrayacağı iyi kararları güçlendirmesi için sizinle baş başa bırakacağız. Tövbe, onda telafi arzusunu uyandıracak ve o zaman kendisi kötülük yerine iyiliği uygulamak için dünyada yeni bir varoluş isteyecektir. Tanrı ondan memnun olduğunda ve kararlılığında kararlı olduğunu gördüğünde, onu kurtuluşa götürecek olan İlahi Işığı görmesini sağlayacak ve onu savurgan oğul gibi bağrına alacaktır. İnancını koru; görevini başarmana yardım edeceğiz.”

Paulin

Aslında insan adaleti ona ulaşmamış olsa da, bu ruhu suçluların arasına yerleştirdik, çünkü suçlar per se eylemlerden oluşur ve insanlar

tarafından uygulanan bir cezadan oluşmaz. Aynısı aşağıdaki durumda da geçerlidir.

Castelnaudary Ruhu

Castelnaudary'ye yakın küçük bir evde garip sesler ve çeşitli belirtiler meydana geldi ve insanların evde hayaletler olduğuna inanmalarına yol açtı. Sonuç olarak, 1848'de bir şeytan çıkarma ayini yapıldı, ancak sonuç alınamadı. Ev sahibi Bay D., eve taşınmıştı ve birkaç yıl sonra aniden orada öldü. Oğlu hemen eve yerleşmek için içeri girdi ve odalardan birine girdiğinde bilinmeyen bir elden sert bir tokat yedi. O sırada tamamen yalnız olduğu için bunun görünmez bir kaynaktan geldiğinden şüphesi yoktu ve bu yüzden evi bir kez ve herkes için terk etmeye karar verdi. Dahası, orada büyük bir suç işlendiğine dair yerel bir inanç vardı.

Tokatı atan ruh 1859'da Paris Topluluğu'nda çağrıldı ve onu sakinleştirmek için yapılan tüm çabalara rağmen kendini şiddetli bir şekilde gösterdi. Konuyla ilgili soru sorulduğunda St.

Louis, "Bu en kötü ruh türü; gerçek bir canavar. Onu buraya getirdik ama ona söylediğimiz her şeye rağmen yazmasını sağlayamadık. Özgür iradesi var ve bunu çok kötü kullandı." diye yanıtladı.

Bu ruh geliştirilmeye müsait mi?

"Neden olmasın? *Hepsi değil mi,* bu da ve diğerleri de? Her ne kadar bazı zorluklar beklenebilirse de - ne kadar zavallı olursa olsun - iyiyi kötüyle değiştirmek onun kalbine dokunacaktır. Önce onun için dua edin ve sonra bir ay içinde onu çağırın; onda büyük bir değişimin gerçekleştiğini göreceksiniz."

Daha sonra, tekrar uyandırıldığında, ruh daha nazik olduğunu gösterdi ve yavaş yavaş daha itaatkar ve pişman oldu. Ruhun kendisi ve diğer ruhlar tarafından yapılan sonraki açıklamalar, 1608'de evde yaşamaya başladığını ortaya koydu. Orada kıskanç rekabet şüphesiyle kardeşini öldürdü, uyurken boğazından bıçakladı ve birkaç yıl sonra kardeşinin ölümünden sonra karısı

yaptığı kişiyi öldürdü. 1659'da 80 yaşında, o çalkantılı dönemde pek dikkat çekmeyen suçlarının hesabını vermeden ölmüştü. Ölümünden beri kötülük yapmayı hiç bırakmamıştı ve evde birkaç kazaya neden olmuştu. İlk çağrılmaya katılan bir gören medyum, onu yazmaya zorlanırken gördü; medyumun kolunu şiddetle salladı. Korkunç bir görünümü vardı, kanlı bir gömlek giymişti ve elinde bir hançer tutuyordu.

1. (St. Louis'e) *Lütfen bu ruhun çektiği azabın türünü tarif eder misiniz?*

“Bu onun için korkunç bir şey; suçlarını işlediği evde yaşamaya mahkûm edilmiş. Sürekli olarak önündeler ve başka hiçbir şey düşünemiyor; bu yüzden sonsuza dek böyle bir işkenceye mahkûm olduğuna inanıyor. Sürekli olarak suçları işlediği zamanlarda kendini görüyor; diğer tüm anılar ondan alınmış ve diğer ruhlarla tüm iletişim yasaklanmış. Dünyadayken o evden başka hiçbir yerde olamaz ve uzaya giderse yalnızlık ve karanlıkla sarılır.”

2. *Onu evden çıkarmanın bir yolu var mı? Varsa, bu ne olabilir?*

"İnsanlar bu tür takıntılı ruhlardan kurtulmak istediklerinde, onlar için dua ederek bunu yapmak kolaydır ve insanların sıklıkla başaramadığı şey tam da budur. Onları şeytan çıkarma ayinleriyle korkutmayı tercih ederler ve bu tür ruhlar için büyük bir eğlence kaynağıdır."

3. *İlgililere onun için dua etmeyi teklif etmemiz, hatta kendimiz de dua etmemiz onu yerinden oynatır mı?*

"Evet, ama dua edin dedim *, dua talep etmeyin dedim ."*

4. *İki asırdır bu durumda. Zamanın akışını sanki hayattaymış gibi mi algılıyor; yani zaman ona şimdi hayattayken olduğundan daha uzun mu yoksa daha kısa mı görünüyor?*

“Ona daha uzun geliyor: *Uyku onun için yok .”*

5. *Bize ruhlar için zamanın var olmadığı ve onlara bir yüzyılın sonsuzlukta bir an gibi göründüğü söylendi. Bu tüm ruhlar için geçerli değil mi?*

"Hayır. Gerçekten de, bu durum yalnızca çok yüksek bir ilerleme derecesine ulaşmış ruhlar için geçerlidir. Daha az gelişmiş olanlar için, özellikle acı çektikleri zaman, zaman sıklıkla çok uzundur."

6. *Bu ruh, onun enkarnasyonundan önce nereden gelmişti?*

“En vahşi ve en vahşi kabilelerin arasında yaşadı; ondan önce, dünyadan daha geri bir gezegende yaşıyordu.”

7. *Bu ruh, işlediği suçlar yüzünden ağır bir şekilde cezalandırılıyor. Eğer zalim kabileler arasında yaşamış olsaydı, sonunculardan daha az vahşi olmayan eylemlerde bulunmuş olmalıydı. O da onlar yüzünden cezalandırılmadı mı?*

"Cezalandırıldı ama daha cahil olduğu ve o sırada suçlarının tam kapsamını kavrayamadığı

için bu kadar ağır değildi."

8. *Bu ruhun şimdi içinde bulunduğu durum, yaygın olarak "lanetliler" olarak adlandırılanların durumu mudur?*

"Kesinlikle hayır, çünkü daha da korkunç bir durumda olan ruhlar vardır. Acı, benzer suçlar için bile herkes için aynı olmaktan uzaktır. Suçlu ruhun tövbeye ne kadar *açık olduğuna göre değişir* . Bu özel ruh için, suçlarını işlediği ev onun cehennemidir; diğerleri kendi cehennemlerini kendi içlerinde barındırırlar - yatıştırılamayan tutkular onlara işkence eder."

9. *Düşük ilerlemesine rağmen, bu ruh duanın etkilerine karşı hassastır. Bunun daha vahşi bir doğaya sahip diğer sapkın ruhlarda da aynı şekilde doğru olduğunu gördük. Zekası daha gelişmiş olan daha aydınlanmış ruhların iyi duygulardan tamamen yoksun olması nasıl mümkün olabilir: en kutsal olan her şeye alaycı bir şekilde bakanlar; başka bir deyişle, hiçbir şeyin etkilemediği ve alaycılığa asla ara vermeyenler?*

“Dua, yalnızca tövbe eden ruh için faydalıdır. Gururdan dolayı Tanrı'ya isyan eden ve onu daha da kötüleştirerek hatada ısrar edenler için - mutsuz ruhların yaptığı gibi - dua hiçbir işe yaramaz ve bir gün içlerinde bir tövbe kıvılcımı belirene kadar da hiçbir işe yaramayacaktır. Duanın etkisizliği onlar için bir başka cezadır! Dua, yalnızca tamamen katılaşmamış olanları rahatlatır.”

10 *Bir kimse, bir ruhun duanın faydalarından yararlanamayacağını düşünürse, bu onun için dua etmemek için bir sebep midir?*

"Elbette hayır, çünkü er ya da geç dua onun katı yürekliliğini yenebilir ve içinde iyi düşüncelerin filizlenmesini sağlayabilir."

Bazı hastalıklarda da durum aynıdır: İlaçların etkileri zaman alır ve hemen belirlenemez; ancak bazılarında etki hemen görülür. Eğer kişi tüm ruhların mükemmelleştirilebilir olduğuna ve hiçbirinin kaderci ve ebediyen kötülüğe mahkûm olmadığına ikna olmuşsa, er ya da geç duanın

onlar üzerinde bir etkisi olacağını anlar. İlk bakışta etkisiz görünen şey, onlara hemen dokunmasa bile onları iyiliğe yatkınlaştıran yararlı tohumlar eker. Sonuç olarak, başarı hemen gelmezse birinin cesaretini kaybetmesi ciddi bir hata olur.

11. *Eğer bu ruh tekrar dünyaya gelseydi, hangi kategorideki bireylerde bulunurdu?*

"Bu, ona ve onun tövbesine bağlıdır."

Bu ruhla yapılan birkaç sohbet, dikkate değer bir ahlaki dönüşümle sonuçlandı. İşte onun yanıtlarından birkaçı:

12. (Ruha) *Seni ilk çağırdığımızda neden yazamadın?*

"İstemiyordum."

Neden istemedin?

"Cehalet ve kabalık."

13. *Peki, artık Castelnaudary'deki evden*

istediğiniz zaman çıkabiliyor musunuz?

"Sizin güzel öğütlerinizden istifade ettiğim için buna izin verdim."

Herhangi bir rahatlama yaşadınız mı?

"Umutlanmaya başladım."

14. *Eğer seni görebilseydik, şimdi nasıl görünürdün?*

"Beni bir gömlekle ama hançersiz olarak görürdünüz."

Hançerini neden artık yanında bulundurmuyorsun? Onunla ne yaptın?

"Lanet ettim, *Allah da bana bakmaktan kurtardı."*

15. *Bay D.'nin* (tokat yiyen) oğlu *eve geri dönse, ona tekrar zarar verir misiniz?*

“Hayır, çünkü tövbe ettim.”

Peki ya hâlâ sana karşı gelmeye niyetliyse?

"Ah! Bana bunu sorma! Kendimi kontrol edemem; gücümün üstünde olur... çünkü ben sadece zavallı bir sefiliyim."

16. *Acılarınızın sonunu öngörebiliyor musunuz?*

"Ah! Henüz değil. Senin şefaatin sayesinde, bu acının sonsuza dek sürmeyeceğini bilmek - hak etmesem bile - zaten yeterli."

17. *Lütfen sizi ilk kez çağırmadan önce durumunuzu açıklayın. Talebimizin sizin için kendimizi faydalı kılmanın bir yolu olduğunu anlayın; bu sadece boş bir merak değil.*

“Size suçlarım dışında hiçbir şeyin farkında olmadığımı ve onları işlediğim evden uzaya çıkmak dışında çıkamadığımı söylemiştim; etrafımdaki her şey yalnızlık ve karanlıktı. Size bununla ilgili bir fikir veremezdim çünkü kendim bile bunu asla anlayamazdım. Ne zaman uzaya çıksam her şey karanlık ve boştu; ne olduğunu bilmiyordum. Şu anda büyük bir pişmanlık yaşıyorum ve artık o ölüm evinde kalmaya

zorlanmıyorum. Dünya üzerinde dolaşıp gözlemlerimle kendimi aydınlatmaya çalışmama izin veriliyor. Suçlarımın büyüklüğünü daha iyi anlıyorum ve bir yandan daha az acı çekiyorsam, diğer yandan pişmanlığım nedeniyle işkencem artıyor. Ama en azından umudum var."

18. *Başka bir fiziksel varoluşa başlamak zorunda kalsaydınız, hangisini seçerdiniz?*

"Bilmek için yeterince görmedim veya fazla düşünmedim."

19. esaret *döneminiz- boyunca herhangi bir pişmanlık hissettiniz mi?*

"En azından, bu yüzden bu kadar uzun süre acı çektim. Ancak pişmanlık duymaya başladığımda, benim haberim olmadan, senin çağrılmana yol açan koşullar ortaya çıktı - kurtuluşumun başlangıcını borçlu olduğum bir olay. Bu yüzden bana acıdığın ve beni aydınlattığın için teşekkür ederim."

Cimrilerin, onlar için gerçek bir kuruntudan

başka bir şey olmayan altını görünce acı çektiğini gördük; başkalarına bahşedilen onurlar karşısında kıskançlıktan azap çeken gururlu ruhlar; kendilerini itaat etmeye zorlayan görünmez bir güç ve artık önlerinde diz çökmeyen astlarını görünce alçakgönüllü hale gelen yöneticiler; belirsizliğin acısını deneyimleyen, kendilerini uçsuz bucaksızlığın ortasında mutlak bir izolasyonda bulan ve onları aydınlatabilecek tek bir varlıkla karşılaşmayan ateistler. Ruhlar dünyasında, her erdem için ödüller varsa, her yanlış için de cezalar vardır ve insan yasalarından kaçan yanlışlar her zaman Tanrı'nın yasaları tarafından aşılır.

Ayrıca, aynı koşullarda işlenmiş olsalar bile eşit haksızlıkların, ruhun entelektüel gelişim düzeyine bağlı olarak oldukça farklı şekilde cezalandırılabileceğini de belirtmeliyiz. Az önce ele aldığımız gibi, vahşi bir yapıya sahip en düşük seviyedeki ruhlar, zihinsel olmaktan çok fiziksel cezalara çarptırılırken, zekası ve duyarlılığı daha gelişmiş olanlar için tam tersi geçerlidir. İlki için, dış görünüşlerinin kabalığına uygun bir ceza

gerekir, böylece durumlarının dezavantajlarını kavrayabilir ve bundan kurtulmak için ilham alabilirler. Sonuç olarak, örneğin utanç tek başına, ilki üzerinde çok az veya hiç etki yaratmazken, ikincisi için tahammül edilemez olur.

İlahi ceza kanununda, Tanrı'nın yaratıklarına karşı olan bilgeliği, iyiliği ve öngörüsü en küçük şeylerde bile ortaya çıkar; her şey, rehabilitasyon araçlarını kolaylaştırmak için takdire şayan bir özenle orantılı ve birleştirilmiştir. Ruhlarının en küçük iyi istekleri bile dikkate alınır. Ebedi ceza dogmasına göre ise, tam tersine, büyük ve küçük suçlular cehennemde birbirine karışır: bir zamanlar suçlu olanlar ve yüz kez suç işleyenler, katılaşmış olanlar ve tövbe edenler. Her şey onları çukurun dibinde tutmak için hesaplanmıştır. Onlara hiçbir can simidi uzatılmaz. Tek bir yanlış, yaptıkları iyiliği hesaba katmadan onları oraya gönderebilir. Öyleyse, gerçek adalet ve gerçek iyilik hangi tarafta bulunur?

Yukarıdaki çağrışımın hiçbir uğurlu yanı yoktur çünkü bu talihsiz ruhun yararına

tasarlanmıştır. Suçlarının büyüklüğünü kavramaya başladığını gören, ona bakan ruhlar ona etkili bir yardım sunmanın zamanının geldiğine karar verdiler ve böylece hayırlı bir durum yarattılar. Bu, defalarca gördüğümüz bir şeydir.

Bu ruha eğer çağrılamasaydı ne olacağını ve çağrılamayan diğer tüm acı çeken ruhlara ne olacağını veya hakkında hiçbir şey bilmediğimiz ruhlara ne olacağını sorduk. Tanrı'nın bu tür yaratıkları kurtarmak için sayısız yolu olduğu cevabını aldık - çağrı onlara yardım etmenin bir yoludur ancak kesinlikle tek yolu değildir - ve Tanrı'nın kimseyi terk etmediği. Bu nedenle, toplu dualar tövbeye yatkın tüm ruhlar üzerinde kendi paylarına düşen etkiyi göstermelidir.

Tanrı, acı çeken ruhların kaderini insanların iyi niyetine ve anlayışına bağlı kılamaz. İnsanlar görünmez dünyayla düzenli bağlantılar kurabildikleri zamandan beri, Spiritizmin temel amaçlarından biri, taraftarlarına bu tür bağlantılar aracılığıyla bedensiz kardeşlerine ve kız kardeşlerine sunabilecekleri hizmeti öğretmek

olmuştur. Bu şekilde, Tanrı onlara evrendeki tüm varlıklar arasında var olan dayanışmayı göstermeyi ve kardeşlik ilkesinin temeli olarak bir doğa yasası sağlamayı istemiştir. Bu yeni alanı hayırseverlik uygulaması için açarak, Tanrı onlara, cehalet ve batıl inançların onları şimdiye kadar ilahi amaçlarından alıkoyduğu çağrıların gerçekten yararlı ve ciddi tarafını göstermiştir. Hiçbir çağda acı çeken ruhlar için yardım eksikliği olmamıştır ve çağrılar onlar için yeni bir kurtuluş yolu açmışsa, belki de enkarne olanlardan daha fazla yararlanmışlardır. Onlara iyilik yapmak için yeni fırsatlar sağlarken, aynı zamanda onları gelecekteki yaşamın koşulları hakkında aydınlatırlar.

Jacques Latour

(Katil, Foix Assize Mahkemesi tarafından mahkûm edildi ve Eylül 1864'te idam edildi)

13 Eylül 1864'te Brüksel'de yedi veya sekiz kişinin katıldığı özel bir Spiritist toplantısında bir kadın medyuma yazı yazması istendi. Biz de

toplantıda hazır bulunduk. Belirli bir çağrışım yapılmamış olmasına rağmen medyum kağıdı şiddetle yırttıktan sonra çok büyük harflerle ve büyük bir heyecanla şu kelimeleri çizmeye başladı:

“Pişmanım! Pişmanım! Latour.”

Bu beklenmedik iletişim hepimizi şaşırttı çünkü kimse bunu ortaya çıkarmamıştı. Aslında, hiç kimse bu talihsiz ruh hakkında düşünmemişti ve orada bulunanların çoğu onun ölümünü bilmiyordu. Yine de, ona şefkatli ve cesaretlendirici sözler söyledik ve ardından şu soruyu sorduk:

Biz sizi çağırmadığımıza göre, sizi başka bir yerde değil de burada tezahür etmeye iten sebep nedir?

Yazılı ortam aynı zamanda konuşan bir ortamdı ve sesli olarak cevap verdi:

"Sizlerin şefkatli ruhlar olduğunuzu ve bana acıdığınızı gördüm. Diğerleri ise ya merhametten çok meraktan dolayı benden uzaklaşıyorlar ya da

dehşetten benden kaçınıyorlar."

Sonra tarif edilemez bir sahne geldi, yaklaşık yarım saat sürdü. Konuşmasına ek olarak, medyumun jestleri ve yüz ifadeleri, ruhun kendisiyle uyum içinde olduğunu açıkça ortaya koyuyordu: zaman zaman, çaresiz sesi çok yürek parçalayıcıydı; acısını ve ızdırabını öylesine rahatsız edici bir tonla resmediyordu ve yakarışları öylesine şiddetliydi ki, orada bulunan herkes derinden etkilenmişti.

Orada bulunanlardan bazıları medyumun aşırı heyecanından gerçekten korkmuştu, ancak biz pişmanlık duyan ve merhamet dileyen bir ruhun herhangi bir tehlike oluşturmadığı görüşündeydik. Medyumun organlarını ödünç aldığı için, durumunu belirlemek ve kaderine ilgi göstermek daha iyi olurdu (medyumları ele geçirip onlara hükmetmeye çalışan takıntılı ve ele geçirici ruhların aksine). Açıkça, bu özel tezahür, ruhun kendi yararına ve belki de toplantı katılımcılarının eğitimi için izin verilmişti.

Ruh haykırdı:

"Ah! Evet, acı! Gerçekten ihtiyacım var, çünkü ne çektiğimi bilmiyorsun! ... Hayır, bilmiyorsun; anlayamıyorsun... Korkunç! ... Giyotin! ... Giyotin, şu an yaşadıklarımla kıyaslandığında neydi ki? Hiçbir şey! Sadece bir andı. Ama beni yiyip bitiren bu ateş daha da kötü; sürekli bir ölüm; dinlenmeden veya sükûnet bulmadan bir acı... sonu yok!

"Ve kurbanlarım etrafımda, bana yaralarını gösteriyorlar... bakışlarıyla beni takip ediyorlar! ... Tam önümdeler... Hepsini görebiliyorum... Evet, hepsini... Hepsini görebiliyorum; onlardan kaçamıyorum! Ve bu kan denizi! ... Ve kanla lekelenmiş bu altın! ... Her şey orada... her zaman tam önümde! Kanın kokusunu alabiliyor musun? ... Kan, her zaman kan! ... İşte oradalar, zavallı kurbanlarım; bana yalvarıyorlar... ve merhametsizce, onlara vuruyorum... Tekrar vuruyorum... Durmadan vuruyorum... Kan sarhoş edici! ...

"Ölümümden sonra her şeyin biteceğine inanıyordum ve bu yüzden cesaret ettim; Tanrı'nın kendisine meydan okudum, onu tamamen inkar ettim! ... Ve sonsuza dek var olmayacağımı düşündüğümde, korkunç bir uyanış gerçekleşti ... Ah evet, korkunç! ... Tehditkar yüzlere sahip cesetlerle çevriliyim ... Ayaklarım kan içinde yürüyor ... Öldüğümü sanıyordum ama yaşıyorum! ... Korkunç! ... Korkunç! Dünyanın tüm işkencelerinden daha korkunç!

"Ah! Keşke tüm insanlar ölümden sonra onları neyin beklediğini bilebilselerdi! Kötülük yapmanın onlara neye mal olacağını bilirlerdi! Artık katil, suçlu, suçlu olmazdı! Keşke tüm katiller benim gördüklerimi, yaşadıklarımı görebilselerdi... Ah! Hayır, artık olmazdı... yaşadıklarımı çekmek korkunç!

“Bunu hak ettiğimi çok iyi biliyorum Tanrım, çünkü kurbanlarıma merhamet göstermedim. Bana yalvardıklarında yalvaran ellerini bir kenara ittim... Evet, kesinlikle zalimdim; altınlarını almak için onları bir korkak gibi öldürdüm! ... Dinsizdim;

seni inkar ettim; kutsal ismine küfür ettim... *Kendimi aldatmak istedim ve bu yüzden kendimi senin var olmadığına ikna etmek istedim* ... Aman Tanrım! Ben büyük bir suçluyum! Şimdi anlıyorum. Ama bana acımayacak mısın? ... Sen Tanrı'sın, bu yüzden iyilik ve merhametsin! Sen her şeye kadirsin!

"Merhamet et, Tanrım! Ah! Merhamet! Merhamet! Yalvarırım sana, tavizsiz olma! Beni bu nefret dolu görüntüden, bu korkunç imgelerden... bu kurbanlarımın kanından... kurtar; *bakışları kalbime hançer gibi saplanıyor.*

“Burada beni dinleyen sizler, iyi ruhlar, hayırsever ruhlar... Evet, sizi görüyorum ve bana acıyacaksınız, değil mi? Benim için dua edeceksiniz... Ah! Size yalvarıyorum! Beni reddetmeyin. Tanrı'dan bu korkunç manzarayı gözlerimden kaldırmasını isteyin; sizi dinleyecektir çünkü siz iyisiniz... Size yalvarıyorum; beni başkalarını yaptığım gibi bir kenara atmayın... Benim için dua edin.”

Katılımcılar onun pişmanlığından derinden etkilendiler ve teselli ve avuntu sözleri söylediler. Tanrı (ona söylendi) tavizsiz değildir; suçlulardan istediği şey samimi bir pişmanlık ve yaptıkları kötülüğü onarma arzusudur. Kalbiniz katılaşmadığı ve suçlarınız için af dilediğiniz için, yaptığınız kötülüğü onarmak için iyi niyetlerinizde ısrar ederseniz Tanrı'nın merhameti üzerinize yağacaktır. Elbette, kurbanlarınıza onlardan aldığınız hayatları geri veremezsiniz, ancak hararetle isterseniz, Tanrı onlara bir zamanlar onlara gösterdiğiniz zulüm kadar bağlılık gösterebileceğiniz yeni bir enkarnasyon sırasında onlarla buluşmanıza izin verecektir. Ve Tanrı sizin telafinizin yeterli olduğuna karar verdiğinde, onun lütfuna yeniden gireceksiniz. Bu yüzden, cezanızın uzunluğu sizin kendi ellerinizdedir ve onu kısaltmak size bağlıdır. Dualarımızla size yardım edeceğimize ve sizin için iyi ruhların yardımını çağıracağımıza söz veriyoruz. Şimdi sizin adınıza, acı çeken ve tövbe eden ruhlar için *Ruhçuluğa Göre İncil'den bir dua* okuyacağız. Kötü ruhlardan bahseden duayı okumayacağız, çünkü tövbe

ettiğinizden, Tanrı'ya yalvardığınızdan ve kötülükten vazgeçtiğinizden, kötü bir ruhtan daha fazlası değil, talihsiz bir ruh gibi görünüyorsunuz."

Duamızı edip bir süre sessiz kaldıktan sonra ruh devam etti:

“Teşekkür ederim Tanrım! ... Ah! Teşekkür ederim! Bana merhamet gösterdin ... O korkunç görüntüler uzaklaşıyor ... Beni terk etme ... Bana destek olmaları için iyi ruhlarını gönder ... Teşekkür ederim.”

Bu sahneden sonra medyum bir süre bitkin ve yorgun hissetti. Uzuvları ağrıyordu. İlk başta, olan bitene dair hafızası karışıktı, ancak yavaş yavaş kendi isteği dışında söylediği birkaç kelimeyi hatırlamaya başladı - konuşanın kendisi olmadığını hissediyordu.

Ertesi gün başka bir toplantıda ruh tekrar tezahür etti ve birkaç dakika boyunca önceki günkü sahneyi aynı ifade dolu ama çok daha az şiddetli pantomimle tekrarladı. Sonra, ateşli hareketlerle aynı ortam aracılığıyla şu sözcükleri

yazdı:

“Dualarınız için teşekkür ederim. Zaten hatırı sayılır bir iyileşme hissediyorum. Tanrı'ya o kadar hararetle dua ettim ki, acımın bir anlığına hafiflemesini bahşetti; yine de onları tekrar göreceğim, kurbanlarımı... İşte oradalar! İşte oradalar! ... Kanı görüyor musunuz? ... (Önceki günkü duayı tekrarladık. Ruh, medyum aracılığıyla bize hitap etmeye devam etti).

"Seni yakaladığım için beni affet. Acıma sağladığın rahatlama için teşekkür ederim. Sana verdiğim tüm zararları affet, ama kendimi ifade etmem gerekiyordu ve sen tek kişiydin...

"Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Zaten biraz rahatlama hissediyorum, ama denemelerimin sonuna gelmedim. Kurbanlarım yakında geri dönecek. Bu benim cezam; bunu hak ediyorum, Tanrım, ama hoşgörülü ol.

"Hepiniz lütfen benim için dua edin, bana merhamet edin."

Latur

Paris Spiritist Cemiyeti üyelerinden biri bu talihsiz ruh için dua etti ve onu çeşitli vesilelerle yanına çağırarak şu mesajları aldı:

BEN

"Ölümümden hemen sonra çağrıldım, ancak hemen iletişim kuramadım; bu yüzden bir sürü anlamsız ruh benim adımı aldı ve yerimi aldı. Paris Topluluğu başkanı Brüksel'deyken ondan faydalandım ve üstün ruhların izniyle iletişim kurabildim.

"Topluluğa gelip, haksızlıklarımı onarmak için bir başlangıç görevi görecek ifşalarda bulunacağım. Ayrıca, acılarımın hesabını okuyup üzerinde düşünecek tüm suçlular için bir ders olabilirler.

“Kilisenin cehennemdeki ceza hakkındaki tasviri suçluların ruhlarında pek az etki yaratır. Bu tür imgeler çocuklar ve zayıf insanlar için korkutucu olabilir, ancak suçlular bunlara

inanmaz. Büyük bir suçlu korkak bir ruh değildir ve polislerden duyduğu korku onun için cehennem azaplarının tasvirinden daha gerçektir. Bu yüzden anlattıklarımı okuyan herkes sözlerimden ve çektiğim acılardan etkilenecektir. Bu sadece uydurulmuş bir kurgu değil. 'Size anlattıklarımı gördüm; lanetlilerin işkencelerine bizzat tanık oldum' diyebilecek tek bir rahip bile yoktur. Ama 'Bedenimin ölümünden sonra olanlar bunlar; beklediğim gibi ölmediğimi, acılarımın sonu olarak gördüğüm şeyin tarif edilemez işkencelerimin sadece başlangıcı olduğunu fark ettiğimde ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı görün!' dediğimde birden fazla kişi, düşmek üzere olduğu uçurumun kenarında duracak ve suç yolundan çıkardığım her alçak, benim yanlışlarımdan birini kefaret etmeye hizmet edecek. Kötülükten iyilik böyle ortaya çıkabilir ve Tanrı'nın merhameti, yeryüzünde olduğu gibi uzayda da her yerde böyle tezahür eder.

"Sizinle iletişim kurabilmek için, cellatlarım haline gelen kurbanlarımın gözünden kurtuldum. Ama sizi terk ettikten sonra, onları tekrar görmem

gerekecek ve bu düşünce bile tarif edemeyeceğim kadar acı çekmeme neden oluyor. Beni uyandırdığınızda mutlu oluyorum çünkü o zaman cehennemimden birkaç anlığına ayrılabiliyorum. Her zaman benim için dua etmeye devam edin; Tanrı'ya kurbanlarımın gözünden beni kurtarması için dua edin.

"Evet. Birlikte dua edelim. Dua çok iyi geliyor! ... Kendimi daha rahatlamış hissediyorum. Üzerimdeki yükün ağırlığını o kadar fazla hissetmiyorum. Gözlerimde bir umut ışığının parladığını görüyorum. Tamamen tövbe ettim ve ilan ediyorum: Rab'bin eli mübarek olsun ve onun isteği gerçekleşsin!"

II

(Medyum) *Allah'tan sizi kurbanlarınızın görüntüsünden kurtarmasını istemek yerine, bu kefaret işkencesine dayanmak için O'ndan güç isteyebilmeniz için benimle birlikte dua etmenizi rica ediyorum.*

(Latour) “Kurbanlarımın gözünden kurtulmayı

tercih ederim. Keşke neler çektiğimi bilseydin! En duyarsız adam bile ruhumun çektiği acıların yüzüme ateş gibi kazındığını görebilseydi çok etkilenirdi. Ama senin tavsiyeni yapacağım. Bunun, yaptığım hataları biraz daha çabuk telafi etmenin bir yolu olduğunu anlıyorum. Ciddi şekilde hastalanmış bedenimin sağlığını geri kazandıracak acı verici bir operasyon gibi.

“Ah! Eğer yeryüzündeki suçlular beni görebilselerdi, suçlarının sonuçlarından ne kadar korkarlardı; insanların gözünden gizlenmiş olabilirler ama ruhlar tarafından görülürler! Bu kadar çok kişi için cehalet ne kadar ölümcüldür!

"Toplumun yoksul sınıflarına eğitim vermeyi reddedenler ne büyük bir sorumluluk üstleniyorlar! Bir polis gücüyle suçu önleyebileceklerini düşünüyorlar. Ne kadar da yanılıyorlar!"

III

"Acım korkunç, ama dualarınızdan sonra bana umutlu olmamı söyleyen iyi ruhların yardım

ettiğini hissettim. Önerdiğiniz asil ilacın gücünü anlıyorum. Bu sert kefaret, işlediğim kötülüğe eşittir ve Tanrı'dan bana bunun altından kalkabilmem için güç vermesini istiyorum. Zulümlerimi mazur göstermek istemiyorum, ama kurbanlarımın her birinin ölümünden önceki birkaç dehşet anı dışında, en azından suç işlendikten sonra acıları sona erdi ve dünyevi sınavlarını tamamlayanlar onları bekleyen mükafatı aldılar. Ama ruhlar dünyasına döndüğümden beri, kendimi gösterdiğim çok kısa anlar dışında, cehennemin acılarını çekmeyi bırakmadım.

"Kötü niyetliler için korkutucu cezalandırma imgelerine rağmen, rahipler ilahi adaletin sevgi ve merhamet yasasını çiğneyen çocuklara verdiği gerçek acı hakkında çok belirsiz bir fikre sahiptir. Herhangi biri makul insanları maddi olmayan bir ruhun maddi ateşle temas halinde acı çekebileceğine nasıl inandırabilir? Bu saçmadır ve bu yüzden birçok suçlu cehennemin fantastik tasvirlerine güler. Ancak aynı şey fiziksel ölümden sonra mahkumların katlandığı zihinsel acı için

geçerli değildir.

"Benim için dua edin ki, umutsuzluk beni ele geçirmesin."

IV

"Bana önceden görmemi sağladığın muhteşem varış noktası için sana derinden minnettarım - arındığımda oraya varacağım. Hala çok acı çekiyorum, ancak azalıyor gibi görünüyor. Ruhlar dünyasında acının alıştıkça azaldığına inanamıyorum. Hayır. Hayırlı dualarının gücümü artırdığını ve acım aynı olsa da gücümün daha büyük olduğunu ve *bu yüzden daha az acı çektiğimi anlıyorum .*

“Geçmiş yaşamımı hatırlıyorum, dua etmeyi bilseydim kaçınabileceğim yanlışları. Şimdi duanın gücünü anlıyorum; etten zayıf ama imandan güçlü olan o dürüst ve dindar kadınların gücünü anlıyorum. Dünyadaki sözde bilgili insanların kavrayamadığı gizemi anlıyorum: Dua! Bu kelime tek başına güçlü ruhlarda kahkaha uyandırır. Onları bekliyorum ve gerçeği gizleyen perde

onlardan yırtıldığında, onlar da sıraları geldiğinde hor gördükleri Ebedi Olan'ın ayaklarına secde etmeye gelecekler ve günahlarını ve suçlarını kefaret edebilmek için kendilerini alçaltmaktan mutluluk duyacaklar! O zaman duanın erdemini anlayacaklar.

“Dua etmek sevmektir; sevmek dua etmektir! O zaman Rab'bi sevecekler ve sevgi ve minnettarlık dualarını ona yöneltecekler. Acı çekerek yeniden doğmuş olarak - çünkü gerçekten acı çekecekler - kendilerini kurtarmak için güce sahip olmak için benim gibi dua edecekler. Ve acı çekmeyi bıraktıklarında, teslimiyetleri ve teslimiyetleri sayesinde hak ettikleri bağışlanma için Rab'be şükranlarını sunmak için dua edecekler. Dua edelim, kardeşim, böylece daha güçlü olabilirim...

“Ah! Kardeşim, hayırseverliğin için teşekkür ederim, çünkü bağışlandım. Tanrı beni kurbanlarımın gözünden kurtardı. Ey Tanrım! Bana bahşettiğin lütuf için sonsuza dek mübareksin! Ey Tanrım! Suçlarımın büyüklüğünü

hissediyorum ve senin her şeye gücü yeten önünde eğiliyorum. Tanrım! Seni tüm kalbimle seviyorum ve bana yeryüzünde yeni denemelerden geçme, barış ve hayırseverlik misyoneri olarak geri dönme, çocuklara adını saygıyla telaffuz etmeyi öğretme lütfunu vermeni diliyorum. Senden, tüm yaratıkların Babası olan seni sevmeyi onlara öğretmemi sağlamanı istiyorum. Ah! Teşekkür ederim, Tanrım! Ben tövbekâr bir ruhum ve tövbem samimidir. Seni, kirli kalbimin kavrayabileceği kadar seviyorum - sevgi, senin ilahiliğinin saf yayılımıdır. Kardeşim, dua edelim çünkü kalbim minnettarlıkla dolup taşıyor. Özgürüm, zincirlerimi kırdım ve artık bir günahkâr değilim. Acı çeken ama pişman bir ruhum ve eşikte gördüğüm tüm suçlu ellerin suç işlemeye hazır olmasını istiyorum. Ah! Durun kardeşlerim, durun! Kendiniz için hazırladığınız işkence korkunç olacak. Rab'bin çocuklarının dualarıyla çabucak merhamete geleceğine inanmayın. Yüzyıllarca sürecek işkence sizi bekliyor."

Medyumun Rehberi: Bu ruhun sözlerini

anlamadığınızı söylüyorsunuz. Onun duygularını ve Rabbe olan minnettarlığını hesaba katmaya çalışın. Tüm o suçluları durdurmaya çalışarak, görebildiği ama sizin göremediğiniz bu suçluları ifade etmekten veya onlara tanıklık etmekten daha iyi bir şey yapamayacağına inanıyor. Sözlerinin onlara ulaşmasını istiyor, ancak size söylemediği şey - çünkü kendisi bunun farkında değil - bir telafi görevine başlamasına izin verileceği. Bir kez daha suç ortaklarına katılacak ve onları tövbeye teşvik etmeye çalışacak ve kalplerine pişmanlık tohumunu aşılayacak. Dünyada, bazen dürüst olduğu düşünülen kişilerin bir suçu itiraf etmek için bir rahibin ayaklarına atıldığını görürsünüz. Pişmanlık onlara yanlışlarını itiraf etmelerini söylemiştir. Sizden görünmeyen dünyayı gizleyen perde kaldırılsa, bir suçun suç ortağı ya da kışkırtıcısı olan bir ruhun, tıpkı Jacques Latour'un yapacağı gibi, enkarne ruhlarda pişmanlık uyandırarak yanlışını telafi etmeye çalıştığını sık sık görürdünüz.

Koruyucu Rehberiniz

Latour'un Brüksel'deki ilk tezahüratını alan aynı medyum daha sonra şu iletiyi aldı:

"Artık benden korkmanıza gerek yok; çok daha sakinim, yine de acı çekiyorum. Tanrı bana merhamet gösterdi çünkü tövbemi gördü. *Şimdi tövbemden dolayı acı çekiyorum; bana suçlarımın büyüklüğünü gösterdi .*

"Hayattayken daha iyi bir rehberlik alsaydım, yaptığım tüm kötülükleri yapmazdım. Ama içgüdülerim bastırılmamıştı, bu yüzden onlara kısıtlama olmaksızın itaat ettim. Eğer tüm insanlar Tanrı hakkında daha fazla düşünselerdi veya en azından ona inansalardı, benzer suçları işlemezlerdi.

“İnsan adaleti, kötü yönetilir; bir yanlış - bazen küçük bir yanlış- yüzünden bir adam hapse mahkûm edilir, ki bu her zaman yıkım ve sapkınlık için bir yerdir. Kötü tavsiyeler ve örnekler yüzünden onu tamamen kaybetmiş olarak bırakır. Karakteri bu kötü örneklere direnecek kadar iyi ve güçlü olsa bile, hapisten çıktığında tüm kapıların

ona kapalı olduğunu, tüm yardım ellerinin tutulduğunu; tüm dürüst kalplerin onu reddettiğini görür. Geriye ne kalır? İyiliğe geri dönmeye karar verdiyse, hor görme ve yoksulluk, terk edilme ve umutsuzluk. Ancak yoksulluk onu her şeye iter ve şimdi diğer yaratıkları da hor görür. Onlardan nefret eder ve kendini reddedilmiş bulduğu için iyi ve kötü duygusunu tamamen kaybeder - dürüst bir adam olma kararı almış olan kişi. İhtiyaç duyduğu şeyi elde etmek için çalar, bazen öldürür... sonra da giyotin!

"Tanrım, halüsinasyonlarım beni tekrar hapsetmek üzereyken, elinin üzerime uzandığını hissediyorum; iyiliğinin beni çevrelediğini ve koruduğunu hissediyorum. Teşekkür ederim Tanrım! Bir sonraki yaşamımda, zekamı ve içimdeki iyiliği, yenik düşen zavallılara yardım etmek ve onları düşüşten korumak için kullanacağım.

“Benimle iletişim kurmaktan nefret etmediğin için sana [medyuma] teşekkür ediyorum; korkma; kötü olmadığımı görebilirsin. Beni her

hatırladığında, bir zamanlar olduğum gibi değil, kabulün için minnettar olan zavallı, sıkıntılı bir ruh olarak hayal et.

“Elveda; beni tekrar uyandır ve benim için Tanrı’ya dua et.”

Latur

(Jacques Latour'un Ruhu Üzerine Çalışma)

Yukarıdaki iletişimde yer alan bazı sözcüklerin derinliğini ve büyük önemini görmezden gelmek imkansızdır. Dahası, cezalandırılmış ruhlar dünyasının yönlerinden birini sunar, ki bu da yine de ilahi merhameti algılayabilir. Eumenides'in mitolojik alegorisi, [LXXV]düşünüldüğü kadar gülünç değildir ve boynuzları ve çatallarıyla, görünmez dünyanın resmi işkencecileri olarak modern inanç sisteminde onların yerini alan iblislere olan inanç, kendi cezalandırma araçları olarak hizmet eden bu kurbanlardan daha az rasyoneldir.

LXXVYunan mitolojisinin öfkeli kadınları (*Webster's*) - Tr.

Bu ruhun kimliğini kabul ederken, kişi onun ahlaki durumunda böylesine ani bir değişime şaşırabilir. Başka bir vesileyle belirttiğimiz gibi, acımasızca kötü bir ruhta, gururun hakim olduğu veya kusurlarını ikiyüzlülük kisvesi altında gizleyen birine göre daha fazla isteklilik vardır. Daha iyi duygulara doğru bu ani değişim , kötüden daha ilkel bir doğaya işaret eder ve yalnızca iyi rehberlikten yoksundur. Bu ruhun dilini, aşağıda *Işık Tarafından Cezalandırılan başlığı altında belirtilen ruhun diliyle karşılaştırdığımızda* , eğitim ve sosyal statülerindeki farka rağmen, ikisinden hangisinin ahlaki olarak daha gelişmiş olduğu sonucuna varmak kolaydır. Biri doğal bir vahşilik içgüdüsüne -bir tür aşırı heyecana- itaat ederken, diğeri suçlarını işlemeye yavaş ve ısrarcı bir önceden tasarlamanın sakinliği ve soğukkanlılığıyla yaklaştı; ölümünden sonra bile cezasıyla yüzleşirken gururla doluydu. İkincisi acı çeker ama cezasını kabul etmez, ilki ise hemen ona boyun eğer. Böylece ikisinden hangisinin daha uzun süre sıkıntı çekeceğini öngörebiliyoruz.

“Şimdi pişmanlığımdan dolayı acı çekiyorum,”

der Latour'un ruhu, "bu bana suçlarımın büyüklüğünü gösterdi . " Bu derin bir düşünceyi yansıtır: Bir ruh, tövbe edene kadar, yaptığı kötülüklerin ciddiyetini gerçekten kavrayamaz. Tövbe pişmanlığa, vicdan azabına yol açar - kötülükten iyiliğe, ahlaki hastalıktan ahlaki sağlığa geçiş olan acı verici bir duygu. Kötü ruhlar, kendilerini iyileştirecek ilacı reddeden hasta hastalar gibi, vicdanlarının sesine karşı bu acı verici geçişten kaçınmak için dimdik dururlar. Kötülükte ısrar ederek kendilerini aldatmaya çalışırlar. Latour, katılaşmış kalbinin parçalanmaya başladığı noktaya ulaştı. İçine pişmanlık girdi; ardından tövbe geldi; işlediği kötülüğün boyutunu anladı; alçaklığını gördü ve bunun için acı çekti. Bu yüzden şöyle der: "Şimdi tövbemden dolayı acı çekiyorum." Son enkarnasyonundan bir önceki enkarnasyonunda, son enkarnasyonundan daha kötü olması gerekirdi, çünkü o zaman şimdi yaptığı gibi tövbe etseydi, hayatı daha iyi olurdu. Şu anda aldığı kararlar, gelecekteki dünyevi hayatını etkileyecektir; son enkarnasyonu ne kadar suçlu

olsa da, yine de onun için bir ilerleme aşamasına işaret ediyordu. Son enkarnasyonundan önceki sapkın durumunda, sıklıkla görüldüğü gibi, kötülükte ısrar eden asi ruhlardan biri olması oldukça olasıdır.

Birçok kişi, ne hatırladığımızı ne de kim ve ne olduğumuza dair hiçbir fikrimizin olmadığı önceki varoluşlarımızın bize ne gibi bir avantaj sağladığını sormuştur.

Bu soru tamamen çözülmüştür çünkü yaptığımız kötülük silinirse ve kalbimizde hiçbir izi kalmazsa, geçmiş bir varoluşu hatırlamak işe yaramaz çünkü artık onunla ilgilenmemize gerek kalmaz. Kendimizi tamamen kurtarmadığımız kötülüklere gelince, bunları mevcut eğilimlerimiz aracılığıyla bilebiliriz ve tüm dikkatimizi onlara yöneltmeliyiz. Kim olduğumuzu bilmek yeterlidir, kim olduğumuzu bilmemiz gerekmez.

En tövbekâr suçlu ruhların bile hayatları boyunca kendilerini rehabilite etmelerinin ne kadar zor olduğunu düşündüğümüzde, ki bu

rezilliğin hedefidirler, geçmişin üzerine bir perde çektiği için Tanrı'ya şükretmeliyiz. Latour hapis cezasına çarptırılsaydı ya da beraat etse bile, yaptığı ya da suçlandığı şey onu toplumdan dışlanmış biri yapardı. Tövbesine rağmen, onu yakın çevresinin bir parçası yapmak isteyen kim olurdu? Şimdi bir ruh olarak sergilediği duygular, bir sonraki hayatında dürüst, saygı duyulan ve itibar edilen bir birey olacağı konusunda bize umut veriyor. Ancak, insanların bu bireyin Latour olduğunu keşfetmeleri durumunda: o bir dışlanmış olarak kalırdı. Geçmişinin üzerine atılan perde, rehabilite edilmesinin kapısını açar; en dürüst insanların arasında utanmadan ya da korkmadan oturabilecektir. Sonuçta, kaç kişi hayatının belirli yıllarını insanların hafızasından silmek isterdi ki!

Hangi doktrin Tanrı'nın iyiliği ve adaletiyle bundan daha iyi uyum sağlar! Dahası, bu doktrin bir teori değil, gözlemin sonucudur. Spiritistler bunu hayal etmediler. Hayır, ruhların kendilerini gösterdiği çeşitli durumlara tanık oldular ve gözlemlediler, kendilerine verilen açıklamaları aradılar ve bu açıklamalardan doktrin ortaya çıktı.

Bu nedenle, Spiritistler doktrini kabul ettilerse, bunun nedeni gerçek gözlemin sonucu olması ve onlara ruhun geleceği hakkında şimdiye kadar sunulan diğer tüm teorilerden daha mantıklı görünmesidir.

Bu iletişimlerin yüce bir ahlaki öğretiyi ilettiğini inkar edemeyiz. Ruh, düşüncelerinde - özellikle ifade seçiminde- daha ileri ruhlar tarafından desteklenmiş olabilir veya muhtemelen desteklenmiştir; ancak benzer durumlarda, bu tür ruhlar yalnızca stili etkiler, özü etkilemez ve asla daha az gelişmiş bir ruhu kendisiyle çelişir hale getirmezler. Dolayısıyla, Latour'un durumunda, pişmanlığının ifadesini rafine edebilirlerdi ancak onu iradesi dışında pişmanlık ifade etmeye zorlayamazlardı, çünkü bir ruhun özgür iradesi vardır. İçinde iyi duyguların tohumunu algıladılar ve bu yüzden kendini ifade etmesine yardımcı oldular, böylece bu duyguların gelişimine katkıda bulunurken aynı zamanda onun adına merhamet dilediler.

Bu büyük pişman suçlunun umutsuzluğunu ve

pişmanlığını ifade ettiği resimden daha dokunaklı, daha ahlaki, daha canlı bir izlenim bırakmaya muktedir bir şey var mıdır? İşkencelerinin ortasında ve kurbanlarının sürekli görüntüsüyle zulüm görürken, kim düşüncelerini Tanrı'ya yükseltmez ve merhamet için yalvarmaz? Bu suçlular için değerli bir örnek değil midir? Onun ızdırabının doğasını anlayabiliriz: rasyonel ve korkunçtur, ancak basit ve hayaletsi hareketlerden yoksundur.

Latour gibi bir ruhta böylesine büyük bir dönüşüme şaşırabilirsiniz. Ama neden tövbe etmesin? Neden duygusal bir bağla donatılmasın? Suçlular böylece her zaman kötülüğe adanmış mı olsun? Ruhlarında ışığın doğmaya başladığı bir an gelmeyecek mi? Bu an Latour için gelmişti ve iletişimlerinin ahlaki yönü tam da budur. Durumunun anlaşılması, pişmanlıkları ve telafi planları son derece öğreticidir. Latour'un ölümünden önce içtenlikle tövbe etmesi, öldükten sonra söylediklerini ölmeden önce söylemesi olağanüstü bulunur muydu? Bunun sayısız örneği yok mu?

Ölümünden önce iyiliğe geri dönmesi, akranlarının çoğuna bir zayıflık işareti olarak görünmüş olabilir, ancak mezarın ötesinden gelen sesi, onları bekleyen geleceğin de vahiyidir. Suçluları yeniden canlandırmak için cehennem alevlerinin veya darağacının perspektifinden daha etkili olacağını söylediğinde kesinlikle haklıdır. Bu örneği neden hapistekilere vermiyorsunuz? Birden fazla kişinin bu konuyu düşünmesine neden olur. Bunun birçok örneğini gördük. Ancak, bir kişi öldüğünde bunun son olduğuna inanırsa, ölü bir adamın sözlerinin etkililiğine nasıl inanabilir? Yine de, herkesin bu gerçeği fark edeceği gün gelecektir: ölüler geri gelip yaşayanlara talimat verebilir.

Bu iletişimlerden birçok başka önemli öğreti çıkarılabilir. Birincisi, tövbenin suçluyu seçilmişlerin saflarına yerleştirmek için yeterli olmadığı ebedi adalet ilkesinin teyididir. Tövbe, rehabilitasyona doğru atılan ilk adımdır - ilahi merhameti çeker. Bağışlamanın ve acının kısaltılmasının ön koşuludur. Ancak, Tanrı koşulsuz olarak bağışlamaz; kefaret ve özellikle de

telafi gerekir. Latour'un anladığı ve kendisini hazırladığı şey budur.

İkinci olarak, bu suçluyu Castelnaudary'dekiyle karşılaştırırsak, onlara verilen cezalarda büyük bir fark göreceğiz. İkincisinin pişmanlığı yavaş geldi ve dolayısıyla cezası daha uzun sürdü. Dahası, cezası neredeyse fizikseldi, Latour'unki ise daha çok zihinseldi. Daha önce belirttiğimiz gibi, birinde zeka diğerinden daha az gelişmişti ve onun körelmiş duyularını harekete geçirebilecek bir şey gerektiriyordu; ancak, zihinsel cezalar onları kavramak için istenen seviyeye ulaşmış olanlar için daha az keskin değildir. Bu gerçeği Latour'un bizzat dile getirdiği şikayetlerden çıkarabiliriz. Bunlar öfkenin sonucu değil, daha çok pişmanlığın bir ifadesidir, hemen ardından pişmanlık ve gelişmek için onarım arzusu gelir.

BÖLÜM VII

■BEN

Sertleşmiş Ruhlar

Lapommeray

(Işığın Cezası)

Paris Topluluğu'nun, ölüme genellikle eşlik eden karışıklık halinin tartışıldığı oturumlarından birinde, hiç kimsenin bahsetmediği veya uyandırmayı amaçlamadığı bir ruh, aşağıdaki iletişimde kendiliğinden kendini gösterdi. İmzalanmamış olsa da, insan adaleti tarafından yakın zamanda öldürülmüş büyük bir suçlunun ruhu olduğu kolayca anlaşıldı.

"Karmaşa hakkında ne diyorsunuz? Neden bu kadar anlamsız sözler söylüyorsunuz? Siz hayalperest ve ütopyacılarsınız. İddia ettiğiniz konu hakkında tamamen cahilsiniz. Hayır beyler, kendi zihniniz dışında hiçbir karmaşa yok. Olabildiğince ölüyüm ama içimde, etrafımda - her

yerde - açıkça görebiliyorum! ... Hayat kasvetli bir komedidir! Perde inmeden sahneden çıkanlar aptaldır! ... Ölüm, ondan korkan, ona göğüs geren veya onu dileyenlerin zayıflığına veya gücüne bağlı olarak dehşet, ceza, özlemdir. Her şeye rağmen acı bir bıkkınlıktır! *Işık beni kamaştırıyor ve varlığımın özüne keskin bir ok gibi saplanıyor...* Önce hapishane hücresinin karanlığıyla cezalandırıldım ve sonra mezarın karanlığıyla veya Katolik hurafelerinin hayal ettiği cezalarla cezalandırılacağıma inanıldı ... Eh,

karanlığı deneyimleyen sizsiniz, iyi beyler, ben ise topluma uyumsuz biri olarak kendimi sizden daha üst bir düzlemde buluyorum... Ben olduğum kişi olacağım! ... Düşüncelerim güçlü, etrafımda yankılanan uyarıları küçümsüyorum... Açıkça görebiliyorum... Suç! Bu sadece bir kelime! Suç her yerde olur. Kitleler tarafından işlendiğinde yüceltilir; bir birey tarafından işlendiğinde ise kınanır. Ne kadar saçma!

"Acınası biri olmak istemiyorum... Hiçbir şey istemiyorum... Kendi kendime yetiyorum ve *bu*

nefret dolu ışığa karşı nasıl savaşacağımı öğreneceğim ."

Dün bir adam olan

Bu iletişimde (takip eden oturumda analiz edilen), dilin alaycılığında derin bir öğreti fark edilir ve bu mutsuz ruhun durumunda suçluyu bekleyen cezanın yeni bir yönü görülebilir. Aslında, bazıları gerçekten karanlığa veya tam bir izolasyona gömülmüşken ve diğerleri son saatlerinin acısına uzun yıllar katlanırken veya kendilerinin hala bu dünyada olduğuna inanırken, ışık bu ruh için parlar. Yeteneklerinin tam kullanımından zevk alır; öldüğünü gayet iyi bilir ve hiçbir şeyden şikayet etmez; hiçbir yardım istemez ve ilahi ve beşeri yasalara karşı gelmeye devam eder. Böylece cezadan kurtulacak mı? Hayır. Tanrı'nın adaleti birçok biçimde gerçekleştirilir ve bazıları için sevinç veren şey diğerleri için bir işkencedir; bahsettiği ışık onun işkencesidir. Buna isyan eder ve gururuna rağmen, "Ben kendi kendime yeterim ve bu nefret dolu ışığa karşı nasıl savaşacağımı bulacağım" dediğinde ve ayrıca,

“Işık beni kamaştırıyor ve varlığımın özüne sivri bir ok gibi saplanıyor” dediğinde isyanını itiraf eder. “ *Varlığımın özü ” sözcükleri* karakteristiktir; bedeninin akışkan olduğunu, kaçamadığı ışığın ona nüfuz edebildiğini ve bu ışığın kendisini sivri bir ok gibi deldiğini kabul eder.

Bu ruh, bu bölümde katılaşmış olanlar arasına yerleştirildi çünkü en ufak bir pişmanlık göstermesi uzun zaman aldı. Bu, ahlaki ilerlemenin her zaman entelektüel ilerlemeye eşlik etmediğinin kanıtıdır. Ancak, yavaş yavaş yollarını düzeltmeye başladı ve daha sonra akıllıca, makul ve öğretici iletişimler sağladı. Bugün, pişman ruhlar arasında yer alabilirdi.

Konuyu değerlendirmemiz istendiğinde, ruh rehberlerimiz aşağıdaki üç iletişimi dikte ettiler. Bunlar ciddi bir ilgiye değerdir.

BEN

Varoluşların bakış açısından, sapkın ruhlar açıkça hareketsiz ve bekleyen bir durumda olarak kabul edilebilir. Yine de, gururları ve hatalarında

huzursuz ısrarları onları ilerici yükseliş anında geri tutmadığı sürece, geçmişteki haksızlıkların kefaretini ödeyebilirler. İnsan adaletinden sonra onu yakalayan ilahi adalete karşı mücadele eden bu katılaşmış suçlunun iletişiminde kasvetli bir örnek var. Bu gibi durumlarda, onlara haksızlıklarının derin önemini fark ettirerek faydalı olmak yerine, kefaret - ya da daha doğrusu bu ruhları ezen uğursuz acılar - onları isyana teşvik eder, protesto etmelerine neden olur, Kutsal Yazılar şiirsel belagatinde buna *diş gıcırdatmak der .* Mükemmel bir görüntü! Aşağılanmış ama meydan okuyan bir acı çekenin işareti! Acı içinde kaybolmuş olan asi ruh, ceza ve ödül hakkındaki gerçeği kabul etmeyi reddedecek kadar güçlüdür!

Büyük hatalar - ve son derece suçlu vicdanlar - neredeyse her zaman ruhsal dünyada varlığını sürdürür. Sonsuza meydan okumaya ve her şeye rağmen kendin olmaya devam etmek, İskender zamanındaki Galls gibi yıldızlara bakan ve onları bir tavandaki arabeskler olarak gören erkeklerin ve kadınların körlüğüne benzer.

Ahlaki sonsuz vardır! Zavallı ve küçük olanlar, dünyevi mücadelelerini ve övünmelerini sürdürme bahanesiyle, diğer dünyada dünyada gördüklerinden daha uzağı göremeyenlerdir! Onlar için sadece körlük, başkalarına karşı küçümseme vardır; kendi ilerlemelerini geciktiren aşağılık ve egoist kişilikler! Ey insanlık, yeryüzüne miras bırakılan saf bir ismin ölümsüzlüğü ile ruhların ardışık denemelerinde korudukları gerçek ölümsüzlük arasında gizli bir uyum olduğu çok doğrudur.

Lamennais

II

Birini karanlığa veya ışık dalgalarına daldırmak aslında aynı sonuca yol açmaz mı? Her iki durumda da, etrafındaki hiçbir şeyi göremez ve içine dalabileceği donuk, elektriklendirici parlaklıktan daha hızlı bir şekilde karanlığa alışacaktır. Bu nedenle, son seansta iletişim kuran ruh, "Ah! Bu nefret dolu ışığa karşı nasıl savaşacağımı öğreneceğim!" diye haykırdığında durumunun gerçeğini çok iyi ifade eder. Aslında,

böyle bir ışık onu tamamen deldiği ve en gizli düşüncelerini görünür ve belirgin hale getirdiği için çok daha korkutucu ve çok daha ürkütücüdür. Bu, onun ruhsal cezasının en ciddi yönlerinden biridir. Kendini, tabiri caizse, Sokrates'in istediği cam eve mahkum bulur. Bu hala değerli bir öğretidir, çünkü bilge için sevinç ve teselliden ibaret olacak olan şey, kendi kişiliğinde şaşkınlığa uğramış sapkın, suçlu, baba katili ruh için rezil ve sürekli bir ceza haline gelmiştir.

Çocuklarım, tüm uğursuz yaşamları boyunca kalplerinin derinliklerinde en iğrenç suçları planlamaktan ve düzenlemekten büyük zevk alan ve inlerine vahşi hayvanlar gibi çekilen ve bugün kendilerini çağdaşlarının bakışlarından ve incelemelerinden korudukları o iç inlerinden kovulmuş bulanların maruz kalacağı acı ve dehşeti tahmin edebilir misiniz? Şimdi bu ruhun duygusuzluğu maskesi yırtıldı ve düşüncelerinin her biri tam orada, alnında yansıyor!

Evet, bundan böyle bu büyük suçlu için ne bir huzur, ne de bir sığınak olacak. Her kötü düşünce

-ve Tanrı ruhunun bunu ne zaman ifade ettiğini bilir- sanki yüksek voltajlı bir elektrik akımıyla sürükleniyormuş gibi onu hem içeriden hem dışarıdan ele veriyor. Kalabalıktan kaçmak istiyor, ama nefret dolu ışık onu amansızca deliyor. Kaçmak istiyor ve ölçülemez uzayda soluk soluğa ve çaresiz bir şekilde koşuyor, ama her yerde ışık var! Her yerde gözler ona dalıyor! Ve karanlığın peşinde, geceyi aramak için tekrar koşuyor, ama karanlık ve gece artık onun için yok. Ölümün kendisine yardım etmesini istiyor, ama ölüm anlamsız bir kelimeden başka bir şey değil. Bu talihsiz ruh sürekli kaçıyor! *Ruhsal deliliğe doğru kaçıyor* - korkunç bir ceza! Korkunç bir acı! Orada, kendisinden kaçmak için kendisiyle mücadele edecek, çünkü yeryüzünün ötesindeki en yüce yasa budur: suçlu ruh, kendi en acımasız cezasına dönüşendir.

Bu durum ne kadar sürecek? Sonunda yenilmiş olan iradesi, pişmanlığın dokunaklı pençesi önünde eğilene ve kibirli alnı yatıştırılmış kurbanları ve adalet ruhları önünde kendini alçaltan ana kadar. Bu ruhun, geçen Cuma günü o

kibirli iletişimde çok açık, çok berrak ve çok rahatsız edici derecede bencil bir şekilde yazdıklarını -kendi iradesiyle- gerçekleştireceği değişmez yasaların üstün mantığına dikkat edin.

Erastus

III

İnsan adaleti cezalandırırken insanların bireyselliğini hesaba katmaz. Suçu suçun kendisiyle ölçerek, kanunsuzları ayrım gözetmeksizin vurur; aynı ceza, suçluyu cinsiyet veya eğitim ayrımı gözetmeksizin etkiler. Ancak ilahi adalet farklı şekilde işler: *cezalar, kendilerine uygulanan varlıkların ilerleme derecesine karşılık gelir .* Suçların eşitliği, ruhlar arasında eşitlik anlamına gelmez; aynı suçlamaya sahip iki suçlu ruh, birini en alt inisiye çevrelerinin entelektüel opaklığına sürükleyebilecek farklı yargılamalarla ayırt edilebilirken, diğeri -bu çevrelerin ötesine geçerek- onu karışıklıktan muaf tutan berraklığın tadını çıkarır. Bu nedenle, artık cezalandıran karanlık değil, onun dünyevi zihnini delen ve ona açık bir yaranın acısını hissettiren ruhsal ışığın

keskinliğidir.

Suçlarının fiziksel görüntüsüyle rahatsız olan bedensiz varlıklar fiziksel elektrik gibi bir şok yaşarlar: duyuları aracılığıyla acı çekerler. Ruhsal olarak zaten maddesel olmayanlar çok daha büyük bir acı hissederler, bu acının selinde etkilerin anısını yok eder ve geriye sadece nedenlerinin farkındalığı kalır.

Eylemlerinin suçluluğuna rağmen, bireyler böylece içsel bir ilerlemeye sahip olabilirler, bu ilerlemede tutkuları onları bir hayvan gibi hareket ettirirken, uyandırılmış yetenekleri onları alt katmanların ağır atmosferinin üstüne çıkarabilir. Ahlaki ve entelektüel ilerlemeleri arasındaki sağduyu ve denge eksikliği, materyalizm ve geçiş zamanlarında sık görülen anormallikleri üretir.

Suçlu ruhu işkenceye sokan ışık, tam da gururunun gizli girintilerini berraklıkla dolduran ve parçalanmış varlığının anlamsızlığını ortaya çıkaran ruhsal ışındır. Bunlar ruhsal ızdırabın ilk belirtileri ve endişeleridir. Bunlar, ilkel insan ikiliğini oluşturan entelektüel ve maddi unsurların

ayrılmasını veya çözülmesini duyururlar, ancak tamamlanmış varlığın büyük birliğinde kaybolmaları gerekir.

Jean Reynaud

Eş zamanlı olarak elde edilen önceki üç iletişim birbirini tamamlar ve cezayı, son derece felsefi ve rasyonel olan yeni bir bakış açısıyla tasvir eder. Bu konuyu bir örnek kullanarak ele almak isteyen Ruhların, bu suçlu ruhun kendiliğinden iletişimine neden olması muhtemeldir.

Bu olgusal tablonun yanında ve bir paralellik kurmak için, 1864 yılında Montreuil-sur-Mer'de bir vaiz tarafından Oruç sırasında çizilen cehennem resmine bakalım:

“Cehennemdeki ateşler dünyadakilerden milyonlarca kat daha şiddetlidir ve orada yanıp tükenmeyen bedenlerden biri gezegene atılsa, onu bir uçtan diğer uca enfekte eder! Cehennem, lanetlilerin ruhlarının fırlatıldığı, sivri iğneler, keskin kılıçlar ve keskin kenarlı jiletlerle dolu,

uçsuz bucaksız ve karanlık bir mağaradır.”

(Bkz. *Revue Spirite,* Temmuz 1864, s.199)

Angele — Dünyadaki yararsızlık

(Bordo, 1862)

Medyuma Angele ismiyle bir ruh kendiliğinden geldi.

1. *Hatalarından dolayı tövbe ettin mi?*

"HAYIR."

O zaman neden geldin?

"Bunu yapmaya çalışmak."

O zaman mutlu değil misin?

"HAYIR."

Acı mı çekiyorsunuz?

"HAYIR."

Peki, sende ne eksik?

"Barış."

Bazı ruhlar, ruhsal durumlarının dayanılmaz olduğunu kabul ederken, acının sadece kendilerine fiziksel acıyı hatırlatan şey olduğunu düşünürler.

2. *Ruhsal yaşamınızda neden huzurdan yoksunsunuz?*

"Geçmişin pişmanlığı."

Geçmişin pişmanlığı, vicdan azabı demektir. Peki tövbe ettin mi?

"Hayır. Gelecek korkusundan."

Neyden korkuyorsun?

"Bilinmeyen."

3. *Son varoluşunuz sırasında ne yaptığınızı bana anlatmaya gönüllü olur musunuz? Belki bu sizi aydınlatmama yardımcı olur.*

"Hiç bir şey."

4. *Sosyal konumunuz neydi?*

"Orta sınıf."

Evli miydiniz?

"Ben bir eş ve anneydim."

“Her iki görevin de görevlerini gayretle yerine getirdiniz mi?

"Hayır. Kocam ve çocuklarım beni sıkıyordu."

5. *Hayatını nasıl geçirdin?*

"Genç bir kız olarak kendimi eğlendiriyorum, genç bir kadın olarak sıkılıyorum."

Meslekleriniz nelerdi?

"Hiçbiri."

Evinize kim baktı?

"Hizmetçi."

6. *Pişmanlıklarınızın ve korkularınızın kaynağını bu yararsızlıkta bulamaz mısınız?*

"Belki de haklısın."

Kabul etmek yeterli değil. Etrafımızda acı çeken suçlu ruhlara yardım ederek o işe yaramaz varoluşun kefaretini ödemek ister misiniz?

"Nasıl?"

Onların nasihatleriniz ve dualarınızla kendilerini geliştirmelerine yardımcı olarak.

“Ben dua etmeyi bilmiyorum.”

Birlikte yapacağız; öğreneceksin. İster misin?

"HAYIR."

Neden?

"Çok yorucu."

Medium'un Rehberindeki Talimatlar

Size, azabın çeşitli derecelerini ve kötülüklerine göre kefarete mahkûm edilen ruhların durumlarını göstererek öğretiyoruz.

Angele, inisiyatifi olmayan, hayatları kendileri için olduğu kadar başkaları için de yararsız olan bireylerden biriydi. Sadece zevki seven, eğitim alamamış ve ailevi ve toplumsal görevlerini yerine getirirken, hayatı her yaştan insana ait olduğu için çekici kılan o gönül tatminlerinden yoksun olan Angele, gençliğini anlamsız eğlencelerden başka bir şeyle geçiremedi. Ve daha ciddi yükümlülükler ortaya çıktığında, *etrafındaki dünya boştu çünkü kalbine boşluk yerleştirmişti.* Hiçbir ciddi yanlış yapmadan, ama hiçbir özel nitelik de göstermeden, kocasını perişan etti, çocuklarının geleceklerini tehlikeye attı ve ihmalkarlığı ve ilgisizliğiyle onların refahını mahvetti. Örnek olarak ve onları seçmek için çaba bile göstermediği ev hizmetçilerinin bakımına terk ederek kalplerini ve yargılarını çarpıttı. Hayatı verimsizdi ve bu nedenle kınanmaya değerdi, çünkü *kötülük iyiyi ihmal etmekten kaynaklanır .* Hepiniz hatadan uzak durmanın yeterli olmadığını anlamalısınız: aynı zamanda ona karşı çıkan erdemleri de uygulamalısınız. Rab'bin öğretilerini inceleyin; bunlar üzerinde derin düşünün ve

bunların sizi kötü yolun kenarında tutan bir bariyer oluşturmasına rağmen, aynı zamanda sizi geri çekilmeye ve sizi iyiye götüren zıt yolu almaya zorladığını anlayın. Kötülük iyiliğe karşıdır. Bu nedenle, kötülükten kaçınmak isteyenler zıt yolu seçmelidir; aksi takdirde, yaşamları işe yaramaz hale gelir; işleri ölür ve Tanrı Babamız ölülerin Tanrısı değil, yaşayanların Tanrısıdır.

Angele'nin sondan bir önceki varlığının ne olduğunu sorabilir miyim?

“Mutlu bir tembellik ve manastır hayatının yararsızlığı içinde yaşadı. Doğası gereği tembel ve bencil olan o, daha sonra aile hayatını denemek istedi, ancak ruhu çok az evrimleşmişti. Tehlikeyi ona gösteren iç sesini sürekli reddetti ve yokuştan aşağı kaymak nazik olduğu için, başlangıçta kendini durdurmak için çaba göstermek yerine kendini ona bırakmayı tercih etti. Şu anda, kendini böyle bir tarafsızlıkta tutmanın içerdiği tehlikeyi hala anlıyor, ancak böyle bir durumdan kurtulmak için en ufak bir çabayı gösterecek gücü

hissetmiyor. Onun için dua edin; onu uyandırın ve gözlerini ışığa açmaya zorlayın: bu bir görevdir; hiçbir görevi ihmal etmeyin.

“İnsanlar aktif olmak için yaratılmıştır. Ruhun faaliyeti: bu onların özüdür; bedenin faaliyeti: bu bir zorunluluktur. Bu nedenle, sonsuz huzura mahkûm bir ruh olarak varoluşun gerekliliklerini yerine getirin. Vücudunuzun size hizmet etmesi amaçlandığından, zekanıza tabi bir makineden başka bir şey değildir. Zekanızı geliştirmek için çalışın ki, görevini yerine getirmesinde ona yardımcı olması gereken araca sağlıklı bir dürtü sağlasın. Ona ne dinlenme ne de istirahat hakkı tanıyın ve özlediğiniz huzurun ancak işten sonra geleceğini unutmayın. Bu nedenle, çalışmayı ne kadar ihmal ederseniz, beklerken kaygınız o kadar uzun olacaktır. “Çalışın. Durmadan çalışın. Tüm görevlerinizi istisnasız yerine getirin; onları şevkle, cesaretle, azimle yerine getirin ve inancınız sizi ayakta tutacaktır. Toplumunuzda en nankör ve aşağılık görevleri bilinçli olarak yerine getirenler, kendi görevlerini ihmal ederken başkalarına bu tür roller yükleyenlerden yüz kat

daha yücedir. Hepsi cennete doğru tırmanılması gereken basamaklardır: onları ayaklarınızın altında ezmeyin. Size ulaşan ve güçlerini Rab'be koyanları destekleyen dostlarla çevrili olduğunuzu bilin.

Tekdüze

Sıkılmış Bir Ruh

(Bordo, 1862)

Bu ruh kendiliğinden medyuma kendini gösterdi ve dua talep etti.

1. *Duamızı istemenize sebep olan şey nedir?*

"Amaçsızca dolaşmaktan yoruldum."

Uzun zamandır böyle bir durumda mısınız?

"Yaklaşık yüz seksen yıl."

Dünyadayken ne yapıyordun?

"Hiçbir iyi şey yok."

2. *Diğer ruhlar arasında statünüz nedir?*

“Ben sıkılanlardanım.”

Ancak bu kendi başına bir kategori oluşturmaz

"Aramızda her şey bir kategoriyi oluşturur. Her duygu benzerini bulur ve sempatik muadilleri bir araya gelir."

3. *Madem ki acıya mahkûm olmadın, neden bu kadar zamandır ilerlemeden kaldın?*

"Aylaklığa mahkûm edildim, aramızda acı çekmektir. Sevinç olmayan her şey acıdır."

Peki, isteğiniz dışında yoldan çıkmaya mı zorlandınız?

"Maddi zekânızın kavrayamayacağı kadar ince nedenler var."

Bunları bana anlatmaya çalış; bu senin için faydalı olma yolunda bir başlangıç olur.

“Karşılaştırma için bir terimim olmadığından,

yapamadım. Yeryüzünde sönmüş bir yaşam, ondan faydalanmamış ruha, ateşin tükettiği kağıda miras bıraktığı şeyi miras bırakır: Kıvılcımlar, hala sıkıştırılmış küllerin ne olduğunu ve nereden geldiğini hatırlatır, yani kağıdın yıkımı. Bu kıvılcımlar, ruhu bedeninin küllerini dağıtana kadar bağlayan dünyevi bağların hatırlanmasıdır. Ancak o zaman ruh, eterik bir öz olarak kendini yeniden kazanır ve bir kez daha ilerlemeye başlama arzusu duyar."

4. *Şikayet ettiğiniz can sıkıntısının sebebi ne olabilir?*

"Varoluşumun sonuçları. Sıkıntı, tembelliğin çocuğudur; dünyada geçirdiğim uzun yılları nasıl değerlendireceğimi bilemedim ve sonuçları bu dünyaya yansıdı."

5. *Sizin gibi can sıkıntısından dolayı başıboş dolaşan ruhlar isterlerse bu halden çıkamazlar mı?*

"Hayır, bunu her zaman yapamazlar, çünkü can sıkıntısı iradelerini felç etmiştir. Varoluşlarının sonuçlarına katlanmaktadırlar; işe

yaramazlar ve inisiyatiften yoksundurlar ve birbirlerinden yardım istemezler. Boş durumlarının yorgunluğu onları bunu değiştirmeye ikna edene kadar kendi başlarına bırakılırlar; sonra, iradelerinin en ufak bir uyanışında, devam etme çabalarında kendilerine yardımcı olacak destek ve iyi öğütler bulurlar."

6. *Dünyevi varoluşunuz hakkında bana biraz bilgi verebilir misiniz?*

"Ah! Çok az. Anlamalısın. Sıkıntı, işe yaramazlık ve aylaklık tembellikten kaynaklanır, ki bu da cehaletin annesidir."

7. *Önceki yaşamlarınız size gelişme olanağı sağlamadı mı?*

"Evet, hepsi, ama çok az, çünkü birbirlerinin yansımasıydılar. Her zaman ilerleme vardır, ama o kadar belirsizdir ki farkına bile varmayız."

8. *Yeni bir varoluşu beklerken, daha sık yanıma gelmeye razı olur musun?*

"Beni çağırın. Gelmeye zorlanacağım; bana

bir hizmette bulunacaksınız."

9. *El yazınızın neden bu kadar sık değiştiğini açıklayabilir misiniz?*

"Çünkü çok fazla soru soruyorsun; bu beni yoruyor ve yazabilmek için yardıma ihtiyacım var."

Medyumun Rehberi: Onu yoran ve sorularınıza cevap verebilmesi için ona yardım etmemizi zorunlu kılan şey zihinsel çabadır. O, dünyada olduğu kadar ruh dünyasında da tembeldir. Onu size, gerçek bir acı olan ve bazen akut acıdan daha acı verici olan ilgisizliğinden ve sıkıntısından çekip çıkarmak için getirdik çünkü bu sonsuza kadar uzayabilir. Sonsuz bir sıkıntı perspektifinin işkencesini hayal edebiliyor musunuz? Bu kategorideki ruhların çoğu, *dünyevi bir varoluşu yalnızca bir eğlence ve ruh hayatlarının dayanılmaz monotonluğunu kırmanın bir yolu olarak ararlar* . Bu yüzden, iyiliği beslemek için kesin bir karar almadan sıklıkla dünyevi hayatlarına girerler ve bu da sonunda gerçek ilerleme hissedilene kadar onları her şeye yeniden başlamaya mecbur eder.

Oude Kraliçesi

(1858'de Fransa'da öldü)

1. *Dünyayı geride bıraktığınızdan beri hangi duyguları yaşadınız?*

"Bunu söyleyemem; hala biraz kafam karışık."

Mutlu musun?

“Dünyevi hayatı özlüyorum... Bilmiyorum... Dünyevi hayatın beni kurtaracağı, yürek parçalayıcı bir acı yaşıyorum... Keşke bedenim mezardan kalksa...”

2. *Hristiyanların arasına gömüldüğünüz ve kendi ülkenizde gömülmediğiniz için pişman mısınız?*

"Evet, Hint toprağı vücuduma daha az ağırlık verirdi."

Cenaze töreninde naaşınıza gösterilen ilgi hakkında ne düşünüyorsunuz?

“Çok sıradanlardı; ben bir kraliçeydim ve herkes önümde diz çökmedi... Beni rahat bırakın... Konuşmaya zorlanıyorum... Şimdi ne olduğumu bilmenizi istemiyorum... Ben bir kraliçeydim; bunu bilin.”

3. *Kraliyet konumunuza saygı duyuyoruz ve lütfen talimatlarımıza yanıt vermenizi rica ediyoruz. Oğlunuzun bir gün babasının mirasını geri alacağına inanıyor musunuz?*

"Elbette. Kanım hüküm sürecek; o buna hak sahibi."

Oğlunuzun yeniden topluma kazandırılmasına, enkarne olduğunuz zamanki kadar önem veriyor musunuz?

"Benim kanım sıradan insanların kanıyla karışamaz."

4. *Ölüm belgenizde doğum yeriniz bulunamadı; doğum yerinizin neresi olduğunu bize söyleyebilir misiniz?*

"Hindistan'ın en asil kanına doğdum. Sanırım

Delhi'de doğdum."

5. *Lüksün ihtişamı içinde ve onurlarla çevrili bir şekilde yaşıyordunuz. Şimdi tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsunuz?*

"Onlara hakkım var."

Dünya üzerinde işgal ettiğiniz yüksek mevki, şu anda bulunduğunuz dünyada daha yüksek bir mevkide olmanızı sağladı mı?

“Ben hala bir kraliçeyim... Bana hizmet etmeleri için köleler gönderin! ... Bilmiyorum: Burada kimse benimle pek ilgilenmiyor gibi görünüyor... ve yine de ben hala aynıyım...”

6. *Müslümanlığa mı yoksa Hindu dinine mi mensuptunuz?*

“Müslümanım. Ancak, Tanrı ile ilgilenemeyecek kadar güçlüydüm.”

İnsan mutluluğu açısından, sizin inandığınız din ile Hıristiyanlık arasında nasıl bir fark görüyorsunuz?

“Hristiyanlık dini saçmadır; bütün insanların kardeş olduğunu söyler.”

Muhammed hakkında ne düşünüyorsunuz?

"O bir kralın oğlu değildi."

Onun ilahi bir görevde olduğuna inanıyor musunuz?

"Bana ne!"

Hz. İsa hakkında ne düşünüyorsunuz?

“Bir marangozun oğlu düşüncelerimi meşgul etmeye layık değil.”

7. *Müslüman kadınların erkeklerin gözünden uzaklaştırılması geleneği hakkında ne düşünüyorsunuz?*

"Kadınların yönetmek için doğduğunu düşünüyorum: Ben bir kadındım."

Avrupalı kadınların sahip olduğu özgürlüğe hiç gıpta ettiniz mi?

"Hayır. Onların özgürlüğünden bana ne! Onlara hizmet edenler dizlerinin üstünde mi?"

8. *Son varoluşunuzdan önce dünyada başka bir varoluşunuzun olduğunu hatırlıyor musunuz?*

"Ben her zaman bir kraliçe olmalıyım."

9. *Çağrımıza neden bu kadar çabuk cevap verdiniz?*

“İstemedim; zorlandım... Cevap vermeye tenezzül eder miydim sanıyorsun? Sen kimsin ki benim yanımda?”

Seni gelmeye kim zorladı?

"Bilmiyorum... ama benden daha güçlü kimse olamaz."

10. *Kendinizi bize hangi formda sunuyorsunuz?*

“Kraliçe olarak devam ediyorum... Kraliçe olmaktan vazgeçer miyim sanıyorsun? ... Sen pek saygı göstermiyorsun... Kraliçelere farklı hitap

edildiğini bilmelisin.”

11. *Eğer seni gerçekten görebilseydik, seni tüm o giysilerin ve mücevherlerinle görebilir miydik?*

"Kesinlikle!"

Nasıl oluyor da, bütün bunları geride bıraktıktan sonra, ruhun bu görünüşleri, hele ki süslü elbiselerini muhafaza ediyor?

“Beni terk etmediler... Her zamanki gibi güzelim... Benim hakkımda ne düşündüğünüzü bilmiyorum! Beni hiç görmediğiniz doğru.”

12. *Aramızda olmak sizi nasıl hissettiriyor?*

"Mümkün olsaydı ben olmazdım... Bana bu kadar az saygı gösteriyorsunuz!"

St. Louis: Onu rahat bırak, zavallı yaratık. Körlüğüne merhamet et; sana örnek olsun. Onun gururunun ne kadar acı çektiğini fark etmiyorsun.

Bu artık gömülmüş düşmüş ihtişamı

çağrıştırırken, o ülkedeki çoğu kadının aldığı eğitim göz önüne alındığında, büyük derinlikte yanıtlar beklemiyorduk; ancak, bu ruhta, felsefe olmasa bile, en azından daha yakın bir gerçeklik duygusu ve kibir ve dünyevi ihtişamla ilgili daha rasyonel fikirlerle karşılaşabileceğimizi düşündük. Tam tersi. Bu ruhta, dünyevi fikirler tüm güçlerini korudular; yanılsamalarından hiçbirini kaybetmemiş, kendi zayıflığına karşı mücadele eden ve aslında güçsüzlüğünden çok acı çekmesi gereken bir gurur görüyoruz

Xumene

(Bordo, 1862)

Bir ruh, bu ismi, bu tür tezahürlere alışkın olan medyuma kendini kendiliğinden tanıtmak için kullanırdı; çünkü onun görevi, ruh rehberi tarafından kendisine getirilen düşük seviyedeki ruhlara yardımcı olmak ve onların hem eğitimine hem de ilerlemesine yardımcı olmaktı.

Sen kimsin? Bu bir kadın ismi mi yoksa bir erkek ismi mi?

"Bir adamın - olabilecek en mutsuz adam. Cehennemin bütün azaplarını çekiyorum."

Peki cehennem yoksa onun azabını nasıl çekeceksin?

"Anlamsız bir soru."

Anlıyorum, ancak başkalarının açıklamaya ihtiyacı olabilir.

"Bu beni ilgilendirmiyor."

Çektiğiniz acıların sebeplerinden biri de bencillik olamaz mı?

"Belki."

Eğer rahatlamak istiyorsanız, kötü eğilimlerinizi reddederek başlayabilirsiniz.

"Endişelenme; bu seni ilgilendirmez. Önce benim için de diğerleri için yaptığın gibi dua et, sonra göreceğiz."

Eğer tövbe ederek bana yardım etmezsen, duanın pek bir faydası olmaz.

"Dua etmek yerine konuşursan, bana pek fazla yardımcı olamazsın."

Peki gerçekten gelişmek istiyor musun?

"Olabilir; bilmiyorum. Bakalım dua acımı hafifletecek mi; esas olan bu."

O halde, kurtuluşunuzu elde etme konusundaki güçlü arzuma katılın.

"Devam etmek."

(Medyumun duasından sonra) *Memnun musunuz?*

"İstediğim gibi olmadı."

Uzun zamandır var olan bir hastalığı ilk defa uygulanan bir ilaçla hemen tedavi etmek mümkün olmayabilir.

"Belki de hayır."

Geri dönmek ister misiniz?

"Evet, eğer beni ararsan."

Medyumun Rehberi: Kızım, bu katılaşmış ruhla önünde çok iş olacak, ancak kaybolmamış olanları kurtarmanın pek bir değeri olmayacaktır. Cesaret! Azmet ve başaracaksın. Hiç kimse ikna ve örnek yoluyla düzeltilemeyecek kadar suçlu değildir, çünkü en sapkın ruhlar bile zamanla kendilerini düzeltirler. Kişi onları hemen iyi duygulara geri döndürmeyi başaramasa bile -ki bu çoğu zaman imkansızdır- kişinin çabaları boşa gitmeyecektir. İçlerinde yakılan düşünceler onları harekete geçirir ve kendilerine rağmen düşünmelerini sağlar. Bunlar er ya da geç meyve verecek tohumlardır. Kişi çekicin ilk vuruşuyla bir kayayı kırmaz.

Kızım, sana söylediklerim enkarnasyonlar için de geçerlidir ve Spiritizmin, sıkı inananlar arasında bile, neden hemen mükemmel insan varlıkları yaratmadığını anlamalısın. İnanç ilk adımdır; inanç sonra gelir ve dönüşüm sırası gelecektir. Ancak birçokları için kendilerini yenilemek için ruh dünyasına gitmeleri gerekecektir.

Katılaşmış ruhlar arasında sadece kötü ve şeytani olanlar yoktur; kötü olmaya çalışmadan, gurur, kayıtsızlık veya ilgisizlik yüzünden hareketsiz kalan çok sayıda insan vardır. Yine de mutsuzdurlar, çünkü telafi edecekleri dünyevi dikkat dağıtıcı şeyler olmadığı için ataletlerinden daha da fazla acı çekerler. Sonsuzluğun bakış açısı durumlarını onlar için dayanılmaz hale getirir ve yine de durumdan çıkmak için ne güçleri ne de istekleri vardır. Bunlar, enkarne olduklarında hem kendileri hem de başkaları için işe yaramayan boş hayatlar süren ve genellikle hayattan tiksinmekten başka ciddi bir sebep olmaksızın intihar ederek sonuçlanan bireylerdir.

Genel olarak, bu ruhları iyiliğe geri döndürmek, düpedüz kötü olanlardan daha zordur, çünkü ikincisinin enerjisi vardır. Bir kez aydınlandıklarında, kötülüğe olduğu kadar iyiliğe de tutkuyla bağlıdırlar. İlki için, önemli ölçüde evrimleşmek için birçok enkarnasyona ihtiyaç vardır. Ancak, yavaş yavaş, sıkıntıya yenik düştüklerinde - tıpkı ikincisinin acı çekmesi gibi - daha sonra onlar için bir zorunluluk haline

gelecek olan herhangi bir meşguliyette dikkati dağıtacak bir şey aramaya başlarlar.

BÖLÜM VIII

^M

Dünyevi Kefaret

Marcel — 4 Numaralı Çocuk

Bir taşra sanatoryumunda, durumu tarif edilmesi zor, yaklaşık 8 ila 10 yaşlarında bir çocuk vardı. "No. 4" olarak belirlenmişti. Doğuştan gelen bir deformitenin sonucu olarak mı yoksa hastalığın kendisi yüzünden mi, tamamen çarpık bir vücut yapısına sahipti. Bükülmüş bacakları boynuna değiyordu ve o kadar zayıftı ki kemikleri derisini yırtmak üzereydi. Vücudu yaralarla kaplıydı ve çektiği acılar korkunçtu. Fakir bir Yahudi ailesine mensuptu ve üzücü durumu dört yıldır devam ediyordu. Yaşına göre dikkat çekici derecede zekiydi; tatlılığı, sabrı ve teslimiyeti moral vericiydi. Bakımı altına alındığı doktor, zavallı, neredeyse terk edilmiş çocuğa karşı şefkatle

dokunmuştu - ailesi onu nadiren ziyarete gelirdi - ve ona özel bir ilgi gösteriyordu. Onunla sohbet etmekten hoşlanıyordu, entelektüel erken gelişmişliğinden büyülenmişti. Ona yalnızca nazik davranmakla kalmıyor, görevleri izin verdiğinde ona kitap okuyor ve yaşının ötesinde görünen konulardaki doğru yargılarına hayran kalıyordu.

Bir gün çocuk doktora dedi ki, "Doktor, lütfen bana son haplardan birkaç tane daha verin." "Ama neden, çocuğum?" diye cevapladı doktor, "Sana yeterince verdim zaten ve daha büyük bir dozun zararlı olabileceğinden korkuyorum." "Şey, sadece çok fazla acı çekiyorum. Ağlamamaya çalışıyorum ve Tanrı'ya diğer hastaları rahatsız etmemek için bana güç vermesi için dua ediyorum, ama bunu yapmamak zor oldu. O haplar beni uyutuyor ve uyuduğumda en azından kimseyi rahatsız etmiyorum."

Bu sözler, kötü biçimli bir bedenin içine hapsedilmiş bu ruhun yüceliğini göstermeye yeter. Bu zavallı yaratık bu duyguları nereden edinmiş olabilir? Kesinlikle yetiştirildiği çevrede değil.

Dahası, acı çekmeye başladığı yaşta henüz böyle bir akıl yürütme yeteneğine sahip olamazdı. Bu duygular böylece doğuştandı. Ancak, eğer bu kadar asil içgüdülere sahip olsaydı ve eğer ruhunun bedeniyle aynı anda yaratıldığı gerçeğini kabul edecek olsaydık - bu kadar acımasız bir işkencenin aracı - neden Tanrı tarafından bu kadar sefil ve acı dolu bir hayata mahkûm edilmişti? Evet, ya Tanrı'nın iyiliğini inkar etmek ya da daha önceki bir nedeni, yani ruhun önceden var oluşunu ve varoluşların çokluğunu kabul etmek gerekirdi. Çocuk şimdi öldü ve son düşünceleri Tanrı ve ona acıyan şefkatli doktor hakkındaydı.

Bir süre sonra ruhu Paris Cemiyeti'nde canlandırıldı ve şu bildiriyi verdi (1863):

“Beni çağırdın ve tüm kalplere dokunmak için, sesimi bu duvarın ötesine duyurmaya geldim. Yankısının titreşimleri yalnızlıklarındaki insanlara ulaşsın ve onlara yeryüzündeki acıların onları cennetin sevinçlerine hazırladığını; acının, cesaret ve teslimiyet veren lezzetli bir meyvenin kabuğundan başka bir şey olmadığını hatırlatsın.

O ses onlara, hasta birinin sefalet paletinde Rab tarafından gönderilenlerin yattığını söyleyecek; onların misyonu, insanlığa, Her Şeye Gücü Yeten'in ve iyi ruhların yardımıyla aşılmaz hiçbir acının olmadığını öğretmekten ibaret. O ses, onların dua ile karışık inlemeleri duymalarını ve küfür ile karışık inlemelerin suçlu tonlarından çok farklı olan dindar uyumu anlamalarını sağlayacak.

"Sizin iyi ruhlarınızdan biri, Spiritizm'in büyük bir elçisi, bu gece bana yerini verdi. [LXXVI]Aranızda enkarne olanların acı çekmeyi öğrenme misyonuna yardımcı olacak olan Doktrininizin ilerlemesi hakkında bir şeyler söylemek için sıramı almak istiyorum. Spiritizm yol gösterici olacak; onlar onun örneğine ve izleyecekleri sesine sahip olacaklar; inlemeler daha sonra memnuniyet çığlıklarına ve sevinç gözyaşlarına dönüşecek."

Anlattıklarınızdan, çektiğiniz acıların daha önceki haksızlıkların kefareti olmadığı anlaşılıyor.

LXXVIAziz Augustinus, genellikle Cemiyet'te iletişim kurduğu medyum aracılığıyla - Auth.

“Aslında çektiğim acılar doğrudan bir kefaret değildi, ama size temin edebilirim ki tüm acıların haklı bir nedeni vardır. Çok sefil olduğunu bildiğiniz kişi bir zamanlar yakışıklı, büyük, zengin ve hayranlık duyulan biriydi. Dalkavuklarım ve fahişelerim vardı; kibirli ve gururluydum. Bir zamanlar gerçekten suçluydum; Tanrı'yı inkar ettim ve diğer insanlara zarar verdim, ama daha sonra zalimce, önce ruhlar aleminde ve sonra yeryüzünde yaptığım haksızlıkların kefaretini ödedim. Son ve kısa varoluşumda sadece birkaç yıl katlandığım acıları, ondan önceki varoluşta aşırı yaşlılığa kadar tüm bir ömür boyunca taşıdım. Tövbe yoluyla, bana birkaç görev emanet eden Rab'bin lütfuna yeniden girdim, sonuncusunu biliyorsunuz. Kendim arınmamı sağlamak için bunları istemiştim.

"Elveda dostlarım. Birkaç kez daha size döneceğim. Benim görevim teselli etmek, öğretmek değil. Yine de, yaraları gizli olan ve varlığımdan mutlu olacak çok sayıda insan var."

Marcel

Medium'un Rehberindeki Talimatlar

Zavallı, zayıf, ülserli ve biçimsiz küçük hasta! O sefalet ve gözyaşı sığınağında ne kadar çok acı dolu çığlıklar attı! Ve genç yaşına rağmen ne kadar da teslimiyetçiydi ve ruhu acı çekmenin amacını ne kadar çok kavrıyordu! Bu kadar çok bastırılmış inlemenin ödülünün onu mezarın ötesinde beklediğini hissediyordu! Ayrıca, kendisi gibi hastalıklarını taşıma cesaretine sahip olmayanlar için, özellikle de dualar yerine cennete küfürler yağdıranlar için nasıl da dua etti!

Acısı uzun ve uzamış olmasına rağmen, ölüm anı korkunç değildi. Elbette, kasılan uzuvları büküldü ve onu izleyenlere ölüme karşı isyan eden deforme olmuş bir bedeni gösterdi - kendi isteğine rağmen yaşamak isteyen bedenin yasası. Ama bir melek ölüm döşeğinin üzerinde uçtu ve kalbini iyileştirdi. Daha sonra, o melek beyaz kanatlarında, deforme olmuş bedeninden kurtulan ve şu sözleri söyleyen o güzel ruhu taşıdı: "Sana şükürler olsun, Tanrım!" Ve o ruh, Yüce Olan'a doğru yükselerek haykırdı: "İşte buradayım,

Tanrım; bana acı çekmeyi öğrenme görevini verdin. Sınavı layıkıyla çektim mi?"

Ve şimdi o zavallı çocuğun ruhu gerçek boyutlarına kavuştu. Uzayda süzülüp, zayıf ve alçakgönüllülere giderek herkese şöyle diyor: "Umut ve cesaretiniz olsun." Her türlü maddeden ve her türlü kirlilikten kurtulmuş olarak yanınızdadır; artık acı çeken ve kederli değil, erkeksi bir sesle sizinle konuşuyor. Size şöyle diyor: "Beni görenler şikayet etmeyen bir çocuk gördüler. Benim örneğimden dertlerine merhem oldular ve kalpleri Tanrı'ya olan tatlı güvenle güçlendi. Dünyadaki kısa yolculuğumun amacı buydu."

Aziz Augustine

Szymel Slizgol

Szymel Slizgol, Mayıs 1865'te ölen Vilna'lı fakir bir Yahudiydi [LXXVII]. 30 yıl boyunca elinde küçük bir kaseyle dilencilik yaptı. Şehrin her yerinde çağrısı tanıdıktı: "Fakirleri, dulları ve

LXXVIILitvanya'nın başkenti Vilna, özellikle modern dönemde Doğu Avrupa Yahudileri tarafından “Litvanya'nın Kudüs'ü” olarak adlandırılmaktadır. - Tr.

yetimleri hatırlayın!" O süre zarfında 90.000 ruble topladı, ancak kendisi için tek bir kopek bile ayırmadı. Hastalara yardım etti - onlara kendisi baktı; fakir çocukların eğitimini ödedi ve kendisine verilen yemeği ihtiyaç sahiplerine dağıttı. Dilenci, geceleri kendi ihtiyaçlarını karşılamak için sattığı enfiye hazırlamakla vakit geçiriyordu. Geriye kalan her şey fakirlere aitti. Szymel dünyada yalnızdı, ancak cenaze töreninin yapıldığı gün Vilna nüfusunun büyük bir kısmı cenaze alayını takip etti ve tüm dükkanlar kapılarını kapattı.

(Paris Spiritist Derneği, 15 Haziran 1865)

Çağrışım: Bu toplantının başından beri aranızdayım, sonunda büyük bir bedel ödediğim hedefime ulaştığım için son derece mutluyum. Zavallı bir dilencinin ruhuna olan ilginiz için teşekkür ederim; sorularınıza memnuniyetle cevap vermeye çalışacağım.

Vilna'dan gelen bir mektup bize hayatınızın en dikkat çekici özellikleri hakkında bilgi verdi ve bizde uyandırdıkları sempati sizinle iletişim kurma isteğimizi uyandırdı. Çağrımıza cevap verdiğiniz

için minnettarız ve bize cevap vermek istediğiniz için, ruh olarak durumunuzu ve son varoluşunuz boyunca sürdürdüğünüz hayat türünü belirleyen nedenleri öğrenmekten mutluluk duyarız.

“Öncelikle, gerçek konumunu kavrayan ruhuma, benim kim olduğum konusunda aklınıza gelen bir düşünce hakkında fikrini iletme lütfunu bahşet. Yanlışsa lütfen bana bildir.

"Hiç kimsenin anısına saygı göstermek için yapılan kamusal gösterilerin bu kadar etkileyici olması size tuhaf görünüyor, hayırseverlik sayesinde bu kadar sempati kazanmış. Sizden bahsetmiyorum, sevgili öğretmen, sizden, sevgili medyum veya hepinizden, hepsi gerçek ve samimi Spiritistlerden değil, inanca karşı kayıtsız olan kişilerden bahsediyorum. Olanlarda dikkat çekici hiçbir şey yok. İyiliği uygulayarak insanlığa uygulanan ahlaki baskı öyledir ki, kişi ne kadar maddi olursa olsun, her zaman onun önünde eğilir; iyiliğe her zaman saygı duyulur; kötülüğe eğilimi olsa bile hoş karşılanır.

"Ve şimdi, meraktan sorulmadığını, sadece

genel eğitim amacıyla formüle edildiğini bildiğim sorularınıza geliyorum. Bunu yapma özgürlüğüm olduğu için, son varoluşumu motive eden ve belirleyen sebepleri mümkün olduğunca özlü bir şekilde anlatacağım.

“Yüzyıllar önce, kral veya en azından egemen bir prens unvanıyla yaşadım. Bugünün devletleriyle karşılaştırıldığında nispeten sınırlı olan iktidar alanımda, yine de vasallarımın kaderinin mutlak efendisiydim. Bir tiran gibi davrandım veya daha doğrusu -doğru terimi kullanalım- bir işkenceci gibi davrandım. Otoriter bir karaktere sahip olduğumdan, şiddet yanlısı, açgözlü ve şehvet düşkünüydüm ve bu olgudan, yasalarım altında yaşayan yoksulların kaderini tahmin edebilirsiniz. Gücümü, zayıfları ezmek, kendi tutkularımın hizmeti için her türlü ticaret, meslek, tutku ve zahmeti vergilendirmek için kötüye kullandım. Hatta dilencilerin kazandığına onda bir vergi koydum; insan merhametinin yoksulların ceplerine düşmesine izin verdiği sadakaların aslan payını önce ben almadan kimse bir şey dileyemezdi. Dahası da vardı: Vasallarım

arasında dilencilerin sayısı azalmasın diye, o talihsiz yaratıkların kalan ufak tefek şeylerden hiçbirini arkadaşları, akrabaları veya akrabalarıyla paylaşmalarını yasakladım. Başka bir deyişle, acı ve yoksulluk konusunda her bakımdan en kalpsiz olan bendim.

“Sonunda işkence ve korkunç ıstırabın ortasında 'hayat' dediğin şeyi kaybettim; ölümüm, benim gibi -daha küçük ölçekte de olsa- benim bakış açımı paylaşanlar için bir dehşet örneğiydi. Bir ruh olarak, üç buçuk yüzyıl boyunca sapkın halde kaldım ve o zamanın sonunda, reenkarnasyonun amacının, kaba ve körelmiş duyularımın beni bir öncekinde takip etmeye yönelttiğinden tamamen farklı bir şey olduğunu sonunda anladım. Dualarımın, istifamın ve pişmanlığımın cevabı olarak, aynı işkencelere -ve çok daha fazlasına- katlanma fiziksel görevini üstlenme izni aldım. Bu izni aldım ve özgür irademle Tanrı bana zihinsel ve fiziksel ıstırabımı artırma hakkını verdi. Bana yardım eden iyi ruhların desteği sayesinde, iyiyi uygulama kararlılığımda ısrar ettim ve omuzlarıma aldığım

yükün altında ezilmemi engelledikleri için onlara teşekkür ediyorum.

“Sonunda, özveri ve hayırseverlik yoluyla, diğerinin zulüm ve adaletsizlik anlamında sahip olduğu şeyi telafi eden bir varoluşu gerçekleştirdim. Fakir ebeveynlerin çocuğu olarak doğdum ve erken yaşta yetim kaldım, birçok kişinin beni anlayamayacağını düşüneceği bir yaşta kendi kendime yetmeyi öğrendim. Sevgi ve şefkat olmadan tek başıma yaşadım ve hayatımın en başından beri başkalarına yaptığım vahşeti taşıdım. Topladığım tüm meblağların tamamen diğer insanları rahatlatmaya adandığını söylüyorlar: bu, gurur veya yapmacıklık olmadan, nispeten zor -çok zor- yoksunlukların feda edilmesiyle birçok kez kamusal hayırseverlik yapmamı sağlayan faydayı artırdığımı da ekleyebileceğim bir gerçektir.

"Son varoluşumun onarımının bana kazandırdığı liyakata güvenerek huzur içinde öldüm ve gizli özlemlerimin çok ötesinde ödüllendirildim. Bugün, size kendilerini yücelten

herkesin alçakgönüllü olacağını ve kendilerini alçaltan herkesin yüceleceğini söyleyebildiğim için mutluyum, kesinlikle mutluyum."

Lütfen bize ruh dünyasında kefaretinizin nelerden oluştuğunu ve ölüm anından tövbeniz ve iyi kararlarınız sonucunda kaderinizin hafifletilmesine kadar ne kadar sürdüğünü anlatacak kadar nazik olun. Ayrıca ruh halinizdeki düşüncelerinizde neyin değişikliğe yol açtığını da anlatın.

"Bu soru birçok acı dolu anıyı uyandırıyor! Nasıl da acı çektim... ama pişman değilim: Hatırlıyorum! ... Kefaretimin doğasını bilmek istiyorsun. İşte tüm dehşetiyle karşımda.

“Size söylediğim gibi, her türlü iyi duygunun işkencecisi olmuştum ve uzun bir süre - oldukça uzun bir süre - perispiritimle çürüyen cesedime bağlı kaldım. Tamamen çürüyene kadar, kendimi kurtlar tarafından yutulmuş gibi hissettim, bu da bana korkunç acılar çektirdi! Beni işkence aletine tutsak eden zincirlerden kurtulduğumda, daha da acımasız bir işkenceye katlanmak zorunda kaldım.

Fiziksel acımın ardından, öncekinden daha uzun süren zihinsel acı geldi. Acı çektiğim tüm kurbanların huzuruna çıkarıldım. Zaman zaman, benden üstün bir güç beni suçlu eylemlerimle yüzleşmeye yönlendirdi. Başkalarına çektirdiğim tüm acıları fiziksel ve zihinsel olarak gördüm. Ah! Dostlarım, kötülük yaptığımız kişilerin sürekli görüntüsü ne kadar da korkunç! Aranızda, sanık ile kurbanı arasındaki yüzleşmede sadece silik bir örnek var.

"Bu, iki buçuk asır boyunca çektiğim acıların özetidir; ta ki Tanrı, acım ve pişmanlığımdan etkilenip, beni gözeten ruh rehberlerinin isteği üzerine, sizin aşina olduğunuz kefaret hayatını bana bahşedene kadar."

Son yaşamınızda Yahudi dinini seçmenize yol açan özel bir neden var mıydı?

"Ben seçmedim, ancak rehberlerimin tavsiyesine uydum. Yahudi dini kefaret hayatıma küçük bir aşağılanma ekledi, çünkü bazı ülkelerde çoğu enkarnasyon Yahudileri, özellikle Yahudi dilencileri hor görüyordu."

Son varoluşunuzda, aldığınız kararları yerine getirmeye ne zaman başladınız? Bu düşünce aklınıza nasıl geldi? Bu kadar özverili bir şekilde hayırseverlik yaparken, sizi buna iten sebeplere dair herhangi bir sezginiz oldu mu?

"Fakir ama zeki ve açgözlü ebeveynlerden doğdum. Küçük yaşta annemin şefkatinden ve şefkatinden mahrum kaldım. Annemin kaybından dolayı babamdan daha güçlü bir üzüntü yaşadım; açgözlülüğün hakim olduğu babam beni tamamen terk etti. Kardeşlerime gelince, hepsi benden büyüktü ve benim çektiğim acıyla ilgilenmiyor gibiydiler. Hayırseverlikten çok kişisel çıkarları için taşınan başka bir Yahudi beni evine aldı ve bana nasıl çalışacağımı öğretti. Çalışmamın ürününü kullanarak -ki bu ürün çoğu zaman gücümü aşardı- aksi takdirde ona ödeyebileceğim masrafların çoğunu telafi etti. Daha sonra onun boyunduruğundan kurtuldum ve kendi işime baktım. Ama her yerde, hem işte hem de dinlenirken, annemin şefkatinin hatırası beni takip etti ve yaşlarım ilerledikçe onun hatırası benimkine daha da derinden kazındı ve onun ilgisi

ve sevgisi için daha da fazla yas tuttum.

“Çok geçmeden yalnız kaldım; birkaç ay içinde ölüm tüm ailemi biçti. O zaman, hayatımın geri kalanını nasıl geçireceğimin şekli belirmeye başladı. İki erkek kardeşim geride yetim bırakmıştı ve kendi çektiğim acıları hatırlayarak, o zavallı küçük varlıkları benimkine benzer bir çocukluktan kurtarmak istedim. İşim hepsinin geçimini sağlamaya yetmediğinden, kendim için değil, onlar için sadaka dilemeye başladım. Tanrı bana çabalarımın tadını çıkarma tesellisini vermeyecekti, çünkü zavallı küçük yeğenlerim ve yeğenlerim de beni sonsuza dek terk etti. Onların nelerden yoksun olduklarını çok iyi biliyordum - anneleri. Bu yüzden, hem kendileri hem de çocukları için çalışamayan, onları mezara götüren yoksunluklara katlanan ve böylece geride terk edilmiş ve benim de katlanmak zorunda kaldığım aynı işkencelere mahkûm zavallı yetimler bırakan talihsiz dullar için yalvarmaya karar verdim.

“Dul ve yetimler için yalvarmaya başladığımda 30 yaşında çok güçlü ve

sağlıklıydım. İlk adımlar çok zordu ve birden fazla aşağılayıcı söze katlanmak zorunda kaldım. Ancak, gerçekten de aldığım her şeyi yoksullar adına dağıttığım görüldüğünde, çalışmamın fazlalığını buna eklediğim bilindiğinde, cazibesi olmayan belirli bir saygı kazandım.

“60 yılı aşkın bir süre yaşadım ve kendime yüklediğim görevlerde hiçbir zaman başarısız olmadım, ayrıca vicdanımdan, şu anki varoluşumdan önceki bir güdünün yaptığım şeyin nedeni olduğunu çıkarsamaya beni yönlendirecek bir uyarı almadım. Fakat bir gün tekrar dışarı çıkıp dilenmek üzereyken şu sözleri duydum: 'Başkalarına, kendinize yapılmasını istemediğiniz şeyi yapmayın.' Bu birkaç kelimede yer alan genel ahlak ilkeleri beni etkiledi ve şunları ekleyerek kendimi şaşırttım: 'Bunun yerine, kendinize yapılmasını istediğiniz şeyi yapın.' Annemin ve kendi acılarımın anıları sayesinde vicdanımın bana iyi olduğunu söylediği bir yolda yürümeye devam ettim.

"Bu uzun yazıyı 'Teşekkür ederim' diyerek

bitireceğim!

“Hala mükemmel değilim, ama kötülüğün sadece kötülüğe yol açtığını bilerek, mutluluğu biçmek için -şimdiye kadar yaptığım gibi- iyilik yapacağım.”

Szymel Slizgol

Dilenci Julienne-Marie

Nozai'ye (Loire-Inferieure) yakın Vilate komününde, Julienne-Marie adında yaşlı, sağlıksız ve kamu yardımlarıyla geçinen fakir bir kadın vardı. Bir gün, bir gölete düştü ve ona düzenli olarak yardım eden bir vatandaş olan A... tarafından kurtarıldı. Kadını evine götürdü ve kadın kaza sonucu kısa bir süre sonra orada öldü. Söylentiye göre kadın intihar etmeyi planlamıştı. Kadının öldüğü gün, onu kurtaran ve hem spiritist hem de medyum olan adam, birinin kendisine dokunduğuna dair fiziksel bir his yaşadı ancak nedenini açıklayamadı. Julienne-Marie'nin ölümünü öğrendiğinde, kadının ruhunun onu ziyarete gelmiş olabileceği düşüncesi aklına geldi.

Paris Cemiyeti üyesi olan ve olayı anlattığı arkadaşlarından birinin önerisi üzerine, kadına faydalı olmak amacıyla kadını çağırdı. Ancak, öncesinde koruyucu rehberlerinden tavsiye istedi ve onlar da ona şu cevabı verdiler:

“Onu gerçekten çağırabilirsiniz. Ona sunmayı planladığınız hizmet gereksiz olsa da, onu memnun edecektir; mutludur ve kendisine şefkat gösterenlere tamamen adanmıştır. Siz onun iyi arkadaşlarından birisiniz; sizin yanınızdan neredeyse hiç ayrılmaz ve sizin farkında olmadan sizinle birçok kez sohbet etmiştir. Er ya da geç, eğer zorunluluktan yapılmadıysa, hizmetler hem ölümünden önce hem de sonra o kişiyle ilgilenenler tarafından ödüllendirilir. Faydalanan ruh yeni durumunun farkına varmak için henüz vakit bulamadıysa, sempati duyan diğer ruhlar minnettarlığını ifade etmek için gelecektir. Bu, Julienne-Marie'nin öldüğü gün hissettiğiniz duyguyu açıklar. Şimdi, yapmak istediğiniz iyiliği uygulamada size yardımcı olacak olan odur. İsa'nın ne dediğini hatırlayın: 'Kendini alçaltan yüceltilecektir.' Bu ruhun size sunabileceği

hizmetin kapsamının tadını, ancak ondan komşunuza faydalı olmanız için yardım etmesini isterseniz çıkaracaksınız."

Çağrı: Sevgili Julienne-Marie, sen mutlusun ve bilmem gereken tek şey bu, ama bu beni seni sık sık anmaktan ve dualarımda seni unutmaktan alıkoyamayacak.

"Tanrı'ya güvenin; hastalarınıza samimi bir inançla ilham vermeye çalışın ve neredeyse her zaman başarılı olursunuz. Alacağınız ödül konusunda asla endişelenmeyin; umduğunuzdan daha fazlası olacaktır. Tanrı, bunu hak edenleri, kardeşlerini rahatlatmaya kendini adayanları ve eylemlerine *tam bir ilgisizlik getirenleri her zaman ödüllendirecektir* ; başka bir yol ve her şey adil ve bir yanılsama, bir hayaldir. Her şeyden önce inanç gereklidir; aksi takdirde hiçbir şey elde edilemez. Bu özdeyişi hatırlayın ve elde ettiğiniz sonuçlara hayran kalacaksınız. İyileştirdiğiniz iki hasta bunun kanıtıdır; koşullar altında, yalnızca ilaçla başarısız olurdunuz.

"Tanrı'dan iyi ruhların üzerinize faydalı

sıvılarını dökmelerine izin vermesini istediğinizde ve bu istek sizde istemsiz bir ürperti uyandırmadığında, bunun nedeni duanızın duyulacak kadar hararetli olmamasıdır. Duanız ancak titreme hissettiğinizde cevaplanmış olacaktır. Kalbinizin derinliklerinden şöyle dediğinizde hissettiğiniz şeydi: 'Yüce Tanrı, merhametli Tanrı, sonsuz iyiliğin Tanrısı, duamı yanıtla ve iyi ruhların bana ....'nin iyileşmesinde yardım etmesine izin ver. Ona merhamet et, Rabbim ve onu sağlığına kavuştur, çünkü sensiz hiçbir şey yapamam. Senin isteğin olsun.'

“Alçakgönüllüleri hor görmemekle iyi ettiniz; bu dünyanın acılarına ve sefaletlerine katlanmaya razı olanların sesleri her zaman duyulur ve gördüğünüz gibi, yapılan bir hizmet her zaman karşılığını alır.

"Şimdi, söylediklerimi doğrulayacak kendimle ilgili bir şey söyleyeyim.

Spiritizm, bir ruh olarak dilimin nasıl olduğunu açıklıyor: Konuyu ayrıntılı olarak anlatmaya gerek duymuyorum. Ayrıca, size önceki

varoluşumu açıklamayı da gereksiz görüyorum. Beni bu dünyada tanıdığınız durum, her zaman kusursuz olmayan önceki varoluşlarımı anlamanızı ve belirlemenizi sağlayacaktır. Sefalet içinde bir varoluşa mahkûm, hasta ve çalışamaz halde, tüm hayatım boyunca yalvardım. Para biriktirmemiştim ve yaşlılığımda küçük birikimlerim, bacaklarım beni artık taşıyamayacağında kullanmak üzere biriktirdiğim yüz frankla sınırlıydı. Ancak, Tanrı kefaretimi ve imtihanımı yeterli gördü ve buna son verdi, beni acı çekmeden dünyevi yaşamdan kurtardı; insanların ilk başta düşündüğü gibi intihar etmedim. Tanrı'ya son duamı ettiğim anda, aniden göletin kenarında öldüm. Arazinin eğimi, vücudumun suya kaymasına neden oldu.

"Hiç acı çekmedim ve engelsiz bir şekilde görevimi teslimiyetle tamamlayabildiğim için mutluyum. Yeteneklerim ve imkanlarım ölçüsünde kendimi faydalı kıldım ve diğer insanlara zarar vermekten kaçındım. Şimdi, ödülümü aldım ve denemelerimizin acısını, hayattayken önceki varoluşlarımızı unutmamızı sağlayarak hafifleten ve önceki yanlışlarımızın yüküne katlanmamıza

yardımcı olmak için yolumuza şefkatli ruhlar koyan İlahi Üstadımız Tanrı'ya şükrediyorum.

“Sen de sabret ve benim gibi sen de karşılığını alacaksın. Tüm iyi duaların ve bana yaptığın hizmet için teşekkür ederim. Bunları asla unutmayacağım. Bir gün tekrar buluşacağız ve sana birçok şey açıklanacak; şimdilik bunlar gereksiz olacak. Sadece sana tamamen adanmış olduğumdan ve acı çekenleri rahatlatmak için bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağımdan emin olabilirsin.”

İyi dilenci kadın ,

Julienne-Marie

Julienne-Marie'nin ruhu 10 Haziran 1864'te Paris Cemiyeti'nde çağrıldı ve şu mesajı yazdırdı:

"Sevgili başkanım, beni aranıza kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Önceki varoluşlarımın sosyal statü açısından daha yüksek olduğunu çok iyi algıladınız; eğer yoksulluk sınavına katlanmak için dünyaya geri döndüysem,

bu, yoksulları ve sefilleri reddetmeme neden olan boş gururumun cezasıydı. Böylece, [LXXVIII]beni ülkenin en korkunç dilenci yapan kısas yasasına katlandım. Ama Tanrı'nın iyiliğine tanıklık edebilmem için, korktuğum gibi herkes tarafından reddedilmedim. Ayrıca, bu sürgün ve felaket dünyasına geri dönmek zorunda kalmayacağım daha iyi bir hayatı öngörerek, sınavıma şikayet etmeden katlandım.

"Ruhlarımızın, hala gençken, bir kez daha sevilen varlıkları görmek için ruh yaşamına geri dönebildiği gün ne kadar da şanslı! Çünkü ben de benden önce gelenleri sevdim ve bulduğum için mutluyum. Bana minnettarlık kapısını açan A...'ya şükranlarımı sunuyorum. Onun medyumluğu olmasaydı, ona teşekkür edemez ve ruhumun onun nazik kalbinin mutlu etkisini unutmadığını gösteremez ve ilahi inancını yaymak için çaba göstermesini tavsiye edemezdim. O, yoldan çıkmış ruhları geri getirmek için çağrıldı ve benim

LXXVIII Erken Babil hukukunda geliştirilen ve hem İncil hem de erken Roma hukukunda mevcut olan *Latince* ***lex talionis*** ilkesi, suçluların kurbanlarına verdikleri zarar ve hasarların cezasını tam olarak almaları gerektiğini belirtir. Birçok erken toplum bu "göz göze" ilkesini tam anlamıyla uyguladı (**talion** . (2007). *Encyclopedia Britannica'da.* Encyclopedia Britannica Online'dan: http://www.britannica.com/eb/article-9071046). - Tr.

desteğimden emin olabilir. Evet, hepinizin seçtiği yolda ona talimat vererek, benim için yaptığı şeyin yüz katını ona geri ödeyebilirim. Ruhların size talimatlar vermesine izin verdiği için Rab'be şükredin, böylece fakirleri sefaletlerinde cesaretlendirebilir ve zenginleri gururlarında dizginleyebilirsiniz. Talihsizleri reddetmenin utancını anlayın. Sana örnek olayım ki, benim yaptığım gibi, seni toplumdan dışlayan, seni bu kadar aşağılara düşüren o acı verici toplumsal konumlarda yaptığın haksızlıkların kefareti için yeryüzüne geri dönmeyesin."

Julienne-Marie

Yukarıdaki iletişim A.'ya iletildi ve ardından A., bunu daha da doğrulayan şu mesajı aldı:

İyi Julienne-Marie, iyi öğütlerinizle bana yardım etmek ve mübarek Doktrinimizin yolunda ilerlememi sağlamak istediğiniz için lütfen benimle iletişim kurun. Talimatlarınızdan yararlanmak için her türlü çabayı göstereceğim.

"Yapacağım tavsiyeyi hatırlayın ve asla ondan

sapmayın. Her zaman elinizden gelenin en iyisini yaparak hayırsever olun; hayırseverliğin dünyevi yaşamın her koşulunda uygulanması gerektiğini zaten anlamışsınızdır. Bu nedenle, bu konuda size hiçbir şey öğretmeme gerek yok; vicdanınızın sesini her zaman takip ederseniz, dürüstçe dinlerseniz sizi asla aldatmayacak olan en iyi yargıç siz olacaksınız.

"Yerine getirmeniz gereken görevler konusunda yanılmayın: büyük ve küçük, herkesin bir görevi vardır. Benimki çok zordu, ancak önceki yaşamlarım nedeniyle böyle bir cezayı hak ettim, bunu bir gün bir araya gelecek olan Parisli *Mater* Derneği'nin iyi başkanına itiraf ettim. O gün düşündüğünüz kadar uzakta değil, çünkü Spiritizm, onu engellemek için yapılan her şeye rağmen büyük adımlar atıyor. Öyleyse, Doktrinin ateşli takipçileri, korkusuzca devam edin ve çabalarınız başarıyla taçlandırılacak. Birinin sizin hakkınızda ne söyleyeceğini kimin umurunda! Spiritizmin muhaliflerine geri dönecek olan gülünç eleştirilerin üstüne çıkın.

"Gururlular! Kendilerini güçlü sanıyorlar; sizi yok edebileceklerini düşünüyorlar; siz, iyi dostlarım, emin olun ve onlara karşı çıkmaktan korkmayın, çünkü onları kazanmak sandığınızdan daha kolaydır. Aralarından birçoğu,

gerçeğin nihayet kamaşmış gözlerinin önüne geldiği gerçeği. Bekleyin ve onlar da sıra kendilerine geldiğinde yapının taçlandırılmasına yardım edecekler.

Julienne-Marie

İşte bu ruhun sözleri üzerinde tefekkür eden herkes için öğretilerle dolu bir hesap; Spiritizmin tüm büyük prensipleri onlarda birleşmiştir. İlk iletişiminden beri, bu ruh ahlaki üstünlüğünü diliyle göstermiştir; hayırsever bir peri gibi, şimdi tamamen başkalaşmış gibi ışıldayan bu kadın, yoksulluk paçavraları içinde onu hor görmeyen kişiyi gözetmek için gelmiştir. Bu, şu evanjelik özdeyişlerin bir uygulamasıdır: "Büyükler alçaltılacak ve küçükler yüceltilecek; alçakgönüllüler ve sıkıntı çekenler kutsanmıştır, çünkü onlar teselli edilecektir; küçükleri hor

görmeyin, çünkü bu dünyada küçük olan kişi düşündüğünüzden çok daha büyük olabilir..."

Max, Dilenci

1850 yılı civarında Bavyera'daki bir köyde, baba Max olarak bilinen yaşlı bir adam neredeyse 100 yaşındayken öldü. Ailesi olmadığı için nereden geldiği gerçekten bilinmiyordu. Yaklaşık yarım yüzyıl boyunca geçimini sağlayamayacak kadar hasta olduğu için, kamusal yardımdan başka bir kaynağı yoktu ve bunu çiftlik evleri ve kaleler arasında takvimler ve diğer biblolar satarak gizledi. Kendisine "Kont Max" lakabı takıldı ve çocuklar ona sadece bu ünvanla hitap ettiler, bu da onu gücendirmeden gülümsetti. Neden bu ünvan? Kimse bilmiyordu ama gelenek bunu onaylamıştı. Belki de bunun nedeni, paçavralarıyla tezat oluşturan fizyonomisi ve tavırlarıydı. Ölümünden yıllar sonra Max, ikametgahı olmadığı için ahırda kalmasına izin verilen kalelerden birinin sahibinin kızına rüyasında göründü. Ona, "Dualarınızda zavallı Max'i hatırladığınız için teşekkür ederim, çünkü Rab onları duydu. Talihsiz

bir dilenciye ilgi gösteren hayırsever bir ruhsunuz ve kim olduğumu bilmek istiyorsunuz; dileğinizi yerine getireceğim. Herkes için büyük bir öğreti olacak." dedi.

Daha sonra aşağı yukarı şu ifadelerle şu açıklamayı yaptı:

“Yaklaşık bir buçuk asır önce, bu bölgenin zengin ve güçlü efendisiydim, ama kibirliydim, gururluydum ve asaletimle büyülenmiştim. Büyük servetimi zevklerimi tatmin etmekten başka hiçbir şey için kullanmadım. Servetim ancak yetiyordu, çünkü kumarbaz ve sefahat düşkünüydüm ve hayatımı çılgınlıklarla geçirdim. Çiftlik hayvanları gibi kullanılmaya layık gördüğüm vasallarım, benim savurganlıklarım için sömürüldü ve kötü muamele gördü. Benim şikayetlerine sağır kaldım, tıpkı benim kaprislerimi tatmin etmekte kendilerini çok onurlu saymaları gerektiğini düşündüğüm tüm talihsiz varlıklar gibi. Genç yaşta, aşırılıklarım yüzünden bitkin bir halde, gerçek bir talihsizlik yaşamadan öldüm; tam tersine, her şey bana öyle bir derecede

gülümsüyordu ki, yeryüzündeki en ayrıcalıklı varlıklardan biri olarak geçtim. Sosyal konumum bana görkemli bir cenaze töreni hakkı veriyordu; bons *vivants* savurgan bir lordun kaybını yas tuttu, ama mezarımda tek bir gözyaşı bile dökülmedi, benim adıma Tanrı'ya yürekten bir dua edilmedi ve hafızam, sefaletlerine katkıda bulunduğum herkes tarafından lanetlendi. Ah! Birinin zarar verdiği talihsiz varlıkların laneti ne kadar da korkunçtur! Bu lanet, sonsuzluk gibi gelen uzun yıllar boyunca kulaklarımda çınlamayı hiç bırakmadı! Ve kurbanlarımın her birinin ölümünden sonra, önümde beliren ve beni rahat bırakmayan, saklanabileceğim karanlık bir köşe bulamadan beni rahatsız eden yeni bir tehditkar veya alaycı yüz vardı! Tek bir dostça bakış bile yoktu! Sefahatteki eski arkadaşlarım -benim kadar mutsuz- benden kaçtılar ve alaycı bir şekilde, 'Artık zevklerimizin bedelini ödeyemezsin,' dediler. Ah! Bir anlık dinlenme için, beni yutan yakıcı susuzluğumu giderecek bir bardak su için neler öderdim! Fakat artık hiçbir şeye sahip değildim ve *yeryüzüne avuç avuç saçtığım bütün altınlar tek bir bereket getirmedi, bir tane bile,*

görüyorsun ya, yavrum.

“Sonunda, yorgunluğun üstesinden gelerek, yolculuğunun sonunu öngöremeyen yorgun bir yolcu gibi bitkin bir halde, haykırdım, 'Tanrım, bana merhamet et! Bu dayanılmaz durum ne zaman bitecek?' Sonra bir ses -dünyayı terk ettikten sonra duyduğum ilk ses- bana, ' *Ne zaman istersen' dedi.* 'Ne yapmalıyım, yüce Tanrım?' diye cevapladım. 'Lütfen söyle bana; her şeye boyun eğeceğim.' 'Tövbe etmelisin; *aşağıladığın kişilerin önünde kendini alçaltmalısın ;* onlardan senin için şefaat etmelerini istemelisin, *çünkü affeden kırgınların duası her zaman Tanrı'yı memnun eder.'* Böylece kendimi alçalttım ve vasallarımdan ve hizmetkarlarımdan af diledim. Karşımda belirdiler, yüzleri yavaş yavaş daha nazik hale geldi ve sonunda tamamen kayboldular. Sanki bana yeni bir hayat bahşedilmiş gibiydi. Ruhumun tüm gücüyle Tanrı'ya şükrederken umutsuzluk yerini umuda bıraktı. Ses ekledi, 'Prens!' Ben de, 'Burada, kibirlileri alçaltan yüce Tanrı'dan başka prens yoktur. Bağışla beni Rabbim, çünkü günah işledim ve eğer senin isteğin buysa, beni

hizmetkarlarımın hizmetkarı yap.' diye cevap verdim.

“Birkaç yıl sonra, bir kez daha doğdum, ama bu sefer fakir bir köylü ailesinde. Ailem ben daha çocukken öldü ve dünyada yalnız ve yardımsızdım. Geçimimi nasıl sağlayabilirsem öyle sağladım, bazen bir çiftlik işçisi, bazen bir işçi olarak, ama her zaman dürüstçe çünkü bu sefer Tanrı'ya inanıyordum. Kırk yaşında, bir hastalık beni tamamen sakat bıraktı ve mutlak efendisi olduğum aynı topraklarda elli yıldan fazla dilenmek zorunda kaldım. Bir zamanlar sahip olduğum ve acı bir ironiyle Kont Max lakabını aldığım çiftliklerde bir lokma ekmek almaktan mutluydum. Bir zamanlar benim olan kalenin ahırında sık sık barınak bulduğum için çok şanslıydım. Uyurken, bir despot olarak hüküm sürdüğüm aynı kalede dolaşmaktan zevk alıyordum. Rüyalarımda kaç kez kendimi eski servetimin ortasında gördüm! Uyandığımda, bu tür görüntüler beni tanımlanamayan bir acı ve üzüntü hissiyle baş başa bıraktı, ancak dudaklarımdan tek bir şikayet bile çıkmadı. Ve Tanrı beni yanına çağırmayı uygun gördüğünde,

bana böylesine uzun ve acı dolu bir sınavdan şikayet etmeden geçme cesaretini verdiği için ona şükrettim, bunun için bugün mükafatımı aldım. Sana gelince, çocuğum, benim için dua ettiğin için seni kutsuyorum.”

İnsanların önünde sonsuz ceza korkuluğu olmasa hiçbir sınır tanımayacağını iddia eden herkese bu örneği tavsiye ediyoruz ve onlara, Kont Max'ınki gibi bir cezanın, artık kimsenin inanmadığı sonsuz işkenceden daha az etkili olup olmayacağını sormak istiyoruz.

Bir Hizmetçinin Hikayesi

Soylu bir ailenin genç bir hizmetçisi vardı; zeki ve zarif yüz hatları bizi ayrıcalıklı havasıyla şaşırtmıştı. Bu açıdan bakıldığında onda aşağılık hiçbir şey sezilemezdi. Efendilerine hizmet etme isteği, kendi pozisyonundakilerde yaygın olan kölelikten hiçbir şey taşımıyordu. Ertesi yıl bu aileyi ziyaret etmek için geri döndüğümüzde, genç adam ortalıkta yoktu ve işten çıkarılıp çıkarılmadığını sorduk. Hayır, dediler, memleketine birkaç gün geçirmek için gitmişti ve

oradayken vefat etmişti. Kaybına çok üzüldük, çünkü pozisyonunun çok üstünde duygulara sahip mükemmel bir genç adamdı . *Bize* çok bağlıydı ve bize büyük bir bağlılığın kanıtını vermişti.

Daha sonra genci canlandırmaya karar verdik ve bize şunları anlattı:

“Son bir önceki enkarnasyonumda, yeryüzünde dedikleri gibi, saygın bir aileden geliyordum. Ancak babam savurganlığında varlıklarımızı çarçur etti. Çok genç yaşta yetim kaldım ve hiçbir kaynağım yoktu. Babamın bir arkadaşı beni yanına aldı ve beni oğlu olarak yetiştirdi, bana iyi bir eğitim verdi, bundan biraz fazla kibirlendim. O arkadaş bugün, son yaşamımda beni hizmetinde gördüğünüz Bay G.'dir. Köle bir konumda doğarak gururumu kefaret etmek ve hayırseverime olan bağlılığımı gösterme şansına sahip olmak istedim. Hatta onun hiç haberi olmadan hayatını kurtardım. O zamanlar, neredeyse her zaman yozlaştırıcı bir çevreyle temas kurarak yozlaşmama izin vermeyecek kadar gücüm olduğu için galip

geldiğim bir sınavdı. Kötü örneklere rağmen saf kaldım ve Tanrı'ya şükrediyorum, çünkü şu anda tadını çıkardığım mutlulukla ödüllendirildim."

Bay G.'nin hayatını hangi şartlar altında kurtardınız?

"At sürerken onu takip ediyordum, tam önümüzde büyük bir ağacın devrilmeye başladığını gördüm, ama o görmedi. Tüm gücümle bağırarak ona seslendim. Hızla yana döndü ve ağaç ayaklarının dibine düştü; sebep olduğum hareket olmasaydı, ezilecekti."

Bu olayı Bay G.'ye anlattığımızda gayet iyi hatırlıyordu.

Neden bu kadar genç yaşta öldün?

"Allah benim imtihanımı yeterli gördü."

Eğer bu davaya girişmenize sebep olan sebebi hatırlamıyorsanız, böyle bir davadan nasıl kazanç elde edebilirsiniz?

"Alçakgönüllü durumumda, eski gururumun

sezgisini hâlâ koruyordum. Onu kontrol edebildiğim için oldukça mutluyum, bu da denemeyi benim için karlı hale getiren bir gerçek; aksi takdirde, her şeyi tekrar yaşamak zorunda kalacaktım. Özgür anlarında, ruhum hatırladı ve uyandığında, kötü olduğunu hissettiğim eğilimlere direnmek için sezgisel bir arzuyu korudu. Geçmiş hayatımı açıkça hatırlasaydım, bu şekilde mücadele ederek daha fazla liyakat kazandım. Eski konumumun anısı gururumu yüceltir ve bana sorun çıkarırdı, oysa ben sadece yeni konumumun cazibeleriyle mücadele etmek zorundaydım."

Bir önceki enkarnasyonunuzda aldığınız parlak eğitimin ne faydası oldu ki, edindiğiniz bilgileri hatırlamıyordunuz?

"Bu tür bir bilgi yeni pozisyonumda işe yaramaz, hatta saçma olurdu; gizli kaldı ve şimdi onu geri kazandım. Yine de, bu bilgi tamamen işe yaramaz değildi, çünkü zekamın gelişmesine yardımcı oldu; içgüdüsel olarak yüce şeylere karşı bir yatkınlığım vardı, bu da önümde bulunan düşük ve aşağılık örneklere karşı bir tiksinti

duymama neden oldu. Bu eğitim olmasaydı, *bir hizmetçiden başka bir şey olmaz mıydım? ”*

Hizmetçilerin efendilerine karşı özverili bağlılıklarının örnekleri daha önceki ilişkilerinin bir sonucu mudur?

“Hiç şüpheniz olmasın, çünkü genellikle durum böyledir. Bazen bu tür hizmetçiler aile üyeleri veya benim durumumda olduğu gibi, minnettarlık borcunu ödeyen ve adanmışlıkları onların ilerlemesine yardımcı olan görev bilincine sahip kişiler bile olurdu. Bu önceki ilişkilerin dünyada yarattığı sempati veya antipatinin tüm etkilerini bilmiyorsunuz. Hayır, ölüm bu tür ilişkileri kesintiye uğratmaz, ki bu ilişkiler genellikle yüzyıldan yüzyıla sürer.”

Günümüzde hizmetkarların bu tür özverili davranışlarına neden bu kadar az rastlanıyor?

"Zamanınızın bencil ve gururlu ruhunu, inançsızlık ve maddeci fikirlerle ağırlaşmış olanı suçlayın. Gerçek inanç, açgözlülük ve maddi kazanç arzusuyla karşı karşıya kaldığında

kaybolur ve inanç kaybolduğunda, bağlılık da kaybolur. İnsanları gerçeğe yönlendirerek, Spiritizm unutulmuş erdemleri canlandıracaktır."

Önceki varoluşlarını unutmanın faydalarını göstermek için bundan daha iyi bir örnek yoktur. Bay G. hizmetçisinin daha önce kim olduğunu hatırlasaydı, çok rahatsız hissederdi ve onu pozisyonunda tutmazdı; her ikisinin de lehine sonuçlanan davayı engellerdi.

Antonio B.

Diri Diri Gömülmek - Talion Yasası

Antonio B. yetenekli bir yazardı, vatandaşları tarafından saygı görüyordu. Lombardiya'da yaşıyordu ve bir devlet memuru pozisyonunu seçkin ve dürüst bir şekilde yerine getiriyordu. 1850 civarında bir felç sonucu görünüşte ölüm durumuna kurban gitti. Bazen olduğu gibi, ne yazık ki gerçek ölümle karıştırıldı. Böyle bir hata yapmak kolaydı çünkü vücutta çürüme belirtileri açıkça görülüyordu. Gömülmesinden on beş gün sonra, tesadüfi bir olay, ailenin mezardan çıkarma

talebinde bulunmasına yol açtı. Öyle oldu ki, tabutta yanlışlıkla bir madalyon bırakılmıştı. Yardımcılar, tabutu açtıklarında, vücudun pozisyonunun değiştiğini, yüzünün aşağı döndüğünü ve - korkunç bir şey! - ölen kişinin ellerinden birinin kısmen kemirildiğini gördüklerinde çok şaşırdılar. Talihsiz Antonio B.'nin diri diri gömüldüğü ve çaresizliğe ve açlığa yenik düştüğü açıktı.

Antonio B., Ağustos 1861'de akrabalarından birinin isteği üzerine Paris Cemiyeti'nde ifadeye çağrıldı ve şu açıklamaları yaptı:

1. *Çağrışım*

"Ne istiyorsun?"

2. Yakınlarınızdan biri sizi çağırmamızı rica etti ve *biz de bundan mutluluk duyduk; bize cevap verirseniz çok seviniriz .*

"Evet, cevap vereceğim."

3. *Ölümünüzün koşullarını hatırlıyor musunuz?*

"Ah! Elbette hatırlıyorum. Ama neden o ceza anısını canlandırıyorsun?"

4. *Yanlışlıkla diri diri gömüldüğünüz doğru mu?*

"Böyle olmuş olmalı, çünkü görünürdeki ölüm gerçek ölümün tüm özelliklerini gösterir; neredeyse tüm kanımı kaybetmiştim. Ama doğumumdan önce öngörülen bir olaydan kimse sorumlu tutulamaz.

5. *Eğer bu tür sorular sizi üzmeye meyilliyse, durmalı mıyız?*

"Hayır, devam edebilirsiniz."

6. *Geride dürüst bir adam olarak ününüzü bıraktığınız için mutlu olup olmadığınızı bilmek isteriz.*

"Çok teşekkür ederim. Benim için dua ettiğinizi biliyorum. Cevaplamaya çalışacağım, ancak başarısız olursam Rehberlerinizden biri bana yardım edecek."

7. *O korkunç an sırasında yaşadığınız hisleri tarif edebilir misiniz?*

“Ah! Ne kadar da acı bir sınav! Kendini dört tahta arasında sıkışmış hissetmek ve dönüp hareket edememek! Çığlık atamamak, sesinin artık havadan yoksun bir ortamda yankılanamaması! Ah! Havadan yoksun bir atmosferde boşuna nefes almaya çalışan talihsiz bir varlığın işkencesi ne kadar da büyük. Ah! Sanki bir fırına mahkûm edilmiş gibiydim, sadece ısı olmadan. Ah! Kimseye böyle işkenceler dilemem. Hayır, kimseye benimki gibi bir son dilemem! Ah! Zalim ve vahşi bir varoluş için zalimce bir ceza! Bana ne düşündüğümü sormayın, ama geçmişe daldım ve geleceğe dair belirsiz bir görüntü yakaladım.”

8. *Dedin ki: acımasız bir varoluş için acımasız bir ceza. Ancak, bugün bile bozulmamış olan itibarınız, kimsenin böyle bir şeyi varsaymasına yol açmaz. Bunu bize açıklayabilir misiniz?*

"Sonsuzluk ışığında bir ömrün süresi nedir? Elbette, son enkarnasyonumda doğru davranmaya

çalıştım, ancak insanlığa yeniden girmeden önce böyle bir sonsözü kabul etmiştim. Ah! Neden sadece benim ve Rab tarafından gönderilen iyi ruhların bildiği acı dolu geçmişim hakkında bana soru soruyorsun? Pekala, eğer bilmek istiyorsan, bir kadını -karımı- bir mahzende canlı canlı duvara gömdüm! Katlanmak zorunda olduğum kısas cezası buydu: göze göz, dişe diş."

9. *Sorularımıza cevap vermeye gönüllü olduğunuz için teşekkür ediyor, son varlığınızın faziletinden dolayı Tanrı'nın geçmişinizi affetmesini diliyoruz.*

“Daha sonra döneceğim; ayrıca Erastus’un ruhu bu haberleşmeyi tamamlamak istiyor.”

Medium'un Rehberindeki Talimatlar:

“Bu iletişimden çıkarabileceğiniz sonuç, tüm varoluşlarınızın birbiriyle ilişkili olduğu ve hiçbirinin diğerlerinden bağımsız olmadığıdır; insanları etkileyen endişeler, sıkıntılar ve büyük acılar her zaman önceki bir suçlu veya kötü istihdam edilmiş yaşamın sonuçlarıdır. Yine de,

Antonio B'ninki gibi ölümlerin nadir olduğunu ve eğer o adamın kusursuz, son varoluşunun böyle bir ölümle sonuçlandığını söylemeliyim, bunun nedeni kendisinin bunu, hatalı durumunu kısaltmak ve daha yüksek kürelere daha hızlı ulaşmak amacıyla istemiş olmasıdır. Aslında, iğrenç suçunu daha da kefaret etmek için bir sıkıntı ve zihinsel acı döneminden sonra, affedilecek ve kurbanını bulacağı daha iyi bir dünyaya gidecek, ki o onu bekliyor ve çoktan onu affetmiş. Bu yüzden, sevgili Spiritistlerim, bu acımasız örnekten iyi ders alın ki, zihinsel ve fiziksel acıya ve yeryüzünün tüm küçük sefaletlerine sabırla katlanasınız."

İnsanlığa bu tür cezaların ne faydası olabilir?

"Cezalar insanlığı geliştirmek için değil, suçlu bireyi cezalandırmak için verilir. Açıkçası, insanlık bir bütün olarak üyelerinden birinin acı çekmesiyle ilgilenmez. Bu durumda, ceza yanlıştı. Neden deli, zihinsel engelli ve felçli bireyler var? Neden bazıları ateşte ölüyor? Neden bazıları uzun bir acının işkencelerine katlanıyor, yaşayamıyor

veya ölemiyor? Ah! İnanın bana; egemen iradeye saygı gösterin ve İlahi Takdirin kararlarının ardındaki nedeni araştırmayın! Tanrı'nın adil olduğunu ve yalnızca iyi olanı yaptığını bilin.”

Erastus

Bu örnek büyük ve müthiş bir öğreti içermiyor mu? Dolayısıyla, Tanrı'nın adaleti her zaman suçlulara ulaşır ve bazen geç de olsa, yine de yolunu takip etmekten geri kalmaz. Çok suçlu bireylerin varlıklarını barışçıl bir şekilde ve sıklıkla dünyevi varlıklarla yaşarlarsa, kefaret saatlerinin er ya da geç geleceğini fark etmek son derece ahlaki değil midir? Bu nitelikteki cezalar, yalnızca bir şekilde tanık olabildiğimiz için değil, aynı zamanda mantıklı oldukları için de anlaşılabilirdir. Onlara inanırız çünkü aklımız onları kabul eder.

Öyleyse şerefli bir hayat, hayatın sıkıntılarını dışlamaz, zira insan bunları kefaretin bir tamamlayıcısı olarak seçmiş veya kabul etmiştir; bunlar, kat ettiğimiz mesafenin mükafatını almadan önce ödediğimiz bir borcun kalan

bakiyesidir.

Geçmişte (ama günümüzde bizi çok şaşırtan) barbarlık eylemlerinin ne kadar sık yaşandığını düşünürsek, en yüksek ve en aydın sınıflar arasında bile, başkalarının hayatlarının hiçe sayıldığı ve zayıfların güçlüler tarafından vicdansızca ezildiği o zamanlarda ne kadar çok cinayet işlendiğini düşünürsek, çağdaşlarımız arasında geçmişlerini temizlemiş olanlar olması gerektiğini anlarız. Artık, münferit kazaların veya genel felaketlerin kurbanı olan önemli sayıda insana şaşırmayacağız. Orta Çağ'ın ve onu izleyen zamanların despotizmi, fanatizmi, cehaleti ve önyargıları, gelecek nesillere henüz ödenmemiş muazzam bir borç bıraktı. Birçok talihsizlik örneği, yalnızca şimdiki zamanı görebildiğimiz için bize hak edilmemiş gibi görünüyor.

Letil

Paris'in dış mahallelerinde yaşayan bir imalatçı olan Bay Letil, 1864 yılının Nisan ayında korkunç bir şekilde öldü. Kaynayan vernik dolu bir kazan alev aldı ve göz açıp kapayıncaya kadar

vücudu alev alev yanan maddelerle kaplandı; hemen kaybolduğunu anladı. O sırada dükkânda genç bir çırakla yalnız başınaydı ve iki yüz metreden daha uzaktaki evine ulaşacak kadar gücü vardı. İlk yardım yapılabildiğinde, kömürleşmiş et parçaları dökülüyordu ve vücudunun ve yüzünün bir kısmındaki kemikler ortaya çıkmıştı. On iki saat boyunca dayanılmaz acılar içinde hayatta kaldı; tüm bunlara rağmen, son ana kadar aklı başında kalmayı başardı ve işlerini mükemmel bir berraklıkla yoluna koydu. Zalimce ızdırap boyunca, kimse onun tek bir inilti, tek bir mırıltı çıkardığını duymadı; Tanrı'ya dua ederek öldü. Nazik ve iyiliksever bir karaktere sahip, onu tanıyan herkes tarafından sevilen ve değer verilen çok onurlu bir adamdı. Spiritist fikirleri çok fazla düşünmeden de olsa coşkuyla benimsemişti; bu nedenle ve kendisi de bir nevi medyum olduğundan, birçok aldatmacanın hedefi oldu; ancak, inancı sonuç olarak zayıflamadı. Bazı durumlarda, ruhların kendisine söylediklerine olan güveni safdilliğe yaklaşıyordu.

29 Nisan 1864'te, ölümünden birkaç gün

sonra, hâlâ kurbanı olduğu korkunç sahnenin etkisi altındayken Paris Cemiyeti'nde çağrıldığında, şu bildirimi yaptı:

"Derin bir üzüntü beni eziyor! Hala trajik ölümümün dehşeti içindeyim ve sanki celladın baltasının altındaymışım gibi hissediyorum. Ne kadar acı çektim! Ah, ne kadar acı çektim! Her yerim titriyor. Sanki hala yanık etimin etrafıma yaydığı pis kokuyu alabiliyorum. Ey suçlu ruh, senin katlandığın 12 saatlik bir acı! Şikayet etmeden acı çekti ve bu yüzden Tanrı ona affını verecek.

"Ah! Sevgili karım! Artık benim için ağlama; acım yakında dinecek. Artık fiziksel olarak acı çekmiyorum, ancak hatırlamak gerçeklikle aynı. Spiritizm bilgim bana çok yardımcı oluyor ve artık böyle tatlı bir inanç olmadan o korkunç ölümle içine atıldığım hezeyanda kalacağımı görebiliyorum.

“Ancak, son nefesimi verdiğimden beri beni terk etmeyen teselli edici bir ruhum var. Hala konuşabiliyordum, onu yanımda gördüğümde;

acımın bir yansımasının beni sersemlettiğini ve hayaletler görmeme neden olduğunu düşündüm... Ama hayır, sessizce ve sessizce kalbimi teselli eden koruyucu meleğimdi. Dünyayı geride bırakır bırakmaz, 'Gel oğlum, yeni günü selamla' dedi. Sonra daha rahat nefes aldım, korkunç bir kâbustan ayrıldığımı düşünerek. Sevgili karımdan, kendini bana adamış olan o cesur çocuktan bahsettim. 'Hepsi dünyada, oysa sen, oğlum, bizimlesin' dedi. Evimi aramaya gittim; meleğim onun eşliğinde tekrar içeri girmeme izin verdi. Herkesin gözyaşlarına boğulduğunu gördüm. Üzüntü ve yas, bir zamanlar huzurlu olan o eve girmişti. Bu kadar acı verici bir manzaraya daha fazla dayanamadım ve tüm duygu yoğunluğumla Rehberime, "Aman Tanrım, hadi buradan çıkalım!" dedim. Rehberim, "Evet, çıkalım," diye cevap verdi, "ve huzur arayalım."

“O zamandan beri daha az acı çekiyorum ve eğer karımı bu kadar teselli edilemez, arkadaşlarımı bu kadar üzgün görmeseydim, neredeyse mutlu olurdum.

“İyi rehberim, sevgili meleğim, bana neden bu kadar korkunç bir ölüm yaşadığımı anlattı ve sizin öğretiniz için, çocuklarım, size bir şey itiraf etmek istiyorum:

“İki yüzyıl önce, o yaşta -yaklaşık 12-14 yaşlarında- olabilecek en masum genç bir kızın kazıkta yakılmasını emrettim. Neyle suçlanıyordu? Ah! Din adamlarının politikasına karşı bir komplonun suç ortağı olduğu için. O zamanlar, Engizisyon'un İtalyan yargıcıydım. Ve cellatlar zavallı çocuğun bedenine dokunmaya cesaret edemedikleri için, ben hem yargıç hem de cellattım. Ah, adalet, Tanrı'nın adaleti, ne kadar da büyüksün! Sana boyun eğdim. Mücadele gününde tereddüt etmeyeceğime dair o kadar çok söz vermiştim ki, sözümü yerine getirecek güce sahiptim. Şikayet etmedim ve sen beni affettin, ey Tanrım! Ama zavallı masum kurbanımın anısı hafızamdan ne zaman silinecek? Acı çekmeme neden olan bu mu? O da beni affetmeli.

“Ah, Yeni Doktrin’in çocukları, bazen şöyle diyorsunuz: Daha önce yaptıklarımızı

hatırlayamıyoruz ve bu yüzden kendimizi maruz bıraktığımız kötülüklerden kaçınamıyoruz. Bunun nedeni geçmişimizi unutmamızdır! Ah, kardeşlerim! Tanrı'ya şükürler olsun, eğer size böyle bir hatırlama fırsatı verseydi, yeryüzündeyken sizin için hiçbir dinlenme fırsatı olmazdı. Sürekli utanç ve pişmanlık tarafından saldırıya uğradığınızda, bir anlık huzurun tadını çıkarabilir miydiniz?

"Unutkanlık bir lütuftur; burada hatırlamak bir işkencedir. Sadece birkaç gün içinde ve acımı çektiğim teslimiyetin karşılığı olarak, Tanrı bana yaptığım yanlışın unutulmasını bahşedecek. İyi meleğimin bana az önce vaat ettiği şey bu."

Bay Letil'in son enkarnasyonundaki karakteri, ruhunun ne kadar geliştiğini gösteriyor. Davranışı, pişmanlığının ve önceden yaptığı iyi kararların sonucuydu, ancak bu yeterli değildi. Kararlarını büyük bir kefaret eylemiyle taçlandırmak zorundaydı. Bir insan olarak, bir başkasına yaptığı işkenceye katlanmak zorundaydı. Böylesine korkunç bir durumda, teslimiyet onun için en

büyük sınavdı ve neyse ki, bunda başarısız olmadı. Spiritizm anlayışı, şüphesiz gelecekte ona verdiği samimi inanç nedeniyle cesaretini sürdürmesine büyük katkıda bulundu: hayatın acılarının denemeler ve kefaret olduğunu biliyordu ve 'Tanrı adildir; bu yüzden onları hak ettim' diyerek onlara teslimiyetle boyun eğmişti.

Hırslı Bir Bilim İnsanı

Bordeaux'lu Bayan B., yoksulluğun dokunaklı acısına katlanmak zorunda kalmadı, ancak 5 aylıkken 70 yıl boyunca hedefi olduğu bir dizi ciddi hastalık nedeniyle fiziksel acıya kurban gitti. Hayatının neredeyse her yılında, onu ölümün eşiğine getirmişlerdi. Şüpheli bir bilimin üzerinde yaptığı testlerle üç kez zehirlenmişti ve hastalıklar kadar ilaçlar tarafından da mahvolan bünyesi, onu günlerinin sonuna kadar hiçbir şeyin rahatlatamayacağı dayanılmaz bir acıya kurban etti. Hristiyan bir spiritüelist ve medyum olan kızı, dualarında Tanrı'dan annesinin acımasız denemelerini yumuşatmasını istedi, ancak ruh rehberi ona sadece sabır ve teslimiyetle bunlara

katlanacak güce sahip olmasını istemesini söyledi ve ardından şu talimatları dikte etti:

“İnsan varoluşunda her şeyin bir varoluş sebebi vardır: *Katlandığınız acılarda yankı bulmayan tek bir acı yoktur ;* aşırılıklarınızın sonucu olmayan hiçbir yoksunluğunuz yoktur; gözlerinizden düşen tek bir gözyaşı bile bir yanlışı veya bazen bir suçu temizlemeye yönelik değildir. Bu nedenle, ne kadar zalimce görünürlerse görünsünler, sabırla ve teslimiyetle fiziksel ve ruhsal acıya katlanın ve yorgunluktan uzuvları kırılmış ama yine de durmadan çalışmaya devam eden çiftçiyi düşünün, çünkü önünde her zaman azminin sonucu olacak altın başaklarını vardır. Bu, dünyanızda acı çeken talihsiz varlıkların kaderidir; sabrının sonucu olması gereken mutluluk özlemi, onları insanlığın geçici acılarına karşı dirençli kılacaktır.

“Annen için de durum böyledir. Kefaret olarak kabul ettiği her acı, geçmişinden silinen bir lekeye karşılık gelir ve tüm lekeler ne kadar çabuk silinirse, o kadar çabuk mutlu olur. *İstifa etmemek*

acıyı kısırlaştırır, çünkü o zaman denemeler yeniden başlamak zorunda kalır. Bu yüzden, onun için en yararlı olan şey cesaret ve teslimiyettir ve Tanrı'ya ve iyi ruhlara ona bahşetmeleri için dua etmelisiniz.

"Anneniz geçmişte iyi bir [erkek] doktordu, iyi yaşamayı kolaylaştıran ve kendisinin hiçbir yetenek veya övgüden yoksun olmadığı bir çevrede yaşıyordu. Şan ve zenginlik için açgözlüydü ve biliminin zirvesine ulaşmak istiyordu, kardeşlerini rahatlatmak için değil - çünkü o bir hayırsever değildi- ama itibarını ve müşteri kitlesini artırmak için, hedeflerine ulaşmak için her şeyi yapmaktan çekinmedi. Annesi, kendisi neden olduğu kasılmalar üzerinde bir çalışma yapmaya çalıştığı için acı yatağında şehit edildi; oğlu, ona belirli fenomenlerin anahtarını vereceğini umduğu deneylere tabi tutuldu; yaşlılar hayatlarının kısaldığını gördüler ve sağlıklı kişiler, şu veya bu iksirin etkinliğini kanıtlamayı amaçlayan deneyler yüzünden kendilerini zayıf hissettiler. Tüm bu deneyler şüphesiz, talihsiz hastalar üzerinde yapıldı.

Açgözlülüğün ve gururun tatmini, altın ve şöhrete duyulan susuzluk, bu tür davranışların arkasındaki nedenlerdi. Bu hırslı ve gururlu ruhu evcilleştirmek için birçok yüzyıl ve korkunç denemeler gerekti, ta ki tövbe yeniden canlandırma işine başlayana kadar. Tazminat sona erdi, çünkü son varoluşunun denemeleri geçmişte katlandığı denemelerle karşılaştırıldığında hafif bile sayılabilir. O zaman cesaretinizi toplayın, çünkü cezası uzun ve acımasızsa, teslimiyeti, sabrı ve alçakgönüllülüğü için kendisine bahşedilen ödül büyük olacaktır.

“Cesaretli olun, acı çeken herkes: maddi varoluşun kısalığını düşünün; sonsuzluğun sevinçlerini düşünün. Umudu çağırın - tüm acı çeken kalplerin sadık dostu; umudun size önceden girmenize izin verdiği cenneti size gösteren kız kardeşi olan inancı çağırın. Ayrıca, Rab'bin size sağladığı, sizi çevreleyen, sizi destekleyen ve seven ve sürekli ilgileri sizi İlahi yasaları çiğneyerek gücendirdiğiniz Kişi'ye geri götüren dostları çağırın.”

Bayan B, ölümünden sonra, kızına ya da Paris Spiritist Cemiyeti'ne, onun en seçkin niteliklerini yansıtan ve daha önceki geçmişi hakkında söylenenleri doğrulayan iletileri yazdırdı.

Charles de Saint-G., Zihinsel Engelli

(Paris Spiritist Derneği, 1860)

Charles de Saint-G. zihinsel engelli 13 yaşında bir çocuktu, hala yaşıyordu ve entelektüel yetenekleri o kadar zayıflamıştı ki kendi ebeveynlerini bile tanıyamıyordu. Kendini zor besleyebiliyordu. Tüm organik sisteminin gelişiminin tamamen askıya alınmasını deneyimlemişti.

1. (St. Louis'e) *Bu çocuğun ruhunu canlandırabilir miyiz, bize söyler misiniz?*

"Onu, ölmüş bir kişinin ruhunu çağırıyormuş gibi çağırabilirsiniz."

2. *Cevabınız, onu her an çağırabileceğimizi ima ediyor gibi görünüyor.*

“Evet, ruhu bedenine fiziksel bağlarla bağlıdır, ama ruhsal bağlarla değil; her an kendini kurtarabilir.”

3. (Ch. de Saint-G.'nin anılması)

"Ben, tek bacağından bağlanmış bir kuş gibi yere bağlı zavallı bir ruhum."

4. *Ruhsal olarak şu anki durumunuzda, bu dünyadaki tam yetersizliğinizin farkında mısınız?*

"Elbette esaretimi çok iyi hissediyorum."

5. *Bedeniniz uykudayken ve ruhunuz özgürken, düşünceleriniz sanki normal bir durumdaymış gibi berrak mı?*

"Şanssız bedenim dinlenirken, özlemini çektiğim cennete doğru uzanmak için biraz daha özgürüm."

6. *Ruhsal haldeyken, bedensel halinizin bir sonucu olarak herhangi bir acı hissi yaşıyor musunuz?*

"Evet, çünkü bu bir cezadır."

7. *Önceki varlığınızı hatırlayabiliyor musunuz?*

"Ah, evet! Şu anki sürgünümün sebebi bu."

8. *Nasıl bir varoluştu bu?*

"III. Henri döneminde genç bir sefihin portresi."

9. *İçinde bulunduğun durumun bir ceza olduğunu söyledin; yani onu seçmedin?*

"HAYIR."

10. *Mevcut engellilik durumunuzda, şimdiki yaşamınız ilerlemenize nasıl hizmet edebilir?*

“Bana bunu farz kılan Allah katında bu hüküm geçersiz değildir.”

11. *Mevcut varlığınızın ne kadar süreceğini görebiliyor musunuz?*

"Hayır. Ama birkaç yıl sonra tekrar vatanıma

gireceğim."

12. *Önceki varoluşunuz ile şimdiki enkarnasyonunuz arasında bir ruh olarak ne yaptınız?*

“Düşüncesiz bir ruh olduğum için Tanrı beni hapsetti.”

13. *Uyanıkken, organlarınızın kusurlu olmasına rağmen etrafınızda olup bitenlerin farkında mısınız?*

“Görebiliyorum ve duyabiliyorum, ama bedenim ne bir şey anlıyor ne de algılıyor.”

14. *Size yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?*

"Hiç bir şey."

15. (St. Louis'e) Enkarne bir ruh için ettiğimiz dualar, asi bir ruh *için ettiğimiz dualarla aynı etkiye sahip olabilir mi ?*

“Dualar her zaman iyidir ve Tanrı'ya hoş

gelir. Bu zavallı ruhun durumunda, ona şu anda hiçbir faydası olmaz, ancak daha sonra ona hizmet edeceklerdir. Tanrı onları hesaba katacaktır."

Bu çağrışım, zihinsel engelliler hakkında her zaman söylenenleri doğrular. Zihinsel engellilikleri, ruhsal engelliliklerine karşılık gelmez; fiziksel organlar ne olursa olsun, ruh tüm yeteneklerinin tadını çıkarır. Organların kusurluluğu, düşüncenin özgürce tezahür etmesinin önündeki *bir engeldir* . Bu nedenle, uzuvları bağlanmış sağlıklı ve dinç bir adam gibidir.

Paris Topluluğu'nda Zihinsel Engellilere Yönelik Bir Ruhun Öğretisi

Zihinsel engelli kişiler, güçlü zihinsel yeteneklerini kötü kullandıkları için cezalandırılıyorlar; ruhları, düşüncelerini ifade edemeyen aciz bir beyine sahip bir bedende hapsediliyor. Bu zihinsel ve fiziksel dilsizlik, mümkün olan en acımasız dünyevi cezalardan birini oluşturuyor ve genellikle haksızlıklarını

telafi etmek isteyen pişman ruhlar tarafından seçiliyor. Ancak böyle bir deneme sonuçsuz değildir, çünkü ruh et hapishanesindeyken boş durmaz. Şaşkın gözleri görür ve zayıf beyni düşünür, ancak hiçbir şeyi ne kelimelerle ne de bakışla ifade edemez. Hareket edebilmeleri dışında, bu varlıklar, etraflarında olup biteni görüp duyan ancak ifade edemeyen uyuşuk veya katalepsi hastalarına benzer bir zihinsel durumdadırlar. Korkulu bir kabus gördüğünüzde, tehlikeden kaçmak, çığlık atmak, yardım çağırmak istediğinizde, ama diliniz damağınıza, ayaklarınız yere yapışık kaldığında, bir an için zihinsel engellilerin her zaman yaşadığı şeyi yaşarsınız: *Bedenin felci, ruhun yaşamına katılmıştır.*

Böylece neredeyse tüm zayıflıkların var olma nedenleri vardır, çünkü hiçbir şey sebepsiz gerçekleşmez ve kaderin adaletsizliği diyebileceğiniz şey yalnızca en yüksek adaletin uygulanmasıdır. Delilik aynı zamanda üstün yetenekleri kötüye kullanmanın cezasıdır. Deli bireyin iki kişiliği vardır: delirmiş olan ve eylemlerinin farkında olup onları kontrol

edemeyen. Zihinsel engelliler söz konusu olduğunda, ruhlarının tefekkürlü ve izole yaşamı (bedenin dikkat dağıtıcı unsurlarından ayrı olarak) en karmaşık varoluşlar kadar olaylardan etkilenebilir. Bazıları gönüllü cezalarına isyan eder; onu seçtikleri için pişman olurlar ve diğer hayata dönmek için çılgınca bir arzu duyarlar, bu arzu onları şimdiki yaşamdaki istifalarını ve geçmiş yaşamları için pişmanlıklarını unutturur, çünkü zihinsel engelliler ve deliler sizin düşündüğünüzden daha fazlasını bilirler. Fiziksel güçsüzlüklerinin ardında, hiçbir fikrinizin olmadığı gizli bir zihinsel güç yatar. Vücutlarının zorlandığı öfke veya aptallık eylemleri, acı çeken ve bunlardan rahatsız olan iç varlıkları tarafından yargılanır. Bu nedenle, bu bireylerle alay etmek, onlara zarar vermek veya başka şekillerde kötü davranmak -sık sık olduğu gibi- onların acısını artırmaktır, çünkü bu onların eksikliklerini ve sefilliklerini daha acımasızca hissetmelerine neden olur. Eğer yapabilselerdi, bu şekilde davrananları korkak olmakla suçlarlardı, çünkü kurbanın kendisini savunamayacağını bilirlerdi.

Delilik ilahi kanunlardan biri değildir ve bilim onu ortadan kaldırabilir, çünkü cehaletin, yoksulluğun ve pisliğin fiziksel sonucudur. Bilimin daha pratik hale gelmesiyle herkesin kullanımına sunduğu modern hijyenik kaynaklar onu yok etme eğilimindedir. İlerleme insanlığın belirgin bir koşulu olduğundan, dayatılan deneme türleri zamanın akışıyla birlikte değişecektir; tamamen zihinsel hale gelecekler ve dünya - hala genç - mevcut varoluşunun tüm evrelerini tamamladığında, diğer daha gelişmiş gezegenler gibi bir mutluluk meskeni haline gelecektir.

Pierre Jouty, medyumun babası

Bir zamanlar zihinsel engellilerin ruhları hakkında sorular sorulurdu, gerçekten insan türüne ait olup olmadıkları merak edilirdi. Spiritizmin olguları ele alış biçimi son derece ahlakçı ve öğretici değil midir? Bu tür rezil bedenlerin bir zamanlar dünyada parlamış olabilecek ruhları, bizimki kadar berrak ve düşünen ruhları barındırdığını, ancak ifadelerini bastıran yoğun bir zarfın içinde kapalı olduklarını

düşünürsek, böyle bir konu ciddi bir şekilde düşünülmeyi hak etmiyor mu; aynı şey bir gün İlahi Takdirin bize bahşettiği yetenekleri kötüye kullanırsak bizim de başımıza gelebilir mi?

Zihinsel engellilik başka türlü nasıl açıklanabilir? Varoluşların çokluğunu kabul etmeden bunu Tanrı'nın adaleti ve iyiliğiyle nasıl uzlaştırabiliriz? Ruh daha önce yaşamamışsa, o zaman bedenle aynı zamanda yaratılmış olmalı, ancak bu durumda, adil ve iyi bir Tanrı'nın zihinsel engellilerinki kadar eksik ruhlar yaratmasını nasıl açıklayabiliriz? Burada, örneğin delilik gibi önlenebilen veya tedavi edilebilen kazalardan biriyle değil, aynı durumda doğup ölen varlıklarla karşı karşıyayız. İyi veya kötü hakkında hiçbir fikirleri olmadığına göre, sonsuz yaşamdaki kaderleri nedir? Zeki ve çalışkan bireyler kadar mutlu olabilirler mi? Ama hiçbir iyi şey yapmadılarsa neden bu kadar kayırmacılık? Ne mutlu ne de mutsuz olan sözde bir belirsizlik içinde mi olacaklar? Peki o zaman neden bu kadar sonsuz bir aşağılık? Tanrı'nın onları zihinsel engelli yaratması onların suçu mu?

Reenkarnasyon doktrinini reddeden herkesi bu çıkmazı kırmaya davet ediyoruz. Buna karşılık, reenkarnasyonun kabul edilmesiyle, haksızlık gibi görünen bir şey hayranlık uyandıracak derecede adil hale gelir ve açıklanamayan bir şey son derece akılcı bir şekilde açıklanır.

Dahası, bu Doktrini reddedenlerin, yeryüzüne geri dönme fikrine duydukları kişisel tiksinti dışında hiçbir zaman buna karşı çıkmadıklarını biliyoruz. Buna cevabımız şu olurdu: Tanrı sizi yeryüzüne geri göndermek için izninizi istemez, tıpkı yargıcın sanığı hapse göndermeden önce onun tercihlerine danışmaması gibi. Herkes, daha yüksek bir alana gitmeyi hak edecek kadar kendini geliştirerek yeryüzüne geri dönmek zorunda kalmama olasılığının tadını çıkarır. Ancak, bencillik ve gurur bu mutlu dünyalarda kabul edilmez; bu nedenle, yükselmek istiyorlarsa, herkesin kendi çabalarıyla bu iki ahlaki hastalıktan kurtulması gerekir.

Bazı ülkelerde zihinsel engellilerin küçümseme nesnesi olarak görülmekten çok,

aksine hayırsever bir ilgiyle çevrili olduklarını biliyoruz. Bu duygu, bu talihsiz bireylerin gerçek durumlarının, ruhlarının, durumunu anlayarak, kendilerini toplumdan dışlanmış olarak görmenin acısını çekmesi nedeniyle, daha fazla dikkate değer olduğu yönündeki bir sezgiyi göstermiyor mu?[LXXIX]

Bu toplumlardaki aileler, bu varlıklardan birinin üye olmasını bir iyilik ve bir lütuf olarak bile görüyorlar. Bu batıl inancın bir sonucu mu? Muhtemelen, cahil insanlar arasında batıl inanç, farkında olmadıkları en kutsal fikirlerle sıklıkla karıştırıldığı için. Bu tür aile üyeleri için durum ne olursa olsun, bu, çoğunlukla fakir oldukları için daha da değerli olan hayırseverlik yapma fırsatıdır ve bu nedenle onlar için maddi bir tazminat elde etmedikleri bir sorumluluktur. Talihsiz bir çocuğu şefkatle sarmak, nitelikleri bir tür tazminat sunan bir çocuktan daha büyük bir meziyettir. Özverili hayırseverlik, Tanrı'nın en hoşuna giden erdemlerden biridir ve bunu uygulayanlara her zaman ilahi bereketler çeker. Bunlar için, bu

LXXIXBu metin 1800'lü yılların sonlarında yazılmıştı ve ne mutlu ki bu kavramlar günümüzde büyük ölçüde değişmiştir. - Tr.

doğuştan gelen duygu şu duaya eşdeğerdir: "Teşekkür ederim Tanrım, bize destek olacak kırılgan bir varlık, teselli edecek acı çeken bir varlık verdiğin için."

Adelaide-Marguerite Gosse

Adelaide-Marguerite, Harfleur yakınlarındaki Normandiya'dan gelen fakir, mütevazı bir hizmetçiydi. 11 yaşındayken bölgesindeki bazı zengin çiftçilerin yanında çalışmaya gitti. Birkaç yıl sonra, Seine nehri taştı ve tüm hayvanlarını alıp götürdü ve boğdu! Diğer talihsizlikler de yaşandı ve kızın işverenleri yoksulluğa düştü! Adelaide, talihsizliklerinde onlarla özdeşleşti, bencilliğin sesini bastırdı ve yalnızca cömert kalbini dinleyerek, biriktirdiği 500 frankı kabul etmeleri için onları ikna etti. Daha sonra onlar için ücretsiz çalışmaya devam etti. İşverenleri öldükten sonra, kendini parasız bir dul olan kızlarına adadı. Tarlalarda çalıştı ve kazancını eve taşıdı. Evlendi ve hala 'metresi' dediği zavallı kadını desteklemek için çabalarını kocasının çabalarıyla birleştirdi! Yüce özverisi neredeyse

yarım yüzyıl boyunca devam etti.

Rouen'deki Taklit Cemiyeti, saygı ve hayranlığa fazlasıyla layık olan bu kadını unutmadı ve ona bir fahri madalya ve biraz da maddi tazminat verdi. Havre Mason Locası bu haraç miktarına bir ekleme yaptı ve ona refahı için ayrılmış küçük bir meblağ verdi. Son olarak, kasaba yönetimi de ona ihtiyatlı bir şekilde davranarak onu her türlü hassasiyetten korudu.

Felç krizi bu hayırsever varlığı aniden ve acısız bir şekilde yeryüzünden aldı. Anısına yapılan son saygılar basit ama düzgündü. Belediye Sekreteri cenaze törenine öncülük etti.

(Paris Cemiyeti, 27 Aralık 1861)

Çağrı: Marguerite Gross'un ruhunun bizimle iletişim kurmasına izin vermesi için Yüce Tanrı'ya dua ediyoruz.

“Evet, Allah bana böyle bir lütufta bulundu.”

Dünyevi varlığınız sırasında sergilediğiniz davranış biçimine olan hayranlığımızı ifade

edebildiğimiz için kendimizi şanslı sayıyoruz ve özverinizin karşılığını aldığınızı umuyoruz.

"Evet, Tanrı bu hizmetçiye karşı iyi ve merhametli davrandı. Yaptığım ve size övgüye değer görünen her şey tamamen doğaldı."

Öğretmemiz için, yeryüzündeyken bu kadar alçak gönüllü olmanızın sebebini bize anlatabilir misiniz?

“Ardışık iki varoluş boyunca yüksek bir konumda bulundum. Zengin olduğum için fedakarlık yapmadan iyiliği uygulamak benim için kolaydı. Ancak, çok yavaş evrimleşiyormuşum gibi görünüyordu ve bu yüzden yoksunlukla mücadele etmek zorunda kalacağım daha mütevazı bir durumda geri dönmeyi istedim. Kendimi uzun süre hazırladım. Tanrı cesaretimi korudu ve bana verdiği manevi yardım sayesinde amaçladığım hedefe ulaşabildim.”

Eski işverenlerinizi gördünüz mü? Lütfen onlara göre pozisyonunuzun ne olduğunu ve kendinizi hala onların astı olarak görüp

görmediğinizi bize söyleyin.

"Evet, onları gördüm; buraya geldiğimde yanımdaydılar. Alçakgönüllülükle itiraf etmeliyim ki, beni kendilerinden üstün görüyorlar."

Başkalarından çok onları bu kadar sevmenizin özel bir nedeni var mıydı?

"Zorunlu bir sebep yok. Başka bir yerde amaçlarıma ulaşabilirdim. Ancak, onlara borçlu olduğumu hissettiğim bir minnet borcunu ödemek için onları seçtim. Önceki yaşamımda bana karşı nazik olmuşlardı ve bana hizmet etmişlerdi."

Geleceğinizin nasıl olacağını düşünüyorsunuz?

"Acının bilinmediği bir dünyada yeniden doğmayı umuyorum. Beni oldukça küstah bulabilirsiniz, ancak karakterimin hazırlığından konuşuyorum. Dahası, kendimi Tanrı'nın iradesine teslim ediyorum."

Çağrımıza cevap verdiğiniz için teşekkür ederiz. Tanrı'nın size bereketini vereceğinden

şüphemiz yok.

"Teşekkür ederim. Allah sizi de kutsasın ve öldüğünüzde hepiniz bana bahşedilen saf mutluluğu deneyimleyin!"

Clara Rivier

Clara, Fransa'nın güneyindeki bir işçi ailesinin kızı olan 10 yaşında bir kızdı. 4 yaşındayken ciddi şekilde hastalandı. Kısa hayatı boyunca hiçbir zaman şikayet ettiği veya sabırsızlık belirtisi gösterdiği duyulmadı ve hiçbir eğitimi olmamasına rağmen, gelecekteki hayatı ve orada bulacağı mutluluk hakkında yorum yaparak ailesini teselli etti. 4 gün süren işkence ve kasılmaların ardından Eylül 1862'de öldü ve bu süre boyunca Tanrı'ya dua etmeyi hiç bırakmadı. "Ölmekten korkmuyorum," dedi, "çünkü sonrasında benim için mutlu bir hayat saklı." Ağlayan babasına, "Rahat ol; seni ziyarete geleceğim. Saatimin yaklaştığını hissediyorum ve geldiğinde anlayacağım ve seni uyaracağım." dedi. Ve gerçekten de, ölümcül an geldiğinde ailesini çağırdı ve "Sadece beş dakikam kaldı; bana

ellerini ver." dedi. Ve duyurduğu gibi öldü.

Daha sonra, rap yapan bir ruh Rivier'in evini ziyaret etmeye başladı. Her şeyi altüst etti; sanki bir sopası varmış gibi masaya vurdu; elbiseleri ve perdeleri salladı ve yemek takımlarını şakırdattı. Clara'nın şekli altında, bu ruh sadece 5 yaşında olan en küçük kız kardeşine göründü. Bu çocuğa göre, kız kardeşi ona sık sık göründü ve bu tür hayaletler onun neşeyle "Ama bakın Clara ne kadar güzel!" diye haykırmasına neden oldu.

1. *Clara Rivier'nin çağrışımı.*

"Yanındayım ve cevap vermeye hazırım."

2. *Henüz çok genç yaşta iken, gelecekteki yaşam hakkında bu kadar yüksek fikirleri nereden edindiniz?*

“Gezegeninizde geçirmek zorunda olduğum kısa zamandan ve önceki enkarnasyonumdan. Hem o zaman dünyayı terk ettiğimde hem de aranıza geri döndüğümde bir medyumdum. Bu önceden belirlenmiş bir şeydi; bahsettiğim şeyi

hissettim ve gördüm.”

3. *Senin yaşındaki bir çocuğun dört yıl süren ızdırap içinde nasıl hiç şikâyet etmemesi mümkün olabilir?*

"Çünkü fiziksel acım daha büyük bir güç tarafından kontrol ediliyordu - sürekli yanımda gördüğüm koruyucu meleğim. Deneyimlediklerimi hafifletebildi. İrade gücümü acıdan daha güçlü kıldı."

4. *Ölüm anınızı nasıl öngördünüz?*

"Bunu bana koruyucu meleğim söyledi; o beni hiç aldatmadı."

5. *Babana, 'Teselli ol, yanına geleceğim' dedin. Fakat anne ve babana karşı bu güzel duygularla hareketlendiğin halde, evlerinde böyle karışıklıklar çıkararak onları rahatsız etmek için geri dönmeni nasıl açıklıyorsun?*

“Açıkçası yerine getirmem gereken bir denemem -ya da daha doğrusu bir görevim- var. Eğer anne babamı görmeye geri döndüysem,

bunun boşuna olduğunu mu düşünüyorsunuz? Varlığımın neden olduğu gürültüler ve rahatsızlıklar, mücadeleler bir uyarıdır. Rahatsızlıklara bir sebepten ötürü sebep olan diğer ruhlar tarafından yardım ediliyorum, tıpkı küçük kız kardeşime görünmem için sebeplerim olduğu gibi. Bizim sayemizde, birçok kişi ikna olacak. Anne babam bu denemeyi deneyimlemek zorunda kaldı. Yakında geçecek, ama çok sayıda [enkarne] ruhu ikna etmeden değil."

6. *Yani rahatsızlıklara siz şahsen sebep olmuyorsunuz?*

"Anne babamın yargılandığı davada görev alan diğer ruhlar bana yardım ediyor."

7. *Peki, bu tezahürlere sebep olan sen değilsen, küçük kız kardeşinin seni tanımasını nasıl açıklıyorsun?*

"O sadece beni gördü. Şimdilik ikinci görüşe sahip ve bu, varlığımın onu rahatlatıp cesaretlendireceği son sefer olmayacak."

8. *Bu kadar genç yaşta neden bu kadar çok rahatsızlığa maruz kaldınız ?*

“Daha önce kefaretini ödemem gereken yanlışlarım vardı. Önceki bir varoluşta, sağlığımı ve sahip olduğum olağanüstü konumu kötüye kullandım. Bu yüzden Tanrı bana şöyle dedi: 'Çok fazla ve sınırsızca eğlendin; bu yüzden, aynı şekilde acı çekeceksin; gururluydun, bu yüzden alçakgönüllü olacaksın; güzelliğin konusunda kibirliydin ve bu yüzden ondan düşeceksin; kibir yerine, hayır ve iyilik elde etmek için mücadele edeceksin.' Tanrı'nın isteğini yerine getirdim ve koruyucu meleğim bana yardım etti.”

9. *Ailenize bir şey söylememizi ister misiniz?*

“Bir medyumun isteği üzerine, annemle babam çok fazla hayırseverlik yaptılar; dudaklarıyla dua etmemekte haklıydılar: hayırseverlik el ve kalple yapılmalıdır. Acı çekenlere vermek: bu duadır; bir Spiritist olmak demek budur.

Tanrı tüm ruhlara özgür irade, yani ilerleme

yeteneği bahşetmiştir; herkese aynı ilhamı vermiştir ve bu yüzden mütevazı ev yapımı giysi, altın işlemeli cübbeye, genel olarak düşünülenden çok daha yakındır. Bu nedenle, hayırseverlik yoluyla toplumsal uçurumları kapatın; yoksullara evinizde barınak sağlayın; onları cesaretlendirin, yüceltin; onları aşağılamayın. Bu büyük vicdan yasasını her yerde nasıl uygulayacağımızı bilseydik, medeniyetleri zaman zaman etkileyen ve Tanrı tarafından onları cezalandırmak ve gözlerini açmak için gönderilen büyük talihsizliklere tanık olmazdık.

“Sevgili anne ve babam, Tanrı’ya dua edin; birbirinizi sevin; Mesih’in yasasını uygulayın: Başkalarına, kendinize yapılmasını istemediğiniz şeyleri yapmayın. Sizi deneyen ve kendi iradesinin kendisi kadar büyük ve kutsal olduğunu göstermek isteyen Tanrı’ya yalvarın. Kendinizi cesaret ve azimle silahlandırarak geleceğe hazırlayın, çünkü daha fazla acı çekmeye çağrıldınız. İlahi adaletin anlaşılmasının kötü ruhlar için bir ceza haline geldiği daha iyi bir dünyada iyi bir konumu nasıl hak edeceğinizi

bilmek için acı çekmek gereklidir.

"Sevgili anne babam, her zaman yanınızda olacağım. Hoşça kalın, daha doğrusu, tekrar görüşene kadar. Teslim olun, yardımsever olun, diğer insanları sevin ve bir gün mutlu olacaksınız."

Clara

Bu güzel bir imgedir: "Alçakgönüllü ev yapımı giysi, altın işlemeli cübbeye, genellikle varsayıldığından çok daha yakındır." Bu, bir varoluştan diğerine, olağanüstü bir konumdan alçakgönüllü veya sefil bir konuma geçen ruhlara bir göndermedir, çünkü Tanrı'nın kendilerine bahşettiği armağanları kötüye kullanmalarının kefaretini genellikle olumsuz bir ortamda öderler. Herkesin anlayabileceği türden bir adalettir bu.

Daha az derin olmayan bir diğer düşünce ise, kolektif felaketleri ilahi yasanın ihlaline bağlayan düşüncedir, çünkü Tanrı bireyleri olduğu kadar ulusları da cezalandırır. Elbette, hayırseverlik yasası uygulansaydı, ne savaşlar ne de büyük sefalet olurdu. Spiritizm böyle bir inancın

uygulanmasına yol açar. Acaba bu kadar çok acımasız düşmanla karşılaşmasının nedeni bu mudur? Bu çocuğun anne babasına yaptığı öğütler bir iblisin öğütleri midir?

Françoise Vernhes

Françoise doğuştan kördü, Toulouse civarından bir kiracı çiftçinin kızıydı. 1855'te 45 yaşında öldü. İlk komünyonlarına hazırlık olarak çocuklara Katekizm öğreterek kendini meşgul etti. Katekizm değiştiğinde, ikisini de ezbere bildiği için onlara yenisini öğretmekte zorluk çekmedi. Bir kış gecesi, teyzesiyle birlikteyken ve birkaç yere yaptığı bir yolculuktan dönerken, korkunç çamurlu yollardan bir ormanı geçmek zorunda kaldı. İki kadın hendeklerin kenarında dikkatli bir şekilde yürümek zorundaydı. Teyzesi onu elinden tutmak istedi, ancak "Benim için endişelenme. Düşme tehlikem yok. Omuzlarımda bir ışık görüyorum ve beni yönlendiriyor. Beni takip et; seni yönlendirecek olan benim." dedi. Böylece, kör kadın gözlerini kullanabileni yönlendirerek, olay çıkmadan eve vardılar.

(Paris'te Anma, Mayıs 1865)

O karanlık gecede sizi yönlendiren ve sadece sizin görebildiğiniz ışığı bize açıklayabilir misiniz?

"Affedersiniz!? Sizin gibi ruhlarla sürekli ilişki içinde olan insanların böyle bir olay için bir açıklamaya ihtiyacı var mı? Bana rehberlik eden koruyucu meleğimdi."

Biz öyle düşündük, ancak bunu doğrulamanızı istedik. O sırada sizi yönlendirenin koruyucu meleğiniz olduğunun farkında mıydınız?

“Hayır, itiraf ediyorum, göksel korumaya inansam da. İyi Tanrı'nın bana merhamet etmesi için uzun zamandır dua ediyordum! ... Kör olmak çok zalimce ... Evet, çok zalimce! Ama bunun adil olduğunu da biliyorum. Gözleriyle günah işleyenler gözleriyle cezalandırılmalıdır ve insanların bahşedildiği ve kötüye kullandıkları diğer tüm yetenekler için de durum böyledir. Bu nedenle, insanlığı etkileyen sayısız talihsizliğin doğal olandan, yani kefaretten başka bir nedenini aramayın; ancak alçakgönüllülükle

karşılandığında erdemli olan, ancak insan hapishanesindeki suçluları koruyan *ve* acı çeken ve ızdırap çeken kalplere umut ve teselli aşılayan manevi etkileri çekerek dua yoluyla hafifletilebilen kefaret."

Kendinizi yoksul çocuklara din öğretmeye adadınız. Biçimi değiştirilmiş olmasına ve körlüğünüze rağmen, çok iyi bildiğiniz Katekizm'in gerekli anlayışını edinmeniz zor muydu?

"Normalde, körlerin diğer duyuları, kendimi böyle ifade edebilirsem, iki katına çıkar. Gözlem, doğalarının en önemsiz yeteneklerinden biri değildir. Hafızaları, yetenekleri ve eğilimleriyle ilgili öğretilerin kalıcı olarak düzene konulduğu bir arşiv gibidir. Dışarıdan hiçbir şey bu yeteneği bozamayacağından, eğitim yoluyla dikkate değer şekilde geliştirilebilir. Ancak benim durumum böyle değildi, çünkü fazla eğitim almadım. Sadece Tanrı'ya, eğitimimi, o çocuklarla birlikte adanmışlık misyonumu yerine getirebilmem için yeterli kıldığı ve aynı zamanda önceki varoluşumda onlara verdiğim kötü örnek için bir

telafi olduğu için şükrediyorum. Spiritistler için her şey ciddi bir konudur. Yapmaları gereken tek şey etraflarına bakmaktır ve bu, gururlarını büyük etki yaratan ancak sağduyudan yoksun ifadelerle okşayarak onlarla alay eden belirli ruhların felsefi inceliklerine kapılmalarına izin vermelerinden daha yararlı olacaktır."

Dilinizden, sizin entelektüel bakımdan ileri olduğunuzu anladığımız gibi, dünyadaki davranışlarınız da bize ahlaken ileri olduğunuzu kanıtlıyor.

"Hala edinmem gereken çok şey var. Ancak, dünyada zekaları kefaret tarafından örtüldüğü için saftirik sanılan birçok insan var. Ölümle birlikte perde düşer ve çoğu zaman bu zavallı saftirikler, hor görmelerine neden oldukları kişilerden daha eğitimli çıkarlar. Gururun, insanları tanımanın mihenk taşı olduğundan emin olabilirsiniz. Yüreği pohpohlanmaya açık olan veya kendi bilgisine fazla güvenen herkes yanlış yoldadır. Genellikle samimi değillerdir; onlara karşı dikkatli olun. Mesih kadar alçakgönüllü olun ve cennetin

krallığına erişmek için haçınızı onun yaptığı gibi - sevgiyle - taşıyın.”

Françoise Vernhes

Anna Acı

Sevilen bir çocuğun kaybıyla sarsılmak dayanılmaz bir keder sebebidir; ancak, en büyük umutlarınızın nesnesi olan, tek sevginizin yoğunlaştığı tek bir çocuğun, bilinmeyen sebeplerden dolayı gözlerinizin önünde solup acı çekmeden solduğunu görmek, bilimi şaşkına çeviren doğanın kaprislerinden biridir. Konuyla ilgili tüm kaynaklarınızı tüketmek, hiçbir umut olmadığından emin olmak ve bu acıyı yıllarca her gün, bir son görmeden taşımak, acımasız bir acıdır. Bu, zenginliğin hafifletmekten çok daha fazla acıya yol açtığı bir acıdır, çünkü bu tür bir zenginliğin bir gün bu sevilen kişi tarafından tadını çıkarılacağını ummuştunuz.

Anna Bitter'ın babasının durumu böyleydi, ruhu kasvetli bir umutsuzluğa kapılmıştı ve karakteri, sonucu belirsiz olsa da ancak ölümcül

olabilecek üzücü bir manzara karşısında giderek daha da acılaşıyordu. Bir aile dostu ve Spiritizm müridi, bu konuda koruyucu ruhuna sorması gerektiğine inanıyordu ve şu cevabı aldı:

“Bu garip olguyu açıklamayı çok istiyorum, çünkü bana sormanızın nedeninin gizli bir merak değil, bu zavallı çocuğa olan ilginiz olduğunu biliyorum. İlahi adalete inandığınız için, bu yararlı bir öğreti olacaktır. Rab'bin vurmak istediği kişiler başlarını eğmeli ve isyan etmemelidir, çünkü sebepsiz yere ceza yoktur. Ölüm cezası Tanrı tarafından ertelenen bu zavallı kız, yakında aramıza dönmek ve aramızda olmak zorundadır, çünkü Tanrı ona acımıştır ve babası -aranızdaki o talihsiz adam- etrafındakilerin güvenini ve duygularını alaya aldığı için bu dünyadaki tek sevgisiyle cezalandırılmalıdır. Şimdilik, pişmanlığı Her Şeye Gücü Yeten'e dokundu ve ölüm onun sevgili başından darbesini esirgedi. Ancak isyankarlığı geri dönüyor ve ceza her zaman isyanı takip ediyor. Cezalandırıldığınız yerin yeryüzü olması için mutlu olun! Dostlarım, bu zavallı çocuk için dua edin, çünkü genç yaşı son anlarını

zorlaştıracak. Gençliğin özsuyu bu zavallı varlıkta o kadar bol miktardadır ki, zayıf durumuna rağmen, ruhu kendini kurtarmakta zorluk çekecektir. Aman Tanrım! Daha sonra, size yardım edecek ve sizi teselli edecektir, çünkü onun ruhu etrafındakilerden daha gelişmiştir.

“Rabbimizin özel izniyle, bu ruhun kurtuluşunu kolaylaştırmak için yardıma ihtiyaç olduğundan, bana sorduğunuz soruya cevap verebildim.”

Baba, kızını kaybetmenin verdiği boşluğun ardından daha sonra öldü. Aşağıda, her ikisinin de kendi ölümlerinden sonra verdiği ilk iletişimler yer almaktadır.

Kızı: “Bu zavallı çocukla ilgilendiğin ve iyi rehberinin öğütlerini izlediğin için teşekkür ederim dostum. Evet, dualaların sayesinde dünyevi zarfımı geride bırakmam daha kolay oldu çünkü babam... Ah! Dua etmedi; küfür etti! Ancak ona kızgın değilim. Bana karşı duyduğu büyük şefkatin sonucuydu. Tanrı'dan ölmeden önce aydınlanma lütfunu ona vermesini diliyorum. Onu

cesaretlendiriyorum ve benim görevim son anlarını yumuşatmak. Bazen ilahi ışığın ona girdiğini sanıyorum; ancak bu geçici bir ışıktan başka bir şey değil ve o da hızla eski düşüncelerine geri dönüyor. İçinde sadece bir inanç tohumu var ama bu dünyevi çıkarlar tarafından boğulmuş ve sadece yeni ve daha korkunç denemelerle filizlenecek - en azından ben bundan korkuyorum. Benim açımdan, katlanmam gereken bir kefaretin kalıntıları vardı ve bu yüzden ne çok acı verici ne de çok zordu. Özel hastalığım sırasında acı çekmedim; Babam için daha çok bir deneme aracıydım, çünkü o beni böyle bir durumda görünce benden daha fazla acı çekti. Ben buna razıydım, o değildi. Şimdi ödüllendirildim. Tanrı bana dünyadaki kalışımı kısaltma lütfunu bahşetti - bunun için ona teşekkür ediyorum. Beni çevreleyen iyi ruhların arasında mutluyum. Hepimiz görevlerimizi neşeyle yerine getiriyoruz, çünkü tembellik acımasız bir acı olurdu."

Baba (ölümünden yaklaşık bir ay sonra):

Sizi çağırmamızın amacı, ruhlar alemindeki durumunuz hakkında bilgi almak ve elimizden geldiğince size faydalı olabilmektir .

"Ruhlar dünyası mı? Göremiyorum. Sadece tanıdığım insanları görebiliyorum, ama onlar beni düşünmüyor veya özlemiyor; aksine, benden özgür olmaktan memnun görünüyorlar."

Durumunuzun farkında mısınız?

"Kesinlikle; bir ara hâlâ sizin dünyanıza ait olduğumu düşünmüştüm, ama şimdi öyle olmadığımı çok iyi biliyorum."

Peki neden etrafınızdaki diğer ruhları göremiyorsunuz?

"Bilmiyorum. Etrafımda her şey net."

Kızınızı gördünüz mü?

“Hayır, o öldü. Onu aradım ve boşuna aradım. Ölümü içimde ne korkunç bir boşluk bıraktı! Öldüğümde, onunla tanışacağımdan şüphem olmadığını düşündüm - ama hiçbir şey! Etrafımda

her zaman bu izolasyon var! Kimse bana bir umut veya teselli sözcüğü vermiyor. Elveda. Çocuğumu aramaya gidiyorum."

Medyumun Rehberi: "Bu adam ne ateistti ne de materyalistti, fakat dünyevi çıkarlara bu kadar dalmış oldukları için Tanrı ve gelecekleri hakkında kaygı duymadan belirsiz bir şekilde inananlardan biriydi. Derinden bencildi ve şüphesiz kızını kurtarmak için her şeyi feda ederdi, fakat aynı zamanda kendi çıkarı için başkalarının çıkarlarını da vicdansızca feda ederdi. Kızı dışında kimseye bağlı değildi. Tanrı onu cezalandırdı, bildiğiniz gibi, dünyadaki tek tesellisini ondan aldı. Ve tövbe etmediği için, ruhlar dünyasında da kızı onun gözünden uzak tutuldu. Dünyadayken hiç kimseyle ilgilenmedi; burada, kimse onunla ilgilenmiyor. Yalnız ve terk edilmiş - cezası bu. Yine de, kızı onu görmese bile ona yakındır. Onu görebilseydi, cezalandırılmazdı. Peki ne yaptı? Tanrı ile konuştu mu? Tövbe etti mi? Hayır. Şikayet etmeye, hatta küfür etmeye devam etti;

başka bir deyişle, yeryüzünde yaptığını yapar.

Öyleyse ona dua ve nasihatle yardım et ki körlüğünden çıksın.”

Joseph Maitre — Kör Bir Adam

Joseph Maitre toplumun orta sınıfına mensuptu ve onu ihtiyaçtan koruyan mütevazı bir gelire sahipti. Ebeveynleri ona iyi bir eğitim sağladı ve iş hayatına atılmasını istedi; ancak yirmi yaşında görme yetisini kaybetti. 1845'te, neredeyse 50 yaşındayken öldü. Ölümünden yaklaşık on yıl önce, onu tamamen sağır bırakan ikinci bir rahatsızlığa yakalandı; bu nedenle, yaşayanların dünyasıyla yalnızca dokunma duyusu aracılığıyla ilişki kurabiliyordu. Görememek kendi başına çok zordu, ancak duyamamak iki kat işkenceydi; ilk başta tüm yeteneklerinin tadını çıkardıktan sonra, bu iki katlı yoksunluğun sonuçlarını daha da fazla hissetti. Böylesine acımasız bir kaderi hak etmek için ne yapmış olabilirdi? Bu onun son varlığı değildi, çünkü her zaman örnek bir davranış sergilemişti. Nazik ve yardımsever bir karaktere sahip iyi bir oğuldu ve işitme duyusundan mahrum bırakıldığını

öğrendiğinde, yeni yargılanmayı istifa ederek kabul etti. Ondan tek bir şikayet bile duymadık. Konuşmasında mükemmel bir ruh berraklığı ve olağanüstü bir zekâ vardı.

Onu tanıyan bir kişi, onun ruhuyla konuşarak faydalı bir talimat alınabileceğini düşündü. Kendisine yöneltilen sorulara yanıt olarak, kendisine çağrıldı ve aşağıdaki iletişim alındı.

(Paris, 1863)

"Dostlarım, beni hatırladığınız için teşekkür ederim, belki de iletişimimden bir fayda elde etmeyi beklemeseydiniz beni düşünmezdiniz bile; yine de, niyetlerinizin gerçek olduğunu biliyorum. Bu nedenle, çağrınıza cevap vermekten memnunum ve bunu yapmama izin verildiğinden, sizin eğitiminiz için hizmet edebildiğim için mutluyum. Örneğim, ruhların Tanrı'nın adaleti konusunda size sağladığı birçok kanıta eklenebilir.

Kör ve sağır olduğumu biliyordunuz ve kendinize böyle bir kaderi hak etmek için ne yaptığımı sordunuz. Size anlatacağım. Öncelikle,

görme yeteneğimi kaybettiğim ikinci seferdi. Geçtiğimiz yüzyılın başındaki önceki varlığım sırasında, sağlığımı mahveden ve organlarımı zayıflatan her türlü aşırılıktan dolayı 30 yaşında kör oldum. Zaten çok yetenekli olduğum için, İlahi Takdirden aldığım armağanları kötüye kullandığım için bir cezaydı. Fakat rahatsızlığımın asıl nedeninin ben olduğumu fark etmek yerine, zaten çok az inandığım aynı İlahi Takdiri suçladım. Tanrı'ya küfür ettim; onu inkar ettim ve eğer gerçekten varsa, o zaman yaratıklarına benim çektiğim acıları çektirdiği için adaletsiz ve kötü olması gerektiğini söyleyerek onu suçladım. Aksine, kendimi şanslı saymalıydım çünkü diğer birçok talihsiz kör insanın aksine, ekmeğim için yalvarmak zorunda değildim. Ama hayır, sadece kendimi ve bana dayatılan mahrumiyetleri düşünüyordum. Bu tür düşüncelerin kontrolü altında ve inançsızlığım yüzünden huysuz ve talepkar oldum; yani yakınlarıma karşı dayanılmaz oldum. O andan itibaren hayat amaçsızdı; geleceği bir hayalden başka bir şey olarak düşünemiyordum. Bilimin tüm kaynaklarını boşuna tükettikten ve iyileşmemin imkansız

olduğunu anladıktan sonra her şeyi bitirmeye karar verdim: intihar ettim.

Uyandığımda, ne yazık ki! Kendimi hayatım boyunca içinde bulunduğum aynı karanlığın içinde buldum! Ancak, bedensel dünyaya ait olmadığımı, artık kör bir ruh olduğumu anlamam uzun sürmedi! Mezarın ötesindeki yaşam böylece bir gerçeklikti! Ondan kaçmaya, kendimi hiçliğe atmaya boşuna çabaladım, ama sonunda boşlukla çarpıştım. Eğer bu yaşam sonsuz olsaydı - duyduğum gibi- o zaman sonsuza kadar bu durumda mı olurdum? Bu düşünce korkunçtu. Acı çekmiyordum, ancak ruhumun ızdırabını ve işkencesini tarif etmek imkansız. Ne kadar sürdü? Bilmiyorum. Ama çok, çok uzun görünüyordu!

“Bitkin ve yorgun, sonunda üzerime bir değişim geldi. Üzerimde daha yüksek bir gücün baskı kurduğunu anladım ve kendi kendime, eğer bu güç bana baskı yapabiliyorsa, beni rahatlatabileceğini de söyledim ve bu yüzden merhamet için yalvardım. Dua ederken ve ateşim artarken, bir şey bana zalim durumumun bir son

bulacağını söyledi. Işık sonunda doğdu ve cennetin parlaklığını görünce coşkum sınırsızdı. İyilikle gülümseyen ruhları algılayabiliyordum - beni çevreleyenler ve uzayda ışıl ışıl süzülenler. Onları takip etmek istedim, ancak görünmez bir güç beni geri tuttu. Sonra içlerinden biri bana, 'Daha önce inkar ettiğin Tanrı, ona dönüşünü fark etti ve görüşünü geri kazanmamıza izin verdi, ancak sen sadece kısıtlama ve bitkinlik yüzünden boyun eğdin. Eğer bundan sonra burada bizim yaşadığımız mutluluğa ortak olmak istiyorsanız, tövbenizin ve iyi duygularınızın samimiyetini, *sizi aynı haksızlıklara tekrar düşürecek koşullar altında dünyevi imtihanınıza yeniden başlayarak kanıtlamalısınız .* Çünkü bu yeni imtihan bir öncekinden daha çetin olacaktır.' Ben de büyük bir şevkle kabul ettim ve bir daha başarısızlığa uğramayacağıma söz verdim.

“Böylece, bildiğiniz koşullar altında dünyaya geri döndüm. İyi olmak benim için zor olmadı, çünkü doğam gereği kötü değildim; Tanrı'ya isyan etmiştim ve Tanrı beni cezalandırmıştı. Doğuştan gelen bir inançla geri döndüm *ve bu* yüzden artık

ona karşı şikayette bulunmadım, aksine ikili zayıflığımı teslimiyetle ve Egemen Adalet'ten kaynaklanan bir kefaret olarak kabul ettim. Son yıllarımdaki izolasyon sırasında hiçbir umutsuzluk hissetmedim, çünkü geleceğe ve Tanrı'nın merhametine inanıyordum. İzolasyon çok faydalıydı, çünkü her şeyin sessiz olduğu o uzun gece boyunca ruhum kendini Ebedî'ye daha özgürce yükseltti, düşünce yoluyla sonsuzu önceden gördü. Sürgünüm sonunda sona erdiğinde, ruh alemi bana sadece ihtişamlar ve tarifsiz bir zevk verdi.

“Geçmişimle karşılaştırıldığında, durumumu nispeten çok mutlu buluyorum ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum. Ancak geleceğe baktığımda, mükemmel mutluluktan ne kadar uzak olduğumu görüyorum. Kefaretimi tamamladım, *ancak hala telafi etmeliyim . Son varoluşum yalnızca benim için karlı oldu* ve şimdi yakında başkalarına faydalı olabileceğim ve böylece önceki işe yaramazlığımı onarabileceğim yeni bir varoluşa başlamayı umuyorum. Ancak o zaman tüm iyi niyetli ruhlara açık olan kutsanmış

yolda ilerleyebileceğim.

"Bu benim hikayem, dostlarım. Eğer örneğim, bedenlenmiş kardeşlerimden herhangi birini aydınlatmaya ve benim düştüğüm zor durumdan kurtulmalarına yardımcı olabilirse, borcumu ödemeye başlamış olacağım."

Yusuf

KARDEÇ

CENNET

VE CEHENNEM

Bu kitapta, Allan Kardec ilahi adalete Spiritizm bakış açısından yaklaşıyor. İlk bölüm, farklı inançların cennet, araf ve cehennem, melekler ve şeytanlar ve gelecekteki cezalar ve ödüller hakkındaki kavramlarının karşılaştırmalı bir analizidir. Ebedi cezalar dogması, doğa yasalarından alınan argümanlarla özellikle tartışılır ve çürütülür. İkinci bölüm, farklı durumlarda ruhlarla yapılan sayısız iletişimi sunar ve bunlar, ölümden sonra ruhun durumu ve o zamana kadar belirsiz ve korkulan fiziksel yaşamdan ruhsal yaşama geçişi hakkında ışık tutar. Yeni bir dünyaya girmeden önce kullanılacak bir tür seyahat rehberidir!